

Quality စာအုပ်တိုက်မှ စီမံခန့်ခွဲသည်။

အမေ့မရနိုင်သော အမေ့မရနိုင်သော

ဒဂုန်ရွှေမျှား

မြဝင်္ဂ

မောင်ညိုရှိခိုး (သန်လျင်)

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

ဆွေမြင့်

ဘသက်ဆွေ

မင်းရွှေသိန်း (ဂင်းကျိုက်)

အမ်ဂျီ လှကြည်

လေးမောင်

မင်းနန္ဒီရှိခိုး

လင်းလက်ကြယ်

ကျော်အေးရွှေ

တင့်ထူး (ဂေယျဝတီ)

ဝေယံသိန်း

Quality Publishing House

မှတ်ပုံတင် - ၅၀၀/၅၂ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ရွှေတိဂုံတန်းကြီး၊ နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း - ၃၇၆၆၄၃

ပိုလီဂရပ်စ်အောင်ဆန်း၏
သားဘဝနှင့်ပတ်သက်သော
ကြောင်းအရာများကို
ညွှန်စွာဖော်ပြထားသော

ပိုလီဂရပ်စ်အောင်ဆန်း

Quality စာတည်းအဖွဲ့

ပိုလီဂရပ်စ်

ဘဝကဗျာ
ရသဟန်အတ္ထုပ္ပတ္တိ

Quality စာတည်းအဖွဲ့

ပိုလီဂရပ်စ်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအကြောင်းနှင့်
လှပန်ပြည်စစ်သင်တန်းဝင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့၏
စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှု အကြောင်းများပါဝင်သည့်

ပိုလီဂရပ်စ်အောင်ဆန်း ရဲဘော်သုံးကျိပ် ပိုလီဂရပ်စ်၏ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

ပိုလီဂရပ်စ်အောင်ဆန်း
ရဲဘော်သုံးကျိပ်

ပိုလီဂရပ်စ်

Quality Publishing House

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၃၇၃၆၆၄၊ ၃၇၆၆၃၃။

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်

အွယ်စုံဆုတ်ဝေသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အမေရိကန်

2015 February

NO. 121

ခရစ်နှစ်များ

မိန်းမဥာဏ်

တစ်ဆူ (လေပျံတော်)

ရေဘေးမှရှောင်ထွက်ခဲ့ရသော သားအဝတ်

ဝေပံပိတ်ခန်း

ဘိလူးတစ်ကောင်၏ ညစာ

ခြံဝင်

နိဂ

မောင်ညိုပိုင် (သန်လျင်)

ထုံးစုတ်တစ်

ကျော်အေးရွှေ

ကလိပ်ကဏ္ဍ

လင်းလက်ကြွယ်

ပျားဆိပ်ပြီးသော်လည်း...

၆

၃၅

၄၇

၆၅

၇၆

၁၀၀

၁၂၀

မင်းနန္ဒီဂိုဏ်း

ကျောက်ရေထွက်ကပ်မောင်နံ

လေးမောင်

တစ်ခါတစ်ရံဖြင့်တော့လည်း...

ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ သိန်းဝင်း

နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် သူငယ်ချင်း

ဆွေငြိမ်း

သုံးနားပည့်ကြိမ်

ဘာလေကံဆွေ

အတယ်ရှ်သယံဇာတ

မင်းရွှေသိန်း (မင်းကျော်တော်)

အမှုတွဲနှင့်အဓမ္မကထွန်းရွှေ

အင်ရီလှကြည်

အသက်တစ်ရာနှင့်ပြဿနာတစ်ခု

၁၃၀

၁၄၀

၁၄၆

၁၅၁

၂၀၇

၂၂၁

၂၃၀

PREVIEW

အယ်ဒီတာ

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ရေလွှဲခြင်းမောင် (၀၉ ၃၀၀၀၆၅၉၉)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

မခင်မာရွှေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဤကံပင်းထက်

ပုံနှိပ်

ကိုရီးယား၊ ထွန်းထွန်းကပ်၊ နိုင်ငံထွန်း၊ မင်းထွန်း၊ မောင်မောင်၊ လောင်း၊ သန်းထက်ခင်၊

ဟောမာဂိုဏ်း၊ ဖြူဖြူသင်း၊ ထိုင်းခင်မာ၊ အိန္ဒြာ မိမိ၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (၀၉-၀၉ ၂၂၀) Quality Publishing House

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၁)၂၅၊ ပထမထပ်

ကုန်သည်ပမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသဂပ်မိဆောင် (သရဖီကုန်ပုံ)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မူကုံးနှစ်ပုံနှိပ်

ဤကံပင်းထက်

အတွင်းသရုပ်ဖော်

ကံကျောင်း၊ အောင်မမြင့်၊ အောင်နိုင်ပတ်၊ ကျော်စိုးညို၊ မောင်နေကြည်၊ တောင်ငူ စိုးမြင့်လေး၊

လှသစ်အောင် (အင်းပျား)၊ မြတ်မင်းဟန်၊ ရန်နိုင်ညို၊ သွန်သွ၊ သေမွန်ပင်း၊ ဟိုက်က၊ ဂိုင်းခင်၊

ကုန်ပစ္စည်းနှင့် ဖောင်

Quality

ပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိုးထိုက် (၀၀၆၅၉)

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ဆန်စက်အဖွဲ့အစည်း၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်စာပေ

စက်ဆန်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

စာအုပ်ချုပ်

တင်ပေးရန်

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် မြင့်မြင့်အေးအေး

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၁)၂၅၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်ပမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသဂပ်မိဆောင်

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၃၀၀၆၅၉ ၃၀၀၆၅၉

N E X T

သံလွန်စ
အုန်းရွှေမျှား

M O N T H

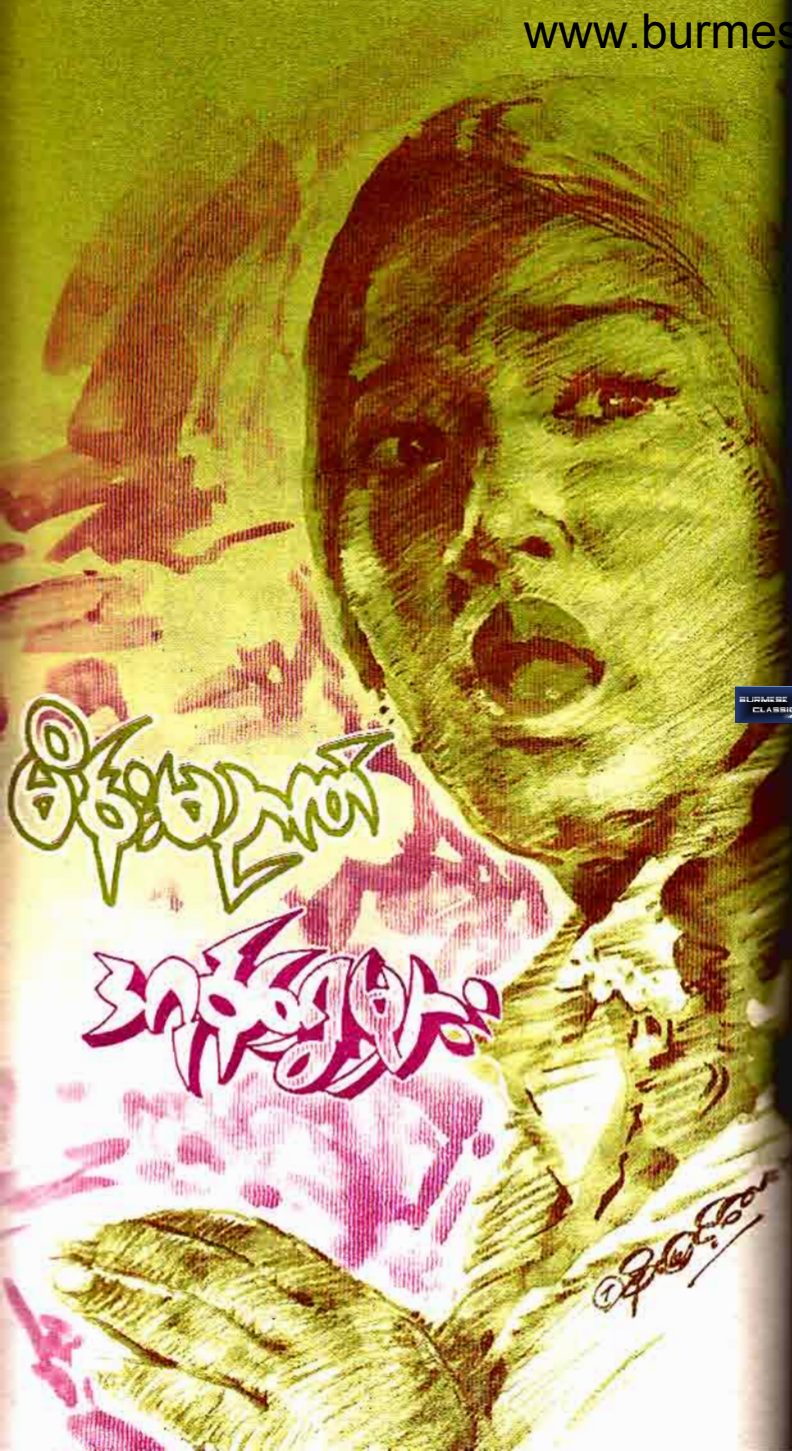
မျက်ရည်တစ်စက်
ဓားတစ်ပြက်

နန္ဒသူ

R E V I E W

မေ့လို့မရသေးသည့်
မျက်ရည်စက်မျှား
ဖောင်ညိုပိုင် (သန်းလှိုင်)

BURMESE CLASSIC

မိန်းမတစ်ယောက်

အနာဂတ်

မင်းမင်း

အိမ်ထောင်ရေး ဂျပန်ထွေးလှသည်
မိန်းမတစ်ယောက်၏ အဝတ်သိမ်း
မလှပပုံကို မတ်စုရုမည်

အခုနိမ့်သည် တောင်ဂူမြို့သို့ စုံထောက်အင်စပက်တော်အလုပ်ဖြင့်
အခြားရွှေသွားရစဉ်အခါ အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော
အထက်မူတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံစုံထောက်ဖမ်းဆီးရသဖြင့်
အတ္ထုပ္ပတ္တိများမှာ ဝတ္ထုသဖွယ် ခြယ်လှယ်သိကုံးရေးသားမည်ဆိုပါက
အတိအကျအား ဗဟုသုတတိုးပွားစေမည့်အပြင် မိန်းမများနှင့်စပ်လျဉ်း၍
အထက်ကောင်းစွာ မူအပ်ကြောင်းများကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံကြရမည်ဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်မှာ ဝတ္ထုရေးဆရာပင် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ
အရေးဆရာကြီး ဦးရွှေများ၏အကူအညီဖြင့် လူအများ ဖတ်သားဖွဲ့လွယ်ကူစွာ
အားလည်စေရန် ရှင်းလင်းနိုင်သမျှ ရှင်းလင်း၍ ရေးသားဖော်ပြမည်
အိမ်ထောင်။

www.burmeseclassic.com

ထိုမြို့သို့ရောက်ရှိပြီးနောက် (၂)လခန့်မျှကြာလတ်သော်တစ်နေ့သော ည၌ ကျွန်ုပ်သည် ည (၁)နာရီအချိန်လောက်တွင် ဈေးမြောက်ဘက်၊ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာကာ သောက်သုံးလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါသည်ကား အလွန်ချမ်းအေးသော ပြာသို့ လတစ်လဖြစ်၍ ဆီးနှင်းတို့သည် ကျလျက်ရှိလေရာ လသာသောညပင် ဖြစ် သော်လည်း ကျရောက်လျက်ရှိသော ဆီးနှင်းတို့သည် လရောင်ကို ပိတ်ဆို့ လျက်ရှိကုန်၏။ ည (၁)နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ဆောင်းအခါလည်းဖြစ်ပြန်၊ အချိန် တလည်း ညဉ့်နက်ပြန်ဖြစ်ရကား တစ်မြို့လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ထိုလက် ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသာလျှင်တွင် ကျက်စားသွားလာလျက် ရှိသော လူများ အား စောင့်ဆိုင်း၍နေဘိသကဲ့သို့ မီးလင်းလျက် ရှိလေ၏။ လက်ဖက်ရည် ရောင်းသော ကုလားသည် ဆိုင်ကိုသိမ်းစ ပြုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်၍ နေသည် ကိုပင် မနှစ်ခြိုက်သကဲ့သို့ မကြာမကြာမျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း ပိုက်ဆံကိုပစ်၍ ပေးခဲ့ပြီးလျှင် ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဆိုင်ပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနောက်မြောက်ဘက်ဆီမှ တစ်ပီမူတ်သံတစ်ခုကို ကြားရလေရာ ထိုအသံမှာ သေချာစွာ ဆွဲ၍ မှုတ်လိုက် သော အသံတစ်ခုဖြစ်ရကား ဆိတ်ငြိမ်သောမြို့ကို တစ်မြို့လုံးပျံ့နှံ့၍ သွားဘိ သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အသံကြားရာအရပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားခဲ့လေ၏။ လမ်း (၂)ပြည့် သွားမိလေသော် လမ်းကြားတစ်ခုမှ ပုလိပ် သားတစ်ယောက်သည် ပြေးထွက်၍ လာပြီးလျှင် "ဝီဝီ" ကိုသာဆက်ကာဆက် ကာ မှုတ်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် -

"ဘယ်သူလဲ"

"ငါပေါ့"

"ဘယ်က ငါလဲ - နားမလည်ဘူး၊ အနားမကပ်နဲ့ ဖမ်းရလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်"

ထိုအခါကျွန်ုပ်လည်း ပုလိပ်သားအား ကျွန်ုပ်၏အကြီးအတွင်းဘက်တွင် ကပ်၍ထားသော တံဆိပ်တစ်ခုကို ပြုလေရာ ပုလိပ်သားလည်း အံ့အားသင့် လျက် ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပေးပြီးလျှင် -

"အို - ဆရာပါကလား၊ ဒီလိုအရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ ရုပ်ဖောက်ပြီးထား တော့ တကယ်တော့ကလွန်တူတာပဲ၊ ကိုင်း - အပူတော့ ကြုံနေပြန်ပြီကော ဆရာ၊ လိုက်ခဲ့ပါဦး"

ဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်၍ သွားရလေ၏။ ပုလိပ်သားသည် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြားကလေးကိုဖြတ်၍ အိမ်မရှိသော နေရာလွတ် တစ်ခုကို ကျော်နင်းကာ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဤမြို့သို့ ရောက်သည်မှာ မကြာလှသေးသည်ဖြစ်၍ ရုပ်ကွက်တို့၏ အကြိုအကြားကို မသိဘဲ ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လက်ဝဲဘက်သို့ အတန်ငယ်ကွေ့၍ ခေါ်သွားပြီးနောက် တိုက်ခံအိမ်ကလေး တစ်လုံးဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ လေ၏။

အိမ်တံခါးမှာ အသင့်ခွင့်၍ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဝင်၍ သွားလေ ရာ အသက် (၄၀)ကျော်၊ (၅၀)ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် မိန်းမကလေး တစ်ယောက်၏အလောင်းကိုဖက်ကာ -

"လုပ်ရက်လေခြင်း - မယ်စိန်ရယ်၊ ပေါင်းရတာ ဘယ်လောက်မျှ မကြာ သေးနဲ့ မင်း ဒီလိုခွဲသွားတာ တော်လေရောသလား - မယ်စိန်ရယ်" စသည် ဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ငိုကြွေးလျက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငို၍ နေသူအား အားပေးတန်သမျှ အားပေးစကားပြောကြားပြီးလျှင် အလောင်း ကို လှန်လှောကာ ဒဏ်ရာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ ဒဏ်ရာမှာ အရှည်အားဖြင့် တစ်လက်မ မရှိ၊ တရှိရှည်ပြီးလျှင် ရင်ဝမှသည် ကျောသို့ ထုတ်ချင်းပေါက်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် အသွား (၂)ဖက်ရှိ ချွန်ထက်၍ ရှည်သော လက်နက်ဖြင့် တအားထိုးစိုက်လိုက်သဖြင့် သေဆုံး ကြောင်းကို ယူဆမိလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အင်စပက်တော် မောင်အုန်းလွင်ဆိုသူနှင့် အရပ် သားလေးငါးယောက်တို့ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပုလိပ်သားအား အပြင်ခန်းသို့ လက်တို့၍ ခေါ်သွားပြီးလျှင် -

“ဘယ်နှယ်လဲ - ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုကို - ဆရာရဲ့ - ကျွန်တော်ကနေ့ည ဒီအရပ်မှာစောင့်ဖို့ပစ္စည်းရောင်ကျတာနဲ့ ဆရာရဲ့တွေ့တဲ့ တရုတ်တန်းထိပ်ဝကဓာတ်မီးတိုင်အောက်မှာ ဂေတကြံ့လျှောက်နေတုန်း” အမယ်လေး - လာကြပါဦး - သေပါပြီဗျာ။ ကျွန်မယား သေပါပြီ” ထိုအသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားရတာနဲ့ အသံကြားတဲ့အရပ်ကိုမှန်းပြီး လမ်းကြားကလေးထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တာကို - ဆရာရဲ့ ဒီအိမ်နားရောက်တော့ အရင်အော်တဲ့အသံပဲ အခုတင်ကလိုဆက်လက်ပြီး အော်သံကြားလေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်ရှင်ကိုအရင်ကသိဖူးတာနဲ့ သူ့နာမည်ကိုတပ်ပြီး ကျွန်တော်ကခေါ်လေတော့ သူလည်းပဲ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောတာကို ခင်ဗျ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း သက်သေ မြန်မြန်ရလေအောင် အကူအညီလည်း မြန်မြန်ရလေအောင်ဆိုပြီး အိမ်ကြားထဲက ဖြတ်ပြေး လမ်းမရောက်တော့ “ဝီစီ” ကို မှုတ်တာပဲ”

“ဒီလူနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဦးရွှေမျှင်းတဲ့ - ဆရာ။ ကျွန်တော်နဲ့သိတာ (၁) နှစ်ကျော်ကျော်လောက် နှိုင်းပြီး လူသူတော်ကောင်းကြီးပါ - ဆရာ။ နို့ပေမဲ့ - အရက်လေး ဘာကလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်တယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိသလဲ”

“သူက ငွေတိုးကလေး ဘာကလေးပေးတတ်လေတော့ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ အင်မတန် အကျပ်အတည်းနဲ့တွေ့ကြုံပြီးနေ။ လခကလည်း မထုတ်သေးတာနဲ့ သူ့ဆီကိုလာပြီး ငွေ (၃၀) လောက်လှည့်ရတာကို ခင်ဗျ။ အင်မတန် သဘောကောင်းရှာဖို့ပေတယ် ခင်ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ - သူ့မိန်းမကတော့ သူ့ကို တော်တော်နှိပ်ပုံရတယ်”

(နားစွင့်လျက်) “ဟင် - ဟုတ်လား။ ကိုင်းကွယ် - မင်းသိသလောက် ပြောစမ်းပါဦး”

“ဦးရွှေမျှင်းက မုဆိုးစိုကြီးဆိုပဲ - ဆရာရဲ့။ သူ့မယားကြီးလက်ထက်က လယ်ယာ၊ ရောင်းမြောင်းနှင့်တကွပစ္စည်းအတော်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီသူငယ်မ

က ရန်ကုန်သူဆို ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ - မယားကြီး သေသွားတော့ အခုသေ သွားတဲ့မယ်စိန်ဆိုတာနဲ့ အကြောင်းပါပြီး ဒီအိမ်ကို အောက်က တိုက်ခံ ဆောက်ပြီး နေကြတာပါပဲ။ အလုပ်ကတော့ စပါးများကို စက်ငှားကြိတ်ပြီး ရန်ကုန်ကိုဆန်ပို့သတဲ့ - ဆရာရဲ့။ သူ့အလုပ်တိုက်နဲ့ပိုဒေါင်က ဘူတာရုံနားမှာ ရှိတယ်။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်မကလေးက ရောလည်းချောပြန်၊ အသက်လည်းငယ်ပြန်၊ ရန်ကုန်သူလည်းဖြစ်ပြန်၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေကလည်း ပြည့်စုံပြန်ဆိုတော့ အဘိုးကြီးအပေါ်မှာ နွဲ့ချင်တိုင်းနွဲ့၊ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးနေ တာပေါ့ - ဆရာရယ်။ ကိုင်း - ကျွန်တော်သိသလောက်မှာဖြင့် - ဒါပါပဲ - ဆရာ ခင်ဗျာ”

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ပုလိပ်သားမောင်ဘိုး စပြောသဖြင့် ကြားသိရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း လူသေရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားလေရာ အင်စပက်တော်မောင်အုန်းလွင်သည် ဦးရွှေမျှင်းထံမှ စစ်ချက်ယူလျက် ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

(ဦးရွှေမျှင်း၏ အစစ်ခံချက်)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညနေ၌ (၆) နာရီအချိန်တွင် ဝိုဒေါင်ကိုပိတ်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာရာ လမ်း၌ပွဲစားကိုဘိုးစိန်၊ ပန်းထိမ်ဆရာ ကိုလှူဝဆိုသူတို့နှင့်တွေ့၍ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် အရက်အနည်းငယ် သောက်ကြ ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် (၉) နာရီအချိန်ခန့်ရှိလေလျှင် ပွဲစားမောင်ညွန့်ဟန် ဆိုသူတစ်ဦး ရောက်လာ၍ ကိုးမီးဖဲများကိုစတင်၍ ကစားကြကြောင်း၊ (၁၁) နာရီလောက်တိုင်အောင် ဖဲကစားလျက်ရှိကြရာ မောင်ဘိုးစိန်နှင့် ပန်းထိမ် ဆရာတို့မှာ များစွာစိတ်မပါကြဘဲ အရက်ကိုသာ ဆက်လက်၍ သောက်ကြ လျက်ရှိလေရာ ဟိုတယ်တွင်ပင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြကြောင်း။ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ညွန့်ဟန် (၂) ယောက်သာလျှင် ဖဲကို သိသိမဲမဲ ကစားလျက်ရှိကြရာ ပွဲစားမောင်ညွန့်ဟန်သည် လွန်စွာရှုံးလျက်ရှိသည်နှင့် နောက်ဆုံး၌ ကျောက် များစီလျက်ရှိသော ငွေစီးကရက်ဘူးတစ်ခုကို အစိုးငွေ (၂၀၀) နှင့် ကျွန်ုပ်ထံ ပေါင်နှံပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ကစားပြန်ရာ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ဆက်လက်၍

နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် အရက်အနည်းငယ်ကို ထပ်မံ၍
သောက်ပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှ ဆက်လက်၍ ကစားပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့
ကြောင်း၊ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းသော့ ကျွန်ုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ
မှာ ရှာ၍မတွေ့၊ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မိန်းမ
မယ်စိန်ကိုနှိုးရကြောင်း၊ ၎င်းနောက်ကျွန်ုပ်သည်အခန်းထဲ၌အဝတ်အစားများ
လဲလှယ်ပြီးလျှင်အိပ်ရာသို့ဝင်ရာ မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွား
သည်မသိ၊ မယ်စိန်၏အခန်းမီမှ "အမလေး" ဟု ပြင်းစွာ အော်လိုက်သော
အသံကိုကြားမှ ကျွန်ုပ်လည်း ပြေးသွားရာမှောင်ထဲတွင် မယ်စိန်၏အလောင်း
ကို တိုက်မိကြောင်း၊ ဓာတ်မီးလုတ်ကို သတိရ၍ ဖွင့်ပြီးလျှင် ကြည့်ရှုရာ
မယ်စိန်သည် ခုတင်ပေါ်မှကြမ်းပေါ်သို့ ကျပြီးလျှင် မှောက်လျက် သေဆုံးနေ
သည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ၎င်းနောက် အလောင်းကိုပိုက်ပွေလျက် ဒဏ်ရာကို
ကြည့်ရှုနေစဉ်ပုလိပ်သားမောင်ဘိုးလောရောက်ခေါ်ဝင်သောအခါမှကောင်း
စွာ သတိရကြောင်းဖြင့် အစစ်ခံလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းလျှင်လင်းချင်း ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေချိုင်း၏
နေအိမ်သို့ ပုလိပ်သားမောင်ဘိုးနှင့် သွားရောက်လေရာ အလောင်းကို
ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ထားသည်မှတစ်ပါး အခြားအရာဝတ္ထုများကို ကျွန်ုပ်၏
အမိန်အတိုင်း မထိမကိုင်သေးကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဦးရွှေချိုင်းသည်
ကျွန်ုပ်အား ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြို ပြုလုပ်ခြင်းကို မလုပ်နိုင်ဘဲ ဝတ်ကျ
ဝတ်ကုန်မျှသာ နှုတ်ဆက်ခေါ်ဝင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား အောက်ထပ်တွင်
နေရာထိုင်ခင်းများကိုပေး၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ အဝေစံများ
သည်လည်း အိမ်ရှေ့ညှပ်ခန်းတွင် မသာကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ရှင်းလင်း
သုတ်သင်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်နားနီးချင်းများနှင့်
ဧည့်သည်များမရောက်မီ ဦးရွှေချိုင်းအား အနည်းငယ် မေးမြန်းစုံစမ်းလို၍
အခေါ်ခိုင်းရာ ဦးရွှေချိုင်းမှာ မလာလိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အမိန်ကို မပယ်ပဲ့
သည်ဖြစ်၍ လာရောက်ရရှာလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဦးရွှေချိုင်း - အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်လောက်
ရှိပြီထင်သလဲ"
ချိုင်း ။ ။ "(၁၂)နာရီကျော်ကျော်လောက်ပါပဲ ခင်ဗျာ"
ကျွန်ုပ်။ ။ "အိမ်ရောက်တော့ အခန်းသော့ ရှာမတွေ့ဘူး - ဟုတ်စ"
ချိုင်း ။ ။ "မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ"
ကျွန်ုပ်။ ။ "သော့ကို ခင်ဗျား ဘယ်မှာထားသလဲ"
ချိုင်း ။ ။ "ကျွန်တော့်သတ္တလတ်အင်္ကျီ ဦးခိုးရောင်နာရီအိတ်ထဲမှာ
ထားပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကောင်မကလေးက သွေးလည်း သွေးဖြင့်၊
အသက်လည်း ငယ်ဖြင့်၊ ရန်ကုန်သူလည်း ဖြစ်ဖြင့်၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေကလည်း
ဖြည့်ရုံဖြင့်ဆိုတော့ အဘိုးကြီးအပေါ်မှာ နွဲ့ချင်တိုင်းနွဲ့ ဆိုးချင်တိုင်း
ဆိုးနေတာပေါ့ - ဆရာရယ်၊ ကိုင်း - ကျွန်တော်သိသလောက်မှာဖြင့်
ဒါပါပဲ - ဆရာ ခင်ဗျား။

ကျွန်ုပ်။ "မနေညက ဟိုတယ်မှာ အသောက်အစားကလေးတော့ နည်းနည်းလွန်သွားတယ် မှတ်တယ်"

ချိုင်း ။ (မျက်နှာကို အောက်ချလျက်) "ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်ုပ်။ "ကိုးမီးဝိုင်းပြီးတဲ့နောက် (၁၅) မိနစ်လောက် မူးနေသေး တယ် မဟုတ်လား"

ချိုင်း ။ "မှန်ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်။ "ဒါဖြင့် - အရက်မူးနေတုန်းကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ သော့ကို နှိုက်ယူထားလိုက်မယ်ဆိုရင် သိမယ်မဟုတ်ဘူးနော်"

ချိုင်း ။ "ဧည့် - ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ။ နှိုက်ယူမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဘယ် နည်းနင့်မျှ သိမယ်မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်ုပ်။ "ကိုင်း - တစ်ဆိတ်လောက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကြည့်လိုက် ကြည့်စို့"

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်ကြလေလျှင် အခန်း၏ အခြေအနေ ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိကြရာ ဦးရွှေချိုင်း၏အိမ်မှာ အခန်းကြီး (၂) ခန်း သာရှိ၍ လက်ယာဘက် အိမ်ဦးခန်းမှာ ဦးရွှေချိုင်းအိပ်သောအခန်းဖြစ်၍ လက်ဝဲဘက်ရှိ ခြေရင်းခန်းသည်ကား သေသူမယ်စိန်အိပ်သော အခန်းဖြစ် လေသည်။ သို့သော်လည်း မယ်စိန်၏အလောင်းမှာ ဦးရွှေချိုင်း၏အခန်းတွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က -

"ခင်ဗျားတို့က တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြတယ် မှတ်တယ်"

"မှန်ပါတယ် - စုံထောက်ကြီး ခင်ဗျာ။ ဝိုင်းဆန်တယ်ပြောရင်လည်း ခံရ မှာပဲ။ ကျွန်တော်က လင်နဲ့မယားပေမယ့် တစ်ခန်းတည်း မအိပ်တတ်ဘူး။ တစ်ယောက်တခြားစီ အိပ်တယ် ခင်ဗျာ။ သည်တော့ - သတ်တဲ့လူဟာ ကျွန် တော့်ကို သတ်တာပဲလို့ အမှန်ဆိုရမယ် မဟုတ်လား - စုံထောက်ကြီးခင်ဗျာ"

"ကိုင်းလေ - ဆိုပါဦးတော့။ နေပါဦး - ဒါဖြင့် - ခင်ဗျားတို့ လင်မယား အခန်းပြောင်းပြီးအိပ်တုန်း။ သည်လိုဖြစ်တာပေါ့လေ ..."

ချိုင်း ။ "ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ "ဘာပြုလို့ အခန်းပြောင်းသလဲဗျာ"

ချိုင်း ။ "သည်လိုပါ ခင်ဗျာ။ သူ့အိပ်တဲ့အခန်းကလမ်းဘက်ကို နီးလေ တော့ ညကျမှဖြင့် (၁၀) နာရီ၊ (၁၁) နာရီအထိ မော်တော်ကားသံတွေ၊ မြင်း ရထားသံတွေက အင်မတန်ဆူတယ်ခင်ဗျာ။ သည်တော့ - တစ်နေ့က မယ်စိန် က သူ အင်မတန်ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ပါတဲ့။ (၂) ရက်၊ (၃) ရက်လောက် အခန်းချင်းပြောင်းပြီး အိပ်ချင်ပါတယ်ပြောတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ အိပ် ရာချင်း လဲလှယ်အိပ်မိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကံဆိုးချင်တော့ - ဒီလို အခန်းချင်း ပြောင်းပြီး ခေတ္တအိပ်တဲ့အခါကျမှပဲ သတ်တဲ့လူက လာသတ်တော့မယ့်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အစားဝင်ပြီး ခံရတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ - သူသေမယ့်အစား ကျွန်တော်ပဲ သေသွားရင်ဖြင့် သည်လောက် ပရိဒေဝမီးတောက်စရာ မရှိဘူး စုံထောက်ကြီးရဲ့"

မယ်စိန်သေသော ဦးရွှေချိုင်း၏အခန်းမှာ ယောက်ျားခန်းဖြစ်သည့် အလျောက် ယောက်ျား၏အသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ဦးရွှေချိုင်း မှာလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသည့်ပြင် ကာလဆန်သူတစ်ယောက် ဖြစ် သည့်အတိုင်း အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ တည်ခင်းထားရှိပေ၏။

၎င်းနောက် တစ်ဖန် ဦးရွှေချိုင်း အိပ်သည်ဆိုသော မယ်စိန်၏အခန်းကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုပြန်ရာ ထိုအခန်းမှာလည်း မိန်းမအသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ တန်ဆာဆင်လျက် ရှိလေရာ အခန်း၏ထောင့်တစ်ခု၌ မှန်တင်ခုံ ငယ်တစ်ခုနှင့် တကွ သနပ်ခါး၊ ကျောက်ပျဉ်၊ ပေါင်ခါဘူးတို့မှာ သပ်ရပ်စွာ ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အခန်းများမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ မရောက် လတ်သော် အခန်း၏လက်ဝဲနံဘေးရှိ အိမ်နံရံတွင် တိုင်ကပ်နားခိုပြီး တစ်လုံး ရှိ၍ ၎င်း၏အောက်မှ သမင်ချိုတစ်ခုလည်း ရှိလေရာ ၎င်းသမင်ချိုပေါ်တွင်

ဦးရွှေချိုင်း၏အင်္ကျီနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော သက္ကလတ်အင်္ကျီ မီးခိုးရောင်တစ် ထည်လည်း ချိတ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ “ညက ဝတ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ကျီဟာ ဒီအင်္ကျီပဲမှတ် တယ်”

ချိုင်း ။ “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ် ။ “အိမ်မှာ ဘာများပျောက်သေးသလဲလို့ ကြည့်ရှုပြီးပြီလား”

ချိုင်း ။ “ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဘာမှအပျောက်အရှ မတွေ့ရပါဘူး”

ကျွန်ုပ် ။ “အပြင်ဘက်ခန်းမှာကောဗျာ”

ချိုင်း ။ “အပြင်ဘက်ခန်းမှာတော့ ယူစရာ တယ်မရှိတာနဲ့ မစစ်ဆေး မိသေးဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီအင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါပဲ မှတ်မှတ်ရရထား တယ်”

ကျွန်ုပ် ။ “ခင်ဗျားအင်္ကျီအိတ်ထဲမှာကော ရှာပြီးပြီလား”

ချိုင်း ။ (အင်္ကျီကို တစ်ခဏမျှ စမ်းသပ်၍ အတွင်းအင်္ကျီထဲမှ သားရေ အိတ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ဇွင့်၍) ဟောဒီမှာ တစ်ရာတန်စက္ကူက (၃) ချပ် (၁၀) တန်က (၄) ချပ်၊ ဒေါ် (၂) ပြား၊ မူးစေ့မတ်စေ့က (၂) ကျပ်၊ (၃) ကျပ် နှိုလောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ မပျောက်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ် ။ “သော့ထည့်ပြီး ထားတယ်ဆို၊ ဒီနာရီအိတ်မဟုတ်လား၊ အလို - ဟောဒီမှာသာလဲ၊ သော့တွဲကလေး မဟုတ်လား”

ချိုင်း ။ (အလွန်အံ့အားသင့်လျက်) “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါကျွန် တော်ပျောက်တဲ့ သော့တွဲပါပဲ”

ကျွန်ုပ် ။ “အဖြင့် - ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ရောက်နေရသလဲ ဦးရွှေချိုင်း ရယ်”

ချိုင်း ။ “သည်ဟာတော့ - ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အင်မတန် အံ့သြပြီး မပြောတတ်နိုင်အောင် ရှိတော့တာပဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ် ။ “အိမ်က အစေခံ သူငယ်ကလေးကဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချရရဲ့ နော်”

ချိုင်း ။ “စိတ်ချရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူလည်း အောက်ထပ်မှာအိပ် တော့ ဘာမျှ မသိရှာပါဘူး”

ကျွန်ုပ် ။ “ကိုင်း - ကျုပ်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ငှားရထားတစ်စီးကို ခေါ်၍ မောင်ဘိုးစနှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်ဘိုးစအား တစ်ဖန် စိတ်မကျေ သေးသည်ဖြစ်၍ မေးခွန်းထုတ်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ။ “မင်းအော်သံကြားလို့လမ်းကြားထဲ ဝင်သွားတော့ ဘယ်သူ မျှ မတွေ့ဘူးနော်”

စ ။ “မတွေ့ပါဘူး - ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ။ “အပြန်ကောတွယ်”

စ ။ (တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်) “အပြန်လား”

ကျွန်ုပ် ။ “(စိတ်အားထက်သန်စွာ) “ဟုတ်တယ်”

စ ။ “နေပါဦး - ခြောက် - သတိရပြီ - ဆရာ၊ မိန်းမအိုကြီးတစ် ယောက်လိုလို၊ ဘာလိုလိုပဲ စောင်အနက်ကြီး ခေါင်းမြီးမြူးလို့ လက်က တုတ် ခြုံခြုံကလေး ကိုင်လို့ - ဟုတ်ပြီ - ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်ုပ် ။ “ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တာလဲ”

စ ။ “ဦးရွှေချိုင်းအိမ်က ပထမခေါက် ပြန်ပြီးအထွက် သူ့အိမ်နဲ့ နောက်နာရင်းဆိုင် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး ရှိပါကော - ဆရာရဲ့ ဒီအိမ်နားဆီမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်၊ ခြောက် - ပြီးတော့ - တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာရဲ့၊ နောက် တစ်ခေါက်အလာမှာ ဒီအိမ်ကြီးဆီကပဲ လူတစ်ယောက် အရပ်ရပ်မြင့်မြင့် ထွက်လာပြီး အရှေ့ဘက် ကွေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်ကို သေကာတာနဲ့ လိုက်ပြီးတောင် ကြည့်သေးတယ်။ ရထားတစ်စီးပေါ်တက် သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ် - ဆရာရဲ့၊ အဲဒီက ပြန်လာမှ ဆရာနဲ့တွေ့တာ”

ကျွန်ုပ်။ "ဒီလူ့လက်မှာကော ဘာများပါသေးသလဲ။ လက်ကိုင် တုတ်အဖြူကလေးပဲ ကိုင်လို့ မဟုတ်လား"

၈ ။ "ဟုတ်တယ် - ဆရာရေ - ဟုတ်တယ်။ ဆရာ ဘယ်နှယ် နည်းနဲ့သိသလဲ"

ကျွန်ုပ်။ "သိတဲ့နည်းရှိလို့ပေါ့ကွယ်။ ကိုင်း - ကိုင်း - စကားပြောနေ တာ အချိန်ကုန်တယ်ဟေ့ - မောင်ဘိုးစ၊ ဦးရွှေမျိုင်းဆီကိုသွားပြီး တရုတ် ဟိုတယ်မှာ မနေညက သူနှင့်အတူတူ ကိုးမီးကစားတယ်ဆိုတဲ့လူတွေ ပုံပန်း နှင့်တကွ သူတို့နေရပ်ပါ မေးမြန်းပြီး မှတ်ယူခဲ့ကွယ်"

၉ ။ "ဒီလူတွေနဲ့ ဆိုင်မယ်မထင်ပါဘူး - ဆရာရယ်"

ကျွန်ုပ်။ "ဆိုင်တယ်၊ မဆိုင်တယ် - မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သွားချေပါ"

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် တွင်ထိုင်ကာ ဦးရွှေမျိုင်း၏ အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှ သူများမမြင်အောင် တိတ်တဆိတ် ကောက်ယူရရှိခဲ့သော စီးကရက် တိုကလေးတစ်ခုကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာ စွာ ကြည့်ရှုကာ ပုလိပ်သားဘိုးစအား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေရာ (၂) နာရီ ကျော်ကျော်မျှ ရှိလေလျှင် ပုလိပ်သားဘိုးစလည်း လန်ရှားတစ်စီးဖြင့် ရောက် လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ "ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ - နေရာကျခဲ့ရဲ့လား"

၉ ။ "ရခဲ့ပါပြီ - ဆရာ၊ နဲ့ပေမဲ့ - ဦးရွှေမျိုင်းကို ဖမ်းထားပြီ - ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဌာနကိုလိုက်ပြီး မေးခဲ့ရတယ်"

ကျွန်ုပ်။ "ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်ကွယ်။ မောင်အုန်းလွင်ဖမ်းသွားတယ် ဟုတ်စ၊ ဘာများ သက်သေခံရလို့တဲ့လဲ"

၉ ။ "ရဆို - ဆရာ - သူ့အင်္ကျီမှာလည်း သွေးစတွေ့တယ် - ဆရာ ရဲ့၊ ပြီးတော့လည်း သူ့အခန်းက ကြွက်လျှောက်ပေါ်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ခု တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ - ဓားမြှောင်မှာလည်း သွေးစ သွေးနတွေ့ တွေ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ"

ကျွန်ုပ်။ "သည်ဟာပဲလား"

၉ ။ "မှန်ပါတယ် - ဆရာ"

ဦးရွှေမျိုင်းနှင့်အတူ တရုတ်ဟိုတယ်ဆိုင်တွင် ယမန်နေ့ညက ကိုးမီး ခဲကစားသည်ဆိုသော သူများ၏ နေရပ်စာရင်းကို မောင်ဘိုးစထံမှ ရယူပြီး နောက်ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားလဲလှယ်၍ မောင်ဘိုးစနှင့်အတူ မြင်းရထား တစ်စီးဖြင့် ဦးရွှေမျိုင်းကို ချုပ်နှောင်ထားရာ ဌာနာသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဌာနာ သို့ရောက်လျှင် ဦးရွှေမျိုင်းမှာ လွန်စွာ စိတ်ညစ်သည့်ဟန်ဖြင့် မိမိ၏ ဦးခေါင်း ကိုလက်သီးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးနှက်ကာ "ကျွန်လောက် ကံဆိုးတဲ့လူတော့ ဒီလောမှာ မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ တို့မယားလည်း ဆုံးရသေးတယ်။ လူမှာလည်း အချုပ်အနှောင်ခံရသေးတယ်။ မဟုတ်တာ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အသက် လောက် ခင်မင်နေတဲ့မယားကို ကျွန်တော်သတ်ပါမလား ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ "သက်သေ ထင်ထင်ရှားရှားမရခင် သည်းခံပါဦး ခင်ဗျာ၊ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းနေပါတယ်"

မျိုင်း ။ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စုံထောက်ကြီးခင်ဗျာ၊ အင်စပက် တော်မင်းများက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းရှိခဲ့ပေမဲ့ စုံထောက်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ အတော်အတန်တော့ ရိပ်မိပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဓားမြှောင်မှာ သွေးတွေ့တယ်ဆိုတာလည်း တစ်နေ့တုန်းက တောလည်သွားကြတယ် ခင်ဗျာ။ သည်တော့ - ဒရယ်တစ်ကောင်ကို ဖျက်ကြ တော့ အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အိမ်က ကောင်ကလေးကို ဓားကို ဆေးကြော ခိုပြောပြီးသား။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်များတာနဲ့ မေ့နေတာကို ခင်ဗျာ။ သည် တော့ - "ထန်းသီးကြော့ခိုက်၊ ကျီးနားခိုက်" ဆိုသလို ဖြစ်ပျက်ပုံက အဆင် သင့်လေတော့ ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်ချင်စရာပေါ့ ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ "ကိုင်းလေ - သည်းခံလက်စနဲ့ သည်းခံပါဦး။ ဪ - တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ဖဲကစားတုန်းက အပေါင်ခံတယ်ဆိုတဲ့ ငွေစီးကရက်ဘူးကလေး ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ"

ဗျိုင်း ။ "ဒီအကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ် ခင်ဗျ"

ကျွန်ုပ် ။ "မရှိပါဘူးဗျား၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်အကျီကိုသေသေချာချာစမ်းကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျား သေသေချာချာ ထည့်ရဲ့နော်"

ဗျိုင်း ။ "သေသေချာချာထည့်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်ခါနီး အပြင်ခန်းက သမင်ချီပေါ်မှာ ချိတ်တုန်းကတောင် စမ်းပြီးကြည့်မိတော့ ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျ"

ကျွန်ုပ် ။ "စီးကရက်ဘူးဆိုပေမယ့် အတော်အစိုးထိုက်တဲ့ စီးကရက်ဘူး မှတ်တယ်"

ဗျိုင်း ။ "မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သူ့နာမည်ခံမဆိုတဲ့စာလုံးကိုစိန်ကလေးတွေစီပြီး ထိုးထားပါတယ်။ ထုလုပ်ပြီးထားတဲ့ ပန်းများကလည်း (၂)ခုအတူ မရှိသလောက် လှပဆန်းကြယ်ပါပေတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါမေးခွန်းများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ဦးရွှေဗျိုင်းထံမှ သိမ်းယူ၍လာသော ဓားမြှောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြန်ရာ ဓားမြှောင်မှာ သေနတ်လိုင်းစင်ရသောသူများကိုင်သော "Hunting Knife" ခေါ် အမဲလိုက်ရာတွင်သုံးသော ဓားမြှောင်တစ်စင်း ဖြစ်လေရာ အသွားမှာ (၈)လက်မခန့် ရှည်လျားလေသည်။ ဓားသွား၏ထိပ်၌ (၄)လက်မခန့်မျှ သွေးစွန်းလျက် ရှိလေရာ သွေးတို့မှာ လွန်စွာပင် ခြောက်သွေ့လျက် ဓားတွင်ကပ်လျက်ရှိသော သံချောတို့ဖြင့် ရောနှောလျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဌာနာအုပ်နှင့်သင့်လျော်ရုံမျှ စကားပြောဆိုပြီးလျှင် ဦးရွှေဗျိုင်းကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ အားပေးစကား ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးရွှေဗျိုင်းနှင့်အတူ တရုတ်ဟိုတယ်တွင် ကိုးမီးဖဲကစားသည်ဆိုသော ပွဲစားကိုစိန်ဆိုသူနှင့် ပန်းထိမ်ဆရာကိုလှူဝယ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် စုံစမ်းလေရာ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်ထင်မြင်သည့်အတိုင်း ဦးရွှေဗျိုင်းအကြောင်းကိုပင် ကောင်းစွာ မသိကြဘဲ ရှိလေ၏။ ၎င်းတို့ထံမှ သိရှိရသလောက်မှာ ဦးရွှေဗျိုင်းသည် ထိုည၌ လွန်စွာမူးလျက် ပွဲစားမောင်ညွန့်ဟန်ဆိုသောသူနှင့်သာ ဖဲကို သိသိမဲမဲ

တစားလျက်ရှိကြရာ ၎င်းတို့မှာ (၁၀)နာရီအချိန်လောက်မှာပင် "လက်ကိုင်" ဗြူတ်သဖြင့် ထွက်ကြရကြောင်း၊ ထို့နောက် တရုတ်တစ်ယောက်ပါဝင်၍ ကစားပြန်ရာ တရုတ်နှင့် မောင်ညွန့်ဟန်တို့ အိမ်တွင် ဆက်လက်၍ ဖဲသေလျက် ဦးရွှေဗျိုင်း၏အိမ်တွင် ကိုးတစ်လှည့်၊ ကုလားသုံးစီးတစ်လှည့်၊ ရှစ်တစ်လှည့် ကျလျက်ရှိသောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ မောင်ညွန့်ဟန်တွင်ပါသော ငွေများကုန်၍သွားသဖြင့် စီးကရက်ဘူးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီးလျှင် အမီးငွေ (၂၀၀) ထား၍ ဦးရွှေဗျိုင်းထံ ပေါင်နံကြောင်း၊ ၎င်းစီးကရက်ဘူးမှာ အလွန်လှပဆန်းကြယ်စွာ ပန်းအခက်အလက်တို့ဖြင့် ထုလုပ်၍ထားပြီးလျှင် အပေါ်ဖုံးတွင် ကျောက်များစီ၍ ထားသည်ကို မြင်ရကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သိရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော၌ ကျွန်ုပ်မှာထားခဲ့သည့် အတိုင်း အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းလွင်နှင့် ပုလိပ်သားမောင်ဘိုးစတို့သည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ လာရောက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့အား ကော်ဖီများတိုက်ကျွေး၍ ဧည့်ခံပြီးသော် မောင်အုန်းလွင်လည်း အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်အား တိုင်ပင်လျက် ရှိလေ၏။

လွင် ။ "ဘယ့်နယ်လဲ - ဆရာ၊ အမှုကတော့ ကောင်းကောင်းထင်ရှားတာပဲ။ သူ့အကျီမှာလည်း သွေးတောလေးတွေတယ် - ဆရာရဲ့၊ ဓားမြှောင်လည်း တွေ့တယ် - ဆရာ၊ ဓားမှာလည်း သွေးစ တွေ့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီအဘိုးကြီးမသတ်ရင် ဘယ်သူလာပြီးသတ်ဦးမှာလဲ။ မျက်မြင်သက်သေ မရပေမဲ့ အကျိုးအကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီး လိုက်မယ်ဆိုရင် ကောင်းတောင်း ထင်ရှားနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျ"

ကျွန်ုပ် ။ "ဓားမြှောင်ကို ခင်ဗျား သေသေချာချာကြည့်ရဲ့လား"

လွင် ။ "သွေးစကိုတော့ ကြည့်မိပါတယ် - ဆရာ"

ကျွန်ုပ် ။ "ဓားအရင်းမှာတော့ သွေးစမရှိဘူး - ဟုတ်စ"

လွင် ။ "ဟုတ်တယ် - ဆရာ - မရှိဘူး"

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဓားသွားဟာ ငြက် ဘယ်နှလက်မရှိသလဲ။ ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား။ မထားမိဘူးမှတ်တယ် - ဟုတ်စ”

လွင် ။ ။ “မှန်ပါတယ် - ဆရာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “(၂)လက်မ မတ်တင်း ရှိတယ်ဗျ။ အရှည်ကကောဗျာ”

လွင် ။ ။ “ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ဖြင့် (၈)လက်မလောက် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ကိုင်းဗျာ - ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ ခင်ဗျားမယ်စိန်အလောင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ စိန်းမကလုံးကြီးပေါက်လှဗျ။ သည်တော့ - ခင်ဗျားပြောသလို (၈)လက်မအသွားရှိတဲ့ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်ရင် ဟိုဘက်ကို ပေါက်နိုင်မယ်။ မပေါက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သတိမထားမိဘူးမှတ်တယ်”

လွင် ။ ။ (နားစိုက်လျက်) “ဟုတ်ပေတယ် - ဆရာ။ သည်ဟာတစ်ခုတော့ ကျွန်တော် သတိမထားမိဘူး”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ပြီတော့ - မယ်စိန်အိပ်တဲ့အိမ်ရာဘေးက အခန်းထရံပေါ်မှာ ဓားသွားဟာ မယ်စိန်ကိုယ်ကို ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်သွားပြီးတဲ့နောက် သွားပြီးစိုက်နေတဲ့နေရာကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အခန်းကလည်း သဘောဆေးသုတ်ပြီး ခါစဖြစ်လို့ အင်မတန် ထင်ရှားတယ်။ ဒီအချက်ကော ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား”

လွင် ။ ။ “မထားမိဘူး - ဆရာ။ ခြေ- အိပ်ရာဘေးမှာ ထရံကို ဆရာလက်သည်းနဲ့ ဖြစ်ပြီး ကြည့်နေတာ သည်ဟာကိုဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ရမှပဲ သိရပေတယ် - ဆရာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ခြေ- ဒါနဲ့ - ဦးရွှေဗိုင်းဟာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို အမြဲသောက်တယ် မဟုတ်လား။ စီးကရက်ကို ဘယ်တော့ဗျ။ မသောက်ဘူး - ဟုတ်စ။ ဦးရွှေဗိုင်းဟာ တခြားသူနဲ့ မတူဘူး။ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တာမှ တွေ့ကရာ ဆေးလိပ်ကို မသောက်ဘူး။ ပြည်မြို့က (ဘီ - ၃ လုံး) တံဆိပ် ဆေးလိပ်ကို အမြဲမှာပြီး သောက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ဝံ့စမ်းလို့ သိရတယ်”

လွင် ။ ။ “သည်ဟာကော အမှုနဲ့ ဆိုင်လို့လား - ဆရာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဆိုင်ပါသော်ကောဗျာ။ သတ်တဲ့လူက ဦးရွှေဗိုင်း အကျီအိတ်ကို နှိုက်ပြီး သော့ယူနေတော့ စီးကရက်တိုကလေးတောင် သောက်နေသေးတယ်တဲ့ - ကိုအုန်းလွင်ရဲ့ ပြီးတော့မှ - ကြမ်းပေါ်လှင့်ပစ်ပြီး ဖိနှပ်နှပ် နင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ကိုင်းလေ - ဒီဟာတွေ နောက်တော့ သိကြလိမ့်မပေါ့။ ကျုပ်တို့ သွားရမယ့် ကိစ္စကလေး သွားလိုက်ကြဦးစို့။ ဧဟ - မောင်ဘိုးစ - ရထားတစ်စီး ခေါ်ကွယ်”

လွင် ။ ။ “ဘယ်ကိုလဲ - ဆရာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဦးရွှေဗိုင်းအိမ်ကို...”

ကျွန်ုပ်တို့ ၃ ဦးတို့သည် မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့ရာ မြင်းရထားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်က “ဘယ်နှယ်လဲ - ကိုအုန်းလွင်။ ကျုပ်ပြောတာ သဘောကျရဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ - ဆရာရယ်။ နို့ပေမဲ့ - ဆရာလူက ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိတာက ခက်တယ်”

“အခုည တွေ့ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့လည်း သက်သေခံကလည်း လုံလောက်ဦးမှဖြစ်မယ် - ဆရာရဲ့”

“လုံလောက်ပါစေမယ်ဗျာ - စိတ်ချပါ။ ဧဟ - မောင်ဘိုးစ - မြင်းရထားကို တိုလမ်းကြားက လှည့်ပြီး ဝင်ပေစေဟေ့။ အိမ်ရှေ့က မဝင်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသောည၌ ပုလိပ်သား မောင်ဘိုးစနှင့် ပထမတွေ့သော နေရာသို့ ရောက်လျှင် မြင်းရထားရပ်ပြီး နောက်ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆင်းသက်ကြည့်လေ၏။ ထိုနောက် ဦးရွှေဗိုင်းအိမ်ဘေးမှ လက်ယာဘက်သို့ အတန်းမယ်ကျွေးခြံဘွားလေသော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုကို ကျော်မိလေ

လျှင် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၏ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ ၎င်းအိမ်ကြီးမှာ ဦးရွှေမျိုင်းအိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ရှိသော်လည်း လမ်းကလေးတစ်ခုခြားပြီးလျှင် အတန်ငယ်ဝေးလေသည်။ ထိုအိမ်အိုကြီး၌ ရှေ့မှ ဝင်သော လမ်းကလေးမှာ အုတ်များဖြင့် ခင်းလျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အိမ်တံခါးသို့ ရောက်ကြလေလျှင် အသက် (၂၀) ခန့်ရှိ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ဟန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အိမ်ဝသို့ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ လာရောက်ခြင်းကို စွဲကို မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က -

“မယ်စိန်ဆုံးတဲ့ညက ည (၁၂) နာရီလောက်မှာ ဒီအိမ်ကို မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက် ဝင်ပြီး မလာဘူးလား - သူငယ်မရယ်”

မ ။ “ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင် - မလာပါဘူး၊ ဧည့် - ရှင်တို့က ပုလိပ်အရာရှိတွေမှတ်တယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ရှင်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လာပြီး မလုပ်ကြပါနဲ့ - ဦးတို့ရယ်”

ကျွန်ုပ် ။ “ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ပါဗျာ၊ ပုလိပ်အရာရှိတိုင်း၊ အစိုးရအရာရှိတိုင်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်တတ်တယ်လို့ တစ်ထစ်ချ အယူမရှိပါနဲ့ သူငယ်မရယ်။ မင်းတို့က ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

မ ။ “ကျွန်မက အင်္ကျီလက်စားနဲ့ ရွှေပိပြီး မျက်မမြင် အမေအ-
ိုကြီး ကို လုပ်ကျွေးနေပါတယ် ရှင်”

ကျွန်ုပ် ။ “သူငယ်မ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

မ ။ “မစောပေပါတဲ့ ရှင်”

ကျွန်ုပ် ။ “မယ်စိန်သေတဲ့ညက ဒီအိမ် ဘယ်သူများ လာသေးသလဲ”

မ ။ “ဘယ်အချိန်လောက်လဲ ရှင်”

ကျွန်ုပ် ။ “ည (၁၂) နာရီ၊ နာရီပြန်တစ်ချက်လောက်ကို ...”

မ ။ “ဘယ်သူမျှ မလာရပါဘူးရှင်၊ ဦးရွှေမျိုင်းအော်သံကြားတော့ ကျွန်မတို့ သားအမိ (၂) ယောက်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ မပြောပါနဲ့တော့။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကလေးတောင် ဖွင့်ကြည့်သေးတယ်”

ကျွန်ုပ် ။ “ဦးရွှေမျိုင်းအော်သံမကြားခင် မင်းတို့ခြံထဲက ခြေသံများ ကြားသလား”

မေ ။ “ကျွန်မ - ကြားမိတယ်ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ - အိမ်နောက်ဖေးဆီက ခွေးဟောင်သံ ကြားလိုက်တယ်”

ကျွန်ုပ် ။ “ဒါပဲလားကွယ်၊ စဉ်းစားပါဦး”

မေ ။ “နေပါဦး - ကျွန်မတို့အိမ်ဘေးနားဆီက ရေသံလိုလို၊ ဘာလိုလို ကြားမိတယ် ထင်တာပဲ၊ ကျွန်မ သေသေရာရာတော့ သတိမထားမိဘူး”

ကျွန်ုပ် ။ “တော်ပါပြီ - သူငယ်မရယ် - တော်ပါပြီ၊ သည်လောက်သိရတာပဲ - အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစောမေတို့နေသော အိမ်အိုကြီး၏ဘေးသို့ လျှောက်၍ လာကြရာ မရမ်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ အုန်းပင်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိလေသော ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ ပေ (၅၀) ကျော်ခန့် နက်ပြီးလျှင် ရေ (၁၅) ပေခန့်မျှ ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ရေမျက်နှာပြင်၌ မှု သစ်ရွက်ခြောက်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေတွင်းအနီး၌ ခြေရာလက်ရာများကို ရှာဖွေလျက်ရှိပြန်ရာ သစ်ရွက်ခြောက်များ မရှိဘဲ အတော်အတန်ရှင်းလင်းလျက်ရှိသော နေရာတစ်ခု၌ အုတ်ခဲတစ်ခဲကို ထုတ်ယူ၍ သွားသော နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်နှင့် ထိုအနီးအနားတွင် ထပ်၍ စမ်းရှာဖွေပြန်ရာ စီးကရက်တို့ကလေးတစ်တို့ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ (ထိုစီးကရက်တို့ကလေးမှာ ဦးရွှေမျိုင်းအိမ် ဝေည့်ခန်း၌ တွေ့ရသော စီးကရက်အမျိုးအစားပင်ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေသည်။)

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း စာရွက်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ နေသား၍ ပုလိပ်သား မောင်ဘိုးစကို ခေါ်ပြီးလျှင် စေလွှတ်လိုက်ရာ မောင်ဘိုးစလည်း ၎င်းစာရွက်တွင်ပါရှိသည့် လိပ်စာအတိုင်း သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘိုးစ ထွက်သွားလေလျှင် အင်စပက်တော် မောင်အုန်းလွင်သည် ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူများကို အံ့ဩကာ အမြဲကြည့်ရှုလျက် ရှိနေရာမှ -

“ဘယ်ကို လွှတ်တာလဲဗျ”

“လူ့ရောက်လာတော့ သိပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ကျွန်ုပ်ဖြင့်ဗျာ - ခင်ဗျားလုပ်တာကိုင်တာကို နားကို မလည်သေးပါဘူး”

“တော်တော်ကြာတော့ - ကျွန်ုပ် - ရှင်းပြီး ပြောပါမယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မစောမေအိမ်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြရာ နာရီဝက်ခန့်မျှ ကြာလတ်သော် ပုလိပ်သား မောင်ဘိုးစသည် အဝတ်အစား ညစ်ပေစွာဝတ် လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်နှင့် လာရောက်ခဲ့လေရာ ထိုသူမှာ ရေငုပ်ခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်သော ရေငုပ်သမား မောင်တိုးဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းနောက် မစောမေတို့အိမ်မှ အုန်းဆံကြိုးတစ်ချောင်းကို တောင်းယူပြီးလျှင် မောင်တိုး အား ရေတွင်းပျက်သို့ ဆင်း၍ ငုပ်စေရာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုအထုပ်သည် ကားမိန်းမဝတ်သရက်ထည်လုံချည် အနီရောင်တစ်ထည်ကို ရှန်စောင်အနက်တစ်ထည်ဖြင့် ပတ်ရစ်ပြီးလျှင် အတွင်း၌ အုတ်ခဲတစ်ခုကို ရေနစ်မြုပ်စေရန် ထည့်၍ ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ချထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအထုပ်ကို တွေ့ရသောအခါ မစောမေတို့ သားအမိနှင့် တကွ၊ အင်စပက် တော် မောင်အုန်းလွင်၊ ပုလိပ်သား မောင်ဘိုးစတို့ပါ အံ့ဩလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်က မောင်ဘိုးစအား -

“မင်းတွေ့တဲ့ အမယ်ကြီးဝတ်တဲ့ထုတ်ဟာ ဒီလို ခပ်နီနီပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ”

“စောင်မြူးထားတာကလည်း အနက်နော်”

“မှန်ပါတယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုမှပဲ ရိပ်မိပါတယ်”

“သတ်တဲ့လူက အင်မတန် အကြံကောင်းတဲ့လူကို၊ မင်းပြောတုန်းက ဝါတယ်ပြီး မရိပ်မိပါဘူး။ နိပေမဲ့ - မင်းတစ်ခေါက် ပြန်အလာမှာ လူတစ်ယောက် ထွက်လာတော့ လက်ကိုင်တုတ်အဖြူကလေးကိုပဲ ကိုင်လာတယ်ဆိုမှ ရိပ်မိ

ဝါတယ်၊ ပြီးတော့ - မစောမေ - အစစ်ခံချက်အတိုင်း အိမ်ဘေးက ရွေးဟောင် သံကြားပြီး ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲကို တစ်စုံတစ်ရာပစ်ချတဲ့ ရေသံလိုလို ကြား တယ်ဆိုတော့ ငါထင်တာနဲ့ ကိုက်မနေပေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာယူပုံ၊ ဆပုံ အင်မတန် တော်ပါပေတယ်။ ပြီးတော့ အုတ်ခဲတစ်ခဲကို မြေကြီးက လတ်တလော ခွာပြီးယူသွားတဲ့ အရာတစ်ခုတွေ့ ရတယ်မဟုတ်လား။ သည်တော့ - ရေသံလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ ရေတွင်း နားမှာပဲ အုတ်ခဲတစ်ခု ပျောက်တယ်ဆိုတော့ ဒီအုတ်ခဲနဲ့ ရေတွင်းထဲကို တစ်စုံတစ်ခု ပစ်ချကြောင်း ထင်ရှားတယ် မဟုတ်လား။ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ ကိုအုန်းလွင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ပြီးတော့ - စီးကရက်တိုကလည်း သက်သေရှိသေးတယ်ဗျာ။ ဒီစီးကရက် တိုကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားမှာ ပိုလိုဘူး ပါတယ်မဟုတ် လား။ အဲ - ဟုတ်ပြီ။ ကိုင်း - ဒီစီးကရက်တိုဟာ ပိုလိုထက် အလိပ်ကြီးတယ် မဟုတ်လား။ ဆေးရောင်ကလည်း နည်းနည်းပိုပြီး ဝါတယ် ဟုတ်စ၊ အနည်း ဆုံး (၅၀) ဝင်တစ်ဘူးကို (၂) ကျပ်၊ (၄) ကျပ်ပဲလောက် ပေးရတဲ့ စီးကရက်မျိုး ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ သတ်တဲ့လူကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းမိဖို့ရာက ခက်သေးတယ် - ဆရာရဲ့”

“အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်တယ်” ဆို မဟုတ်လားဗျာ။ ရော့ဗျာ - ဒီစာ ရွက်ကလေး အိမ်ကျမှပဲ ဖတ်ကြည့်ပါ။ အချိန်အတိုင်း ရောက်အောင် လာဗျ နော်။ လက်နက်ကလေးများ ပါပေစေ၊ ရော့ဟော့ - မောင်တိုး။ မင်း - ရေငုပ် တဲ့အတွက် ငွေ (၅) ကျပ်၊ ကိုင်း - ကိုအုန်းလွင် - နေတောင် အတော်မြင့်သွား ပြီး ပြန်လိုက်ကြည့်စို့”

ထိုနေ့ နံနက်စာ စားပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည် အထမြောက်အောင် မြင်စေရန် များစွာ အလုပ်ရှုပ်ရလေ၏။ လာစနေလုံးလိုပင်

စုံစမ်းရာဖွေကြစည်ပြီးနောက် အိမ်သို့ (၄)နာရီအချိန်တွင် ပြန်၍ရောက်ပါကြောင်း။ ထို့နောက် အဝတ်အစား ဆင်ယင်သော အခန်းတွင်း၌ မှန်တစ်ချပ်ကို ရှေ့ကထောင်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ဆေးခြယ်လျက် ရှိလေရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ပါးများသည် အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်လျက်လည်းကောင်း၊ အရေတို့သည် တွန့်လိပ်လျက်လည်းကောင်း၊ အကြောတို့သည် ပြိုင်းပြိုင်းထလျက်လည်းကောင်း နာခေါင်းသည် ရှုံ့တွရွံ့သွားပြီးလျှင် သွားတို့မှာလည်း နီမြန်းပေကျ၍ သွားပြီးနောက် ဆံပင်တို့မှာလည်း အချို့နေရာ၌ ဖြူးထွက်လျက်ရှိကုန်၏။ ၎င်းနောက်ဟောင်းနွမ်းသောအဝတ်တို့ကိုလဲလှယ်ပြီးသော် လွယ်အိတ်စုတ်တစ်လုံးကိုလွယ်လျက် (၆)လုံးပြုစုသောနတ်ကိုထည့်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေအား ချိန်းဆိုထားခဲ့သည့်အတိုင်း တရုတ်ဟိုတယ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

တရုတ်ဟိုတယ်ဆိုင် အထက်ထပ်သို့ ရောက်လေလျှင် အင်စပက်တော် မောင်အုန်းလွင်၊ ပုလိပ်သားမောင်ဘိုးစနှင့် အခြားပုလိပ်သားတစ်ယောက်ပါ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း မောင်အုန်းလွင်ထံမှ စီးကရက်ကို မီးညှိရန် ခေတ္တမျှတောင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးပေါလိပ်ကို မီးညှိလေရာ မောင်အုန်းလွင်မှာ ကျွန်ုပ်ကို အနည်းငယ်မျှ မှတ်မိဟန်မရှိဘဲ အရေးထဲဗျာ - တကတဲ - ဒီအဘိုးကြီးက ရှုပ်လိုက်တာ” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိမိ၏ပကတိအသံအတိုင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် “ကိုအုန်းလွင်က ကျုပ်တောင် မမှတ်မိဘူးလားဗျ” ဟု ပြောရလေ၏။

“တယ်လည်းတော်တဲ့လူပါပေပဲဗျာ။ ရုပ်ပြောင်းပုံကဖြင့် မျိုးမွမ်းထိုက်ပါပေတယ် ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့လက်နက်များ အပြည့်အစုံပါကြရဲ့နော်။ အဲ - ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ်လူလည်း ရောက်ချိန်နီးပါပြီ။ ကိုင်း - ခင်ဗျားတို့က တစ်ဆိတ်ကလေး ကန့်လန့်ကာအတွင်း ဝင်နေလိုက်ကြစမ်းပါဗျာ”

ပုလိပ်အရာရှိများကန့်လန့်ကာအတွင်းသို့ဝင်၍ သွားသောအခါဟိုတယ်ဆိုင်မှ တရုတ်တစ်ယောက်သည် အခန်းတစ်ခုထဲမှ စက္ကူဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ကာ ထွက်ပေါ်၍လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုတရုတ်နှင့် အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီးသော် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေအား စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ဘန်ကောက်ပုဆိုးရှည်၊ သတ္တလတ်ရင်ခုံးအင်္ကျီတို့ကိုဝတ်ဆင်လျက်ပေါင်းပုံထုပ်ပုံမှာလည်း လွန်စွာ သပ်ရပ်သေရာပြီးလျှင် လက်ကိုင်တုတ်ကောက် အဖြူကလေးတစ်ခုကိုဝင့်လျက်၊ သိုက်မြိုက်သားနားစွာဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် စီးကရက်ကိုသောက်လျက် လှေကားမှ တက်လာလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိတို့ယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် အရက်ဖန်ခွက်ကို မော့လျက် ၎င်း၏ အရိပ်အကဲကိုသာ အမှတ်မဲ့ အတဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် တရုတ်က “ဒီဟာပေါ့ - မိတ်ဆွေ။ ကျွန်းတုန်းက စက်သူဌေးဆိုတာ ဒါမျိုးကို နှပ်လိုက်ရမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ် မကြားအောင် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ထိုသူနှင့် အသိအကျွမ်းခွဲ၍ ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုးမီးဝိုင်းတိုစကြလေ၏။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှာ များစွာ ဖဲသန်လျက် လက်တိုင်းလိုလိုပင် တွဲလပ်၊ ကိုးတို့သည် ကျလျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ (၁၀) မိနစ်တွင်း၌ ပင်ငွေ (၅၀) ကျော်ကျော်မျှ နိုင်လျက် ရှိလေ၏။ အတန်ကြာလတ်သော် နောက်ရောက်လာသူ၏အိမ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဖဲကောင်း၍ လာပြီးလျှင် နာရီဝက်ခန့်မျှ ကစားမိလေသော် ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှ (၁၇) ကို (တစ်) ဖြင့်စားလျက် ကျွန်ုပ် (တစ်) ကျသောအခါများ၌ (နှစ်. သုံး) ဖြင့်စားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က (တွဲနှင့်လပ်) ကျသော အခါများကိုပင်လျှင် (တိုး) ဖြစ်စေ၊ (တုလားသုံးစီး) ဖြစ်စေ စသည်တို့ဖြင့် စားလျက်ရှိလေရာ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်နိုင်သော ငွေ (၅၀) ကျော် ကုန်၍ သွားသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ကဲမှ ပင်ငွေ (၈၀) ခန့် ဆုံး

ဒီအထဲမှာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပါတယ်ဗျာ။
ဒီစာဟာ အင်မတန်ဂုဏ်သရေရှိတဲ့မိန်းမကလေးတစ်ယောက်က ရေးတာ။
တကယ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်ပြီးသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အပေါ်မှာ
အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့စာလုံးရှိပါတယ်ဗျာ။ သည်းတော့-မကြည်ချင်
ကြပါနဲ့တော့ ခင်ဗျာ။

ရှုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သာမဟုတ်၊ တရုတ်သည်လည်း ငွေ (၄၀) ခန့်မျှရှုံးလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို ထပ်၍ သောက်ဟန်ပြုပြီးလျှင် ၎င်း၏အရိပ်အကဲကို ခတ်လျက်ရှိပြန်ရာ ထိုသူမှာ မုဆိုးထောင်သော ထောင်ချောက်ကိုမမြင်၊ အစာကိုသာ မြင်သော သမင် နိုက်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့အကြံအစည်ကို အနည်းငယ်မျှ ရိပ်မိသိရှိဟန်မရှိရာဘဲ ဝဲကိုသာ စိတ်ထက်သန်စွာ ကုလားဖန်ထိုးလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ - ဆရာကြီး။ ကျုပ်ဖြင့် အားကြီးရှုံးနေတာပဲ”
 ထိုသူ။ ။ “ရှုံးတစ်လှည့်၊ နိုင်တစ်လှည့်ပေါ့ - သူကြီးမင်းရယ်။ သည် လောက်ငွေကလေးများ သူကြီးမင်းတို့လို့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူများမှာတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်။ ။ (ပတတ်အသံဖြင့်) “နီပေမဲ့ - ဆရာရေး ရှိတဲ့ပိုက်ဆံအားလုံး နှဲသွားရင် ခင်ဗျားလို ငွေစီးကရက်ဘူးတွေ၊ ဘာတွေတော့ ပေါင်စရာမရှိဘူး
 ခ”

ထိုသူ။ ။ (သေနတ်ထိမှန်ဘိသကဲ့သို့ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် လက်ကိုင် တုတ်ကိုကိုင်လျက်) “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ (ရယ်လျက်) “နောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ် - မောင်ကုလား ရယ်”

ထိုသူ။ ။ (ဖီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့်) “ဘယ်က မောင် ကုလားလဲ၊ ကျုပ်နာမည်က ပွဲစားမောင်ညွန့်ဟန်တဲ့”

ကျွန်ုပ်။ ။ “တယ်လည်းနာမည်များတဲ့လူပဲ။ မောင်ညွန့်ဟန်လို့ခေါ်စေ ချင်လည်း ခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဧပြီ - ဒါနဲ့ - ခင်ဗျား - ဦးရွှေမျိုင်းဆီက ပြန်ယူ သွားတဲ့ ငွေစီးကရက်ဘူးကလေး တစ်ဆိတ်လောက် ပေးပါဗျာ။ ကျုပ်လိုချင် လို့...”

ဟန် ။ ။ “ဘယ်က ငွေစီးကရက်ဘူးလဲ၊ ကျုပ်မသိဘူး။ ဦးရွှေမျိုင်း ဆီမှာ ရောက်နေတဲ့ပစ္စည်း ကျွန်ုပ်ဆီမှာ ရရှိနိုင်ပါ့မလား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဦးရွှေမျိုင်းဆီမှာ ပေါင်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိပါတယ်။ နီပေမဲ့ - မယ်စိန်ကိုသတ်တဲ့ညက ခင်ဗျား ပြန်ယူသွားလို့တောင်းရတာပါဗျာ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ခင်ဗျား မပေးဘူးပေါ့လေ...”

ဟန် ။ ။ “ငါ့လက်ထဲမှာမှမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးရမှာလဲ။ မယ်စိန် သေတာနဲ့ ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုင်းကွယ် - ပြောနေကြာရော။ နင်သေ ပေတော့” ဟုဆိုလျက် ထိုသူသည် လက်ကိုင်တုတ်အဖြူကလေးကို ဝှေ့ယင်း ကာ တုတ်အရင်းရှိကြေးဖုကလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တုတ်ဖျားသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျွတ်၍ ကျသွားပြီးလျှင် ထိုသူ၏ လက်၌ တား အသွား (၂) ဖက်ရှိ၍ ချွန်ထက်လှသောစားကို ကိုင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုခဏ ၌ပင် ပုလိပ်သား (၂) ယောက်တို့သည် ထိုသူ၏လက် (၂) ဖက်ကို အတင်းချုပ်

ကိုင်လျက်ရှိလေရာ အင်စပက်တော် မောင်အုန်းလွင်သည် ထိုသူ၏ရင်ဝကို သေနတ်ပြောင်းဖြင့်တော့လျက် ရှိရကား မောင်ညွန့်ဟန်မှာ မာန်ကို လျှော့လျက် လက်နက်ကိုချပြီးနောက် အဖမ်းခံရလေ၏။ ပုလိပ်ဌာနာသို့ ရောက်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်း၏အတွင်းရှုပ်အကျီအိတ်ထဲမှ စိန်များဖြယ် လှယ်တပ်ဆင်လျက် အလွန်လှပသော ငွေစီးကရက်တစ်ဘူးကို ရရှိလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူကို ဖွင့်မည်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ညွန့်ဟန်သည် ကျယ်လောင်လှစွာသော အသံဖြင့် "စီးကရက်ဘူးကိုတော့ မဖွင့်နဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ကြ"

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဘာများပါလို့လဲ"

ဟန် ။ ။ "ဒီအထဲမှာပါတဲ့ပစ္စည်းက ကျုပ်အသက်ထက် အဖိုးတန်တယ် - နားလည်လား"

ကျွန်ုပ်။ ။ "နို့ပေမဲ့-ဝတ္ထုရားရှိတဲ့အတိုင်း ကြည့်ရလိမ့်မယ်-မောင်ချေဟောဒီကဌာနာအုပ်မင်းနဲ့ အင်စပက်တော် မောင်အုန်းလွင်တို့က သက်သေပေါ့"

ဟန် ။ ။ "ဒီအထဲမှာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီစာဟာ အင်မတန် ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ မိန်းမကလေးတစ်ယောက်က ရေးတာ၊ တကယ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်ပြီး သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အပေါ်မှာ အင်မတန် ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ သည်တော့ - မကြည့်ချင်ကြပါနဲ့တော့ ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ ။ "သည်ဟာတော့ - တောင်းပန်လို့ မရပေဘူး၊ ကြည့်ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ - ရေးတဲ့သူငယ်မက သေပြီမဟုတ်လား"

ဟန် ။ ။ "သေပြီလေ၊ သေတာ - ဘာဖြစ်သလဲ၊ လူတို့ဂုဏ်ဆိုတာ သေသည်တိုင်အောင် ရှိကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မသိစေချင်လို့ - ကျုပ် - သည်လောက် ငြင်းနေတာမျိုး ခင်ဗျားတို့ ကြည့်မယ့် အတူတူဖြင့် ကျုပ်ဖွင့်ပြီး ပြောတော့မယ်၊ သေသွားတဲ့မယ်စိန်ဟာ ကျုပ်ရဲ့

ငယ်ရည်းစားပေါ့ဗျာ၊ သူက ရန်ကုန်သူ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ရန်ကုန်သား၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ကျွန်တော်က တော်တော်ဆိုးခဲ့၊ တောခုံသပေါ့ဗျာ၊ သူလည်း ကျွန်တော်နဲ့မရတာ အင်မတန် ကုသိုလ်ကောင်းတာပါပဲလေ၊ ခမျာမှာ ဒီအဘိုးကြီးကို စွေဗျိုင်းနဲ့ရတာ ငွေမက်လို့သာ ယူခဲ့ရ၊ သဘောမကျရာဘူး ခင်ဗျာ၊ ရုပ်ချင်းကလည်းကွာ၊ အရွယ်ချင်းကလည်းကွာ၊ အို - တိုတိုပြောပါမယ် ခင်ဗျာ၊ ခမျာက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ငယ်ရည်းစားဆိုတော့ မေတ္တာမပျက်နိုင်ရာဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါနဲ့ - တောင်ငူရောက်လာတော့ သူနဲ့ပြန်ပြီး တစ်ခါဆက်မိပြန်တာကိုး၊ ဆက်မိတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်အင်မတန် ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မိုက်ကယ်၊ ဆိုးတယ်ဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက် အသက်ကိုသာ သတ်ရင်သတ်မယ်၊ ပရဒါရက်ကိုတော့ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ၊ ခမျာမှာ သေနေစေလေတော့ ဒီနေ့မှပဲ သူ့လင်နဲ့ အိပ်ရာချင်းပြောင်းပြီး အိပ်ရသတဲ့၊ ဧညှို - မစားရတဲ့အမဲမို့ အသည်းဖြင့် နာလိုက်ပါရဲ့ - မယ်စိန်ရယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။ "ကိုင်း - မဟုတ်ဘူးလား - ကိုအုန်းလွင်၊ ကျုပ် ထင်ချက်အတိုင်းပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဧညှို - လောကမှာ တယ်ခက်တာကလားဗျာ၊ သားမယားကို သေမှချီးမွမ်းရမယ်ဆို မဟုတ်လား"

လွင် ။ ။ "ဂ္ဂုတ္တိဝက်၊ နဒီဝက်လို့ - ဒါကြောင့် - မြတ်စွာဘုရားကဟောခဲ့တာပေါ့ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ ။ "အစစ်ပဲဗျာ၊ မိန်းမဉာဏ်ဟာ သည်လိုနေရာမှာ အင်မတန် များတာကလား၊ ဟေ့ - နေပါဦး - ကျွန်ုပ်လတ်နယ်ကစားပြမှုနဲ့ ထွက်နေတဲ့ လူဆိုးမောင်ကုလားဆိုတာ မင်းပဲ မဟုတ်လား"

ဟန် ။ ။ "မှန်ပါတယ် - စုံထောက်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကြိုးပေးရင်လည်း မကြောက်လှပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မြန်မြန်သေရရင် မြန်မြန် မယ်စိန်နဲ့ တွေ့ရမှာပါပဲ"

ထိုငွေစီးကရက်ဘူးကလေးထဲတွင်တွေ့ရသောစာကလေးမှာဦးရွှေဦး
ဖိန်းမ ကွယ်လွန်သူမယ်စိန်ထံမှ မောင်ညွန့်ဟန်ထံသို့ ရေးသောစာဖြစ်၍
အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

“ကိုညွန့်ဟန် - ရှင်သိတယ်နော်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ဘယ်တော့မှပေါင်းရမယ်
ဆိုတာ၊ အို-ကျွန်မ-မပြောချင်တော့ပါဘူး”

“စိန်”

> ဒုန့်ရွှေများ

စာမူများ

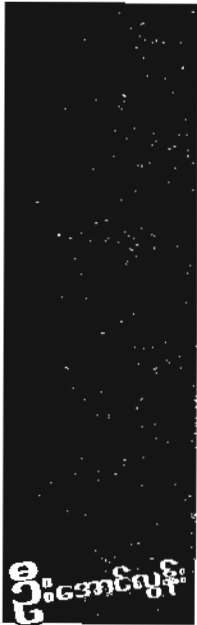
ပေးပို့လိုပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ထည့်ကတ်ရင်းမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် (၅၀၀/၅၀၂) (၂/၅) ဝေဟင်
တုန့်ထည့်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်
ကျောက်ထဲတန်းကြွယ် ရန်ကင်း

ရတနာပွင့် ရှမ်းရွက်ခွဲရသောလားအုတ်

ဝါဒီထူး (ရွှေပျံဝဲ)

ရေကြီးစဉ် နီးရာသစ်ပင်ပေါ်သို့
သားအဖနှစ်ယောက် တက်ရောင်ကြရာ
အဆိပ်ရို မြွေဟောက်တစ်ကောင်
သစ်ပင်ပေါ် တက်လာရာမှ ..

တို့နေထိုင်လျက်ရှိသော သပြေကုန်းရွာကလေးမှာ အတော်အသင့်မြင့်သော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ထိုရွာ၏အနောက်ဘက်တောင်ခြေအထိမှာ ချိုင့်ဝှမ်းဒေသဖြစ်၏။ ရွာ၏မြောက်ဘက် တစ်ခေါ်ခန့် အကွာတွင် တောင်ကျချောင်းတစ်ချောင်းက အနောက်ဘက်တောင်ကုန်းတောင်ကြားများမှ ရေများဝါးလုံးထိုးစီးဆင်းကာ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ကွေတည်ညွှတ်နေပတ်ဖြင့် အရှေ့ဘက် စစ်တောင်းမြစ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သွားလေသည်။

ထိုတောင်ကျချောင်းမှာ တောင်ပေါ်၌ မိုးသည်းထန်စွာရွာခဲ့လျှင် ချောင်းအတွင်းကမ်းပြည့်ကမ်းလျှံစီးဆင်းလာကာ မကြာမီမှာပင် ချောင်းရေလျှံပြီး ရွာအနောက်ဘက် ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ စီးဝင်လေတော့

သည်။ ရေပြန်၍ လျော့သွားသည့်အခါ ချောင်းရေထဲ၌ ပါလာသော နန်းအနည်အနစ်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ထိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၌ ကောက်ပဲသီးနှံများ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်စွာ စိုက်နိုင်ကြသည်။ စပါးစိုက်လျှင် မကြာခင် ရေနစ်မြုပ်ဖျက်စီးတတ်သဖြင့် မိုးစပါးထက် ဆောင်းသီးနှံများဖြစ်သော မတ်ပဲ၊ ပဲနောက်၊ တုလားပဲ၊ ပြောင်း၊ ဆေး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုသာ ဆောင်းပိုင်း၌ အန္တရာယ်ကင်းစွာ စိုက်ပျိုးနိုင်ကြလေသည်။

ယခင်က ထိုရွာမှာ ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၌ စိုက်ခင်းများနှင့် နီးနီးတွင် အိမ်ဆောက်၍ နေထိုင်ကြ၏။ သို့သော် မိုးအလွန်ကောင်းသော နှစ်တစ်နှစ်တွင် စိုက်ခင်းများလည်း ရေမြုပ်၊ အိမ်တွေလည်း ရေနစ်မြုပ်၊ လူ၊ ကျွဲ၊ နွားတို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ခဲ့ကြရ၏။ ရေနစ်၊ ရေပျော့ပြီး သေခဲ့သူတချို့ရှိခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ - ငါတို့ရွာကို ဒီချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ တည်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ရေကြီးထိုင်းရေဘေးဒုက္ခတွေနဲ့ ကြုံနေကြရမှာပဲ။ ဒီတော့ - ငါတို့ရွာကို ကုန်းမြင့်ပိုင်းပေါ်ပြောင်းရွှေ့ပြီး တည်ကြမှ ရေဘေးက လွတ်နိုင်ကြမယ်ဟေ့”

ရွာသားအားလုံး သဘောတူညီနှိုင်းကြကာ ချိုင့်ဝှမ်း၏ဘေးရှိ ကုန်းမြင့်များပေါ်ပြောင်းရွှေ့ပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။

“အင်း - အခုမှပဲ - မိသားစုအတွက် စိတ်အေးရတော့တယ်ကွာ။ ယခင်အနိမ့်ပိုင်းမှာ နေထိုင်စဉ်က ရေကြီးလာလျှင် အိမ်တွေ ရေမြုပ်ပြီး မိသားစုတွေအတွက် စိတ်ပူနေရတယ်။ အခုတော့ - ရေဘယ်လောက်ကြီးကြီး မှုစရာမလိုတော့ဘူးကွ”

“ဟုတ်ပေါ့ - အောင်လွန်းရာ။ ရွာတည်စကသာ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ တည်နေကြမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘကြီးလို ကံဆိုးရှာမှာ မဟုတ်ဘူးကွာ”

လှဖေက သူ့ဘကြီးကို ပြန်သတိရလာပြီး မျက်ရည်ကျနေသည်။

“ဖြစ်ပြီးမှတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ - လှဖေရာ။ တရားသောနဲ့သာ ဖြေသိမ့်ပါကွာ”

ရွာတွင် ရေကြီးသည့်အချိန်က လှဖေတို့က တောင်ပေါ်ရောက်နေခဲ့သည်။ ရွာထဲကို ရေတွေ အလုံးအရင်းနှင့် တရဟောစီးဝင်းလာလော့ သူ့ဖနီး

က သားတွေ၊ သမီးတွေကို ရေလွတ်ရာကို သယ်ပို့ပေးနေရတာပါ။ ပြီးမှ လှပစေဖို့ကြီးကို ပြန်တွဲခေါ်ရန် လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ရေများ ပိုများလာနေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - အေးရွှေ - ဒီလောက်ရေတွေဘောင်းလန်အောင်တက်လာ နေတာ နင်က ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ။ ရေနေောက်ပါပြီ။ သေချင်လို့လား။”

“အိမ်မှာ ကိုလှပေရဲ့ဘကြီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့လို့ သွားခေါ် မလို့လေ”

“နင်သွားခေါ်မှ နစ်ယောက်စလုံး ရေထဲပါပြီး သေကုန်ကြမှာ။ အိမ်ပေါ် မှာ ရှိနေခဲ့တာက ရေလျှော့သွားရင် အသက်ရှင်လျက် ရှိရင်ရှိနေဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် - အေးရွှေ။ ငါတို့လို ယောက်ျားတွေတောင် မသွားရဲတော့ တာပဲ။ ကံတရားပဲပေါ့ဟာ။ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

လှပေ၏ဘကြီးမှာ အသက်က ကြီးပြီး တောင်ဝှေးနှင့် တွဲခေါ်ရသည့် အခြေအနေဖြစ်၍ ရေကြီးပြီး အိမ်ပါ နစ်မြုပ်ခဲ့သော အခါ ရေနစ်၍ သေဆုံးသွား ခဲ့ရတော့သည်။ ထိုအခြေဆိုးကြောင့် လှပေတို့ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ရောက်လာ ကြသော အခါ ရင်ထုမနာ ခံစားခဲ့ကြရလေသည်။

“လှပေရ - ဒီလောက်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့တော့ကွာ။ ရေဘေး ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရတာဟာ မင်းဘကြီးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ ဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် - လှပေရဲ့ မင်းရွာတောင်ပိုင်းမှာနေတဲ့ သူဌေးဦးတိုးမောင် ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း - သိတယ်လေ။ ဒီလူက အခု စိတ်မနဲ့ဘူးလေ”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ သူ့စိတ်မနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာဟာ သွေးလေဖောက်ပြန်လို့ ရူးသွားတာလို့ အများက ယူဆခဲ့ကြတာလေ”

“ဟင် - သွေးလေဖောက်ပြန်လို့ ရူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလားဗျ”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲကွာ”

“ဒါဆိုရင် - ရွာထဲမှာ ပိုက်ဆံလည်း အရှိဆုံး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လည်း ကောင်းပါရက်နဲ့။ ဘာကြောင့် ရူးသွားခဲ့ရတာလဲဗျာ”

“အင်း - တချို့ကတော့ အကြွေးရစရာတွေကို မရှိ၊ ရှိတာ အရသိမ်းယူခဲ့ လို့ လူပြုစားခဲ့ရသလိုလို ပြောကြတယ်လေ။ တကယ်တော့ - အဲဒီလိုမဟုတ် ဘူးကွာ”

“ဟင် - ဒီလိုဆိုရင် - ဘာကြောင့် ရူးသွားခဲ့ရတာလဲဗျာ”

“ဒီလိုကွ - ဦးတိုးမောင်ဟာ လယ်စကတွေကလည်း အများကြီးရှိခဲ့တယ် လေ။ မိုးအကုန် တစ်ဆောင်းမှာပေါ့ကွာ - မတ်ပဲတွေက ဈေးသိပ်ကောင်းနေ တော့ ရှိုင်းဝှမ်းထဲမှာရှိတဲ့ သူလယ်မြေတွေအားလုံးကို အခြားသီးနှံတွေ မစိုက် တော့ပဲ။ မတ်ပဲတွေပဲ ကြခဲ့တာကွ။ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ခဲ့တာကွ။ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့ ဦးတိုးမောင်အတွက် ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာရပြီပေါ့ ကွာ။ မတ်ပဲပင်တွေလည်း သန်သန်စွမ်းစွမ်း ပေါက်လာကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွာ - ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ မိုးကြီးဟာ အချိန်အခါမ ဟုတ်သည်းသည်းကြီးရွာခဲ့တော့ ချောင်းရေတွေကလျှံ ရှိုင်းဝှမ်းကြီးထဲလည်း ရေတွေ ပြည့်လာခဲ့ရတာပေါ့။ အဲဒီရေတွေဟာ လေးငါးဆယ်ရက်နဲ့ ပြန် မလျော့ခဲ့ဘူး။ ရေတွေ ပြန်ကျသွားချိန်မှာတော့ စိုက်ပင်တွေအားလုံး ရေနစ် မြုပ်ပြီး သေကုန်ကြတယ်လေ။ အဲဒီအခြေအနေကြောင့် ဦးတိုးမောင်ဟာ မတ်ပဲစိုက်ရာမှာ ရှိသမျှစည်းစိမ်ပုံအောပြီး ရင်းနှီးကာ စိုက်ပျိုးခဲ့ရတာဆိုတော့ အခုလို တစ်ပင်မှ မကျန်အောင် ပျက်စီးသွားခဲ့တော့ ရှိသမျှစည်းတွေ ဆုံးရှုံး ခဲ့ရလို့ စိတ်နောက်ပြီး ရူးသွားခဲ့ရတာပဲပေါ့ကွာ”

လှပေလည်း ဦးတိုးမောင်၏အဖြစ်သနစ်ကို ဂယကနသိခဲ့ရသောအခါ သူ့ဘကြီး ရေနစ်သေခဲ့ရသည်ကပင် တော်ပေသေးသည်ဟု ဖြေသိမှီမိခဲ့လေ သည်။

တစ်ညတွင် အောင်လွန်းတို့ရွာတွင် တစ်ရွာလုံးအရေးအတွက် ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးကြရန် ဖိတ်ကြားထားသဖြင့် ရွာလယ်က မူလတန်းကျောင်းဟုင် ဆူသားများ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျောင်းအနီးရှိ အိမ်ဟစ်အိမ်မှ

မီးစက်မောင်းကာ မီးချောင်းနှစ်ချောင်း ထွန်းထားသဖြင့် တစ်ကျောင်းလုံး လင်းထိန်နေသည်။ မကြာမီအချိန်တွင် ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး စတင်ခဲ့တော့ သည်။

“ကဲ - ဒီကနေ့ညမှာ တစ်ရွာလုံးကို ခေါ်ယူညှိနှိုင်းရတာကတော့ ကျုပ် တို့ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စပါပဲ။ တက်ရောက်လာကြတဲ့ ရွာသူရွာသားအားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ မိုးတွင်းပိုင်းရောက်လာရင် ချောင်းရေကြီးပြီး ရေလျှံတဲ့ အခါ ရွာအနောက်ဘက်ချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို ရေတွေဝင်လာတဲ့အတွက် ချိုင့်ဝှမ်း ထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီးနှံပင်တွေအားလုံး ရေနစ်မြုပ်ခံရတဲ့အတွက် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဟာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းပါပဲ။ အဓိကစိုက်ပျိုးနေရတဲ့ မြေကွက်ဟာ ဒီချိုင့်ဝှမ်း မြေကွက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ - ဒီချိုင့်ဝှမ်းမြေကွက်ကြီးကို ရေလွှမ်းမခံရ အောင် ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုဆောင်ရွက်ရာမှာ ငွေအား၊ လူအားတွေ လိုအပ်ပါတယ်။ ရေလွှမ်းမခံရအောင်တော့ ရေကြီးရေလျှံတဲ့ ချောင်းကမ်း ဘေးတစ်လျှောက်မှာ မြေဖို့ကြဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုသာ မြေဖို့ပေးထားရင် ချောင်းရေ ဘယ်လောက်ပဲလျှံလျှံချိုင့်ဝှမ်းထဲရေမဝင်နိုင်တော့မှာဖြစ်လို့ သီးနှံတွေလည်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းဟာ တစ်ရွာလုံးနဲ့ ဆိုင် တဲ့အရေး ဖြစ်ပါတယ်”

“အို - ဥက္ကဋ္ဌ - အဲဒီလိုသာ ချောင်းဘေးတစ်လျှောက် မြေဖို့လို့ ရေမဝင် တော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့စိုက်ပင်တွေလည်း မပျက်စီးတော့မှာဖြစ်လို့ အမြန် ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ပေးစေချင်ပါတယ်။ လုပ်အားကိုတော့ ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဝန်းပေးကြပါမယ်”

“အေးဗျာ - ရွာသူရွာသားတွေဘက်က အခုလို လိုလိုလားလားနဲ့ တက် တက်ကြွကြွရှိကြတာ မြင်တွေ့ရတော့ တာဝန်ရှိတဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ တော်တော် အားတက်မိပါတယ်။ ဒါဆိုရင် - ဒီနေ့မှာ မြေအပြီးဖို့ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါမယ်။ ဘယ်နေ့ရက်မှာ စမယ်။ ဘယ်လိုတွေ လုပ်အားပေးကြရမယ်ဆိုတဲ့ အသေး စိတ်အစီအစဉ်တွေကိုတော့ ကျုပ်တို့တာဝန်ရှိတဲ့လူကြီးတွေက စီမံခန့်ခွဲပေး ပါမယ်”

မကြာမီတွင် အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် အသီးသီး အိမ်ပြန်ကြ တော့သည်။

သတ်မှတ်ရက်တွင် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖွဲ့အစီအမံဖြင့် ချောင်း ရိုးတစ်လျှောက်၌ မြေအမြင့်ဖို့သောလုပ်ငန်း စတင်ခဲ့တော့သည်။ ဝိုင်းဝန်း လုပ်အားပေးကြသည့် ရွာသူရွာသားများမှာ မိမိတို့၏ ရပ်ရေး ရွာရေးလည်း ဖြစ်၊ စီးပွားရေးအတွက်လည်း စိတ်အေးရမည့်အရေးဖြစ်၍ စိတ်အားထက် သန်စွာ လုပ်အားပေးခဲ့ကြသည်။

“မြေပေါက်သူတွေက နိုင်အောင်ပေါက်ပေးကြဟေ့”

“မင်းတို့အတွက် မြေသယ်ပြီးဖို့ရင် ထိပ်ပေါ်တက်ပြီးမှ မြေလောင်းချကြ ကွာ”

တာဝန်ရှိသူများမှလိုအပ်သည့်နေရာများကို လိုက်လံကြပ်မတ်ပေးကာ လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။ နွေတစ်လခန့်ကြာအောင် ဝိုင်းဝန်း လုပ်အားပေး၍ မြေဖို့ခဲ့ကြသဖြင့် ချောင်းကမ်းဘေးတစ်လျှောက်၌ ဖို့မြေတန်း ကြီးအကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

အချိန်ကလည်း နွေနှောင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နွေနှောင်း ပိုင်းဖြစ်၍ မိုးမကျမီအချိန်တွင် မိမိတို့အိုးအိမ်များအား ပြန်လည်ပြုပြင်ကြရ တော့မည်။

“သားရေ - အဖေတို့ - အိမ်အခြင်ဝါးအတွက် တောင်ပေါ် တစ်ခေါက် တက်ပြီး ဝါးတစ်စွတ်စာတော့ ခုတ်ကြရမယ်ဟေ့”

“အဖေလိုချင်တဲ့ဓားက အခြင်ဝါးဆိုတော့ ဝါးတွေ ရင့်ပြီး ဖြောင့်တန်းမှ ဖြစ်မှာပဲဗျ။ ဒါကြောင့် - အဖေနဲ့သားတို့တစ်ရက်သပ်သပ်လူချည်းတက်ခုတ် ကြမယ်။ နောက်နေ့မှ ခုတ်ထားတဲ့ဝါးကို သွားတိုက်ယူကြရမယ်ဗျာ”

“အေးလေ - နက်ခြန်မနက်တော့ အဖေတို့သားအဖတောင်ပေါ်ဘက်ပြီး ဝါးတက်ခုတ်ကြတာပေါ့”

ခုတ်ရမည့်ဝါးက ရင့်ပြီးဖြောင့်တန်းဖို့လိုအပ်သဖြင့် တော်တော်ဝေးဝေး နေရာသို့ အရောက်သွားကာ သားအဖနှစ်ယောက် ခုတ်ကြရလေသည်။

မွန်းတိမ်းမှ ဝါးတစ်စွတ်စာ ရကြသည်။

“ကဲ - သားရေ - ဝါးတစ်ရာကျော်တော့ ရလောက်ပါပြီကွာ”

“ဒါဆိုရင် - စွတ်ဖွဲ့ထားခဲ့ဖို့ ခုတ်ပြီးသားဝါးတွေကို ထမ်းသယ်ပြီး ဖုပုံ ထားခဲ့ရမှာပဲဗျ”

“အေးလေကွာ - ဒါမှ - မနက်ဘက် နွားနဲ့ လာစွတ်တဲ့အခါမှာ အဆင် သင့်ဆွဲယူရုံပဲပေါ့ကွာ”

ဝါးကဟိုတောင်စောင်းတွင် လေးငါးဆယ်လုံး၊ ဒီတောင်ကုန်းတွင် အလုံး နှစ်ဆယ်အစိတ်၊ ဟိုကုန်းထိပ်၌ တချို့ခုတ်ထားခဲ့သဖြင့် အလီလီ ထမ်းသယ် ပြီး ဖုပုံနေကြရသည်။ နေ့ခင်းနှစ်နာရီခန့်မှ ပြီးခဲ့တော့သည်။

“အဖေရေ - မြောင်ထဲဆင်းပြီး ရေစမ်းမှာ ထမင်းသွားစားကြမယ်ဗျာ။ ဝိုက်တအားဆာနေပြီဗျ”

သားအဖနှစ်ယောက် မြောင်ထဲဆင်းလာကာ ရေစမ်းရှာကြသည်။ ရေစမ်းတွေလျှင် ထိုရေစမ်းဘေး၌ သားအဖနှစ်ယောက် ထမင်းထုပ် ဖြေကာ စားခဲ့ကြသည်။

“သားရေ - အဖေတို့ ဝါးလည်း ရပြီဆိုတော့ နေ့ခင်းမှာ ဒီမြောင်ရေစမ်း မှာပဲ နေခိုနေကြရအောင်ကွာ။ မောကမော၊ နေပူကြီးထဲ ပြန်လို့တော့မဖြစ် ဘူးကွ”

မြောင်ထဲရှိ ရေစမ်းတွင် အဖော်မှ အရိပ်ကောင်းလှသဖြင့် အေးနေသည်။ ရေစမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်၌ တုံးလုံးလှဲကာ နားနေခဲ့ကြသည်။

“ကဲ - သားရေ - နေတောင် အတော်ကျသွားပြီပဲကွ။ အဖေတို့ ပြန်ကြရ အောင်၊ ဒီအချိန်မှာ ပြန်မှ ရွာကို မိုးချုပ်မှောင်မှ ရောက်ကြမှာကွ”

သားအဖနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဂျိမ်း - ဂျိမ်း - ဂျိမ်း”

“ဟာ - အဖေ - မိုးခြိမ်းသံပဲဗျ။ လေတွေ၊ မိုးတွေများ ကျမလို့လား မထိ ဘူး”

“အင်း - နွေနှောင်းပိုင်းထဲ ရောက်လာပြီဆိုတော့ မိုးက ကျဖို့ပြင်ဆင်လာ ပြီပေါ့ကွာ”

“ဟင် - အဖေ - လေတွေ ကြမ်းလာတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် - သားရေ။ သစ်ကိုင်းတွေ၊ ဘာတွေ ကျိုးကျနိုင်တယ်ကွ။ သတိထားပြီး သုတ်သုတ်လျှောက်ပေ”

“အဖေ - ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးတော့ မည်းမှောင်လာပြီဗျ။ မိုးကြီး ရွာတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ရွာလည်း ရွာပေါ့ကွာ။ အဖေတို့ တောထဲက ထွက်လာနေပြီး ကွင်းထဲ ရောက်လာကြပြီပဲ”

“ဟော - ရွာလာပြီ - အဖေရေ။ မိုးရေက တော်တော်အေးတာပဲနော်”

မြေဖောက်မှာ ရေထဲအတိုင်း ပါလာကာ သစ်ပင်ရှိ သစ်ကိုင်းကို လိမ်ပစ်၍ တက်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်၌ လှည့်ပစ်ဖောက်ကို တွေ့မြင်သော်လည်း ဂရုမပြုအားတော့ပဲ ရေလှေကန် မပါသွားရန်ကိုသာ သစ်ပင်ပေါ် အရတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်လည်း မိုးသည်းသည်းထဲ၌ ချမ်းမိုက်တုန်ကာ လျှောက်လာနေကြသည်။

“ဟင် - တောင်ပေါ်မှာ မိုးတော်တော်ကြီးတယ်ထင်တယ်။ ချောင်းရေ တွေတောင် ကျလာပြီကွ”

“ဒီအချိန်မှာတော့ ချောင်းရေလျှံရင်လည်း ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ရေမဝင်နိုင်တော့ ဘူးဗျ”

သားအဖနှစ်ယောက် သွက်သွက်လျှောက်လာကြရာ ချိုင့်ဝှမ်းဘေး အတိုင်း ရောက်လာကြသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“မြေစိုထားတဲ့နေရာက ကျိုးပြီး ချိုင့်ထဲ ရေတွေ စီးဝင်လာပြီ”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ရေစီးအား တအားပြင်းတယ်ဟေ့”

“ဟော - ရေတွေ ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ပြည့်လျှံလို့လာနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ခါးလောက်ရောက်လာပြီဗျ”

“သားရေ - ရေတွေ တအားစီးဝင်ပြီး ရေတွေ တက်လာတာ အဖေတို့ ရေဆက်သွားဖို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ”

“ဒါဆို - ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ - အဖေရ”

“ကဲ - သား - ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမစဉ်းစားနေနဲ့။ ဟိုရှေ့က သစ်ပင်အမြင့် တွေတယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ်လေဗျာ”

“အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်ကို အဖေတို့သားအဖ တက်နေကြမယ်။ ရေလျှော့ သွားမှပဲ ပြန်ဆင်းပြီး ရွာပြန်ကြမယ်”

“အဖေ - အဖေတို့တော့ ကြောက်နေကြမှာပဲနော်”

“မင်းအဖေတို့က ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာဆိုတော့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ကွာ”

သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ချိုင့်ဝှမ်းထဲရှိ သစ်ပင်အမြင့်သို့ အရောက် သွားကြကာ သစ်ပင်ပေါ်တက်နေကြရသည်။

“ဟင် - ရေတွေက သစ်ပင်တစ်ဝက်တောင် ကျော်တက်လာနေပြီဗျ”

“ဒီသစ်ပင်မြုပ်တဲ့အထိတော့ ရေတက်လာနိုင်ပါသွားကွာ။ သားသား သစ်ပင်ခွကြားက ကိုင်းပေါ်မှာ သေချာကိုင်ထားနော်။ အောက်ကို ပြုတ်ကျ လို့ကတော့ ရေနစ်ပြီး ရေမျောပါသွားမှာပဲကွ”

“ဟင် - အဖေ - အဖေ - သစ်ပင်မှာ မြွေဟောက်တစ်ကောင် တက်လာ နေတယ်”

“ဟာ - ဟုတ်ပါကွာ။ မြွေဟောက်ဆိုတော့ မြွေဆိုးပဲကွ။ အဖေတို့ သတိ ထားနေကြရမယ်ဟေ့”

မြွေဟောက်မှာ ရေထဲအတိုင်း ပါလာကာ သစ်ပင်ရှိ သစ်ကိုင်းကို လိမ် ပစ်၍ တက်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်၌ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင် သော်လည်း ဂရုမပြုအားတော့ပဲ ရေနောက် မပါသွားရန်ကိုသာ သစ်ပင်ပေါ် အရတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ - သတ္တဝါလည်း သူ့အသက်ကလေးကို နှမြောရှာတာပါလား”

မြွေဟောက်မှာ ကိုအောင်လွန်းဘေးနားမှ ပွတ်ကာ သစ်ပင်အထက် ဘက်သို့ လိမ်ပတ်၍ တက်သွားနေသည်။

“သားရေ - မြွေဟောက်တော့ အပေါ်ဘက်ကို တက်လာနေတယ်နော်။ သား - ဘာမှမကြောက်နဲ့။ မြွေကိုလည်း ဘာမှသွားမလုပ်နဲ့။ အသာပဲ ငြိမ်နေ နော်”

ကိုအောင်လွန်းက ထိုမြွေကိုကြည့်ကာ သူလည်း ရေဘေးဒုက္ခသည်။ မိမိတို့လည်း ရေဘေးဒုက္ခတွေ့နေကြသူများဖြစ်သည်။ ဒုက္ခသည်အရင်းရင်း ဘာအန္တရာယ်မှမပေးလျှင် သူလမ်းသူသွားမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု တွေးထင် မိသည်။

“အဖေရေ - မြွေဟောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နားက ပွတ် ပြီး အပေါ်ဘက်ကို တက်သွားပြီဗျ။ ဘာမှမလုပ်လို့ တော်သေးတယ်ကွ”

“တက်သွားပါစေကွာ။ သူလည်း သူလွတ်ရာသူရှောင်တိမ်းသွားနေတာ ပဲဇေကွာ”

ညဘက် ကိုးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ရောင်းရေလျှော့သွားပြီး ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှ ရေများ ပြန်ထွက်သွားသဖြင့် ရေက တဖြည်းဖြည်းလျှော့လာခဲ့တော့သည်။

“ဟာ - ရေလျှော့သွားတာ ရေခါးလောက်ပဲ နက်တော့တယ် - သားရေ၊ အဖေတို့ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ကို ပြန်ကြမယ်ဟေ့”

လသာသာတွင် သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ခါးလောက်သာနက်သော ရေကို ဖြတ်ကူးကာ အိမ်အရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင် - ရှင်တို့ - ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးနော်၊ ကျွန်မတို့က မိုးချုပ်တဲ့အထိ ပြန်မလာကြလို့ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေကြပြီလားလို့ စိတ်ပူနေကြတာလေ”

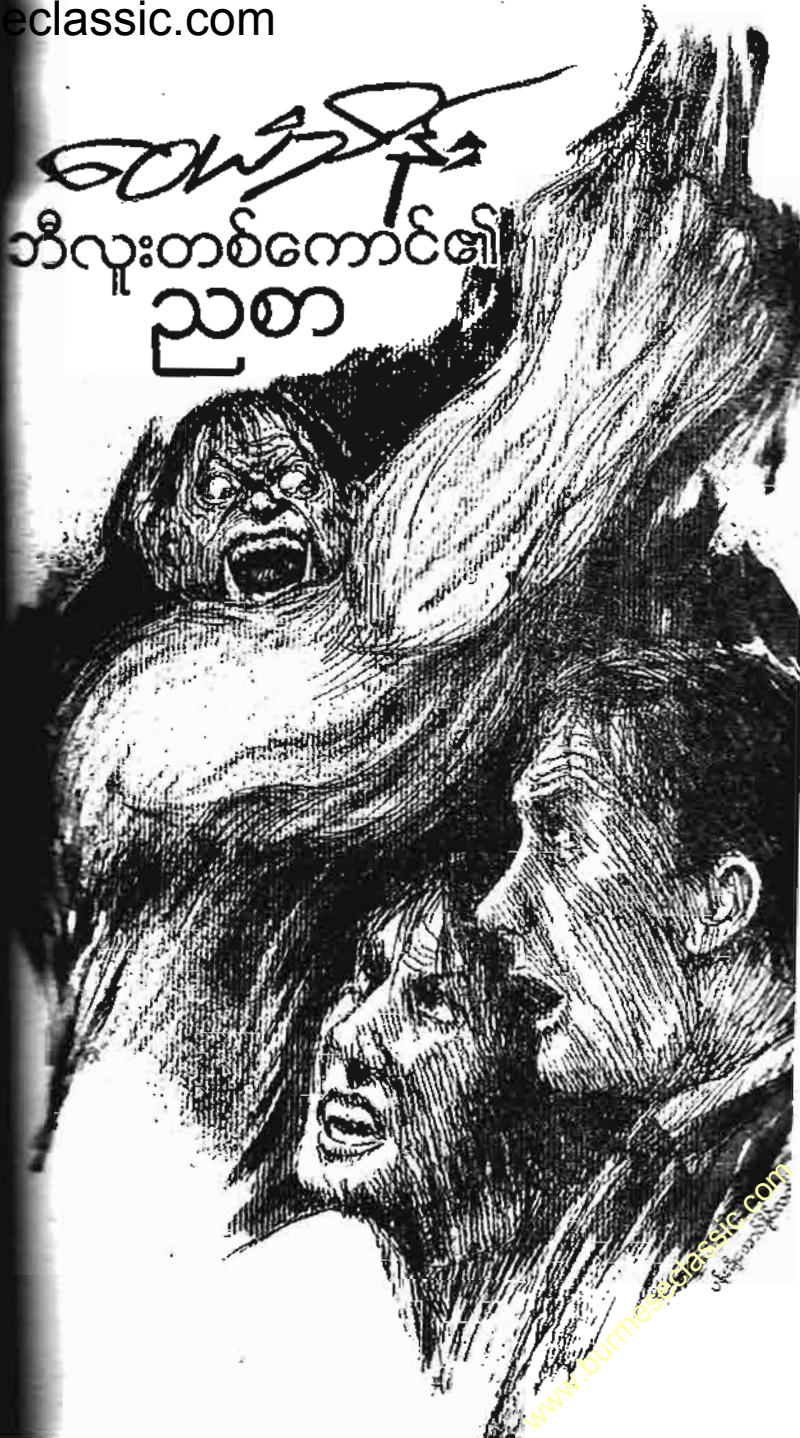
“ငါတို့အဖြစ်ကတော့ကွာ - ဟိုချိုင့်ဝှမ်းကိုအဖြတ်မှာ ရောင်းဘေးတစ်လျှောက် ဖို့ထားတဲ့မြေကျိုးပြီး ရေတွေ တအားဝင်ပြီး ရေကြီးလာလို့ အဲဒီချိုင့်ဝှမ်းထဲက သစ်ပင်ပေါ်တက်နေခဲ့ကြလို့ ရေနစ်မသေခဲ့ကြတာလေ။ ဒီကြားထဲ ငါတို့တက်နေတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်ကို မြွေဟောက်တစ်ကောင်က တက်လာသေးတယ်။ ငါတို့လည်း ရေဘေးဒုက္ခသည်ချင်း စာနာပြီး ဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို မြွေဟောက်ကလည်း ငါတို့ကို ဘာအန္တရာယ်မှမပေးပဲ သစ်ပင်ပေါ်သာ တက်သွားလို့ မြွေကိုက်ပြီး မသေကြရတာပဲဟေ့”

“အမလေးလေး - ကံကြီးကြပေလိုသာပဲ။ ကျွန်မတို့အိမ်က ကုန်းအမြင့်ပေါ်မှာဆိုတော့ ရေတက်လာမှာတော့ မစိုးရိမ်ရပေမဲ့ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ အားငယ်ပြီး ကြောက်နေကြရတာလေ။ ရှင်တို့ကိုလည်း တစ်ခုခုများ အန္တရာယ်ဖြစ်နေပြီလားလို့ အရမ်းစိုးရိမ်ပူပန်နေကြရတာလေ”

မြေသားတစ် ဖို့ဖို့ခြင်း မိုးကြီးရွာလာကာ ရေကြီးလာတော့ မြေသားမသေသေးသဖြင့် ကျိုးကျရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကျိုးသောနေရာအား ရွာသားများနှင့် ပြန်လည်ဖို့ကြရဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

➤ တစ်ဆူ (ဧပေသျှဝတီ)

တော်လှန် ဘီလူးတစ်ကောင်၏ ညစာ

ပင်လယ်တွင်းရှိ
ထူးဆန်းသောငါးတစ်ကောင်ကို
စားသုံးမိရာမှ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ
ဇီဝဓာတ်များ ပျက်စီးကာ ..

နာဂီပုံက...

တချုပ်ချုပ် မြည်နေ၏။ ထူးတော့ထူးဆန်းသည်။ လတ်ပတ်နာရီတချုပ်ချုပ်ကို ကြားနေရခြင်းကာတစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေခြင်းလောဟု ယူဆရသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပုံက ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းတံပိုးများ ကြီးလျက် မုန်တိုင်းထန်တော့မည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ကမ္ဘာ့ပင်လယ်ပြင်၌ ကွန်တင်နာသင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်တွင်းရှိ သင်္ဘောသားခန်းတစ်ခန်းဝယ် နာရီသံလေးတချုပ်ချုပ်ကို နားစွင့်ရင်း မိမိကြံ့မာကို စောင့်မျှော်နေသူက နေသွေးဖြစ်၏။

သူ့ရင်တွေ ပူနေသလို ခေါင်းကလည်း မူး၏။ မတီဝိုးတဝါးစကားသာ ပြောနိုင်ပြီ။ အသက်ရှင်နေသေးသည်ဟူသည့် အသိသာရှိသည်။ ဒီထက်ပိုသိတာက နာရီတွေ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ့အခြေအနေ ပိုဆိုး

လာတော့မည်။ အသက်ရှူရတာ ပုံမှန်မဟုတ်တော့သလို ခံစားရပြီး အားအင်က ရှိနေ၏။ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုမလွယ်တော့။ သည်တော့လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရန် အရေးပေါ် အခြေအနေ၌ သုံးရန် အသင့်ဆောင်ထားသော ဆေးထိုးအပ်နှင့် စိတ်ကြံ့ခွန်အားဆေးရုံရာ စားပွဲဆီသို့ ယိုင်နဲ့စွာ သွားလိုက်သည်။ သင်္ဘောက လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ယိမ်းထိုးကာ စားပွဲစုံမှာလည်း ရွေ့လျားနေ၏။ ထိုစားပွဲကို အမိအရ ဆွဲပြီး အံ့ဆွဲထဲမှ ဆေးထိုးအပ်ကို ထုတ်ကာ ဆေးရည်ကို ထုတ်ကာ မိမိလက်မောင်းထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ -

“အား”

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ခွန်အားတစ်မျိုး တဖြည်းဖြည်းတက်လာပြီး ယိမ်းနဲ့နေရာမှ မတ်မတ်ထောင် ရပ်နိုင်သွား၏။ နှေးမှ သစ်သားတိုင်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲရာ တိုင်ကျိုးသွားပြီ။ သူ့လက်လည်း အရှေ့လန်သွား၏။ သို့သော် ဝေဒနာ မခံစားရချေ။ သူ့ကိုယ်သူပင် မသိတော့သော အခြေအနေ၌ အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တက်ခဲ့တော့၏။ လူတွေဟိုမှသည် ပြေးလွှားလျက် အသက်ကယ်လေ့တွေ ရှိကြ၏။ သင်္ဘောကား မုန်တိုင်း၌ မြင်တော့မှာ သေချာပြီ။ ထက်ပိုင်းကျိုးတော့မည့်အနေအထားမှာ ရှိနေသဖြင့် အားလုံးအသက်ကယ်လေ့ဆီသာ သွားရန် ဆန္ဒစောကြ၏။ ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိမိကို လှမ်းခေါ်နေသည်ကို နေသွေးမြင်၏။ သို့သော် ခက်တာက သူ ဘာကိုမျှ မမှတ်မိတော့ခြင်းပင်။ ထိုသူက အနားသို့ ကပ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာပြောလာသည်။

“ဟင် - သူငယ်ချင်း - မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းမျက်လုံးကြီးတွေက လည်း ပြူးကျယ်ပြီ၊ ငါးနဲ့ တူနေပါလား။ မင်း အဆိပ်မိနေတာလား။”

သူ့ခေါင်းခါပြဲလိုက်၏။ အဆိပ် - ဟုတ်လား။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်။ သူ ဘာမျှ မမှတ်မိသဖြင့် တွေးရခက်နေ၏။ ထိုသူက သူ့လက်ကို ဆွဲ၏။

“လာ - ဟေ့ကောင် - ငါတို့ အသက်ကယ်လေ့ဆီ သွားကြပါယ်။”

ထိုသူ့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရ၏။ အသက်ကယ်လေ့ပေါ်သို့ ခုန်တက်ရန် အခြေအနေ တွေ့ရ၏။ သူ မတက်ချင်တော့။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ လှိုင်းထမ်းပိုးများ ကြီးနေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ ငေးပြီး ဖျော်သလို ခံစားမိ၏။

“ဟေ့ - တက်လေ - ဘာငေးနေတာလဲ။ အံ့မယ် - ပြုံးလို့တောင်နေ
သေး”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အသက်ကယ်လှေပေါ်မှ စိတ်မရှည်စွာ အော်
ပြောရာ ကျန်သူများကလည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြော၏။ နေသွေး
သည် ရုတ်တရက်အခြေအနေ၌ ဘာမပြော၊ ညာမပြောဖြင့် လှိုင်းတစ်ချက်
အပုတ်တွင် ပင်လယ်ထဲသို့ ဒိုင်ဝင်တိုး ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။

“ငွမ်း...”

“ဟာ - အရှုံးပဲ”

“ဆေးကြောင်နေတာထင်တယ် - သွားပဟေ့”

လူတွေ အံ့အားသင့်သွားကြပြီး ကျန်ရစ်သည်။ မုန်တိုင်းကတော့ မစပေ။
မြိတ်မြို့တွင် သတင်းဆိုးတစ်ခု ပေါ်ထွက်နေ၏။ ထိုသတင်းဆိုးကား
မြို့တွင်းတွင် အသားစားဘီလူးတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေသည်ဟူ၏။
ထိုဘီလူးသည် လူကဲ့သို့ပင် သွားလာလှုပ်ရှားမှုရှိပြီး လူကြားသူကြားထဲတွင်
ပင် သွားလာကာ လစ်လျှင်လစ်သလို လူသတ်၊ အသားစားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်
နေသည်ဟု ကြား၏။ တချို့က ကလေးတွေ ညဘက် အပြင်မထွက်အောင်
ခြောက်ခြင်းဟု ထင်သည်။ တချို့ကတော့ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ညအခါ လမ်းပေါ်
တွင် ခွေးအုတ်တိုင်း ထထွက်ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်အိတ်တာဒေဝသည် ယခုအခါ အဆိပ်သင့်လူတစ်ဦးအား ကယ်
ဆန်ရန်ဟူသော စီမံကိန်းဖြင့် မိတ်ဆွေဆရာဝန်အချို့နှင့်အတူ မြိတ်မြို့သို့
ရောက်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ ကျေးလက်ဒေသများနှင့်
အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးသော မြို့များကို ဝင်၍ အဆိပ်သင့်ပြည်သူများကို ဆေး
ကုသပေးခြင်း၊ ဝဟုသုတပေးခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့ - ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း မြိတ်ကမ်းခြေသို့ သွား၍ တစ်ကိုယ်
တည်း လေညင်းခံနေရိုက်ဘေးမှ သားအမိနှစ်ဦး၏ စကားများကို သတိထား
မိသည်။

“အဖေက ပြန်မလာတော့ဘူးလား - အမေရဲ့”

“ဟဲ့ - သမီး - အမေလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ နင့်အဖေက အဲဒီကျောက်
နှစ်လုံးကုသက်မှာ ပုံမှန်ငါးရှာထွက်နေတာလေ။ ပြန်မလာပုံထောက်ရင်တော့
တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ နေမှာပေါ့”

သမီးနှင့်အမေ ဝိုင်းဝန်းပြောနေခြင်းဖြစ်ပြီး ခေတ္တအကြာတွင် အသားညိုညို
လေတောင့်တောင့် လူငယ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီ။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ - ဒေါ်ဗြူရယ်၊ ပြောရမှာလည်း ခက်တော့ခက်
သား။ ခင်ဗျားယောက်ျားကို ဒီမှာသောင်းကျန်းနေတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင် ဖမ်း
သွားတာလို့ ပြောကြတယ်ဗျ”

ဟု ပြောရာ သားအမိမှာ ချုံးပွဲချ ဝိုတော့။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုလူငယ်သည် သားအမိကို
ဈေးငါးပြောပြီးနောက် ကားတစ်စီးပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီး သူကမူ ကမ်းစပ်
ရှိ နံရံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ဖုန်းဆက်နေ၏။

“ဟယ်လို - မောင်ထွန်းလား။ ငါပါ - အဆင်ပြေလား။ မင်း အခုဖမ်းမိ
ထားတဲ့ကောင်လေးကို မလွတ်စေနဲ့။ သူက အရေးကြီးတယ်။ ဘာ - ကုပ်မှ
အဆိပ်မိထားတဲ့လက္ခဏာတွေတယ် - ဟုတ်လား။ ဒါဆို - သေတော့မှာပေါ့။
မ - မဖြစ်ဘူး။ ငါ - အခုပဲလာမယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်လည်း အနီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဝင်၍ မိတ်ဖွဲ့ရတော့၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ - ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ စောစောက
ခင်ဗျားပြောနေတာတွေ အကုန်ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဆိပ်သင့်တဲ့
လူနာတွေကို ကောင်းကောင်းကယ်တင်နိုင်ပါတယ်”

ထိုကဲ့သို့ အစပျိုးပြီး လုံးစေ့ပတ်စေ့ ထပ်မံရှင်းပြကာ ကူညီလိုသည့်
အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ သူလည်း စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ကဲ - ဒါဆိုလည်း - ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် - ဒေါက်တာရာ၊ ကျွန်တော့်
နာမည်က သက်ပိုင်ပါ။ အခုပဲ သွားကြတာပေါ့”

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သက်ပိုင်ဆိုသူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရာ
နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မြို့တွင်းရှိ ဘောလုံးကွင်းအနီးမှ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်

လုံးသို့ ရောက်တော့၏။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အဆိပ်မိထားဟန်တူသော အသက်(၃၀)ခန့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူရှေ့လျက် မျက်လုံးများနီကာ အသက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းရှုနေရဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အသင့်ပါလာသော ဆေးအိတ်ကိုစွင့်ကာ အသက်ကယ်ဆေး ထုတ်၍ ထိုးလိုက်လေသည်။

“ဒီကောင် - အသက်ရှင်စို့မလွယ်ဘူး။ အခုတော့ - ကံကောင်းသွားပါပြီ။ ဧကကြာရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်။ အဆိပ်က မပျံ့သေးတော့ တော်သေး တာပေါ့။ အသက်ကယ်ဆေး ထိုးပေးထားပါတယ်”

အဆိပ်သင့်လူရွယ်၏ကုပ်တွင် သွားရာကဲ့သို့ ကြီးမားသော အပေါက် နှစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသည်။ သက်ပိုင်က ကျွန်ုပ်အား အနားယူရန် ခုံတစ်လုံး ချပေးပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ ဧည့်ခံ၏။

“သုံးဆောင်ပါ - ဆရာ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ ဒီကောင်သေ လို့မဖြစ်ဘူး - ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က လူသားတွေအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့အလုပ် ပါ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း - ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလိုရမလား။ ကူညီရမယ့်ကိစ္စ ဆိုရင် ကူညီပါ့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကိုကြည့်ရတာ လူတွေကို အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကာကွယ်ပေးဖို့များလားလို့”

ကျွန်ုပ်က ပြောရာ သက်ပိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ။ ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ - ဆရာ။ ဒီမြို့မှာ ဘီလူးသောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပါ။ တကယ်တော့ - အဲဒီကိစ္စဟာ အားလုံးထင်ထားသလို ကောလာဟလ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ဖြစ်ရပ်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)လလောက်က ကျွန်တော်ဟာ သင်္ဘောသားပါ။ နိုင်ငံခြား ကွန်တင်နာသင်္ဘောပေါ်မှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ နေသွေးလို့ ခေါ်တယ်။ သူကလည်း သိပ်

တော်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပေါ့။ သူက ငါးအရမ်းကြိုက်တာဗျ။ ပင်လယ်ထဲက ငါးတွေကို ဂျူတီအားချိန်တိုင်း ငါးများချိတ်နဲ့ သူကိုယ်တိုင် ဖမ်းပြီး ကင်စားလေ့ရှိတယ်။ ပင်လယ်ထဲက ငါးတွေကလည်း စုံလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာမှာ ပုံမှန်စားဖူးနေတဲ့ ငါးဖြစ်ချင်း ငါးသလောက်၊ တီလာဗီးယား လိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ နေသွေးက ငါးတွေကို ကြာလာတာနှင့်အမျှ အဆန်းတွင်ပြီး စားလာတယ်။ ကင်စားရာကနေ တစ်ပိုင်းကို အရှင်၊ တစ်ပိုင်းကို ကြော်ပြီး စား တယ်။ နောက်တော့ - အရှင်လတ်လတ်ကို ပေါင်းပြီး စားတယ်။ ဒီထက်ပိုဆိုး တာကတော့ ချက်ချင်းဖမ်းလို့မိလာတဲ့ ငါးကို အကြေးခွံနွှာပြီး ပိုင်နဲ့ အစိမ်း စားတာပဲဗျ။ တစ်နေ့တော့ ထူးဆန်းတဲ့ ငါးတစ်မျိုးကို စားမိပြီး သူဟာ အဆိပ် သင့်သလိုဖြစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီငါးကို တွေ့လိုက်တဲ့ သင်္ဘောပေါ်က ကပ္ပတိန် ကယ်လ်ဆင်စိုက်ကတော့ ဒီငါးဟာ Puffer fish လို့ခေါ်တဲ့ ငါးလို့ပြောတယ်။ အဲဒီငါးကို တရုတ်နိုင်ငံမှာတော့ စားကြတယ်။ ကျက်အောင် ကြော်စားတယ် ထင်ပါတယ်။ အခုဟာက အစိမ်းစားတော့ အဆိပ်သင့်ပြီး ဒုက္ခရောက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီ Puffer fish ရဲ့ tetradotoxin ဓာတ်ဟာ လူကို ထိုင်းမိုင်းပြီး အသက်ရှုရပ်စေပေမယ့် နေသွေးက အဆိပ်မပျံ့စင် သင်္ဘောသားတွေသုံး တဲ့ စိတ်ကြွဆေးတစ်မျိုး ထိုးလိုက်တယ်။ အဲဒီဆေးက အဆိပ်နဲ့ ဓာတ်ပြုပြီး လူက မသေဘဲ ခွန်အားကြီးထွားလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ - မှတ်ဉာဏ်မရှိတော့ဘူး။ သရဲတစ်ကောင်လို့ပဲ။ စားမယ်၊ ဝါးမယ်လောက်ပဲ နားလည်တယ်။ သင်္ဘော မှန်တိုင်းကျပြီး ပျက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က သူ့ကို အသက်ကယ်လေ့ပေါ်ခေါ် ပေမယ့် မှတ်ဉာဏ်မရှိတော့တဲ့ အဲဒီကောင်ဟာ ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချသွားပါလေ ရော။ ဒါပေမဲ့ - သူဟာ မသေဘဲ ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ဖက်တွယ်ဖျော့ပါသွား တာတော့ တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါပါပဲ - ဒေါက်တာ။ အခု - ဒီမြို့မှာ သောင်းကျန်း နေတဲ့ ဘီလူးဆိုတာ နေသွေးလို့ ယူဆပြီး လိုက်ဖမ်းနေတာပါ”

သက်ပိုင်၏ ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသောစကားအဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း သက် ငြင်းရမိသည်။

“နေပါဦး - သက်ပိုင်ရဲ့ အဲဒီသောင်းကျန်းနေသူဟာ နေသွေးပါလို့ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ။ အခြားလူရော မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်ရာဇဝင်ထဲကလို ဘီလူးဆိုရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး - ဆရာ၊ ရာဇဝင်ထဲက ဘီလူးတွေကို ရှိတာတွေ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဒီလောက်ထိ အတင့်ရဲမယ်မထင်ဘူးဗျ။ အခုဘီလူးက ညဘက် စားသောက်ဆိုင်တွေ ပိတ်ခါနီးမှာ ဝင်ဝင်မွှေတာတဲ့။ ကြုံဖူးတဲ့လူ တစ်ယောက်က ဇုန်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားလိုက်လို့ ကျွန်တော် တွေ့ရတာ။ နေသွေးမှန်းသိတော့ ကျွန်တော်လည်း လူစုပြီး လိုက်ဖမ်းနေတာပါ။ အဲဒီလို ဖမ်းရတာကလည်း ဒီအဆိပ်သင့်ထားတဲ့ လူအကိုက်ခံရတဲ့လူဟာလည်း အချိန်မီ မကုသနိုင်ရင် သူ့လိုပဲ အသားစားဘီလူးတစ်ကောင်လို ဖြစ်တတ် တယ်လို့ ကျွန်တော် စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးလို့ပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် Zombia တစ်ကောင်လိုပေါ့။ ဆရာရော - ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံကြည်ရဲ့ လား”

သက်ပိုင်၏မေးခွန်းကို ကျွန်ုပ် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး -

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒါဟာ ဖုတ်ကောင်ဆန်တယ်ပြော ရမှာပဲ။ ဖုတ်ကောင်ဆိုတာ သေပြီးပြန်ရှင်တာနဲ့ မသေဘဲ ရှင်လျက်အသိ ဉာဏ်မဲ့ပြီး သောင်းကျန်းနေတာနဲ့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ပြန်ဟုအယူအဆကတော့ သေပြီး ပြန်ထလာတာကို ဖုတ်ဝင်တယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ - သိပ္ပံနည်းကျမှာ တော့ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသွားလေရဲ့။ တောင်အမေရိကမှာ ဟေတီဘာသာအရ ဆိုရင် မှော်အတတ်နဲ့ စုန်းကဝအတတ်ကို လေ့ကျင့်တဲ့ကျင့်စဉ်တစ်ခုဖြစ် တဲ့ ဝူးဒူး (Vodon (or) Vodoo) အလေ့အထကို ကာရေဘီယန်၊ ဘရာဇီးလ်၊ တောင်အမေရိကနဲ့ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ပုံစံမျိုးစုံ လက်ခံကျင့် သုံးနေဆဲဆိုပါတော့။ ဝူးဒူးဘာသာအယူဝါဒမှာ ဝူးဒူးအရုပ်လို့ခေါ်တဲ့အရာ တစ်ခု ပါဝင်ပြီး နတ်ဝင်နေတယ်လို့ ထင်မှတ်ကိုးကွယ်တဲ့ ရိုးရာအရာဝတ္ထု တွေ ပါဝင်တယ်။ ထားပါတော့ - ဒါက ဗဟုသုတပါ။ ဒီကိစ္စကို ဆက်စပ်နေ တာကတော့ Puffer Fish (Takifugu မျိုးစုငါး) တွေရဲ့အသည်း၊ မျက်လုံး၊

ပြီးတော့ - မျိုးဥအိမ်တွေမှာ အာရုံကြောထိခိုက်သေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်မြင့်မား စွာ ပါတယ်။ ဂျပန်မှာ ဒီငါးကို စားတတ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့အသည်းက အဆိပ်အား များတာကြောင့် တချို့မစားကြပြန်ဘူး။ ဒီငါးရဲ့အဆိပ်သင့်ပြီဆိုရင် လူတစ် ယောက်ဟာ ထုံထိုင်းစေခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနဲ့ သတိလက်လွတ်မှုတွေ ဖြစ်နိုင် တယ်။ အပျော်လွန်ပြီး သေတာမျိုးတောင် ဖြစ်ကြတယ်။ လေ့လာသူ ပညာ ရှင်တွေရဲ့ အဆိုအရ အသက်ရှူခြင်းဟာ မျှင်မျှင်လေးဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ အသက်ရှူနေတာကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ သိသာရုံလေးပဲ ရှိတော့မယ်။ နှလုံးခုန် နှုန်းကလည်း သူညနားလောက်ထိ ရောက်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ - မသေခင်ခင် တော့ အဲဒီလူဟာ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းအားတစ်မျိုး ရရှိသွားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကောက်ချက်ချတယ်။

လူသိများတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကတော့ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ ကလယ်ရာဇီးရပ် နာဆစ်စီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို Post-au-Prinez ဗြိတိန်ဘတ်ဂျစ်က ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်က သူ သေဆုံးခဲ့ပြီလို့ ကြေညာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခံရတဲ့ နာဆစ်စီဟာ ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့တယ်။ ဒါဟာလည်း ဒီနည်းအတိုင်း အဆိပ်သင့်ပြီးမှ စွမ်းပကားတစ်ခုကြောင့် ဖြစ် ရတာပဲ။ ဝိညာဉ်လောကနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ အခုကိစ္စကိုလည်း သေချာ အောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး လူတွေကို အန္တရာယ်မကျအောင် တားဆီးရမှာပေါ့ လေ”

ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးတွင် သက်ပိုင်က ပြုံး၍ -

“ဒီဘီလူးဖမ်းပွဲမှာ ဆရာလည်း ဝင်ကူညီပေးပါလား။ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမှာ လူ့အသိရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ကယ်တင်လို့ရမှာ ပါ”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဆိပ်မိထားသော လူငယ်လည်း သတိရလာပြီး တအင်းအင်း ညည်းညူ လေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရေတိုက်ပြီး စားစရာကျွေးကာ အားပေးသုံးပေး လိုက်သည်။ နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို စကားပြောတော့၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဒေါက်တာရယ်၊ ဒေါက်တာတို့သာ မကယ်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝဟာ မတွေးရဲစရာပါပဲ”

“ဒါနဲ့ - မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ကျွန်ုပ်က မေးရာ လူငယ်က ပြန်၍ -

“ကျွန်တော့်နာမည်က ရဲမင်းအောင်ပါ - ဆရာ၊ ကျွန်တော်က မြစ်ကမ်း နဖူးနားစားသောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပါတယ်။ အခုလတ်တလော ညဘက် ဆိုင်ရင် ဘီလူးတစ်ကောင် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ လိုက်သောင်းကျန်းနေ တယ်လို့ကြားပါတယ်။ အရင်က ည(၁၀)နာရီခွဲထိ ဖွင့်ကြပေမယ့် အခု နောက်ပိုင်း (၉)နာရီလောက်ဆို ပိတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီနေ့ က အရောင်းပါးတာနဲ့ (၁၀)နာရီခွဲထိ ဖွင့်မိပါတယ်။ မိုးကလည်း ရွာပြီး မြစ် နားဆိုတော့ လေပြင်းတွေတလည်း တဖြူးဖြူးတိုက်လို့ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဆိုင်သိမ်း ဖို့ပြင်နေတုန်းမှာပဲ”

x x x

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဘယ်သူပါလဲ - ဆိုင်သိမ်းပါပြီခင်ဗျ”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ - ဆိုင်သိမ်းပြီ”

“ဝုန်း ...”

“အမယ်လေး ...”

ကျွန်တော် တံခါးပိတ်နေဆဲမှာပဲ တံခါးကြီးကို ချိုးဖျက်ပြီး ဝင်လာတာက သာမန်လူထက် လက်တစ်လံလောက်မြင့်တဲ့ လူသန်ကြီးဗျာ၊ မျက်လုံးတ လည်း ပြူးပြီး ပါးစုန်ကြီးတွေက ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်နဲ့တောင် တူသေး။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ဆွဲပြီး အစွယ်တငေါ့ခေါ်နဲ့ ဘာပြောလဲဆို တော့ -

“ဟေ့ကောင် - ငါ အသားစားချင်တယ်”

“ဘာ - ဘာမျှမရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မ - မနက်မှ လာခဲ့ပါ”

“မရဘူး - အခု စီစဉ်ပေး”

“မရ - မရလို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဆိုင်မှာ လက်ကျန်စားစရာ မရှိလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း - မင်းကိုပဲ စားရတာပေါ့ကွာ”

“အား ...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ကုပ်ကို ကိုက်ခဲလိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရုန်း တန်ရင်းကံကောင်းတော့ လွတ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ - ဆိုင်ထဲကနေ ပြေးထွက်ပြီး လမ်းပေးတက် အကူအညီတောင်းတော့ ဘယ်သူမျှ မထွက်လာဘူးဗျ။ ဘီလူးကြီးကလည်း နောက်က လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဒီကအစ်ကိုတွေနဲ့တွေ့ ပြီး သက်သာခဲ့တာပါ။ ဘီလူးကြီးကလည်း သူတို့လာတာတွေတော့ ပြေး တော့တာပေါ့။ ဧကန္တ - ကြည့်ရတာ ဒီဘီလူးက လူသိမခံချင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

❖❖❖

ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ပိုင်သည် ထိုစကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် ရှေ့ဆက် မည်သို့ပြုရန် စဉ်းစားနေမိ၏။ သက်ပိုင်က ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးတို မေး၏။

“ဆရာ - ဘယ်လိုယူဆသလဲ၊ ဒီဘီလူးကို ဖမ်းဖို့နည်းလမ်းရှိသလား”

“အင်း - ရှိပါတယ်။ မခက်ပါဘူး၊ သူလာနေကျအတိုင်း ထမင်းဆိုင်တို့၊ စားသောက်ဆိုင်တို့ကနေ ထောင်ဖမ်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - မင်းသူငယ်ချင်းကို အရှင်ဖမ်းမှာလား၊ အသေဖမ်းမှာလား”

“အရှင်ဖမ်းမှာပေါ့ - ဆရာ”

“အဲဒါတော့ ခက်တယ်ကွ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ငါသိရသလောက်ဆို အရမ်းသန်မာတယ်။ လူ(၅၀)လောက် ဝိုင်းချုပ်တာတောင် မရနိုင်လောက် ဘူး။ သူတို့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဓာတုဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒနစ်ရ ရောနှောပြောင်းလဲပြီး သံမဏိလို မာနေပြီ”

“သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖမ်းရင်ရော ...”

“ငါတော့ မထင်ဘူးကွာ၊ သေတာ ဘီလူးမဟုတ်ဘဲ ငါတို့ဖြစ်နေဦးမယ် ဟေ့ကောင်း ဒီတော့ - ငါတို့တစ်ခုစီစဉ်ကြမယ်ကွာ၊ မင်းငါးဖမ်းသမားတွေ ဆီကနေ ပိုက်ကြိုးလုံးကြီးကြီးနဲ့ ကွန်တစ်ခု သွားယက်ခိုင်းထားလိုက်ချေ၊ ငါတို့ ကွန်ပစ်မမ်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ - လူအင်အားရသလောက် စုထားချေ”

သက်ပိုင်သည် ကျွန်ုပ်၏အကြံဉာဏ်ကို အလေးအနက်စဉ်းစားပြီး သဘောတူလေ၏။ ပြီးသော် - သူ့တပည့်များအား အသေးစိတ်တာဝန်ပေးပြီး ထိုည၌ ကျွန်ုပ်ကို ညစာလိုက်လံကျွေးမွေးကာ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ ကားဖြင့် ပို့ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပင်ပန်းမှုကြောင့် ထိုည၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်းတော့ မြိတ်တွင် မုန်တိုင်း အဖျားခတ်ချင်သလို အရိပ်အငွေ့ ရှိလေ၏။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မည်းမှောင်ကာ အုံ့ဆိုင်းလျက် မိုးခွဲလေးများ ကျလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်စာ ကတ်ကြေးကိုက်တစ်ပွဲဝယ်စားပြီး မြို့လယ်ရှိ သိမ်တော်ကြီးစေတီတော်သို့ သွားရောက်ဖူးခြေပါသည်။ ဘုရားဖူးပြီးနောက် သက်ပိုင်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဆရာ - ကျွန်တော်တို့ - ဆရာပြောသလို ကြိုးလုံးကြီးကြီးနဲ့ ပိုက်ကွန်တစ်ခု ရှာထားပြီးပါပြီ၊ ဘာများ လိုအပ်သေးလဲ”

“မလိုအပ်တော့ပါဘူး၊ ကမ်းနဖူးက ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ခဏအကူအညီတောင်းပြီး ငှားထားလိုက်ကွာ၊ ဒီညပဲ စကြတာပေါ့”

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို မြင်ဆင်ရန် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီး ထိုညအတွက် ထုပ်ပိုးရ၏။ ရခိုင်ကမ်းခြေအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ဟုန်းမြစ်ဟုခေါ်သော သစ်မြစ်တစ်မျိုး ရခဲ့၏။ ထိုဟုန်းမြစ်ကို ထုချေကာ ရေထဲ ထည့်မွှေပါက ရေထဲရှိမည်သည့် သတ္တဝါမဆို မူးမေ့သွားတတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဟုန်းမြစ်ကို ဆေးရည်ဖြစ်အောင် ထုထောင်းအရည်ထုတ်ပြီး ပက်ဖြန်းရစေရန် ဂတိစံဘူးကဲ့သို့သော ဘူးတစ်ဘူးထဲသို့ ဦးစွာ ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးသော် - အားလုံးစုံလင်သော အခါ၌ သက်ပိုင်ထံသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ညသည် ဝိုးတဝါးကြယ်ကလေးများဖြင့် လှပနေ၏။
“စန်းသော်တာ ထမင်းဆိုင်”

ကျွန်ုပ်တို့ရွေးချယ်ထားသော ထမင်းဆိုင်ဖြစ်၏။ ထိုမြို့တွင် နာမည်ကြီး ဖြစ်ပြီး ဘီလူးရန်ကြောက်သဖြင့် ဖောစီးစွာ သိမ်းလေ့ရှိ၏။ သည်ညတော့ ဆိုင်ရှင်ကို အကူအညီတောင်း၊ အခကြေးငွေဖြင့် ငှားရမ်းကာ ဖြစ်သမျှ တာဝန် ယူကြောင်း အာမခံရ၏။ ဆိုင်ရှင်ကတော့ ကြောက်တတ်သဖြင့် အခြားသို့ ပြောင်းအိပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထမင်းဆိုင်ကို ဖွင့်ထားပြီး စားပွဲထိုး၊ စားစိုမှူးများ၊ ပိုင်ရှင်များ ဟန်ဆောင်ကာ ဆက်လက်ရောင်းချနေကြ၏။ ထမင်းဆိုင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း စားစရာရုံလင်စွာ ရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ညဦးပိုင်းမှ ညဉ့်လယ်ပိုင်းသို့ ကူးလာပြီဖြစ်၏။

“ဝူး - အူ - အူ”

မြိတ်ခွေးတို့ကား အူချေပြီ။ သေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆိုင်တွေ သိမ်းကုန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဆိုင်သာ ဟန်မယုတ်ဖွင့်ထားပြီး သတိဝီရိယဖြင့် စောင့်နေရ၏။ ည(၁၀)နာရီခွဲသော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကမ်းစပ်မှနေ၍ လွန်စွာ မျှကြီးမားသော အကောင်ကြီး တစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဟေ့ - ဟေ့ - လာပြီနော်၊ သတိဝီရိယနဲ့ နေကြ”

တဖြည်းဖြည်း မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အရာဝတ္ထုအနေအထားမှနေ၍ ထင်ရှားလာသော အခါမိုးကာကဲ့သို့ ဖျင်ကြမ်းကြီးတစ်ထည်ကို ဖြူ၍လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုသူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်၏။

“ငါ - ညစာစားမယ် - ရသလား”

“ရပါတယ် - ဆရာ၊ ဘာသုံးဆောင်ပါမလဲ”

စားပွဲထိုးယောင်ဆောင်ထားသော သက်ပိုင်က တရုတ်အိုက်တင်ဖြင့် မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မိုးကာမြူထားရာမှ ဆွဲခွာကာ ထိုဘီလူးသည် ဆိုင်ကို အကဲခတ်သည်။

“မင်းတို့ဆိုင်က မပိတ်ဘူးလား”

“ဘယ်တော့မှမပိတ်ပါဘူး - ဆရာ၊ (၂၄)နာရီဖွင့်ပါတယ်”

“ဒါဆို - ဘာတွေရသလဲ”

“အကုန်ရပါတယ်”

“ဒါဆို အကုန်ချကွာ”

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်မြင်ရသော ၎င်းဘီလူး၏ ဥပဓိရုပ်သွင်ကို မြင်သာအောင် ဖော်ပြပါမည်။ နဖူးက မောက်၏၊ နှာခေါင်းက မရှိသလောက်ပြား၍ လန်ကာပါးစပ်မှာ ငါးကိုသို့ပြုလျက် အောက်မှအစွယ်နှစ်ချောင်းက နှုတ်ခမ်းကို ကျော်၍ အထက်သို့ ဝေါထွက်နေ၏။ နားရွက်ရှည်ကာ ပါးစုန်များမှာ ပွပြီး အသားအရေကား မည်းလျက် ကွက်ကျားကွက်ကျား ဖြစ်နေသည်။ ခန္ဓာတိုယ်မှာ စဉ်အိုးနီးနီးကြီးထွားပြီး အရပ်မှာ (ခ)ပေခန့် ရှိပေမည်။

သူက အကုန်ချဆိုတော့ စားပွဲထိုးလေးများမှာ စားစရာများ ယူလာပေးရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စပရင်းဘူးကို လင်ဗန်းထဲထည့်ကာ ပိတ်ဖြူစအုပ်လျက် စားပွဲထိုးအသွင်ဖြင့် ဘီလူးအနားသို့ ကပ်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းအတွက် အထူးစားသောက်ဖွယ်ပါ”

သူ မော့ကြည့်သော် ပိတ်စကို ဖွင့်ပြီး စပရေဘူးဖြင့် ၎င်း၏မျက်နှာကို ဖျန်းလိုက်လေတော့သည်။

“အား...”

ဘီလူးသည် မျက်လုံးများစပ်လျက် ဆေးရည်များဖြင့် မူးဝေကာ တစ်ထိုင်လုံးကို ဝုန်းခိုင်းကြံတော့၏။ ဝံ့တွေ ကျိုးကုန်၏။ ပန်းကန်တွေ ကွဲကုန်၏။

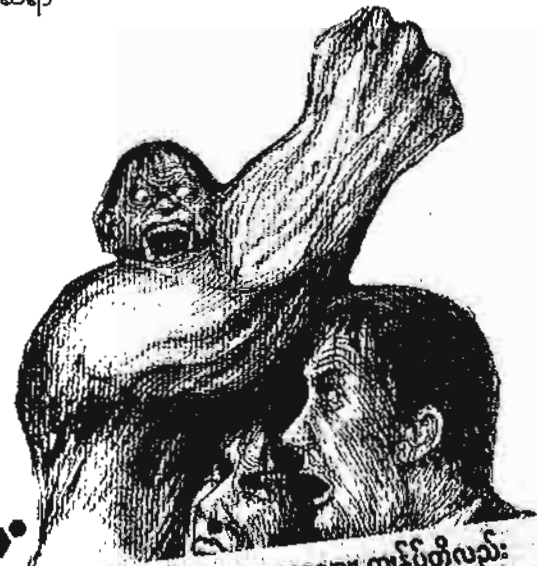
“ဦး - ဂရား”

ဝက်ဝံတစ်ကောင်လို ဟိန်း၍ အော်ဟစ်ရင်း ပစ်လဲသွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်နှာကျက်တွင် အသင့်ဆင်ထားသော ပိုက်ကွန်ဖြင့် အုပ်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

မြို့ပြင်သို့ ပေ(၂၀) ကွန်တင်နာကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွား၏။ ထိုကား ထဲတွင် ဖမ်းမိလာသော ဘီလူးကို ကြိုးအထပ်ထပ်တုပ်နှောင်ပြီး တင်ဆောင် သွားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်ပိုင်တို့အဖွဲ့သည် အနီကွန်တင်နာကား နောက်မှနေ၍ အဖိုးစွင့် High Ace ကားဖြင့် လိုက်ရင်း မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေကြ သည်။ သက်ပိုင်က ကျွန်ုပ်ကို ရှင်းပြသည်။

“ဒီကောင်ကြီးကို မြို့ထဲမှာထားရင် အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်မှာပဲလို့။ ပြီးတော့ - ကျွန်တော်တို့လည်း နာမည်ကြီးပြီး အလကားသက်သက်မဲ့ အလုပ်ရှုပ်မယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် - မြို့ပြင်က ဆီဂိုဒေါင်ကို ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးကြတာ ပေါ့ - ဆရာ”

မီးလောင်နေတာ ဘီလူးလော၊ လူလော။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မီးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ဝိုင်း၍ မီးကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရရာရေများယူကာ ငြိမ်းသတ်ကြသည်။ မီးငြိမ်းသွားသောအခါ ဣစ္စကြည့်တော့ မည်းတူးနေသည့် အားကင်းတစ်လောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအလောင်းကား ရုပ်ပျောက်မှုက မီးသွေးမျှပင် ရှိချေပြီ။ ဘီလူးလော၊ လူလောဟု မငဲ့နွဲ့နိုင်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“အေးပေါ့ - သူ့ကို စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်ပြီး လူ့ကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - အနောက်က မင်းရဲ့တပည့်တစ်ယောက်လက်ထဲက သေနတ်တစ်လက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ တရားမဝင်ဘူးနော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ၎င်းက ပြန်ဖြေ၏။

“ဪ - အဲဒါက လိုင်စင်ရ အမဲပစ်ရိုင်းပယ်ပါ။ ပြဿနာသိပ်မရှိပါဘူး။ ယူလာတာက ဒီဘီလူးကို ထိန်းချုပ်လို့မရဘဲ အရမ်းသောင်းကျန်းပြီး လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးခဲ့ရင် ပစ်သတ်မယ် စိတ်ကူးထားလို့ပါ။ လိုရမည်ရသဘောပါ - ဆရာ”

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပိုင်၏အကွက်ကျမှုကို ချီးကျူးမိ၏။ အချိန်ကား ဝေလီဝေလင်းအချိန်ဖြစ်၏။ တစ်ညလုံး ဘီလူးကို ကြိုးတုပ်ရိုက်နက်ဆုံးမပြီး ကားဖြင့် တင်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် အားလုံး ပင်ပန်းနေပြီထင်၏။ မြို့ပြင်သို့ရောက်ပြီးနောက် အတော်အတန်ကြာသော် ရှေ့မှ ကွန်တင်နာကားသည် ဓူတ်တရက် ထိုးရပ်သွားလေ၏။ ကားခေါင်းခန်းမှ ဒရိုင်ဘာဆင်းလာပြီး -

“အပေါ့သွားချင်လို့ပါ - ဆရာ။ ခဏလေးပါ”

ဟုပြောပြီး ရှုကွယ်ကြားသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကားနောက်တွင် တင်နာပုံးထဲမှ သောင်းကျန်းသံကို ကြားရတော့သည်။

“ဒန်း - ဒန်း”

သက်ပိုင်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေး၏။

“ဒီလောက်သောင်းကျန်းတဲ့ ဘီလူး - အကယ်၍ များတံခါးကျိုးပြီး ထွက်လာရင် ပစ်လိုက်တော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ - စိတ်ချပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရှေ့မှ ကွန်တင်နာကားလေးသည် ဘေးဘယ်ညာ ယိမ်းတိုးလျက် နောက်ဆုံးတွင် ညာဘက်သို့ မှောက်သွားတော့၏။

“ဝုန်း - ဒလိမ့်”

ကားထဲမှ ဘီလူးသည် နောက်ခုံးတံခါးကို အထဲမှ ရိုက်နက်ဖွင့်နေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဘီလူး၏ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာရာ သက်ပိုင်၏ တပည့်တစ်ယောက်က ရိုင်းဖယ်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်၏။ လက်မှတစ်ဆင့် ဦးခေါင်းထွက်လာသောအခါ -

“ဂရား - ဝု”

“ဒိန်း - ဒိန်း - ဒိန်း”

သေနတ်သံ ဆက်တိုက်ထွက်လာ၏။ သို့သော် သေနတ်ကျည်ကား ဘီလူးကိုမထိဘဲ ကံဆိုးစွာဖြင့် ကားဆီပုံးကို သွားထိရာ -

“ဝုန်း”

ကားသည် “ဝုန်း” ခနဲ လောင်ကျွမ်းပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

“ဟာ - သွားပြီဟေ့”

ဘီးများ တစ်လုံးစီ လွင့်စဉ်ထွက်ကုန်သည်။ မီးများ တလိမ့်လိမ့်လောင်နေပြီး အထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် မီးလောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကားဒရိုင်ဘာက ချုံပုတ်မှ ထွက်လာပြီး လှမ်းအော်၏။

“ဆရာ - ကားထဲမှာ ဒရိုင်ဘာ ရှိသေးတယ်”

“ဟေ ...”

ဒါဆို - မီးလောင်နေတာ ဘီလူးလော၊ လူလော၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိုးရိမ်ကြိုးစွာဖြင့် ဝိုင်း၍ မီးကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရရာရေများယူကာ ဖြိုမ်းသတ်ကြသည်။ မီးငြိမ်းသွားသောအခါ ရှာဖွေကြည့်တော့ မည်းတူးနေသည့် အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအလောင်းကား ရုပ်ပျောက်လျက် မီးသွေးမျှပင် ရှိနေပြီ။ ဘီလူးလော၊ လူလောဟု မဝေခွဲနိုင်။ သက်ပိုင်က -

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ ဘီလူးလွတ်သွားလားမသိဘူး။ ဒီမှာတော့ တစ်လောင်းပဲတွေ့တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် အနီးချုပ်စပ်မှ လူတစ်ယောက်သည် ရေများဖြင့် မီးလောင်ရာသို့ ဝိုင်းငြိမ်းသတ်ပေးရင်း သူသိသမျှ ပြောပြ၏။

“ဆရာတို့ကားလား - မီးလောင်တော့ ကားထဲက အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ကျောကုန်းမီးလောင်ရင်း ပြေးထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ - ငွက်အိုင်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး မီးလည်း ငြိမ်းသွားရော၊ ရန်ကုန်သွားတဲ့ ကုန်တင်ကားတစ်စီးအနောက်ကနေ တွယ်လိုက်သွားတာ တွေ့လိုက်တာပဲ”

“ဟေ ...”

နယ်ခံစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ မီးလောင်နေစဉ်အတွင်း မီးခိုးများကို အကာအကွယ်ယူ၍ ဘီလူးကားမသေဘဲ ထွက်ပြေးသွားပြီလား။

“မင်းဥစ္စာ သေချာရဲ့လားကွာ၊ အဲဒီသတ္တဝါက ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ မှတ်မိသလောက်ပြောစမ်း”

“ဝေလီဝေလင်းဆိုတော့ သိပ်လည်း မသဲကွဲဘူး - ဆရာရဲ့ အရပ်က (ခ) ဝေလောက် ရှိမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က စဉ့်အိုးတစ်လုံးစာလောက်ကြီး။ ငွက်အိုင်ထဲက ထလာတော့ ပေကျုံပြီး ရုပ်တော့ မမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ - လူလိုပဲပဲ”

“တောက် ...”

သက်ပိုင်သည် “တက်” ခေါက်ပြီး အဝေးပြေးကားလမ်းမကို မျှော်ငေးကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘီလူးသည် မသေဘဲ ရန်ကုန်သို့သွားသော ကုန်ကားဖြင့် ပါသွားလေသလား။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မတွေ့ရဲစရာပင်။ သို့တည်းမဟုတ်။ နယ်ခံမျက်မြင်လူပင် ထင်ယောင်ထင်မှား ပြောလေသလောဟု ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒွီဟအတွေးများဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ဇင်ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

သဒ္ဓါအားဖြင့် အမြင်ရှင်းပါစေ ...

➤ ဝေယံသိန္နီး

အချိန်မှာ

ကျားသောင်းကျန်းကို
နှူးလေးဖြင့် ပစ်ခတ်ရာ ကျားကိုမထိဘဲ
မြားတံက လူမိန်းကလေးကို
လွဲချော်ထိမှန်သွားခဲ့လေရာ ..

၁၉၄၄ - ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနှစ်၊ ထိုလအချိန်က ဗမာ့တပ်မတော် တပ်ရင်း
အမှတ်(၃)မှ တပ်စုတစ်စုသည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းရှိ
လေယာဉ်ပျံကွင်းတစ်ကွင်းဆီသို့အရောက်သွားပြီးထို
လေယာဉ်ပျံကွင်းအားထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရာ၌ ကျွန်တော်
ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် တပ်စုတစ်စုဆိုသည်မှာ တပ်စုအမှတ်
မရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ အရေးပေါ်အမှုထမ်းရန်အတွက်
တပ်ခွဲအသီးသီးမှရွေးထုတ်ကာအထူးတပ်စုအဖြစ်နှင့်
ဖွဲ့ပေးခဲ့လေသောတပ်စုကို ဆိုလိုပါသည်။

အထူးတပ်စုဟော့၊ တပ်ခွဲဟော့ဆိုလျှင်အသေခံတပ်
ဖွဲ့ဟုအားလုံးက သိရှိထားကြသည်။ ပါဝင်သောရဲဘော်
များအဖို့ ရှေ့ရေးနောက်ရေး ဘာမျှတွေးတောမထား

ရပါ။ ထိုကဲ့သို့အမှုထမ်းဆောင်သောရဲဘော်များသည် တပ်ဌာနချုပ်တပ်ရင်း
များနှင့် အဆက်ပြတ်သွားချင်သွားပါမည်။ အဆက်ပြတ်သွား၍ ရိက္ခာပြတ်
သွားမှာလည်း မပူရ။ ဤသို့စွန့်စားမှုအတွက် ရာထူးတိုးတက်ခန့်ထားသည်
ကိုလည်း ကြားရမည် မဟုတ်ပါ။ သို့တစေ၊ မိမိတာဝန်ကျရာဒေသတွင်
ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုယ် ဖန်တီးပြီး နေထိုင်နိုင်ဖို့ လိုပါ၏။ ဤမျှနှင့်ပင် ရဲဘော်
အားလုံး သဘောပေါက်ကြလေပြီ။

ထိုအချိန်က ရဲဘော်များသည် လစာငွေအဖြစ် (၇)ကျပ်ခွဲသာ ရသည်။
ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီမှာ စစ်ယူနီဖောင်းဟု ဘုရားစူး ခေါ်ရလောက်အောင်
ကြမ်းတမ်းလှသည့် အညာလုံချည် အကြမ်းအကွက်များကို မြေရောင်နှင့်
မြက်ရောင်ဆိုးကာ ဝတ်ဆင်ရသော ယူနီဖောင်းများ ဖြစ်ပါ၏။ ရဲဘော်များ
လမ်းထွက်လျှင် မိမိတို့ ယူနီဖောင်းကို လျှော်ရ၊ ဖွပ်ရသဖြင့် ဖြူဖြူလာပြီး
အကွက်တွေ ထင်ရှားလာရာ တစ်ဦး၏ဘောင်းဘီအဆင်နှင့် တစ်ဦးမတူညီ
ကြလေ၍ မပြူးဘဲနှင့် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ကြရသည်မှာ အမောပင် ဖြစ်ပါ၏။

ရဲဘော်များအတွက် ရိက္ခာဖြေရှင်းနည်းကား မိမိတို့နေထိုင်ရာ ရွာသား
များနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီး သူတို့၏အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကာ ကိုယ့်ဝမ်းကို
ကိုယ်တိုင်ကျောင်းရသည့်ရိက္ခာဖြေရှင်းနည်းဖြစ်လေရာ ရဲဘော်များအတွက်
ဘယ်ရိက္ခာတပ်မှ လာရောက်ထောက်ပံ့စရာ မလိုပါ။ နေထိုင်ခဲ့ရသော
ရွာအမည်မှာ ဆီးချိုရွာကလေးဖြစ်၏။ တန်ခိုးကြီးလှသော နဂရေအငူတွင်
တည်ထားလေသည့် မော်တင်ဘုရားစေတီနှင့်လည်း (၃)မိုင်လောက်သာ
ကွာသည်။ ထိုရွာကလေးမှာ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတောရဲဌာနာပိုင်ဖြစ်သော
ကြောင့် အမှုကိစ္စများကို ဝေးကွာလှသည့် ငပုတောရဲဌာနာသို့ သွားရောက်ပြီး
တိုင်ကြားကြရ၏။

ဆီးချိုမှာ ထိုအခါကပင် အိမ်ခြေငါးရာကျော်လောက်ရှိပြီးလျှင် ရခိုင်
အမျိုးသား အများဆုံးနှင့် ဒုတိယ ဗမာအမျိုးသားများ နေထိုင်ကြပါ၏။ ဗမာ
အမျိုးသားများမှာလည်း များသောအားဖြင့် ရခိုင်ဗမာကပြားတွေသာဖြစ်၍
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောရသည်မှာ လွယ်ကူသဘောပေါက်ကြပါသည်။

“ဆီးချိုင့်ရွာက လေယာဉ်ပျံကွင်းကို ဂျပန်တွေ မဖျက်ဆီးအောင် မင်းတို့ က အသေခံကာ ကွယ်ကြရမယ်။ ဒီကွင်းဟာ ဒို့တပ်မတော်နဲ့ မဟာမိတ်တပ် များ ပေါင်းမိရင် အင်မတန်အသုံးဝင်မယ့် လေယာဉ်ပျံကွင်းပဲ။ ဒါကို ကြပ်ကြပ် သတိထားပြီး စောင့်ရှောက်ကြရမယ်။ မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံတွေကို ဘာမှ မလုပ်ရဘူး။ တို့စောင့်ရှောက်တဲ့ အကြောင်းကိုလည်း သူတို့မသိစေနဲ့”

တပ်ရင်းမှူးစကားမှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိန္ဒိယတွင်ရှိသော မဟာမိတ်စစ်တပ်များမှာ တိတိကျကျ ဆက်သွယ်ရသေးသည်မဟုတ်ပါ။ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လုပ်ရမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကရပေတော့မည်။ ထိုလေယာဉ်ကွင်းမှာ တိုက်လေယာဉ်ပျံနှင့် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံများအထိ ဆင်းသက်နိုင်အောင် အင်အားစီမံသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရောက်သည့်နေ့ရာတွင် ပျော်ပျော်ကြီးနေတတ်သူများ ဖြစ်လေရာ တာဝန်မရှိသော အခါမျိုးတွင် ရခိုင်လှပျိုဖြူကလေးများရှိသော အိမ်သို့သွားရောက်ကာ အသိစွဲခြင်း၊ စကားပြောခြင်းများသည်ပင် အထူး ပျော်စရာပါပေ။

“ဟေး - နဂူ”

“ဟေးကွဲ့ - ဘာလုပ်”

“နင် - ဘယ်လဲ”

“ငါ - ကျောက်ပန်းခူးမယ်လေ့”

ရခိုင်ဗမာကပြား အမျိုးသမီးချောကလေး တစ်ဦးဖြစ်သော နဂူ၏စကား ပြောသံကလေးမှာ ပရိယာယ်မနော သဘောထားဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ရဲရဲတင်း တင်းပင် ကျွန်တော်မေးသည်ကို ပြောပြတတ်ချေ၏။

သူမနှင့်အတူပင် အခြားအဖော် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးသုံး ယောက်လည်း ပါကြ၏။ သူတို့သည် ကမ်းခြေနှင့် ကိုက်တစ်ရာကျော်ခန့်ဝေး သော ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ ကျောက်တန်းများမှတစ်ဆင့် တရွေ့ရွေ့ သွားကြ၏။ အချို့ကျောက်ဆောင်များမှာ ရေအောက်တွင် မြုပ်နေသဖြင့်

တဖြည်းဖြည်း စမ်းသပ်၍ သွားရ၏။ အချို့သော ကျောက်ဆောင်များ၌ ကမာ ကောင်ခရုကြီးများ ငြိတွယ်ပြီး အသေဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရာ ကျောက်သား နှင့်ကပ်ပြီး ကျောက်သားဘဝသို့ ရောက်ရှိနေရာ ထိုအပေါ်သို့ ခြေဒေါင်းချမိလျှင် ဓားသွားမဟာ စူးရှပြီး ကွဲသွားနိုင်သဖြင့် အထူးသတိထားရသည်။

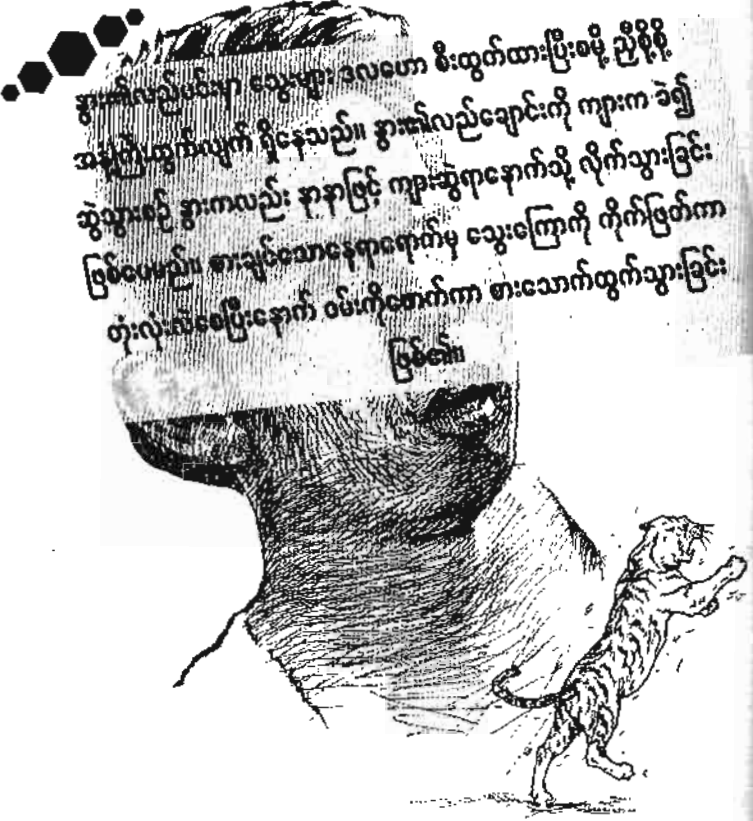
ကျွန်တော်မှာ သူတို့နှင့်အတူ ကျောက်ပန်းခူးလိုက်သွားတတ်သည်။ ကျောက်ပန်းခူးနေချိန်တွင် ရေတက်လာတတ်သောကြောင့် ကမ်းသို့ ကျင် လည်စွာ ပြန်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသဖြင့် မလိုက်ရန် သူတို့က တားမြစ်၏။ သို့တစေ ကျွန်တော်က သူတို့ပြောစကားကို မနာယူဘဲ လိုက်တတ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆောင်များကို ပင်လယ်လှိုင်းရိုက်ကာ ယက်ပန်းနှင့် ရေစင်များ ဖြာဆင်းသွားသည်များကို အထူးနှစ်သက်သလို ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို နှစ်သက်သည်။

ရေထဲသို့ ခါးလယ်အထိဆင်းကာ ကျောက်ဆောင်များ၌ တွယ်ကပ်နေ လေသော ကျောက်ပန်းများအား ခူးရသည်ကို ပျော်သည်။ ထိုကျောက်ပန်း များ ကျောက်မှော်များကို ပုသိမ်မှ တစ်ခါတစ်ခါလာ၍ ဝယ်တတ်သည့် တုန်သည်များကို ရောင်းရ၏။ မဝယ်သော အခါမှာလည်း အိမ်မှာ အခြောက် လှန်း၍ထားသည်။ သူတို့အတွက် ပင်လယ်မိခင်မှ အစားအစာကို လိုလေ သေးမရှိစေရအောင် ကူညီလျက်ရှိနေပါသည်။ ပင်လယ်သည် သူတို့အတွက် ထာဝစဉ်သူခကို ပေးနေသလို တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ခုကွကိုလည်း ပေး တတ်၏။

နဂူ၏ဖခင်သည် ပင်လယ်၏ရင်ခွင်အောက်မှာပင် အိမ်ခွဲရသူ တံငါသည် ဩတစ်ဦးဖြစ်၍ သူနှစ်သက်သော အစားအသောက်များကို ငှက်ပျောစောင် တွင်တင်ကာ နဂူတို့က မျှောရသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် လှပ သော နဂူ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပါးပြင်ကလေးပေါ်ဝယ် စီးလာသော မျက်ရည် မူလဲဥ ကလေးများအား မကြည့်ရဲ၊ မရှုရဲဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

နား၏လည်ပင်းမှာ သွေးများ ဒလဟော စီးထွက်ထားပြီးစေ့ ညိုစိုစို
 အနံ့ပြည့်ထွက်လျက် ရှိနေသည်။ နား၏လည်ချောင်းကို ကျားက ခဲ၍
 ဆွဲသွားစဉ် နားကလည်း နာနာဖြင့် ကျားဆွဲရာနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်း
 ဖြစ်ပေမည်။ စားသွင်းသောနေရာရောက်မှ သွေးကြောကို ကိုက်ဖြတ်ကာ
 တုံးလုံးလဲစေပြီးနောက် ဝမ်းကိုစောက်ကာ စားသောက်ထွက်သွားခြင်း
 ဖြစ်၏။

နဂူ၏မောင်ကိုစံဘော်မှာ ဒူးလေးတစ်ချောင်းဖြင့် အမဲလိုက်တတ်သည်။
 သူ၏ဒူးလေးနှင့်ပင် သစ်ပင်မြင့်ကြီးများမှ မျောက်များကိုပစ်ရာတွင် မလွဲတမ်း
 မှန်သူဖြစ်သည်။
 သူတို့အဖို့မိုးဦးကျတွင် ရွာနှင့် တစ်ဝိုင်းခန့်ဝေးသော တောင်ညိုဘက်သို့
 သွား၍ လယ်လုပ်ကြမည်ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်အခါမျိုးတွင် ဘေးအန္တရာယ်အရှိ
 ဆုံးအချိန်ဟုပင် သတ်မှတ်ရပါတော့မည်။ မှန်ပါ၏။ မိုးဦးကျဖြစ်သော နယုန်
 လများတွင်တောတွင်းအမဲကောင်များ၏ ထကြွသော အချိန်ဖြစ်သလို လူများ
 ကိုလည်း အန္တရာယ်အကြီးဆုံး ပေးတတ်ပါ၏။

“အစ်ကိုခရေ-လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျား၊ ကျုပ်တို့နွားတစ်ကောင်တော့ ကျားဆွဲ
 သွားပြီဗျ”

“ဟာ-ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်သည် စံဘော်ခေါ်သည်ကို ရဲဘော်နှစ်
 ယောက်နှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဇယ်များဆွဲ၍ လိုက်ပါသွားပါ၏။ လယ်လုပ်
 သောကွင်းမှာ တောင်နှစ်တောင်စပ်ကြားတွင်ရှိသော ဆယ်စကလောက်
 တျယ်သည့်ကွင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် ဆွဲသွားတာလဲဗျ”
 “နွားတွေကို လွှတ်ပြီး ထမင်းစားနေတုန်းပေါ့- အစ်ကိုရာ၊ ဘယ်လိုလုပ်
 ပြီး ဆွဲသွားတယ်လို့ကို မသိပါဘူး”
 “ခင်ဗျား ဒူးလေး မပါဘူးလား”
 “မပါဘူး- အစ်ကိုရာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲလည်း တောထဲ ဝင်မလိုက်
 ရဲဘူး”

လမ်းတွင် နဂူ၏မောင် စံဘော်က ပြောသည်။ ယခုအခါတွင် သူ့လက်ထဲ
 ၌ လက်စွဲတော်ဒူးလေးကြီး ပါရှိလာခဲ့သည်။ ဒူးလေးမှ မြှားတို့မှာ မဆိပ်ခေါ်
 အဆိပ်များဖြင့် ပြုပြင်ထားသည်။ သို့သော် ကျားတစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ဘဲ
 နှစ်ကောင်သုံးကောင်ဆိုသော် စံဘော်မှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ သူ့အသက်
 အန္တရာယ်ပါစိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာမည်မို့ ကျွန်တော်တို့အား အကူအညီ တောင်း
 ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးဘက်တွင် လယ်ယာလုပ်ငန်းလုပ်သကဲ့သို့ ဆောင်းဦးပေါက်ချိန်တွင်
 ခူပိုက်ဆွဲခြင်း၊ ဓမင်းထောင်ခြင်းလုပ်ငန်းများကိုလည်း စံဘော်က လုပ်ခဲ့
 သည်။ သူ၏အသက်မှာ (၃၀)ကျော်သော်လည်း လူပျိုကြီးဘဝဖြင့်သာ နမ
 တာလေးနဂူအားစောင့်ရှောက်နေခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ နဂူမှာ သူ့ခြံပေါက်နွားကလေး
 ကျားဆွဲခံရခြင်းအတွက် မျက်ရည်မစဲဘဲ ငိုပွဲဆင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

လယ်လုပ်သောနေရာမှာ တောအမဲများ အလွယ်တကူဆင်းလာနိုင်
 သော ရခိုင်ရိုးမကျော၏ တောင်အောက်တွင်ရှိပြီး အကယ်၍ စိုက်ပျိုးပြီးက
 လည်း အမြဲဂရုစိုက်နေရဦးမည်နေရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ သွေးစက်ခံ၍ လိုက်သွားရာမှ တောင်ကျချောင်း၏ နံဘေးတွင် နွားသေကို တွေ့ရသည်။ နွား၏လည်ပင်းမှာ သွေးများဒလဟော စီးထွက်ထားပြီးစေ့ညှို့စို့အနံ့ကြီးထွက်လျက်ရှိနေသည်။ နွား၏လည်ချောင်းကို ကျားက ခံ၍ ဆွဲသွားစဉ် နွားကလည်း နာနာဖြင့် ကျားဆွဲရာနေောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ စားချင်သောနေရာရောက်မှ သွေးကြောကို ကိုက်ဖြတ်ကာ တုံးလုံးလဲစေပြီးနောက်ဝမ်းကိုဖောက်ကာ စားသောက်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ အခဲမကျေလှသော စံဘော်က သူ့နွားကို စားတုံ့ပြန်ကာ ကျားအလာကို စောင့်၍သတ်ချင်သည်ဟု ပြော၏။ သို့မှသာ သူ့နမနဂူက ကျေနပ်မည်ဟု ဆိုလာသည်။

“ကဲ - ခင်ဗျားသဘောပဲ - ကိုစံဘော်၊ အခုမှ အစောကြီးရှိသေးတယ်။ ဒီအကောင် ငြိမ်းခနဲ ပြန်လာမှာမဟုတ်သေးဘူးဗျ - သိလား။”

“ဟာ - မဟုတ်ဘူး - ဆရာလေး။ ဒီအကောင် - အဖော်သွားခေါ်တာ ဖြစ်မှာပဲ”

“ကဲလေ - ခင်ဗျား ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော်တို့ စောင့်ပေးပါမယ်”
သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှုံးကွယ်သော တောင်စောင်းချောက်ကမ်းပါး စောက်များပေါ်သို့တက်ပြီး စောင့်နေကြသည်။

အချိန်မှာ ညနေ(၃) နာရီခန့်ရှိလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် မိုးသားတိမ်တိုက်များအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် နေရောင်သည် နွားသေကောင်ပေါ်သို့ ထိုးကျလျက်ရှိရာ မြင်ကွင်းမှာ ရှုမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ ညနေ(၄) နာရီခွဲလောက်တွင် မှုတ်များ၏ လန်ဖျပ်ပုံသန်းသံများကို ကြားရ၏။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ဒရယ်တစ်ကောင် အထိတ်တလန့်အော်ကာ ရောက်ကမ်းပါးကို လွှားခနဲ ဖြတ်ဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့တည့်တည့် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ ကုတ်ခြစ်တွယ်တက်သွားသည်။ မစ်ကွင်းကောင်းသော်လည်း ရန်သူနှင့်နီးနေမှန်း သိလေသော ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုဒရယ်ကလေးအား လက်လွှတ်ခဲ့ရ၏။

မှန်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေသောရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ပုန်းကွယ်စောင့်နေသည့် ချောက်ကမ်းပါး၏အတက်ကလာနေပြီကို သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းစောင့်နေသည့် ကမ်းပါးစောက်ကြီး

မှာလည်း “ခပ်” ခေါ် လိုက်ခေါင်းသဖွယ် ဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သတ္တဝါဆိုး မမြင်နိုင်ဟု ထင်ရသည်။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှု့ရဲသော အချိန် ဖြစ်ပါသည်။

“အစ်ကိုရေ - အစ်ကိုရေ”

ထိုအသံမှာ မနီးမဝေးမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအသံကို ကြားရပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ မျက်လုံးများပြူးသွားပြီး လှုပ်ရှားသွားကြ၏။

“နဂူ - နဂူ - ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်လိုက်လဲလားလိမ့်”

“ဟုတ်တယ် - နဂူပဲ။ ဒုက္ခပဲ - ကျားနဲ့ တွေ့တော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့မှာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် အရေးတကြီးပြောရင်းက နဂူ လာရာဆီသို့ ကြည့်ရသည်။

မြောက်မှ တောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ တောင်ကုန်းနှင့် စမ်းချောင်း၏အနေအထားမှာ တောင်ဘက်မှ တရွေ့ရွေ့တက်လာသူကို ပြတ်သားစွာ မြင်နေရ၏။ လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ဦးခေါင်းတွင်ပေါင်းကာ တရွေ့ရွေ့လာနေသော နဂူမှ နဂူအစစ် ဖြစ်၏။ သူမ၏လက်ထဲတွင် စားစရာ ထည့်ယူလာသော နီးဖြင့် ရက်ထားသည့်ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ပါလာသည်။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ပုန်းအောင်းနေလေသော ကျောက်ကမ်းပါးအထက်ဆီမှ ကျားဟိန်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ - နဂူ - ပြေး - ပြေး”

ပထမဆုံး ဝုန်းခနဲ နမအောဖြင့် ထပြေးကာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ကိုစံဘော်၏အသံမှာ ကျားဟိန်းသံနှင့် ရောသွား၏။ ဤအချိန်တွင် ကိုစံဘော်၏ရှေ့မှ အဝါနှင့် အနက်စင်း ကျားကြီးတစ်ကောင်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ နဂူဆီသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးသွား၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်မသိချွေး သတိရလျှင် ရချင်း ရိုင်ဖယ်ကို မောင်းတင်ကာ ပြေးလိုက်သွား၏။ ပုလဲချန်ပြုသော်လည်း

ရှေ့မှ ကိုစံဘော်က ခံနေ၏။ ကျွန်တော်တို့က - "ဟေ့ - ကိုစံဘော် - ဇယ်ဇယ်" ဟု အော်ဟစ်ကာ သတိပေးရင်း ကျားမိသို့ ခိုင်းခနဲ ဝါးလုံးထိုးပစ်ရ၏။ ကိုစံဘော်၏ ခူးလေးကြီးကလည်း ထောင်ခနဲ အသံနှင့် အတူ အဆိပ်လူးသော မြားမှာ တန်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

"အမယ်လေး - အစ်ကိုရဲ့"

ထိုအသံနှင့်အတူပင် နဂူတစ်ယောက်မှာ အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ ပုံလဲ ကျသွားတော့၏။ နဂူကိုကိုက်ရန် ပြေးလာသော ကျားကို ခူးလေးဖြင့် ပစ်ရာမှ မြားမှာ ကျားမထိဘဲ နမလေးနဂူ၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ကို ဗိုက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုစံဘော်မှာ နမကလေး၏ ကိုယ်လုံးကို ဖွေယူကာ "နဂူ - နဂူ" ဟု ခေါ်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးအိမ်များအတွင်းမှလည်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ဒလဟော စီးဆင်းနေပေသည်။

နဂူမှာ မျက်လုံးများ မှေးနေရာမှ ပြူးလာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါတွင် ပြူးသယောင်ယောင် ပြုသေး၏။ သို့တစေ၊ အဆိပ်တက်လာသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ ပြာလာပြီး တစ်ခါတည်း ဇက်ကျိုးကျသွားလေသည်။

ကိုစံဘော်သာ မီးတောက်နေသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့သည်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖမနေခဲ့ပြီး နဂူအတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံး၊ နှမြောမဆုံး ဖြစ်နေရ၏။ သည်အချိန်ကလေးမှာပင် နဂူ၏အလောင်းကို ဖွေကာ ပြေးထွက်သွားလေသော ကိုစံဘော်၏ နောက်သို့ ကျွန်တော်တို့က အပြေးလိုက်ကြရ၏။ အော်၍ ခေါ်ပါသော်လည်း အပူမီးတောက်လျက်ရှိသော ကိုစံဘော်အတွက် မကြားယောင်တကား။

ကိုစံဘော်သည် သူ့နှမအလောင်းကို ဖွေချီကာ ပြေးသွားသည်မှာ မြန်ဆန်လှပါ၏။ သူသည် ဗလကောင်းလှသော သူဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ နမကလေးအတွက် အပူမီးတောက်ကာ အရှူးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်လည်း တစ်ကြောင်းမို့ ကျွန်တော်တို့ အပြေးလိုက်သော်လည်း သူ့ကို မမီပါချေ။

သူသည် မြန်ဆန်လှစွာပင် ရွာကို မပြန်ဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြေးပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ အပြေးလိုက်နေရလေရာ ခရီးမကွမ်းညှစ်လဲ သူ့လဲ၊ ကွဲသူ့ကွဲ ဖြစ်ကြရ၏။

"ဗျို - ကိုစံဘော် - ကိုစံဘော်"

ကျွန်တော်တို့က ခေါ်နေသည့် ကြားမှပင် ကိုစံဘော်တစ်ယောက်သည် ပေတစ်ရာကျော် ခန့်ပင်လယ်သို့ ထိုးထွက်သွားလေသည့် ကျောက်တန်းကြီးပေါ်သို့ ပြေးပြန်၏။ အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်ရာ ပင်လယ်တွင်းသို့ ကိုယ်တစ်ဝက် ခန့်မြုပ်နေသည့် နေလုံးကြီးကိုပင် တွေ့နေရသည်။

ကိုစံဘော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ကို တစ်ရာကျော် ခန့်ဖြတ်ကာ ပြေးနေသူဖြစ်ရာ မကြာမီ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းအလွန်တွင် သူ့နှမလေး နဂူ၏ အလောင်းကို ဖွေ၍ ပင်လယ်ရေတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသွားခဲ့ပါ၏။

ပင်လယ်တွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသွားကာ မောင်နှမနှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ရင်ထုမနာ ငေးမောကြည့်နေခဲ့စဉ်မှာပင် နေလုံးကြီးမှာလည်း ရေအောက်ဝယ်ဝယ် လျှိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အမှောင်ရိပ်များလည်း ဖုံးလွှမ်း၍ လာပါလေတော့၏။ ဤအချိန်တွင် လှိုင်းတံပိုးများ ပြင်းထန်လာခဲ့သလို ဒီရေလည်း တက်လာလေရာ ကျောက်ဆောင်တန်းများ၏ ထိပ်ကိုပင် ရေလွှမ်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုစံဘော်၏ အရိပ်အယောင်ကလေးကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။

ရွာမှရွာသားများ သိရှိ၍ လိုက်လာသော အချိန်တွင် မူကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းခြေကုန်းမြင့်သို့ နေရာပြောင်းကာ နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မှန်ပါသည်။ ရေတက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကျောက်တန်းကြီးတစ်တန်းလုံးမှာ ရေအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလျက် အမှောင်ရိပ်သာ ကြီးစိုးလျက် ရှိနေတော့သည်။

အားလုံးပင် ဝမ်းနည်းကြသည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တို့နေညတစ်ညလုံး မြင်နေရသလို "နဂူ - နဂူ" ဟူသော ခေါ်သံကို ကြားယောင် နေမိပါသည်။

သူတို့မောင်နှမအတွက် လာမည့်နှစ်တွင် အစာရေစာတင်သော ဖောင်ကလေးတစ်ဖောင်လုပ်ကာ ရွာသားများက မျှောကြဦးမည်ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာမိပါသည်။

ထုံးစံတော်

ပေါင်ပိုင် (ခရီး)

ထုံးစံပတ်သက်၍
နည်းပုံပုံစံ ဝါသနာအရ
ပတ်သက်နေသောအရာများကို
မိတ်ဆက်ပေးပါမည်။

ထုံးစံအကြောင်းပြောရအောင် -
ထုံးစံကြောင့် ကံကောင်းတာလည်း ပြောရမှာပဲဟေ့၊
ထုံးစံကြောင့်ပဲ ပြဿနာတက်ခဲ့တာလည်း ပြောရမှာပဲ၊
ညည်းတို့၊ ငါတို့ မင်းတို့ ဟိုး - ငယ်ငယ် မူလတန်းကျောင်းသူ၊
ကျောင်းသားအရွယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ ကျောတစ်ပုဒ်

တံတားဦးက ကွမ်းနုဝါ၊

ငန်းမြာက ဆေး၊

ကွမ်းသီး၊ တောင်ငူနှင့်

ကိုင်းထုံးဖြူပြည်ရှား၊

သာဝါ၊ လို့ ထွေး - တဲ့၊

ကဗျာရေးတဲ့သူတော့ မေ့နေပြီဟေ့၊

ဇိုးသူတော် ဦးမင်းလား၊ လူဦးမင်းလား မသိ၊

ပြီး - ရှိသေးသကွယ်၊

ပဲကလေးက ဆီမို့လိုက်တာ

ပြောစရာရှိဘူး၊

ညအခါ ကိုယ်တော်သုံးတယ်၊

လေပုန်းက မြူး - တဲ့၊

လက်တန်းကဗျာလေးတွေပေါ့၊ ဇိုးသူတော် ဦးမင်းနှင့် လူဦးမင်းတို့
ပဲဟင်းနှင့် ထမင်းစားပြီး လေ့ကလေးနဲ့ ချောင်းကျားချိန်မှာ တစ်လှည့်စီ စားခဲ့
တဲ့ "ပဲ" အကြောင်း လက်တန်းကဗျာ စပ်ကြတာပေါ့၊

ခုတော့ ...

မင်းတို့ခေတ် စာသင်ကျောင်းတွေမှာ အဲဒီလက်တန်းခရူးကဗျာလေး
တွေ သင်ကြရဲ့လားမသိဘူး၊

ပြောချင်တာ ထုံးအကြောင်းပါ၊

မောင်ညိုမှိုင်းရဲ့ - မင်းက စာရေးဆရာပီပီ ခရူးတုန်းက ငါတို့ရဲ့ဘဝကို
ပြောပြစမ်းပါဆိုလို့ အမှတ်တရ "ထုံး" အကြောင်း ပြောပြမလို့ပါကွယ်၊

စစ်ကိုင်းအရပ်က ထွက်တဲ့ထုံးက ကွမ်းစားထုံးမှာ တယ်ကောင်းပဲဟေ့၊

ထုံးကလည်း ငါတို့မြန်မာမှာ ကွမ်းစားရာမှာတင် အသုံးဝင်တာ မဟုတ်

ဘူးကွယ်၊ ဆေးဖော်ရာမှာလည်း သုံးတာပဲ၊

ငါတို့ရွာကျောင်းက ဆရာတော်ဆို တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်းစီရင်ရာမှာ
ပြိုင်ဘက်မရှိဘူးဟေ့၊

ဆရာတော်ရဲ့ တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်း မျိုသောက်ပြီးရင် တုတ်၊ ဓား၊ အုတ်ခဲ၊
သမ်းပိုး ကြိုက်ရာနဲ့ ရိုက်စမ်း၊

မကွဲမပေါက်၊ မဖူးမယောင်၊ မနာဘူး၊

အဲလိုပြီးတာကိုး၊

တို့များငယ်ငယ်လွတ်လပ်ရေးမရခင်ခေတ်တုန်းက ရွာမှာပွဲလမ်းသဘင်
ရှိရင် ဟိုရွာ၊ ဒီရွာ လှည်းအုပ်တွေနဲ့ ပွဲလာကြည့်ကြတာရယ် ...၊

သူရွာသူ အပျိုချော ကိုယ့်ရွာသားက ပိုးပန်း၊

ကိုယ့်ရွာသူ ကွမ်းတောင်ကိုင်းကို သူရွာသားလူပျိုက ပိုးပန်း၊ ပြောင်
နောက်စ၊

အခန့်မသင့်ရင် ရန်ဖြစ်ကြလာရောဟေ့၊ *

ပွဲတိုင်းဖြစ်ကြတာပါပဲ၊

သူရွာက "ဇ" ရှိတဲ့ လူရွယ်တွေနဲ့ ဟိုရွာ၊ ဒီရွာ ကိုယ့်ရွာက "ဇ" ရှိတဲ့သူ
ရန်ဖြစ်ပြီး ရိုက်ကြ၊ နက်ကြတာ ပွဲပျက်တဲ့ဘဝပါ ရောက်ကြပါရောလား
တရေးဆရာရဲ့၊

အဲကြောင့်ရွာတိုင်းက ကာလသားတိုင်းလိုလို သိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်သင်
ကြတယ်၊ တတ်မြောက်ကြတယ်၊

ပြီး - ဆရာ - ဆရာတွေထံမှာ "ပြီး" ဆေးထိုးကြတယ်၊

ငါတို့ဆရာတော်က ထုံးမန်း အရမ်းစွမ်းတယ်၊

တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်းတိုက်ပြီးရင် သူတစ်ပါးကို စတင်ရန်မလုပ်ရဘူး၊ ကိုယ့်
အသားကို နာကျင်အောင်လုပ်မှ ပြန်စုခံပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုပြီးမှ တစ်ပွဲတိုး
ထုံးမန်းကို တစ်နေ့တာ အကာအကွယ်အဖြစ် သုံးခွင့်ပေးတာကွယ်၊

တစ်ပွဲတိုးထုံးမန်းဆိုတာ ...

ရန်ပွဲတစ်ပွဲကိုပဲ အာမခံတာ "ပြီး" ဝေတာနော်၊

နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲ သွားမဖြစ်နဲ့၊ ဖြစ်ရင် "ကွဲ" ဇော၊

တစ်နေ့ကုန် ထုံးမန်းကျတော့ (၂၄) နာရီစွမ်းတယ်၊ ဒါ - ငါတို့ကိုယ်
တွေ့ပဲ၊

ငါတို့မောင်ဘွားတွေလည်း ပွဲလမ်းရှိရင်သုံးတာ မြင်ရဖူးတယ်။
ဒါကြောင့် "ထုံး" ဟာ အလွန်အသုံးဝင်တယ်လို့ပြောရတာ။

ရွဲကျိုနေတဲ့ငါးရဲ့တို့ ငါးလင်ပန်း၊ ငါးရှဉ့်တို့ကို ထုံးနဲ့သာ တိုက်လိုက် အရိ
အရွဲ၊ အကျိုအရွဲတွေ ပြောင်စင်သွားတာပဲ။

သင်္ဘောသီးသုပ်စားရင် သင်္ဘောခြစ်ပြီး သားတွေကို ထုံးရေနဲ့ဆေးလိုက်
ရင် အခါးအစေးပြောင်ပြီး ခြစ်သားလေးတွေ မာတင်းပြီး သုပ်စားလို့
တယ်အရသာရှိတာပဲဟေ့။

စေတီပုထိုး မွဲခြောက်နေရင် ထုံးသာ သုတ်လိုက်တယ်။ စေတီဟာ
ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ အလွန်ကို ကျက်သရေရှိတာပဲ။

ခေါင်းကိုက် ဇက်ကြောထိုးနေသလား။

မပူနဲ့။

လျက်ဆား လက်သန်းဖျားခန့်ကို ထုံးလက်သန်းဖျားခန့်နဲ့ လက်ထဲမှာ
ဆုပ်ပွတ်လိုမ့်ပြီးရှူရင် ခေါင်းကိုက်ဇက်ကြောထိုး ပျောက်ကရောတဲ့။

ဒန်အိုးပေါက် ဖာချင်ရင် ...

မန်ကျည်းသီးနဲ့ ထုံးဆတူ စေးပိုင်နေအောင်နယ်ပြီး အပေါက်သေးသေး
ကို ပွတ်ဖာပေးလိုက်။

ကျောက်ခြစ်ပြီး အပေါက်ပိတ်သွားရော။

ဝက်မြဲတို့၊ အနာပိမ်းတို့ ထုံးပါးပါးသာ တို့ပေး။ လိမ်းပေး။ နုရင် ပြားပြီး
ရင့်ရင် မှည့်ပြီး ပြည်ပေါက်သွားရော။

ပေါင်တွင်းစက်တန်အကြိတ်ဆိုရင် မြန်မာဗိန္ဒောဆေးဆရာက ထုံးကို
မန်းပြီး သုံးချက်ဆွဲထားလိုက်တာ။

အရောင်အရမ်းအပေါ်ကို မတက်တော့ဘူး။

ပြီး - ဝိုးကောင်မွှားကောင် အဆိပ်ရှိသတ္တဝါ ကရင်နီ၊ ပသန်၊ ပဆုပ်ပန်၊
ခါချည်၊ ကင်း၊ ပုရွက်ဆိတ်နီများ ကိုက်ခံရရင် ထုံးသာ အမြန်လိမ်းလိုက်။

အဆိပ်ပြယ်ပြီး အရောင်ကျသွားရောကွယ့်။

ထုံးဟာ အဲဒီလို အသုံးဝင်၊ အစိုးတန်တယ်။ ထုံးဟာ ရှာစေး၊ ကွမ်းသီး၊
ကွမ်းရွက်တို့ တွဲဘက်ပြီး ကွမ်းယာလုပ်စားရင် ကွမ်းတံတွေးရဲရဲတွေ ထွက်
တယ်။

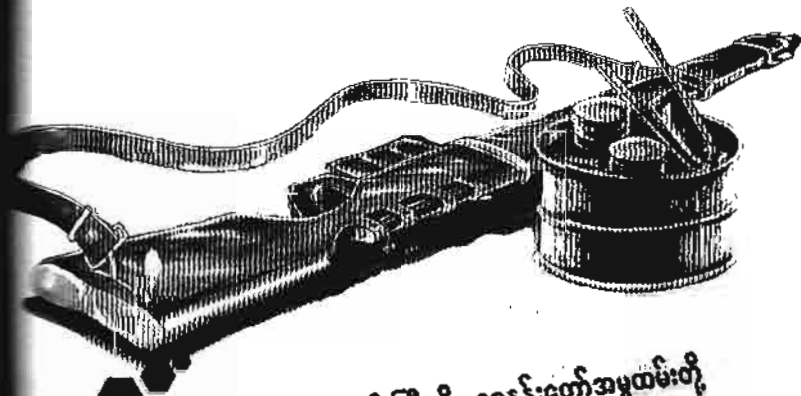
ကွမ်းတံတွေးကို စနစ်တကျမထွေးရင် နေရာထိုင်ခင်း ညစ်ပတ်ပြီး
မြင်မကောင်း။ ရွံစရာဖြစ်ကရော။

အများအားဖြင့် ကုလားလူမျိုး အတော်များများ ကွမ်းစားရင် ထုံးကို
လက်ညှိုးနဲ့ ကော်ကော်စားလေ့ရှိတယ်။

ငါလည်း အဲဒီလိုစားတာပဲ။

ကွမ်းပါးရင်းက ထုံးကို လက်ညှိုးနဲ့ ကော်ယူထည့်ထည့်စားတာ။ ပြီးရင်
နီးရာတိုင်ကို လက်ညှိုးထုံးကျန် ပွတ်သုတ်လိုက်တာရယ်။

ငါတို့အိမ်က မဒမသားနဲ့ ဆောက်တဲ့အိမ်လေ။

မှူးကြီး - မတ်ကြီး - ဝန်မင်းကြီးတို့ - ရွှေနန်းတော်အမှုထမ်းတို့
ယနေကစပြီး ကွမ်းစားသူများ နန်းတော်တိုင်များကို ကွမ်းစားလက်ကျန်ထုံး
များ မသုတ်ရ။ သုတ်ခဲ့သူတို့ ခြင်္သေ့က အချိန်၊ နာရီ၊ နေရာ၊ နေ့ရက်နှင့်
တကွ မှတ်သားပြီး ငါ့ကိုယ်တော်ထံ တိုင်ကြားတင်ပြမည်။

အိမ်တိုင်အတော်များများ ထုံးတွေပေနေတာ အနဲ့ပဲ။ ငါ့ယောက်ျားက
 လည်း ငါ့ကွမ်းစားရင် ထုံးလက်ကျန် တွေကရာသုတ်တာ မကြိုက်ဘူး။
 ငါနဲ့ ခဏခဏ စကားများရတယ်တဲ့။
 သူက ရေခဲနွေးကြမ်းသမား။
 မြေကရားတစ်အိုး၊ ပြီးတစ်အိုး၊ ရေခဲနွေးကျိုပြီးရင် လက်ဖက်ခြောက်
 များများထည့်၊ တစ်နေ့ကုန် နေ့ရော၊ ညရော သောက်တဲ့လူ။
 ငါက ကွမ်းသမား။
 ငါ့ကွမ်းအစ်မှာ ကွမ်းထုံးဆေး မပြတ်ရဘူး။
 ဒီမှာ ကျွန်တော်က ထုံးကြောင့် လက်ညှိုးဖြတ်ခံရတဲ့ ဘဝရောက်တဲ့
 ဘုရင်တစ်ပါးအကြောင်း ပြောပြတယ်။
 “ထုံးကြောင့် လက်ညှိုးဖြတ်ရတယ် - ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ် - အမေဆာပါ”
 “ရှင်းပါဦး - စာရေးဆရာရယ်၊ ဗဟုသုတရတာပေါ့”
 “ဘုရင်ရဲ့အမည်က “မင်းထီး” တဲ့။ ရှင်ဘုရင်ကလည်း ကွမ်းကြိုက်တယ်။
 မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီးတွေကလည်း ကွမ်းကြိုက်ကြတယ်။ ရွှေနန်းတော်
 တိုင်တွေဟာ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီးတွေ ကွမ်းစားရင်း တိုင်တွေကို လက်
 ကျန်ထုံး ပွတ်သုတ်ကြလို့၊ ရွှေနန်းတော်တိုင်တွေ ထုံးတွေ မြင်မကောင်း
 အောင် ပေကျဲနေတယ်။
 ကြာတော့ - ဘုရင်က သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။
 ဘုရင့်ရွှေနန်းတော်တိုင်လုံးတွေဟာ ကွမ်းယာဆိုင်တိုင်လို ထုံးပေ
 ညစ်ပတ်နေလို့လေ၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း ရွှေနန်းတော်ဟာ ရွှေနန်းတော်
 နဲ့ မတူတော့၊ အပြစ်ပြောတာပေါ့။
 သို့သော် ...
 ရှင်ဘုရင်ကိုယ်၌ကလည်း မှူးကြီး၊ မတ်ကြီးတွေလိုပဲ ကွမ်းစားတာ
 စည်းကမ်းမရှိဘူး။
 လက်မှာ ပေကပ်နေတဲ့ထုံး ရှင်ဘုရင်လည်း နီးရာ၊ ကြုံရာ တိုင်နံရံသုတ်
 နေတော့ ဝှက်ကျနေတာပေါ့။

နောက်ထုံး နန်းတွင်း အမိန့်ထုတ်ရတော့တယ်။
 “မှူးကြီး - မတ်ကြီး - ဝန်မင်းကြီးတို့ - ရွှေနန်းတော်အမှုထမ်းတို့ - ယနေ့
 ကစပြီး ကွမ်းစားသူများ နန်းတော်တိုင်များကို ကွမ်းစားလက်ကျန်ထုံးများ
 မသုတ်ရ။ သုတ်ခဲ့သူကို မြင်သူက အချိန်၊ နာရီ၊ နေရာ၊ နေ့ရက်နှင့်တကွ
 မှတ်သားပြီး ငါ့ကိုယ်တော်ထံ တိုင်ကြားတင်ပြရမည်။
 ရွှေနန်းတော်တိုင်ကွမ်းစားထုံး ပွတ်သုတ်သူအား ထုံးသုတ်တဲ့လက်ညှိုး
 ကိုဖြတ်၍ အပြစ်ဒဏ် ခတ်မည် - အမိန့်တော်”
 ရှင်ဘုရင်အမိန့်ဆိုတော့ အားလုံးကြောက်ရွံ့သွားကြလို့ ကွမ်းစားပြီးတိုင်း
 ကွမ်းတံတွေခွက်ထဲ ထွေးကြတော့တယ်။
 ထုံးပေလက်ညှိုးကိုလည်း ကိုယ့်အဝတ်နှင့်ကိုယ် သုတ်လို့ ဆင်ဆင်
 ခြင်ခြင် ပြုမူနေလိုက်ကြတော့တယ်။
 တစ်နေ့ ...

ရွှေနန်းတော်ရဲ့တိုင်တစ်လုံးမှာ ထုံးပေနေတာကို ရှင်ဘုရင်မြင်သွားပြီး
 ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပါရောလား။
 ဒါ - သူ့အမိန့်ကို ဖိဆန်ပြီး နန်းတိုင် ကွမ်းစားထုံး သုတ်လိုက်တာ။
 ရာဇပလ္လင်အနီးကတိုင်မှာ ထုံးပေနေတာလေ။
 သိကြာရောပေါ့။
 တရားခံရဲ့လက်ညှိုးကို ဟောဒီရွှေနန်းတော်အမှုထမ်းများရှေ့မှာ ဓားနဲ့
 ဖြတ်ပြီး နောင်ကြည့်အောင် လုပ်ရမှာပဲ။
 “မင်းကြီးတို့ ...”
 “ဘုရား ...”
 “ငါ့ကိုယ်တော် ထုတ်ပြန်တဲ့ အမိန့်ကို အာခံပြီး ရာဇပလ္လင်ရှေ့က ရွှေနန်း
 တော်တိုင်မှာ ထုံးသုတ်တဲ့သူ ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခုခွက်ချင်း ထုတ်
 ဖော်ဝန်ခံ”

မည်သူမှ မပြောကြဘူး။

အားလုံး အသံတိတ်နေကြတယ်။

“ဟဲ့ - ဒီလက်သည်တရားခံ ဘယ်သူတုံး။ ထုတ်ဖော်မပြောရင် အားလုံးတာဝန်ပဲ - ပြော”

ဒီမှာ အမတ်အိုကြီးတစ်ဦးက -

“မှန်လှပါ - အရှင်မင်းမြတ်၊ ဟောဒီရွှေနန်းတော်တိုင်ကို ကွမ်းစားရင်း ထုံးသုတ်သွားသူသည် ...”

“ပြော - ဘယ်သူတုံး”

“အရှင်မင်းကြီးကိုယ်တော်တိုင်ပါပဲ ဘုရား”

“ဟင်”

“ဟယ်”

“အလိုလေး”

“မြတ်စွာဘုရား”

အမတ်အိုကြီးရဲ့စကားအဆုံးမှာ ရှင်ဘုရင်သာမက မိဖုရားကြီးဧရာ၊ စားနေကြတဲ့ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေး၊ မင်းညီမင်းသားများပါ လွန်စွာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြလေရဲ့။

“အမတ်ကြီး”

“ဘုရား”

“ကိုယ်တော်ကိုယ်တိုင် ရွှေနန်းတော်တိုင်ကို ထုံးသုတ်မိတာ သေချာ သလား”

“သေချာကြောင်းပါ ဘုရား”

“သက်သေရော ပြနိုင်ပါ့မလား”

“ပြကြောင်းပါ ဘုရား”

“ပြစေ ...”

ဒီမှာပဲ အမတ်အိုကြီးက ပေရွက်(စာရွက်)မှာ မှတ်သားထားတဲ့ ပေစာ ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ဖော်ပြတယ်။

“...လဆန်း၊ (...ရက်နေ့ပဟိုရ်စည် (...ချက်တီးချိန်း၊ မင်းထီး ဘုရားသည် နန်းတွင်းကို ကွမ်းယာတော်စားရင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်းမှ လက်ညှိုးမှာ ပေကျံရစ်သည့် ကွမ်းစားထုံးအား ပလ္လင်တော်အနီးရှိတိုင်ကို ရုတ်တရက်သုတ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအပြုအမူကို အမတ်ကြီး(...)၊ အမတ်ငယ်(...)တို့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးအမတ်ကြီး (...)က သက် သေထားပြီး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါသည်။ မယုံသော် သက်သေအမတ်တို့အား မေးမြန်းနိုင်ပါသည် - အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားခဲ့တယ်။

သည်နောက် - အမတ်နှစ်ယောက် မေးမြန်းကြည့်တော့ မနေ့က လဆန်း၊ ()ရက်နေ့က ရှင်ဘုရင်ဝတ်သည့် ဝတ်လဲတော်ပါ အတိအကျ ပြောဆိုသက်သေခံကြတော့ -

“မင်းကြီးတို့ ...”

“ဘုရား ...”

“ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်ရှိပေတယ်”

“ကျွန်ုပ်ထုတ်ပြန်သည့်အမိန့်ဥပဒေကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တော်တိုင် မဖောက် ဖျက်ပဲ ကိုယ်တော်တိုင် လိုက်နာမှသာ တရားနည်းလမ်း၊ ကျပါပေမယ်။ ဒါကြောင့် - အပြစ်ကျူးလွန်းသူ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်ညှိုးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တော်တိုင် အပြစ်ပေး စီရင်တော်မူမယ်”

မင်းကြီးမင်းထီးဟာ ဝန်မင်းများ၊ ရွှေနန်းတော်သားတို့ရှေ့မှပဲ သူ့ရဲ့ ထုံးသုတ်လက်ညှိုးကို သူ့သန်လျက်နှင့် ကိုယ်တော်တိုင် ဖြတ်ချစီရင်တော် မူသတဲ့။

“အေးကွယ် - စည်းကမ်းဥပဒေဆိုတာ ကိုယ်က ထုတ်ပြန်ပြီးရင် ကိုယ်တိုင်လိုက်နာရမှာပေါ့။ ရာဇဝင်ထဲက အဲဒီရှင်ဘုရင်ကို အမေလေးစား သွားပြီး - စာရေးဆရာစာရေး၊ အင်း - ထုံး - ထုံး - ထုံး၊ ရာဇဝင်တွင်ခဲ့တဲ့” ထုံး”ပဲ။ အနော်ရထာမင်းဟာ တရုတ်ပြည်ကို လျှို့ဝှက်ဝင်ရောက်ပြီး ဝှံ့ယံတော်ပင့်

တယ်။ မရခဲ့ဘူး။ သို့သော် တရုတ်ဘုရင် ဥတည်ဘွားရဲနန်းတော်ထဲ ရောက်ခဲ့
တာ သက်သေပြုဖို့ တရုတ်ဘုရင် ဥတည်ဘွား အိပ်ပျော်နေတုန်း သူ့လည်ပင်း
ကို အနှော်ရတာမင်းက ထုံးသုံးချက်တားခဲ့သတဲ့။ မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးရော
သူ့လည်ပင်း ထုံးချက်ပေနေတာ သိသွားပြီ။ ဒါ - အနှော်ရတာမင်းရဲ့လက်
ချက်မှန်း သိသွားလို့ အံ့ဩသွားခဲ့ရသတဲ့။ ထုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ရာဇဝင်တွေ
ပြောကြားပြီးရင် အမေ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ ထုံး ဖြစ်ရပ်ကို ပြောချင်သကွယ်”

“ပြောပါ - အမေ၊ ကျွန်တော် ကြားချင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

ဒီလိုပေမယ့် - စာရေးဆရာရေး - အမေတို့နေတဲ့ရွာက ဟိုးလွတ်လပ်ရေး
ခေတ်ဦးတုန်းက ဟံသာဝတီအရှေ့ခြမ်းမှာကွယ်၊

သန်လျင်၊ ကျောက်တန်း၊ ခရမ်း၊ သုံးခွက ဟံသာဝတီအရှေ့ခြမ်း၊
တွံတေး၊ ကော့မှူး၊ ဒလ၊ ကွမ်းခြံကုန်းက ဟံသာဝတီအနောက်ခြမ်းပေါ့။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ကွဲကြ၊ ပြဲကြချိန်ပေါ့။

သခင်စိုး တောခိုတယ်။

သခင်သန်းထွန်း တောခိုတယ်။

ရဲဘော်ဖြူ တောခိုတယ်။

စစ်တပ်က တိုင်းရင်းသားတပ်အချို့တောခိုပြီး လွတ်လပ်ရေးအစိုးရကို

လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ချိန်ပေါ့။

ငါတို့ဒေသတွေ မလုံခြုံဘူး။

နေနေညည ကျိုးလန့်စာစားဖြစ်နေရတယ်။

ရောင်စုံသူပုန်တွေ ငါတို့ဒေသကို ရောက်လာကြပြီး နိုင်ငံရေးစည်းရုံးရေး
လုပ်ကြတယ်။

ဆက်ကြေးတောင်းတယ်။ ထမင်းထုပ်ဆင့်ရင် ပေးရတယ်။ သူပုန်က
ဝင်လာလိုက်၊ တော်ကြာ - နယ်မြေခံပုလိပ်တွေ ဝင်လာလိုက်။

သူပုန်တွေအကြောင်း စုံစမ်းပြီးပြန်။

မပြန်ခင် ပုလိပ်အရာရှိနဲ့ အဖွဲ့တို့ အရက်၊ ကြက်၊ ထမင်း ဧည့်ဝတ်ပြုရ
တယ်။ ပြီး - လှည်းနဲ့ မြို့ခြေရောက်အောင် ပို့ပေးရတယ်။

သူတို့ ပြန်ပြီးရင် ...

အဖြူအနီအဝါတွေ ရောက်လာပြီး မေးမြန်းကြရော။ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေ
စုံစမ်းတုံ့။ ဘယ်သူနာမည်တွေ မေးတုံ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောလိုက်တုံ့။
ဟိန်းပဟာက် ခြောက်လှန့်မေးတာပဲ။

အမေတို့ဘဝက နီးရာဓား ကြောက်ရတဲ့ဘဝလေး။

ဘယ်အဖွဲ့အိမ်ပေါ်တက်လာလာ ...။ ဟင့်အင်း ... မငြင်းရဲဘူး။ ငြင်းရင်
နောက်နေ နေကို မမြင်ရနိုင်ဘူးလေ။

ဟုတ်ကဲ့ပဲပြော၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပဲ။

ပုလိပ်ရာဇဝတ်နှင့်အဖွဲ့ကလည်း ပြောတာပဲ။ ဘယ်သူမှ ကြောက်စရာ
မလိုဘူး။ ကျုပ်တို့အစိုးရရှိသေးတယ်။ သူပုန်သောင်းကျန်သူတွေ မကြာခင်
လက်နက်ချရတော့မှာ - သိလား။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်တို့ကို အားကိုးစမ်းပါ”

“အားကိုးပါရစေ - ဆရာကြီးတို့ရယ်”

သူပုန်ကလည်း လက်နက်အစုံအလင်နဲ့ ရွာထဲရောက်လာတာပဲ။

“ဘယ်ပုလိပ်ကိုမှ အောက်ကျီစရာမလိုဘူး - ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကြားပါတယ်ရှင့်”

“ဖဆပလအစိုးရ - အသုံးမကျတဲ့လွတ်လပ်ရေးအတုကြီးကို ဂုဏ်ယူနေ
တဲ့ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ်နောက်လိုက်အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံးကို ရွှေတိဂုံဘုရား
ခြေရင်းမှာ တန်းစီကွပ်မျက်ပစ်မယ် - ယုံလား”

“ယုံပါတယ်ဗျို့”

“ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ်ဗျို့”

“နောက်တစ်ခါ သင်းတို့ ခင်ဗျားတို့ရွာထဲ ရောက်လာရင် လူလွတ်ပြီး
ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားကြာ”

“ဟုတ်”

“ခေါင်းတခြား၊ ကိုယ်တခြား လုပ်ပစ်မယ် - သိလား”

“ဟုတ်”

ဆိုးတာက ညမှောင်ပြီဆို ရွာလုံးကျွတ် ဓားပြတိုက် အနကြမ်းစီးကြတာ အဆိုးဆုံးပဲဟေ့။

လယ်သူဌေးတွေလည်း ဓားပြရန်၊ သူပုန်ရန်ကြောက်လို့ မြို့ပေါ်ပြောင်း ပြေးကြမကွယ်။

ဝါတို့ လုပ်လုပ်စားစား ဆင်းရဲသားပဲ ရွာထဲမှာ ကျန်ကြတာရယ်။ ညရောက်ရင် မျက်နှာကို အဝတ်မည်းခေါင်းစွပ်စွပ်ထားတဲ့သူတွေ ရောက် လာတာပဲ။

ကြက်ရော၊ ဘဲရော တိုက်သွားတာပဲ။

နောက်ဓားပြအဖွဲ့ကလည်း ဆန်ရော၊ စပါးရော၊ အိုးပါ ယူသွားတာပဲ။

ရွာထဲက မသိန်းခြစ်ရယ် ...

နားထဲက နားကပ်ဖြတ်ပေးတာ ကြာလို့ဆိုပြီး နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဓားနဲ့ လှီးယူသွားခံရတယ်။

မရှိပါဘူး - ဝိုလ်ကြီးတို့ရဲ့လို့ခူးထောက်အသနားခံရင် သွားကျွတ်အောင် ပါးရိုက်။

သေနတ်ဒင်နဲ့ထု၊ ရင်ဝဆောင်ကန်၊ လက်ကျိုးအောင် ရိုက်သွားကြတာ ပဲ။

အဲဒါ - မြို့ပြတ်ကို သွားတိုင်ရင် ရာဇဝတ်နှင့် ပုလိပ်သားတွေ ဆင်းလာ တာပဲ။

သူတို့ဆင်းလာရင် လှည်းလေးငါးစီးနဲ့ ကြိုရတယ်။ ကြက်၊ ဝက်၊ အမဲ ဟင်းကောင်းနဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြုတယ်။

ချက်အရက်၊ မီးတောက် ရှာပေးရသေးတယ်။

သူကြီးကနေ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ အိမ်စာရင်း၊ ပါသွားတဲ့ပစ္စည်းစာရင်း ရေးမှတ်တော့တာပဲ။

ပြီး - ဘာပြောသေးမှတ်လို့လဲ။

“သူကြီး”

“ခင်ဗျာ - ရာဇဝတ်အုပ်မင်း”

“ခင်ဗျားတို့ရွာက တယ်ချမ်းသာပဲကိုးဗျာ”

“ဗျာ - ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ - ရာဇဝတ်အုပ်မင်းခင်ဗျ”

“ဓားပြနောက်ပါသွားတဲ့ရွှေငွေက မနည်းပဲလေ ...”

“အဲ - အဲ”

“နောင်လည်း ခင်ဗျားတို့ အတိုက်ခံရဦးမှာပဲ။ ဒါ - ဓားပြမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူပုန်တွေ ဓားပြယောင်ဆောင်ပြီး လာတိုက်တာနေမယ်”

“ဟုတ် - ဟုတ်လား - ခင် - ဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ထောင်ထွက်ရှိသလား”

“မ - မရှိ - ပါခင်ဗျ”

“အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ ယောက်ျားသားတွေရော”

“အဲ - အဲ - သုံးလေးယောက်တော့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျ”

“သွားခေါ်ခမ်း”

“ဗျ”

“သွားခေါ် - မလိုက်ရင် သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်း။ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက် လိုက်သွား”

ဓာရေးဆရာရယ် ...

ကျွန်တို့ရွာသားတွေဟာ လူရိုးလူကောင်းတွေပါကွယ်။ အဲဒါ - အလုပ် မရှိ (တစ်ရာကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်) တွေဆိုပြီး ဟိန်းဟောက်ရိုက်နှက်မေးပါ ရော။

“ဓားပြတိုက်တာ မင်းတို့ မဟုတ်လား”

“မ - မဟုတ်ပါဘူး - ဝိုလ်ကြီး ခင် - ဗျာ”

“ဓားပြ ဘယ်သူလဲ၊ မင်းတို့သိတယ်။ ငါတို့ကို မညာနဲ့”

“မ - မသိပါဘူး - ဝိုလ်ကြီးရယ်၊ မဝံ့ပါဗျာ”

“ဖောင်း”

“အား”

“ခွပ်”

“ဝုန်း”

“အား”

“မပြောရင် မင်းတို့ကို မသကာမူနဲ့ ခမ်းရမယ်”

“မ-မလုပ်ပါနဲ့ - ဝိုလ် - ကြီး - ရယ်”

မိဘသားချင်းများက မျက်စိညှို့နှို့ တောင်းပန်လည်း မရဘူး။ ရွာသား သုံးဦးကို ဓားပြ မသကာနဲ့ လှည်းပေါ်တင်၊ ကြီးတုပ်ပြီး ခေါ်သွားပါရောဟေ့။ အဲဒါ - သူကြီးက အမြန်ငွေရှာ စုဆောင်းစေပြီး နောက်ကနေ လိုက်ရ တယ်။

ပါလာတဲ့ငွေကို ရာဇဝတ်အုပ်မင်းလက်ထဲထည့်ပြီး ဒီလူငယ်တွေ ဓားပြ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်လို့ တောင်းပန်ပြောဆိုရတယ်။

“သေချာလား - သူကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ရာဇဝတ်အုပ်မင်း”

“သူကြီး - တာဝန်ခံမှာလား”

“ခံပါတယ် ခင်ဗျ”

“ခင်ဗျား အာမခံလို့ တာဝန်ယူမယ်ပြောလို့ ပြန်လွှတ်ပေးတာနော်”

“ကျေးဇူးပါ - ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ခင်ဗျာ”

“သူကြီး”

“ခင် - ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ လိုအပ်လို့ လာစစ်ဆေးရင် ရွာထဲမှာ ဒီကောင်သုံးကောင် ရှိနေပစေနော်”

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျ”

“လာလို့မတွေ့ရင် ခင်ဗျားကို အချုပ်ထဲ တန်းထည့်မှာပဲ”

အဲလိုနဲ့ ရွာသားသုံးယောက် ရွာထဲ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ရတယ်။ အကုန်လုံး လုပ်စားနေကြတာပဲဟေ့။

တစ်နေ့ သင်းတို့ လုပ်စားနေတာ ပေါ်ရောကွယ်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို - စာရေးဆရာရဲ့။

ငါ - ကွမ်းကြိုက်တာလည်း ပြောပြီးပြီနော်။

ထမင်းမစားရရင်နေ၊ ကွမ်းမစားရရင် ငါ အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ တစ်ရေးနီး

အပေါ့အပါးသွားလည်း ကွမ်းကို ယာပြီး စားတယ်။

ထုံးတစ်ကော်လည်း လက်ညှိုးနဲ့ကော်ပြီး နည်းနည်းချင်း ကွမ်းဝါးတဲ့ထဲ ထည့်ထည့်စားတယ်။ ဒါ - ငါ့အကျင့်ပဲ။

လင်မယားရန်ဖြစ်လည်း ငါ ကွမ်းယာကွမ်းစား မပျက်ဘူး။ ဈေးပါ၊ သေးပေါက်လည်း ငါးတာပဲ။

တစ်ည - ငါတို့ အိပ်ပျော်နေချိန် အိမ်ရှေ့ကနေ အော်ခေါ်နိုးပါရောဟေ့။

“အိမ်ရှင်တို့ - အိမ်ရှင်တို့”

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း”

“အိမ်ရှင်တို့ တံခါးဖွင့်စမ်း”

ဒါနဲ့ - အိပ်ရာက နိုး၊ ဝေါက်ခနဲထ။ ငါက ကွမ်းအစ်ဖွင့်ပြီး ကွမ်းကို အမြန် ယာဝါး။ ထုံးတစ်ကော်လည်း ငါ့ဝင်္ဂါအကျင့်အတိုင်း ကော်ယူပြီး နည်းနည်း ချင်းစားဖို့ပြင်နေတုန်း ငါ့ယောက်ျားက မေးလိုက်တယ်။

“အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူတုံးဟေ့”

“တံခါးဖွင့်စမ်း။ ဘာလဲ - သေချင်လို့လား”

“ဟင်”

“ရှု၊ - ဓားပြနဲ့တူတယ် - ကိုသောင်း - ဘုရား - ဘုရား”

ဒါနဲ့ - တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရော လက်နှိပ်မီးတွေ ပြိုင်တူထိုးပြီး -

“ကြမ်းပြင်မှာ မှောက်စမ်း”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ - ပါ - ခင် - ဗျ”

ငါ့ယောက်ျားကျောကုန်းပေါ်တစ်ယောက်က စစ်ဖိနပ်နဲ့ နင်းထားတယ်။

ငါ့ကျောပေါ်လည်း တစ်ယောက်က ခြေထောက်နဲ့ ဖိထားတယ်။

“အဖေကြီး”

“ရှင် - ရှင်”

“ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားလဲ”

“ဟိုး - ဟို - ဇာ - ဇာတောင်းထဲမှာပါရှင်”

“သွားရှာကြစမ်းဟေ့”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူရဲ့ အမိန့်သံအဆုံးမှာ မီးရောင်တွေနဲ့ ဝင်ရှာပြီး

ရှိရာခဲစုငွေလေးတစ်ရာကျော်နဲ့ ပုဆိုးသုံးထည်ကို ယူလိုက်ကြတယ်။

ကျန်စားပြဲတွေက ဈာတွေကို စားနဲ့ ခွဲလှန်ရှာ။

ညောင်ရေအိုးတွေ သွန်မှောက်ပြီးရှာ။

ခေါင်းအုံးတွေ ဖောက်ပြီး မှိုတွေ သွန်ရှာ။

ဒီမှာ ခေါင်းမောကြမ်းပါ - မကြောက်ပါနဲ့။

ခင်များတဲ့ ဣန္ဒြေသားတွေက ကျွန်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။

အမိအဖတွေပါ။ ဣထဲမှာ စားပြတိုက်ခံရရင်း လူသတ်မှုဖြစ်ရင်း

ခိုးထုပ်လောင်းကစားလုပ်ရင် ကျွန်တို့အဖွဲ့ကို လာတိုင်ရမယ်။

အကြောင်းကြားရမယ်။ ဒါမှ - ကျွန်တို့က ခင်များတဲ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့

လူဆိုးလူမိုက်စားပြဲတွေကို ဖမ်းဆီးနှိပ်နင်း နှိပ်ကွပ်လို့ရမှာလေ။

နေပါဦး - ဘာလို့ ကျွန်တို့တို့ မတိုင်တာတဲ့။

ဒီမှာ - ငါလည်း ကွမ်းဝါးရင်းက ထုံးနည်းနည်း စားချင်လာပါရောဟေ့။
အရေးထဲကွယ် - ခန့်။

ဒါနဲ့ - မှောက်လျက်တန်းလန်းက လက်ညှို့၊ မှာ ကပ်ထားတဲ့ထုံးကို
နည်းနည်းစားရင်းက လက်မှာ ကျန်နေတဲ့ထုံးကို ငါ့ရှေ့ရပ်နေတဲ့စားပြဲလွယ်
ထားတဲ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်တိုင်အမှတ်နဲ့ ယောင်ယမ်းသုတ်မိလိုက်ပါရော
ဟေ့။

စားပြဲကလည်း ပစ္စည်းတွေဘက် အာရုံရောက်နေတော့ ငါ သူ့သေနတ်
ဒင် ထုံးသုတ်မိတာ မသိရှာဘူး။

ရှာလို့ဖွေလို့ဝတော့မှ ...

ငါတို့လင်မယားကို စောင်ခြင်ထောင်တွေနဲ့ အုပ်လိုက်ပြီး -

“မအော်နဲ့ - ကြားလား”

“ဟုတ် - ဟုတ် - ကဲ့”

“အော်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အသေပဲ”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

“ခုတိစ္ဆ - နင်တို့၊ မင်းတို့လင်တွေ၊ ပထွေးတွေ သွားတိုင်လို့ရတယ်
ကြားလား”

ပြောပြီး - သူတို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြတယ်။

ငါတို့ မအော်ရဲပါဘူး။

ငါတို့ ဆင်းရဲသား တောသူတောင်သားတွေ နားလည်ထားတာက
သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်ပါရင် ဘယ်သူ့စကားဖြစ်ဖြစ် မြေဝယ်မကျ နားထောင်
တာ ကောင်းတယ်ပေါ့။

စောင်ခြုံအောက်မှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပုန်းနေလိုက်တာ။ ခွေးတွေ
စိုရွဲနေရဲ့။ နောက်ဆုံး အသံတွေ လုံးဝမကြားရတော့ဘူးဆိုမှ စောင်ကို ဆွဲခွင့်
လို့ ထထိုင်။

မီးခွက်ကို ငါ့ယောက်ျားက မီးထွန်း။

ငါက ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းအစ်ဖွင့်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ အမြင့်ခါး။ ထုံးကို
လက်ညှို့နဲ့ ပါးစပ်ထဲ သွင်း။

“မယ်ဆာ”

“ဘာတုံး - ကိုသောင်း”

“အရေးထဲမှာ နင်က ကွမ်းစားမပျက်ပါလား ဟင်”

“သေခါမှ သေပျောက်တော်၊ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုဥစ္စာ၊ မသေခင်လေး

ကြိုက်တာလေး စားမယ်၊ စားပြီးမှ သေမယ်”

“နင်ကတော့လားဟာ - ဟွန်း”

“စာတောင်းထဲရှိသမျှအကုန် ယူသွားကြတယ်၊

အုပ်ဆောင်းနဲ့ အုပ်ထားတဲ့ ကြက်သားအုပ်မပါ ယူသွားကြတယ်၊ ဒါနဲ့

ဆန်တောင်းလှမ်းကြည့်တော့ ...

မနေ့က ဝယ်ထည့်ထားတဲ့ ဆန်သုံးပြည် မရှိတော့ဘူး။

ကျေးဇူးရှင် ဘောင်းဘီရှည်အုပ်စု မ.သွားလို့ ကုန်ပြီ။

ကျလာတဲ့မျက်ရည်ကို ငါအင်္ကျီစနဲ့သုတ်ပြီး ဘုရားမှာ ဆုတောင်းလိုက်
တယ်။

“မောင်မင်းကြီးသား ကိုရွှေစားပြတို့လည်း ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။
မြစ်လေရာဘဝတိုင်း ဒီလိုဆန်ဆီဆားနဲ့ ကြက်ပေါက်စပါမကျန် တိုက်ယူတဲ့
စားပြအကောင်းစားများနှင့်လည်း ဘဝဆက်တိုက် မကြုံရပါစေနှင့် ဘုရား”

ဆုတောင်း မပြည့်ပါဘူး - စာရေးဆရာရယ်။

မိုးလည်းလင်းလို့ နေလည်း ထွက်လာပြီးရော ...။

ယူနီဖောင်းဝတ်တွေနဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ စတင်းဂန်းသေနတ် ကိုယ်စီ
လွယ်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ခါးပတ်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သူကြီးနဲ့ အိမ်
ရှေ့ရောက်လာကြပါရောပေ့။

အင်အား ဆယ်ယောက်မကဘူး။

ခြေထောက်မှာ “ဘွတ်” တွေနဲ့ဟဲ့။

“ဟေ့သောင်းနဲ့ မိဆာ”

“ခင်ဗျာ - သူကြီး - ဘာကိုစွဲပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ညက မင်းတို့အိမ်ပါ စားပြတိုက်ခံရဆို့ ...”

“အဲ - အဲ”

“ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလားပြော၊ ဒီမှာ ဝိုင်ကြီးတွေ လာမေးလို့မင်းတို့
ဆီ လာရတာကွ - ပြော”

“ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် - ခင်ဗျ”

ဒီမှာပဲ ဝိုင်ကြီး (ခေါင်းဆောင်) ဆိုသူက -

“ဘာတွေပါသွားတုံး - ကြီးတော်”

“ဟို - ငွေနည်းနည်း၊ ပုဆိုးအသစ်သုံးထည်နဲ့ ဆန်ဆီဆားရယ်၊

ကြက်သားအုပ်မကြီးမိသားစုကို သူတို့ ယူသွားကြပါတယ် - ဝိုင်ကြီးရှင်”

“မနေ့ညက လေးအိမ်တောင် တိုက်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဝိုင်ကြီး”

“ကိုသောင်း - ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဝိုင်ကြီး”

ဝိုင်ကြီးလို့သာ ခေါ်နေ၊ ထူးနေရတာ။ ဘယ်အဖွဲ့လည်းဆိုတာ ငါတို့ရော
သူကြီးရော မသိဘူး။

သူပုန်ရော၊ ပုလိပ်ရော၊ စစ်ကြောင်းကရော အကုန်ယူနီဖောင်း (ဝတ်စုံ)
တွေကိုယ်စီနဲ့ကိုးကွလှဲ့။

ပြီး - ရိုင်ဖယ်လွယ်ထားတဲ့ လူတွေကလည်း ငါတို့လင်မယားတို့ စိုက်
ကြည့်နေကြလို့ ...။ ကြောက်လိုက်ပါဘိ - စာရေးဆရာရယ်။

“ဘာလို့ - ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို လာမတိုင်တာတုံး”

ခြောက်လုံးပြူးအိတ်နဲ့လူကြီးက ကရုဏာသံနဲ့ မေးရာတယ်။

“ဒီမှာခေါင်းမော့ကြမ်းပါ - မကြောက်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ရွာသူရွာသားတွေ
က ကျုပ်တို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ အမိအဖတွေပါ။ ရွာထဲမှာ စားပြတိုက်ခံရင်
လူသတ်မှုဖြစ်ရင်၊ မိုးဝက်လောင်းကစားလုပ်ရင် ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို လာတိုင်
ရမယ်။ အကြောင်းကြားရမယ်။ ဒါမှ - ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့
လူဆိုးလူမိုက် စားပြတွေတို့ ဖမ်းဆီးနှိပ်နင်း နှိပ်ကွပ်လို့ရမှာလေး၊ နေပါဦး
ဘာလို့ ကျုပ်တို့ကို မတိုင်တာတုံး”

ဘာလို့မတိုင်တာတုံး - လို့ မေးနေတဲ့ ဝိုင်းကြီးက ဘယ်အဖွဲ့ကမှန်း
ငါတို့ မသိဘူးလေ။

နစ်နီအဖွဲ့လား။ နစ်ဖြူအဖွဲ့လား။

ရဲဘော်ဖြူတွေလား။ နယ်မြေလှည့်စစ်ကြောင်းလား။

ငါတို့ မသိဘူး။

ငါတို့က သေနတ်နဲ့လူ လာတောင်းရင် တိုက်ရင် ရှိတာပေးရမှာပဲ။

ခံမပြောရဲဘူး။ ဘယ်အဖွဲ့၊ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန် မပြောရဲဘူး။ ပြောရင်
အသတ်ခံရမှာလေ။

သေနတ်ရှိရင် အာဏာရှိတဲ့ခေတ်။

အင်အားကောင်းရင် လူတွင်ကျယ်လုပ်တဲ့ခေတ်။

ဝိုင်းကြီးခေါ်မှ ကြိုက်တဲ့ခေတ်။

ဝိုင်းကြီးတို့လုပ်သမျှ အကုန်ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာလို့ပြောမှ ပါးအရိုက်
ခံရတဲ့ခေတ်။

သေနတ်ပါရင် ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ကြောက်ရတဲ့ခေတ်။

“ဒီမှာ - ကိုသောင်းရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဝိုင်းကြီး”

“ဒေါ်ဆာပါနော်”

“ရှင် - ရှင် - ဝိုင်းကြီး - ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါ်ဆာပါ - ပါ - ရှင့်”

“ကျုပ်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ ဓားပြတွေ
ကိုလက်ရဖမ်းပြီး အများစုမှာ ကွပ်မျက်ပြမယ်။ ပြော - ကျုပ်တို့အုပ်ချုပ်နေ
တာ။ ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့်လာမတိုင်ရတာလဲ။ ဘယ်သူ၊ ဘယ်အဖွဲ့ကို
ကြောက်နေလို့လဲ - ကိုသောင်း - ပြောစမ်း”

“အဲ - အဲ - ဟို - ဟို”

ဒီမှာ ငါက ငါ့လက်ဝဲဘက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ရဲဘော်ရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
မမျှော်လင့်ပဲ ကြည့်မိသွားတာပေ။

အလို - သင်းရဲသေနတ်ဒင်မှာ ထုံးပေပြီး ခြောက်ကပ်နေပါကလား
ဘုရားရေး။

ဒါ - ဒါ - ညတုန်းက ငါ့မှောက်လျက်ကွမ်းစားရင်းက လက်ညှိုးကပ်ထုံးကို
စားရင်း လက်ညှိုးမှာ ကပ်ကျန်ရစ်တဲ့ထုံး။

ခါတိုင်းက အိမ်တိုင်မှာ သုတ်နေကျလေ။

ခုတော့ - ဓားပြတိုက်နေမှန်း သိပါလျက်နဲ့ အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ပဲ
ဓားပြရဲ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို တိုင်အမှတ်နဲ့ ထုံးသုတ်မိလိုက်တာ ငါ
အသေအရာ မှတ်မိတာပေါ့။

မှောင်တစ်လှည့်၊ လင်းတစ်လှည့်မို့ ရုပ်ကိုမသိတာ၊ ပြီး - မျက်နှာမှာ
အဝတ်နက်တွေ စည်းထားကြတာလေ။ သို့သော် ထုံးတို့သုတ်မိတာ ငါ -
သိတာ ပေါ့။

ဘုရား - ဘုရား - အဲဒီဓားပြ - အခု - ငါ့အနားမှာပါလား။

“ဒေါ်ဆာပါ”

“ရှင် - ရှင် - ဝိုင်းကြီး - ရှင့်”

“ဘာလို့ ခင်ဗျားက ရောကျပ်တို့ကို လာမတိုင်ရတာတုန်း။ ရဲရဲပြောစမ်း
ပါ။ မကြောက်ပါနဲ့ - ပြောပါ - ပြောပါဗျ”

ဒါနဲ့ - ငါလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ သေချင်လည်း သေလို့မှတ်ပြီး ထုံးပေနေ
တဲ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောချလိုက်
တယ်။

“ဝိုင်းကြီးရှင့်”

“ပြော - ဒေါ်ဆာပါ - ပြော”

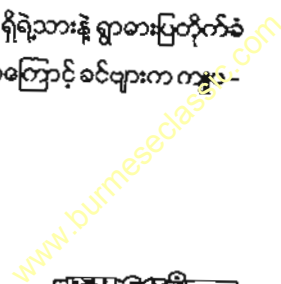
“မတိုင်တော့ပါဘူး - ဝိုင်းကြီး။ ရှိပါစေတော့”

“ဟ - ခင်ဗျားတို့က ပစ္စည်းဆုံးရှုံးသွားတဲ့သူတွေလေ။ တိုင်ရမယ်၊ ကျွန်
တို့ကို တိုင်ကို တိုင်ရမယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီနယ်မြေမှာ ရှိရဲသားနဲ့ ရွာစားပြတိုက်ခံ
ရတာ ရာဇဝင်ရိုင်းတယ်ဗျ။ ဒီမှာ ဒေါ်ဆာပါ - ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက ကျွန် -

“တို့ အဖွဲ့ကို မတိုင်ချင်တာတုံး - ရဲရဲပြောစမ်း”

“မ - မပြောပါရစေနဲ့ - ဝိုင်းကြီး - ရှင့်”

“ပြော - ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်ဗျာ - ပြော”

“ဟို-ဟိုလေ-အဲ-အဲ”

“ဘာဖြစ်တဲ့-ပြောပါ”

“ဘာလို့ ဝိုလ်ကြီးတို့ကို မတိုင်ရသလဲဆိုတော့ ညက လာတိုက်တာ လည်း ဝိုလ်ကြီးတို့အဖွဲ့ပဲ။ အခု-ခားပြဲတွေကို ဖမ်းမယ်၊ ဆီးမယ်၊ လူထုရှေ့ ကွပ်မျက်မယ်ပြောနေတာလည်း ဝိုလ်ကြီးတို့ပါပဲရှင်”

“ဟင်”

“ဟယ်”

“ဟာ”

“အလိုလေး”

“ဒုက္ခပဲဟေ့”

ငါလည်းဖြစ်ချင်ရာဖြစ်အဖွဲ့စွန့်ပြောချလိုက်ရောခြောက်လုံးပြီးသေနတ် အိတ်ကြီးနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရော၊ သူကြီးရော၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့နောက် လိုက်ဘောင်းဘီရှည်တွေရော အံ့အားသင့်၊ အံ့ဩသွားကြပါရော။

“အိတ်ပေါ့”

“ရှင်-ရှင်-ဝိုလ်ကြီး”

ဝိုလ်ကြီးဆိုသူရဲ့မျက်နှာကြီးဟာ ဒေါသနဲ့နီရဲနေသလို သူ့နောက်လိုက် တာပည့်ရဲဘော်တွေလည်း သေနတ်တွေ မောင်းတင်ပြီး ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်ကုန် ကြပါရောဟေ့။

ငါတို့သူကြီးလည်း ကြောက်ဖူးတွေ တုန်နေပြီ။

“ဘာကြောင့်-ခင်ဗျားကညကလာခားပြဲတိုက်တာလည်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့၊ အခု ဖမ်းမယ်၊ ဆီးမယ်၊ ကွပ်မျက်မယ်ပြောတာလည်း ကျုပ်တို့အဖွဲ့ပါပဲလို့ ပြောရအောင်ခင်ဗျားဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ - ပြော၊ မဟုတ်ရင်ခင်ဗျားတို့ နစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မယ်၊ ပြော-ပြောလေ”

အိန်-ငါကွမ်းစားရင်းထုံးတို့ထားတဲ့ညာလက်နဲ့သေနတ်ဒင်ထုံးပေနေ တဲ့ရဲဘော်ရဲသေနတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး-

“ညထုန်းက ကျွန်မတို့အိမ် လာခားပြဲတိုက်တဲ့သေနတ်က ဟောဟို သေနတ်နဲ့လူပဲ”

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျား စွပ်စွဲနိုင်တာလဲ - ပြော”

“သူ့သေနတ်ဒင်မှာ ထုံးပေနေတယ်၊ ကြည့်ပါ-ဝိုလ်ကြီး၊ အဲဒီထုံးဟာ ညက ကျွန်မ ခားပြဲတိုက်ခံနေရင်းက မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် အမှတ်တမဲ့ ကွမ်းစားထုံးစားပြီး အကျန်ကို သူ့သေနတ်ဒင်မှာ သုတ်တို့မိလို့ပါ။ ထုံးပေ သေနတ်ဒင်နဲ့လူဟာ ညက လာတိုက်တဲ့ခားပြဲမှန်း၊ သေချာပါတယ်-ဝိုလ် ကြီး”

ဝိုလ်ကြီး-ငါ့စကားအဆုံးမှာ မျက်လုံးပြုံးသွားပြီး ထုံးပေနေတဲ့ သူ့နောက်လိုက်ရဲ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တယ်။

သေနတ်ဒင်ရဲ့အနောင်အထက်မှာ ထုံးတွေ ပေခြောက်နေတာ မြင်ရ သလို ငါ့လက်ညှိုးမှာ အမြဲတမ်းပေကျနေတဲ့ ထုံးစိုစိုကိုကြည့်ပြီး ရှာခနဲ ငါ့မြဲ ထဲက ထွက်သွားတော့တယ်။

ထုံးပေသေနတ်နဲ့ခားပြဲကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး တုံ့နှေးနှေးမြေ လှမ်းနဲ့နောက်ကနေလိုက်သွားလေရဲ့-စာရေးဆရာရေး၊ ကဲ-အဲဒါ-မင်းသိ ရှင်၊ ကြားချင်နေတဲ့ ငါတို့မြန်မာ ထုံးရာဇဝင်၊ ထုံးပုံပြင်ပါပဲ - စာရေးဆရာ၊ နောင်လာနောင်သားများ သဘောပေါက်သွားရအောင် စာရေးဆရာတ ဝတ္ထုရေးလိုက်ပေါ့-နော။

➤ မောင်ညိုနိုင် (သန်လျင်)

ကလေးတစ်ယောက်

ကျောင်းသား

စားခုတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုမိသည်
စိုးသားသော တရားခံတစ်ယောက်သည်
နောက်ဆုံးတွင် တရားဥပဒေ၏
မှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ..

ဂါတ်

ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ်၊ ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ မိမိကို လိုက်ကြည့်နေသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်းသံတိုင်များကြားတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာကလေးနှင့် သူ့အကြည့်က ခုံထောက်ပီလီသိန်း၏ မာကြောသော နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်သွားစေတော့သည်။ ဌာနအုပ်ကြီး၏ အခန်းသို့ သွားမည့် ခြေစဉ်ကို အချုပ်ခန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ခုံထောက်ပီလီသိန်း ပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော အချုပ်ခန်းထဲမှ လူငယ်လေးသည် မျက်လွှာချလိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းကြမ်းပြင်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ညီလေး - မင်းက ဘာမူနဲ့ အချုပ်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကို ကိုင်ထားသော လူငယ်လေး၏လက်ကို ပုတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ...”

လူငယ်လေးက ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ် လိုက်သည်။

“ဘာမှုနဲ့ ဒီအထဲကို ရောက်နေတာလဲလို့ မေးတာပါကွ”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက လူငယ်လေးမကြောက်စေရန် ညင်သာစွာ မေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။ အမှုတစ်ခု (စံပယ် ကျေနပ်ပါလေတော့ - ဩဂုတ် လထုတ်၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း) မှ လူသတ်တရားခံတစ်ယောက်အား ဝန်ထူးပြန်ပေး၊ တောရွာလေးတစ်ရွာတွင် သွားရောက်ဖမ်းဆီးပြီး မနေ့ကမှ ငါတ်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် အချုပ်ခန်းထဲမှ လူငယ် လေး၏အမှုကို စုံထောက်ဝီလီသိန်း မသိ၍မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူ - လူသတ်မှုပါ”

လူငယ်လေးက ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ဖြေလိုက်သည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်း က လူငယ်လေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေး၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်က မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား တွေနေရသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်မှ ညာဘက်လက်မောင်းတစ် ဖက်က သိမ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ လူငယ်လေး၏လူသတ်မှု ကို စုံထောက်ဝီလီသိန်းတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားလို့သွားပါပြီ။

“ညီလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ပြီးတော့ - ဘယ်သူ့ကို သတ်လိုက် တာလဲ”

“ကျွန်တော်နာမည်က သာထူးအောင်ပါ။ ကျွန်တော် သတ်လိုက်တာက ကိုကြီးအောင်မော်ကိုပါ ခင်ဗျ”

လူငယ်လေး၏အခြေစကားကြောင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားပါလေသည်။ ကိုကြီးအောင်မော်ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် ညီအစ်ကိုချင်းလား (ဒါမှ မဟုတ်) အစ်ကိုလို ခင်မင်ရသူအား သတ်လိုက်တာလား တွေးရပြီမဟုတ်ပါ လား။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်ကလေး အုန်းမြင့် ကို တရားခံ သာထူးအောင်အား

ဌာနာအုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လာရန် စေခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ - သူ ကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။

“လာဟော - ဝီလီသိန်း။ ခရီးဝေးက ပြန်လာရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းနေပြီ လား”

ပုဂံတ္တုမြို့မှ ပြန်လာသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ခရီးသွားရတာ ဝါသနာပါတော့ မပင်ပန်းပါဘူး - အစ်ကိုဟာဒီ”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ဌာနာအုပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင် တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဧရာဝတီခရိုင်အလေးမြို့သို့နှင့် အတူ ပုလိပ်ကလေးအုန်းမြင့်က လူသတ်တရားခံ သာထူးအောင်ကို လာ ရောက်ဖို့ဆောင်လေသည်။ ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက ဘာသဘောလဲဟု သည့်အမိပွယ်ဖြင့် စုံထောက်ဝီလီသိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေးနဲ့အမှုကိုစိတ်ဝင်စားလို့ပါ - အစ်ကိုဟာဒီ။ လာ - ညီလေး။ အစ်ကိုဘေးမှာ လာထိုင်”

ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် ဝင်လာသော သာထူးအောင်ကို မြင်လိုက်ရတာ တော့ ပိုလို့စိတ်ဝင်စားသွားပါလေတော့သည်။ သာထူးအောင်ကို သေချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ညာလက်တစ်ဖက်သာမက ဘယ်ခြေတစ်ချောင်းပါ သိမ်နေသည်ကို သတိထားမိလာသည်။ မသန်စွမ်းသောလူငယ်လေးတစ် ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသတ်တရားခံဖြစ်လာရသနည်း။

“ဒီကောင်လေးက သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်တာပါလို့ ထွက်ဆိုထားတယ် တွ”

ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုပဲသတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံ၊ ဝန်ခံ - ကျွန်တော်က တော့ သူ့စကားကို မယုံသေးဘူး - အစ်ကိုဟာဒီ။ ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ် ဖက် မသန်စွမ်းတဲ့သူက လူသတ်မှုကို ဘယ်လိုကျူးလွန်သလဲဆိုတာ ကျွန် တော် သိချင်တယ်။ ပြီးတော့ - သူ့အသက် (၁၈)နှစ်မကျော်လေးကံသေး သူ့နော်”

“အေးကွ - အဲဒါတော့ ငါလည်း သံသယဖြစ်မိတယ်”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းစကားကြောင့် ဌာနာအုပ်ကြီးကပါ ဝင်ရောက် ထောက်ခံလာလေပြီ။

“ညီလေး - မင်းအမှုအကြောင်းကို ပြန်ပြောပါလားကွာ။ မင်းကို ဘာများ ကူညီနိုင်မလဲလို့မေးကွာ”

“ဘာမှကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်တာပါ။ အမှုအကြောင်း သိချင်ရင်တော့ ဌာနာအုပ်ကြီးကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့။ အကုန်ဝန်ခံထားပြီးပါပြီ - ထပ်မမေးပါနဲ့တော့”

သာထူးအောင်က လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်နေရာမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး - တရားခံ သာထူးအောင်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ သားအမိနှစ်ယောက် တွေ့ခွင့်တောင်းနေပါတယ်”

ပုလိပ်တလေးတစ်ယောက်က ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာပြီး သတင်းပို့လိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ဆိုသောစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သာထူးအောင်တစ်ယောက် ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ဂနာမပြိတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“အေး - အေး - အထဲလွှတ်လိုက်”

“မောင်လေး - သာထူးအောင်”

“လေးလေးသာထူး”

သာထူးအောင်ကို လှမ်းခေါ်ရင်အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်လာပြီး ဖက်လိုက်သူက သာထူးအောင်၏အစ်မ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ - မောင်လေးရယ်ဟုပြောကာ ငိုချလိုက်လေသည်။ သာထူးအောင်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အစ်မဖြစ်သူကို ပြန်ဖက်ရင်း သူ့ပါ ငိုနေပါတော့သည်။

“ဘာလို့လိုက်လာရတာလဲ - အစ်မရယ်။ အစ်ကိုစိုးကြီးသိရင် အစ်မကို ရိုက်လိမ့်မယ်။ ပြန်ပါတော့ - အစ်မရယ် - ပြန်ပါတော့”

“မပြန်ဘူး - သမီးတို့ မပြန်ဘူး”

ငါးနှစ်အရွယ်ကလေးမလေးကပါ သာထူးအောင်ကိုဖက်ရင်း ငိုပြီးပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သာထူးအောင်ရဲ့အစ်မ ခင်မြနှစ်ပါ။ သူက ကျွန်မသမီး ခိုင်မာစိုးပါရှင်။ ကျွန်မမောင်လေးက လူသတ်သမား မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူမှာ လူသတ်နိုင်တဲ့ခွန်အားလည်း မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ - မသန်မစွမ်းဒုက္ခသည်ပါ။ ဆရာကြီးတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက် မသန်တဲ့သူက ဘယ်လူသတ်နိုင်မှာလဲရှင်”

ခင်မြနှစ်က ငိုယိုပြီးရှင်းပြနေသည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းတွေ့ထားသည့် အတွေ့ကို ခင်မြနှစ်က ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းအတွေ့ကလည်း ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက် သိမ်နေသော သာထူးအောင်က ဘယ်လို လူသတ်သလဲဆိုတာပင် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအတွေ့ - ထိုသံသယကြောင့်ပင် ထိုလူသတ်မှုကို စုံထောက်ဝီလီသိန်းတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်းပင်။ တရားခံက ဘယ်လိုပင် ခြောင့်ချက်ပေး ဝန်ခံပါစေ - ဝန်ခံချက် မှန်၊ မမှန်ကို တော့ စမ်းစစ်ရမည်။ ဖော်ထုတ်ရမည့်တာဝန်က ရှိနေသည်။ လူကောင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ မှားယွင်းဖမ်းဆီးခြင်း မလုပ်နိုင်။

“အစ်မ - အစ်မ - ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစ်ကိုအောင်မော်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တာဗျ။ ပြန်ပါတော့ - အစ်မရယ်”

သာထူးအောင်က သူ့ကိုဖက်ထားသော တူမလေးကို တွန်းလွှတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လေးလေးသာထူး - သမီးတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့”

တူမလေး ခိုင်မာစိုးက အော်ခိုရင်း ဦးလေးဖြစ်သူကို ဆွဲထားသည်။

“မောင်လေးကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုပဲသတ်တယ်ပြောပြော အစ်မမယုံဘူးနော်။ မောင်လေးအကြောင်းကို အစ်မက အသိဆုံးပါကွဲ့”

ခင်မြနှစ်က သူ့မောင်လေး သာထူးအောင် အတင်းဖက်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းနှင့် ဌာနာအုပ်ကြီးတို့က နားထောင်သူ သက်သက် ဖြစ်နေကြသည်။

“တော်ပါတော့ - မမရယ်။ ဘာမှပြောမနေပါနဲ့တော့။ မောင်လေး မညာပါဘူး။ ကိုကြီးအောင်မော်ကို မောင်လေးကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်မိတာပါဗျာ။

မောင်လေး - ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်။ ပြန်ကြပါတော့ဗျာ။ တူမလေးလည်း ပြန်တော့နော်”

“ဟင့်အင်း - မပြန်ဘူး - မပြန်ဘူး။ လေးလေးသာထူး - ပြန်လိုက်ခဲ”

ခိုင်မာစိုး အော်ငိုလိုက်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်၏သံယောဇဉ်ကို ကြည့်၍ ဝံ့ဝံ့ထောက်ဝံ့ဝံ့သိန်းစိတ်ထဲမှာ မကောင်း။ ခင်မြနှစ်ကို ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော်က စုံထောက်ဝီလီသိန်းပါ။ မခင်မြနှစ်က ဘာဖြစ်လို့ သာထူးအောင်လူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်ရတာလဲ။ သာထူးအောင် က သူကိုယ်တိုင် သတ်တာပါလို့ ဝန်ခံထားတယ်လေ ...”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက စကားရဖို့ မေးဖန်များလိုက်သည်။

“ထွန်မမောင်လေးအကြောင်းကို ကျွန်မ အသိဆုံးပါ။ မောင်လေးမှာ အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိတယ်။ လူက မသန်စွမ်းတော့ ရန်ဖြစ်ရမှာကြောက်တဲ့ အားနည်းချက်ပဲ။ အဲဒီအားနည်းချက်ကြောင့် မောင်လေးဟာ တစ်ရွာလုံးနဲ့ တည့်အောင် အောက်ကန့်ခံပြီးပေါင်းတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်အောင် နေ တယ်။ ပြီးတော့ - သူသတ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုအောင်မော်ကိုလည်း သူ သိပ်ချစ်တယ်”

“အစ်မ - တော်လောက်ပြီထင်တယ်ဗျာ။ ပြန်ကြပါတော့ဗျာ”

ခင်မြနှစ်က သာထူးအောင်ကို ဖက်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး - “နောက် နေ့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်” ပြောလိုက်သည်။

“နောက်နေ့လည်း မလာနဲ့။ ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ပါနဲ့ - အစ်မရယ်။ အစ်မ - ဒီကိုလာတာ ကိုစိုးကြီးသိရင် ရိုက်မှာနော်”

သာထူးအောင်က ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ငိုပြီးပြောလိုက်သည်။

“လာ - သမီးလေး - အမေတို့ ပြန်ကြစို့”

ခင်မြနှစ်က သူ့ဦးလေးကို ဖက်ထားသော သမီးဖြစ်သူ ခိုင်မာစိုးကို ဆွဲ ခေါ်လိုက်သည်။

“မပြန်ဘူး - မေမေ။ လေးလေးသာထူးပါမှ ပြန်မယ်။ လေးလေးသာထူး ကို ခေါ်ခဲ”

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက် - လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေ့ပေါ့ကွာ။ သာထူးအောင်က သူ့အစ်မနဲ့အတူနေပြီး အိမ်မှာ နားကျောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ညနေစောင်းလို့ နားတွေ ပြန်လာပေးမယ် သာထူးအောင် ပါမလာဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ - စိုးကြီးက လိုက်ရှာတော့ ရွာပြင်က ကန္တာရတောထဲမှာ သာထူးအောင်ကို စာတစ်လက်ကိုင်ပြီး ပက်လက်လန်လဲကျနေတဲ့ အောင်မော်အနားမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့။

ငိုနေသောသမီးဖြစ်သူကို ချောခေါ်ရင်း ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော ခင်မြနှစ်တို့သားအပိကိုကြည့်၍ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ အားရပီးရ ငိုလိုက်သော သာထူးအောင်အသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာလေတော့ သည်။

ပီပီပီ

“သာထူးအောင်ကို ဘာမေးချင်သေးလဲ - ဝီလီ”

သူရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော စုံထောက်ဝီလီသိန်းကို ငြုန်နာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမေးတော့ပါဘူး - အစ်ကိုဟာဒီ၊ မေးလည်း သူ့သတ်တာပါပဲလို့ပြော
ဦးမှာ၊ ဒီတော့ - ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုဟာဒီ သိသမျှပဲ ပြောပြပါ”

ပြောပြောဆိုဆို စုံထောက်ပီလီသိန်းက ကုလားတိုင်လွတ်တစ်လုံးပေါ်
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် စာသင်ကြား ဦးစိုးဟိန်းပါ ရောက်လာသည်။

“အင်း - အမှုဖြစ်တဲ့ရွာက တို့ဂါတ်နဲ့ ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့မီးသွေး
တွင်းရွာကွ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က မီးသွေးတွင်းရွာသူကြီး ဦးစိုးညွန့်နဲ့
သူ့သားစိုးကြီးရယ်၊ ရွာလူကြီးတွေရယ်လည်း တစ်စီးနဲ့ရောက်လာပြီး လူသေ
အလောင်းတစ်လောင်းနဲ့ လူသတ်တရားခံ သာထူးအောင်ကို လာအပ်တယ်
ကွ။ အမှုခွင့်ပြီး စစ်ချက်ယူတော့ သာထူးအောင်က အသတ်ခံရတဲ့အောင်မော်
တို့ သူကိုယ်တိုင် သတ်တာပါလို့ ဝန်ခံထွက်ဆိုတယ်ကွ။ အဲဒါနဲ့ - အလောင်း
ကို ဆေးရုံပို့လိုက်ပြီး သာထူးအောင်ကို အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာပါပဲ။ မင်း
ဘာသိချင်သေးလဲ”

“သာထူးအောင်အကြောင်း ဘာသိသေးလဲ”

“အေး - သာထူးအောင်က သူကြီးသား စိုးကြီးရဲ့ ယောက်ဖ။
သာထူးအောင်အစ်မ မြနစ်ကို စိုးကြီးက ယူထားတာ။ သူတို့မောင်နှမမှာ
မိဘတွေမရှိတော့ဘူး။ သာထူးအောင်က သူ့အစ်မနဲ့လိုက်နေတာလို့ သူကြီး
စိုးညွန့်ကတော့ ပြောသွားတာပဲ”

ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက သိသမျှ ပြောပြလိုက်သည်။

“သာထူးအောင်က လူသတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ပြောပြသေးလား”

“သာထူးအောင်ကတော့ မပြောဘူးကွ။ သူ့ယောက်ဖ စိုးကြီးကတော့
ပြောသွားပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် - လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ နေ့ပေါ့ကွာ။
သာထူးအောင်က သူ့အစ်မနဲ့ အတူနေပြီး အိမ်မှာ နွားကျောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်
ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ညနေစောင်းလို့ နွားတွေ ပြန်လာပေမယ့် သာထူးအောင်
ပါမလာဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ - စိုးကြီးက လိုက်ရှာတော့ ရွာပြင်က ကန္တာရတောထဲမှာ
သာထူးအောင်ကို ဓားတစ်လက်ကိုင်ပြီး ပတ်လက်လန်လဲကျနေတဲ့
အောင်မော်အနားမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့။ စိုးကြီးကို မြင်လိုက်တော့ -

“အစ်ကို - ကျွန်တော် - အစ်ကိုအောင်မော်ကို သတ်လိုက်မိပြီလို့” လှမ်း
ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ သူ့ကိုင်ထားတဲ့ ဓားမှာလည်း သွေးတွေ စွန်းနေတယ်။
မောင်စိုးကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာလို့ မေးလိုက်တော့ -

“ကျွန်တော် - နွားကျောင်းတဲ့နေရာကို အစ်ကိုအောင်မော်တစ်ယောက်
အရက်တွေမူးပြီး ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မတော်လိုက်ရတဲ့
ယောက်ဖလေး - မင်းအစ်မကိုမရလို့ ယောက်ဖ မတော်ရပေမဲ့ မင်းတူမလေး
အရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ ငါက မိန်းမ မယူပဲ စောင့်နေပြီး မင်းကို ဦးလေး
တော်ဦးမှာ ...။

လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို နားရင်းအုပ်တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော်က
အသားထိလာတော့ ဒေါသထွက်ပြီး လွယ်ထွားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက
ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး ထိုးလိုက်တာပါပဲ။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ထိုးလိုက်တာ ဘယ်
နချက်တောင် ထိုးမိတယ်မသိပါဘူး - အစ်ကိုရယ်”

လို့ အဲဒီလို သာထူးအောင်ယောက်ဖ စိုးကြီးက ဂါတ်ကို တရားခံလာဖို့
တုန်းက တိုင်ချက်ခွင့်ရင်း ပြောသွားတာကွ။ ဒါနဲ့ - သာထူးအောင်ကို စစ်တော့
စိုးကြီးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်လေ။ ဒီတော့ - ငါလည်း သူ့သတ်တာ
လို့ ယူဆလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - သံသယဖြစ်စရာတစ်ချက်က လှည်းပေါ်က
အသတ်ခံရတဲ့ အောင်မော်အလောင်းကို စစ်ကြည့်တော့ အောင်မော်အရပ်
အမောင်းက ငါးပေနဲ့ရှစ်လက်မလောက်ရှိပြီး ထွားကြိုင်သန်မာပုံတွေရတယ်
ကွ”

ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက စိုးကြီးပြောပြသမျှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေက စိုးကြီးပြောပြတာတွေလေ။ အစ်ကိုဟာဒီအနေနဲ့ မီးသွေး
တွင်းရွာကို သွားရောက်စုံစမ်းခိုင်းလား။ မျက်မြင်သက်သေတွေ၊ မှုခင်းဖြစ်ရ
တဲ့အကြောင်းရင်းတွေကို စုံစမ်းခိုင်းလား”

“တို့ဂါတ်မှာ လူအင်အားလည်း နည်းတယ်။ မှုခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို လှည့်
ရလောက်တဲ့ အချင်းရိုတဲ့ပုလိပ် တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးကွ။ မင်းက
လည်း မနေ့ကမှ ပခုက္ကူက ပြန်ရောက်လာတာလေ ...”

ဦးဟာဒီက ရှင်းပြလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်၊ ခြေတစ်ဖက် သိမ်နေ
သော လူသတ်တရားခံသာထူးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက စိတ်ထဲမှာ
ဘဝင်မကျ။ ဆဋ္ဌမအာရုံကပဲ ကိုင်လှုပ်လေသလားမသိ။ သာထူးအောင်ကို
တရားခံအဖြစ် လက်မခံချင် ဖြစ်လာသည်။ သာထူးအောင်ကိုယ်တိုင် သတ်
ပါတယ်သည်ဟု ဝန်ခံထားသော်လည်း သံသယဖြစ်မိသည်။

“ဒီအမှုကို သံသယရှိတယ်ဆိုရင် - မင်းကိုယ်တိုင် မီးသွေးတွင်းရွာကို
လိုက်သွား။ အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကြိုးစားကွား။ အပြစ်မရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ကို
တရားခံဆိုပြီး မှားဖမ်းတာမျိုးတော့ ငါလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဦးဟာဒီက ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး အညောင်းဆန်လိုက်သည်။
“မီးသွေးတွင်းရွာကို သွားမှာပါ - အစ်ကိုဟာဒီ။ ဒီမသန်မစွမ်းလေးက
လူသတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မယုံချင်ဘူးဗျာ”

“အသတ်ခံရတဲ့အောင်မော်က အရက်မူးနေတယ်လို့ စိုးကြီးပြောတဲ့
အထဲမှာ ပါတယ်နော်။ အရက်မူးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်ရင်
လွယ်တယ်လေ ...”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သူ့ထိုက်နဲ့သူကံမေ့ဗျာ”
စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ဌာနာအုပ်ကြီးကို အရိုအသေပေးလိုက်ပြီး ဆေးရုံကြီးရှိ ရင်ခွဲရုံသို့ ထွက်ခွာ
လေသည်။ အသတ်ခံရသော အောင်မော်၏အလောင်းအား ဝင်ရောက် စစ်
ဆေးကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဌာနာအုပ်ကြီးပြောသကဲ့သို့ပင် လွန်စွာမှ ထွား
ကြိုင်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

“အစ်ကိုဟာဒီ - စုံထောက်ဝီလီသိန်းတစ်ယောက် ပျောက်နေတာ သုံး
ရက်လောက်ရှိနေပြီနော်”

စာသင်ကြီး ဦးဖိုးဟိန်းက လက်နှိပ်စက် တဖြောက်ဖြောက်ရိုက်ရင်း
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်လေး သာထူးအောင်အမှုကို သံသယရှိလို့တဲ့ဗျာ။ မီးသွေး
တွင်းရွာကို သွားလေရဲ့”

ဌာနာအုပ်ကြီးက လက်ရမ်းပါသော ကျွန်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်
နှိ၍ ထိုင်နေရာမှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သာထူးအောင်ကိုယ်တိုင် သတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံထားပြီးသား။ ရှင်းနေ
တဲ့အမှုပဲ”

“ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့က ရှင်းနေတယ်လို့ မြင်ပေမယ့် ဝီလီသိန်းက
စွပ်နေတယ်လို့ မြင်လို့နေမှာပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ - ရှုပ်နေတယ်ထင်လို့ ရှင်းချင်တာနေမှာပေါ့။ ဒါလည်း
ကောင်းတာပါပဲ။ မြွေလား။ တီကောင်လား ရှင်းရှင်းအသိရတာပေါ့”

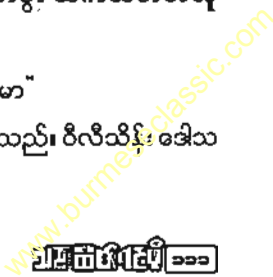
စာသင်ကြီး ဦးဖိုးဟိန်းက လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပြီးသားစာရွက်ကို ထုတ်ယူ
လိုက်ပြီး မှန်၊ မမှန် စစ်ဆေးနေရာမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြွေဆိုရင် ရိုက်သတ်ပြီး တီကောင်ဆိုရင်လည်း ငါးပျားချိုတ်မှာတပ်ပြီး
ငါးပျားလိုက်တာပေါ့ - စာသင်ကြီးရယ်”

အသံနှင့်အတူ ဝင်လာသူက စုံထောက်ဝီလီသိန်း၊ ဝီလီသိန်းနှင့်အတူ
လက်ထိတ်တန်းလန်းဖြင့် ပါလာသူက မီးသွေးတွင်းရွာ၊ အာဏာရသူကြီး
ဦးစိုးညွန့်၏သား စိုးကြီး၊ စိုးကြီး၏မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဖူးရောင်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းက စိုးကြီးကို ကုလားထိုင်တစ်
လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက စုံထောက်ဝီလီ
သိန်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိုးကြီးမျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာကို မမေးပဲနှင့်
သိလိုက်ပြီ။ ဝီလီသိန်း၏လက်ချက်ဆိုတာ၊ ဌာနာအုပ်ကြီး သိထားသည်က
စုံထောက်ဝီလီသိန်းသည် တရားခံများကို ညင်သာစွာ ဆက်ဆံတတ်သူ
အဖြစ် ...။

“ဒီကောင်က လူတော့လူပဲ။ ဒါပေမဲ့ - လူယုတ်မာ”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဝီလီသိန်း ဒေါသ
ဖြစ်သည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ဦးဟာဒီက -

“စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပါ - ဝီလီ”

ဟု ပြောလိုက်မှ စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ထိုင်ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“စာသင်ကြီးရေ - အပြင်ဘက်က မခင်မြနစ်တို့သားအမိနဲ့ အချုပ်ထဲက သာထူးအောင်ကို ခေါ်ပေးပါဗျာ”

စာသင်ကြီး ဦးစိုးဟိန်းက ခင်မြနစ်တို့သားအမိကို အခန်းထဲသို့ အရင်ဆုံး လွှတ်လိုက်သည်။

“ဟာ - အစ်ကိုနဲ့အစ်မ”

အစ်မဖြစ်သူ ခင်မြနစ်နှင့် ယောက်ဖဖြစ်သူ စိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်လိုက်သူက သာထူးအောင်၊ စိုးကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး - “အစ်ကိုစိုးမျက်နှာဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။ စိုးကြီးက ဘာမျှပြန်မပြောပဲ သာထူးအောင်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရှင်းပြစမ်းပါ - ဝီလီရယ်”

ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်းမှာပါ - အစ်ကိုဟာဒီ၊ ဒီကောင်စိုးကြီးက သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူသတ်မှုကို အစ်မနဲ့ တူမကို သိပ်ချစ်တဲ့ သာထူးအောင်အပေါ်ပုံချထားတာဗျ”

“သာထူးအောင်က သူ့သတ်တာပါလို့ ဘာကြောင့် ဝန်ခံထားရတာလဲ” ဦးဟာဒီက အကွက်စေ့စေ့ဖြင့် ဝီလီသိန်းကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရှင်းပြရင် အစ်ကိုဟာဒီ နားလည်လာမှာပါ။ ကျွန်တော်မီးသွေးတွင်းရွာကို ရောက်ပြီး သူကြီး ဦးစိုးညွန့်အိမ်ကို မသွားပဲ ရွာထဲမှာ သမာသမတ်ကျတဲ့ရွာလူကြီး ဦးကျော်သိန်းအိမ်မှာ စတည်းချပြီး စုံစမ်းတယ်။ စိတ်ကျေနပ်လောက်တဲ့ အဆင့်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်က အာဏာရ သူကြီး အိမ်ကို သွားလိုက်တယ်ဗျ။ သူကြီး ဦးစိုးညွန့်အိမ်ရောက်တော့...”

“လာဟော့ - စုံထောက်ကြီး - ဘာကိစ္စနဲ့ တို့ရွာကို လာတာလဲကွ”

အိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သူကြီးဦးစိုးညွန့်က ခြံထဲသို့ ဝင်လာသော စုံထောက်ဝီလီသိန်းကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်ရိပ်တွင် စိုးကြီးတစ်ယောက် အရက်သောက်နေသည်ကို စုံထောက်ဝီလီသိန်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“သာထူးအောင်အမှုကိစ္စအတွက်ပါ - သူကြီး”

“ခင်ဗျားတို့ပုလိပ်တွေက တယ်ပြီး အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာတာပဲ။ တရားခံကို သက်သေခံစားနဲ့ ဖမ်းမိလို့ ဂါတ်က အချုပ်ထဲ အရောက်ပို့ထားပြီးပြီပဲ”

စိုးကြီးက အရက်သောက်နေရာမှ ထလာပြီး ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် - စိုးကြီး - ငါတို့ပုလိပ်အဖွဲ့က တရားခံပါဆိုပြီး လာအပ် - တိုင်း လက်ခံပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ အေး - လက်ခံတဲ့ဂါတ်ရှိချင် ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ - ငါ့ရှိနေတဲ့ဂါတ်မှာတော့ ဒါမျိုး လုံးဝလက်မခံဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တရားခံအစစ်အမှန် ဟုတ်။ မဟုတ် စုံစမ်းမယ်။ တရားခံဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်အလက်၊ သက်သေခံပစ္စည်း ရှာမယ်။ လုံလောက်တဲ့ အချက်အလက်တွေရမှ တရားခံအဖြစ် စွဲချက်တင်ပြီး တရားရုံးကို ပို့မယ်။ ဒီလိုမလုပ်ပဲ တရားခံဆိုပြီး လာပို့တိုင်း အချုပ်ထဲ ထည့်ထားရင် အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်မှာရှိပါတော့မလဲ”

သေသေချာချာ စိုးကြီးကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူကြီးက ကွမ်းတဖြူဖြူ ဝါးရင်း စုံထောက်ဝီလီသိန်း ပြောသမျှ နားထောင်နေရာမှ ကွမ်းတံတွေများကို ဖွဲ့ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး -

“ကျုပ်လို အာဏာရသူကြီးတစ်ယောက်က ပို့လိုက်တဲ့ တရားခံတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ကို ဖော်ကားတာနဲ့ အတူတူပဲဗျ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းက မစိုးမခနဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“မယုံတာမဟုတ်ပါဘူး - သူကြီး။ တရားခံတစ်ယောက်ကို သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ စွဲချက်တင်နိုင်မှ တရားသူကြီးက လက်ခံမှာလေ။ သူကြီးတို့က တရားခံပါဆိုပြီး ပို့တိုင်း ကျွန်တော်တို့က တရားရုံးကို ပို့လို့မရပါဘူး။ သွေးစွန်း နေတဲ့ဓားကို ကိုင်ပြီး လူသေအလောင်းနားမှာ ရပ်နေတာတွေရုံနဲ့ လူသတ် သမားလို့ စွပ်စွဲလို့မရပါဘူး။ လူသတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းနဲ့ လူသတ်တာကို ခိုင်ခိုင်မာမာပြနိုင်မယ့် သက်သေတွေ လိုပါတယ်။ အဲဒါတွေ ရှာဖို့က ကျွန်တော်တို့စုံထောက်တွေရဲ့အလုပ်ပါ”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းစကားဆုံးတော့ အာဏာရသူကြီး ပါးစပ်ပိတ်သွား လေတော့သည်။

“ကျွန်တော် - မခင်မြနှစ်တို့သားအမိနဲ့ တွေ့ချင်တယ် - စိုးကြီး”

“ကျုပ်မိန်းမက အမှုနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလေ။ ဘာမှလည်း သိတာ မဟုတ်ဘူး”

စိုးကြီးက ခင်မြနှစ်နှင့် အတွေ့မခံလို၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလို့မပတ်သက်ရမှာလဲ။ သာထူးအောင်က သူ့မောင်အရင်းလေ။ သူ့မောင်လေးအကြောင်းကို သူက အသိဆုံးမဟုတ်လား။ ကဲပါ - မင်းမခေါ် ပေးနိုင်ရင်လည်း ငါကပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီမှာ ပုလိပ်စုတ် - ဒါ - ကျုပ်အိမ်။ ကျုပ်စွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို ဖြေတစ်လှမ်း လှမ်းကြည့်လိုက် - စိုးကြီး ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိသွားမယ်”

အရက်မူးနေပြီဖြစ်သောစိုးကြီးက ခါးထောက်၍ စုံထောက်ဝီလီသိန်းကို မထီလေးစားပြောလိုက်သည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ခြေနှစ်ချောင်းကို ချိတ်၍ ထိုင်နေရာမှ -

“ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်။ မခင်မြနှစ်တို့သားအမိကို အောက်ဆင်းလာ ဖို့ခေါ်လိုက်ရင် ဝါအပေါ်တက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဟု အေးအေးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် - မင်း - ငါ့ခြံထဲက ထွက်သွား။ ငါ - ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိတယ်နော်”

အာဏာရသူကြီးအာဏာပြလေပြီ။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ် တွင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး - “တစ်ပြားနှစ်ပဲအာဏာလေးရတာနဲ့ ကျွန် ကိုလာပြီး မခြိမ်းခြောက်နဲ့သူကြီး။ ခင်ဗျားအဖေလို ကိုးကွယ်အားထားတဲ့ မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေမပြောနဲ့ ဘုရင်ခံတောင် ကျုပ်က ဂရုစိုက်တာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ သူကြီးမင်း သိထားပါ”

ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ - အိမ်ပေါ်တက်သည့်လှေကား ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမုန်မုန်ဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

“တက်ဦးကွာ - တက်ချင်ဦးကွာ”

တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ပြေးလာသော စိုးကြီးကို လှည့်ပြီး ရင်ဆိုင် လိုက်သည်။ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သောတုတ်ကို ငုံ့ရှောင်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတက်ကာ ရိုက်ချက်လွဲ၍ ဟန်ချက်ပျက်နေသောစိုးကြီး၏မျက် နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။ “ခွပ်” ခနဲအသံနှင့်အတူ စိုးကြီး တစ်ယောက် နောက်သို့ ပတ်လက်လန်ကျသွားလေတော့သည်။

“သူကြီး - အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်လိုက်”

စုံထောက်ဝီလီသိန်း၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသောလေသံကြောင့် အိမ် ခေါင်းရင်း ဝါးထရဲတွင် ထိုးထားသော ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ဆွဲထုတ်ရန် လှမ်းနေသော သူကြီးတစ်ယောက် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သည်။ သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ချိန်ထားသော စုံထောက်ဝီလီသိန်းကို တွေ့ လိုက်ရတော့မှ ဓားဆီသို့လှမ်းနေသောလက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ရတော့သည်။ ထိုစဉ် ရွာလူကြီးများ ဖြစ်သော ဦးကျော်သိန်း၊ ဦးမောင်ရင်နှင့် ဦးအောင်သိန်း တို့ ရောက်လာကြလေသည်။

“သူကြီး - ကွပ်ပျစ်ပေါ်သွားထိုင်ပါ”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ထိုင်ရမည့်နေရာကို ထိုးလို လိုက်သည်။ စိုးကြီးကတော့ စုံထောက်ဝီလီသိန်းလက်သီးချက်ဖြင့် နေပြဦး ပေါ်တွင် ပတ်လက်လန်နေသည်။

“ရွာလူကြီးတစ်ယောက်လောက် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ ခင်မြနှစ် တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို သွားကြည့်မလို့ပါ”

ဦးကျော်သိန်းက စုံထောက်ပီလီသိန်းနှင့်အတူ လိုက်လာသည်။
ခင်မြနှစ်တို့သားအမိကိုအိပ်ခန်းထဲတွင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ - တူမကြီးရယ်၊ ဟိုကောင်စိုးကြီး - ရိုက်ထား
တာလား”

မျက်နှာပေါ်တွင်အညှီအမည်းစွဲပြီးဖူးရောင်နေသောခင်မြနှစ်ကိုကြည့်
၍ရွာလူကြီးဦးကျော်သိန်းကမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မနေ့ကမောင်လေးကိုဖမ်းထားတဲ့ဂါတ်ကိုလိုက်သွားတာကိုသိသွား
ပြီး ကျွန်မကိုရိုက်တာပါ - ဦးလေးကျော်သိန်းရယ်”

ခင်မြနှစ်ကငိုပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒါ - ရိုက်စရာလား - တူမကြီးရယ်၊ ကိုယ့်မောင်အရင်း အဖမ်းခံရလို့
သွားတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီကောင်မှာလူစိတ်မှရိုသေးရဲ့လား။ မတရားလိုက်တာကွယ်။
ကိုင်း - တူမကြီးလည်း ငိုမနေနဲ့တော့။ အဖြစ်မှန်ကိုသာ ဒီကစုံထောက်မင်း
ကိုသာပြောပြလိုက်ပါတော့။ ဒီစုံထောက်မင်းလည်း သိသင့်သလောက် သိ
ပြီးနေပါပြီ”

“ကျွန်မကဘာကိုပြောရမှာလဲဟင်”

“မနေ့ကတူမကြီးကိုစိုးကြီးကရိုက်နေတုန်းကပြောတဲ့စကားတွေလေး၊
အဲဒီစကားတွေကိုတူမကြီးတို့ခေါင်းရင်းအိမ်ကဒေါ်ပပကအကုန်ကြားပြီး
ဦးလေးကိုလာပြောသွားတယ်ကွဲ့၊ ဦးလေးကအကုန်သိပြီးပြီ။ စုံထောက်မင်း
သိအောင်လို့ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ သာထူးအောင်ကိုငါတူမကြီး ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာဦးလေး သိပါတယ်ကွယ်”

ဦးကျော်သိန်းက ခင်မြနှစ်ကို ရော့မော့ပြောလိုက်သည်။ ခင်မြနှစ်က
စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီး -

“မနေ့ကမြို့ဂါတ်ကပြန်လာတယ်ဆိုတာကိုကိုစိုး သိသွားပြီး သူ့အပေါင်း
အသင်းတွေနဲ့ အရက်သောက်နေရာကပြန်လာပြီး ကျွန်မကို ရိုက်တာပါပဲ
ရှင်။ ကျွန်မလည်း အသားနာလာတော့ပြန်သတိမိတာပေါ့။ အဲဒီမှာကိုစိုးက
ကျွန်မကို “ကောင်မ - နှင့်ကောင်နောက်ကိုလိုက်ချင်နေပြီလား။ နှင့်အကောင်
အောင်မော်ကိုသတ်တာ ငါကွ - ငါ - ငါ - အောင်မော်ကို သတ်နေတာကို

နှင့်မောင် သာထူးအောင်က နွားကျောင်းရင်း မြင်သွားတယ်လေ။ ဒါနဲ့
သာထူးအောင်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ငါထောင်ကျရင် မင်းတို့မောင်နှမဒုက္ခရောက်
လိမ့်မယ်။ မင်းတူမလေးလည်း စာသင်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါထောင်ကျ
ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ - မင်းသတ်တာလို့ပြော” ဆိုပြီးတော့ သာထူးအောင်
လက်ထဲကိုစားမြှောင်ကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်လို့ ဒေါသတကြီး မော့ပြော
တာပဲ။ ကျွန်မကို ပြောလည်းပြော၊ ရိုက်လည်း ရိုက်တော့တာပါပဲ”

ခင်မြနှစ်ကအိပ်ပျော်နေသော သမီးလေး၏နဖူးကိုညင်သာစွာ ပွတ်နေ
ရာမှပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ စုံထောက်ပီလီသိန်းကရွာလူကြီးဦးကျော်သိန်း
ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“စိုးကြီးက ဒီလူသတ်မှုကို ကောင်းကောင်းလမ်းလွှဲနိုင်ခဲ့တာပဲဗျ။
သူ့အစားထိုး ထည့်လိုက်တဲ့ယောက်ဖ သာထူးအောင်ကလည်း သူ့အစ်မနဲ့
သူ့တူမကို သိပ်ချစ်တာရယ်။ ပြီးတော့ - စိုးကြီးကိုကြောက်တာလည်း ပါတာ
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် - ကိုစိုးကိုမောင်လေးက သိပ်ကြောက်တာ။ မောင်လေးမှာ
အားနည်းချက်ရှိတယ်။ လူတမသန်တော့ ရန်ဖြစ်ရမှာကြောက်တဲ့အားနည်း
ချက်ပဲ။ အဲဒီအားနည်းချက်ကြောင့်မောင်လေးကတစ်ရွာလုံးနဲ့တည့်အောင်
ပေါင်းတယ်။ အနွံတာခံတယ်။ ကိုစိုးကလည်း ယောက်ဖကို အိမ်ပေါ်မှာ
အလကားတင်မကျွေးထားနိုင်ဘူး။ အလုပ်လုပ်ဆိုပြီး နွားကျောင်းခိုင်းထား
တာ”

ခင်မြနှစ်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ စုံထောက်ပီလီသိန်းက
ခင်မြနှစ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“စိုးကြီး ထောင်ကျသွားရင် သူပြောသလို သူ့အစ်မလည်း ဒုက္ခရောက်
မယ်။ သူချစ်တဲ့တူမလေးလည်း စာမသင်ရရင်ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်လာပြီး ဝင်ပြီး
အစား ဝင်ခံလိုက်တာပဲဗျ။ ပြီးတော့ - သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လုပ်ကိုင်ကျွေး
မွေး စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့အားအင် မရှိတော့ - သူ့အစ်မနဲ့ တူမလေး ဒုက္ခ
မရောက်အောင် စိုးကြီးသင်ပေးတဲ့အတိုင်း သူသတ်တာပါလို့ ပြောလိုက်တာ
ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ - တရားကို နတ်စောင့်တယ်လို့ ပြောရမလား။ အရက်မူးလို့

ကျွန်းပေါ်လှိုပြောရမလား။ အရက်ကလည်းမှူး ဒေါသကိုရှေ့တန်းတင်မိတော့ မပြောရမဲ့စကားတွေကိုလင်မယားချင်းစကားများရန်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာအော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောလိုက်တော့ ကြားတဲ့သူကကြားပြီး သာထူးအောင်လေးဘက်က မခံချင်စိတ်နဲ့ ဦးကျော်သိန်းကို သွားပြောတာပေါ့။

“ကိုဝီလီသိန်း ရောက်လာလို့ပါ။ မလာလည်း ကျွန်တော်က ဂါတိကို လာပြီး အကြောင်းကြားတော့မှာပါ။ ပြီးတော့ - တစ်ရွာလုံးကလည်း သာထူးအောင် သတ်တယ်ဆိုတာ မယုံကြဘူးလေ။ သူကြီးကို ကြောက်ပြီး ဘာမှ မပြောကြတာပါ။ စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်ကြဘူးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ အသတ်ခံရတဲ့အောင်မော်က တစ်ချိန်တုန်းက ခင်မြနှစ်ရဲ့ ချစ်သူလေ။ သာထူးအောင်ကလည်း သူ့အစ်မနဲ့ သဘောတူထားတယ်”

“အောင်မော်နဲ့ ခင်မြနှစ်က ချစ်သူတွေဆိုပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိုးကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတာလဲ”

ဦးကျော်သိန်းကို စုံထောက်ဝီလီသိန်းက မေးလိုက်သည်။

“သူကြီးဦးစိုးညွန့်မှာ အာဏာနဲ့ ငွေ ရှိတယ်လေ။ အဖေအားကိုးပြီး ငွေနဲ့ ပေါက်ဝယ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရသောဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ ပေါင်းဖက်ရသော ဒုက္ခတို့ကို ခံစားနေရသော ခင်မြနှစ်ကို ကြည့်၍ သနားသွားသူက စုံထောက်ဝီလီသိန်း၊ သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့မောင်လေး သာထူးအောင်ဟာ မကြာခင် သူ့ဆီပြန်လာတော့မှာ သိသွားရင်ဖြင့် ခင်မြနှစ်တစ်ယောက် ဖျော်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်လိုက်မိပါတော့သည်။

ဝီ ဝီ ဝီ

“ဝီလီသိန်း - ဒီလောက်နဲ့ စိုးကြီးသတ်တယ်ဆိုတာ မခိုင်လုံသေးဘူးလေကွာ”

ဌာနာအုပ်ကြီး ဦးဟာဒီက မျက်မှောင်ကြီးကြုံ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခိုင်လုံတဲ့သက်ဝေ ရှိပါတယ် - အစ်ကိုဟာဒီရယ်”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ခင်မြနှစ်အနားမှာ ရပ်နေသော သာထူးအောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“စိုးကြီးက အောင်မော်ကို ဓားနဲ့ ထိုးနေတာကိုမြင်တာ သာထူးအောင် တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သာထူးအောင်နဲ့အတူ ရွာထဲက ကိုတင်မောင်ဦးရဲ့သားရဲမင်းဦးလည်း ရှိနေတယ်။ ရဲမင်းဦးက သူတို့ အရိပ်ခိုနေတဲ့ မန်ကျည်းပင်ပေါ်ရောက်နေတာ၊ စိုးကြီးက သစ်ပင်အောက်က သာထူးအောင်ကိုပဲမြင်တာ၊ သာထူးအောင်ကိုခေါ်ပြီး စိုးကြီးပြောတာတွေကို မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ရဲမင်းဦးက အကုန်ကြားလိုက်ရတယ်။ စိုးကြီးကိုကြောက်တော့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ငြိမ်နေရတာပေါ့ဗျာ။ စိုးကြီးက သူ့လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို သာထူးအောင်လက်ထဲထည့်ပြီး ခေါ်သွားတော့မှ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ပြေးတာ။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့တာတွေကို သူ့အဖေ တင်မောင်ဦးကို ပြောပြတော့ တင်မောင်ဦးက သူ့သားကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ပြန်ပြောလို့ စိုးကြီး သိသွားရင် အသတ်ခံရလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားလိုက်တယ်။ တင်မောင်ဦးကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ရွာလူကြီး ဦးကျော်သိန်းကို တိတ်တိတ်လေး ပြောထားပြီး ပြီးမှ ဒီအကြောင်းတွေကို မီးသွေးတွင်းရွာကို ရောက်ရောက်ချင်း ဦးကျော်သိန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြထားပါတယ်”

စုံထောက်ဝီလီသိန်းက ဌာနအုပ်ကြီး ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီကွာ။ မင်းကို တစ်ခုတော့ ထပ်မေးရလိမ့်မယ်။ အောင်မော်ကို စိုးကြီးက ဘာကြောင့် သတ်ရတာလဲ”

ဦးဟာဒီက ဟာကွက်မရှိအောင် မေးလိုက်ပြန်သည်။ စုံထောက်ဝီလီသိန်းက တဟားဟားရယ်ရင်း -

“ဆင်ကောင်ကြီးတွေ နေမှတော့ ဆင်ခြေရာရှာဖို့ လိုသေးလို့လား အစ်ကိုဟာဒီရယ်။ စိုးကြီးတစ်ယောက်လုံး ဖမ်းထားပြီးမှတော့ သူ့ကို မေးလိုက်တာပေါ့။ အမှုက ရှင်းနေပြီးမှတော့ သူ့မှာ ဘာမှကွယ်ဝှက်ထားစရာမှ မရှိတော့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့ သတည်း။

181
ပျားဖွပ်
အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန်
ကြိုးစားပြီးပါပြီ

ပျားဖွပ်သားထိုး၊ မယားခိုးဟူသော
စကားအရ အကုသိုလ်ကြီးမားသည့်
ပျားဖွပ်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန်
ကြိုးစားပြီးပါပြီ ..

ဗိုးတေ

ကို တစ်ရွာလုံး သိတာပေါ့၊ ဒီကောင်က ပျားဖွပ်သမား
လေ၊ နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူး။ သူများပျားဖွပ်သမားတွေ
နဲ့မတူဘူး။ သူက လုပ်သက်ရင့်ပြီး၊ သူများတွေ ပျား
သလက်နှစ်ခုလောက်ရရင် သူက ခြောက်ခုလောက်
ရပြီး ရမှာပေါ့။ သူက ခက်ခက်ခဲတက်နိုင်ပြီး မရရအောင်
ဖွပ်တာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ပျားဖွပ်ဘုရင်ဆိုပြီး
တင်စားခေါ်ကြတာ။

သူနေတာက ရိုးမနဲ့နီးတယ်။ ခရီးအကွာအဝေးကို
ပြောရရင် တစ်နာရီလောက်ပဲကြာမယ်။ ရွာကနေ ရိုးမ
ကို ရောက်ရော။ တောင်စောင်းတောင်ခါးပန်းတွေမှာ
ပျားအုံတွေရှိတာတတ်တာကိုး။ ပျားဖွပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်
တဲ့အလုပ်တော့မဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်တော့ ပျားတယ်။
တောစောင့်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကိုလည်း တိုင်တည်

ရသေးတယ်။ မြွေပါ။ ကင်းပါးစိုးမွှားအန္တရာယ်ကလည်း များပါဘိ။

“ဖိုးတေရေ - ရတနာသုံးပါးကိုလည်း မမေ့နဲ့။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကိုလည်း သတိရ။ မင်းလုပ်တဲ့အလုပ်က ကောင်းတော့မကောင်းဘူး။ ပျားဖွပ်တယ်ဆိုတာ ပျားသလက်ရအောင်လုပ်ပြီး ပျားရည်ဖြစ်တဲ့အဆင့်ထိ လုပ်ရတာပေါ့ကွာ။ ပျားရည်ဟာ ဆေးဖက်ဝင်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က ကောင်းကျိုးပေးသလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း သူများအသိုက်အအုံကို ဖျက်ရတာဆိုတော့ ဆိုးကျိုးပေါ့။ ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ခွန်တွဲနေတာပေါ့ကွာ”

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမြင့်သောင်းက ပြောသလို -

“သားလေးရေ - အမေတို့က သားလေးရှာကျွေးတာကို စားနေရပေမယ့် သားလေးတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာကို စိုးတယ်။ ရင်တမမစိတ်တထင်ထင်နဲ့ သားလေးအပြန်ကိုပဲ လည်တဆနဲ့ဆန့် မျှော်နေရတာ။ သူများတွေ ပြန်ချိန် သားလေး ပြန်မရောက်သေးရင် ငါ့သားလေး ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သေးတာပါလိမ့်လို့ စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒတွေ များရတာ - သိလား။ မင်းအဖေက သာဆိုးသေး။ ဟဲ့ - ထွက်မျှော်ပါဦး။ သူများတွေကို မေးကြည့်ပါဦးနဲ့...။ တဟဲ့တည်း ဟဲ့နေတာ”

မိခင်ဖြစ်သူကလည်း မေတ္တာတောင်ထုမက ပူပန်စိတ်နဲ့ ဆိုပြန်တယ်။

“အစ်ကိုလေးရယ် - အစ်ကိုလေးအလုပ်က အန္တရာယ်ကို လွယ်စိုးထားရတာ။ ပျားဖွပ်တာက ပျားတုပ်ခံရရုံကလွဲပြီး မရှိဘူး။ မတော်တဆ ဟိုအကောင် ဒီအကောင်များ ကိုက်လိုက်ရင်း မျက်စိလျှင်လျှင်နဲ့ သတိထားသွားနိုင်မှ။ အော် - အစ်ကိုလေး - အသုံးပြုမယ့်ပစ္စည်းတွေလည်း မေ့ဦးမယ်နော်။ ဟိုရောက်မှ ပြန်ယူရရင် မလွယ်ဘူး”

ညီမလေး ခင်မုန်က မိခင် ဒေါ်မြနှစ်ထက်ပင် စိုးရိမ်စိတ်က သာလွန်တဲ့ ဓမ္မာ သတိပေး၏။

“အေးပါ - ခင်မုန်ရယ်။ ငါ - နေ့တိုင်းလုပ်နေကျအလုပ်ကို ငါမမေ့ပါဘူး။ နင်မှာဖို့တစ်ခုကျန်သေးတယ်လေ။ ငါ့ချစ်သူ မိညီမြကို နှုတ်ဆက်သွားဖို့ဆိုတာ...”

“ဟင်းနော် - အစ်ကိုလေး - နှုတ်ဆက်ရုံနှုတ်ဆက်။ သိပ်ကြာမနေနဲ့။ တော်ကြာ - နေမြင့်နေဦးမယ်”

အဖေနှင့်အမေက ပြုံးလို့...။ သားဖိုးတေ သည်အသက်အရွယ်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဝါကျွတ်ရင်တော့ သွားပြီးတောင်းရမ်းပေးဦးမှာပဲ။ ဒီကောင်က သူ့အလုပ်ထဲမှာပဲ ပျော်မွေ့နေတာ။ မိညီမြနဲ့ကြိုက်နေကြတာ သုံးနှစ်သုံးစိုးတောင် လွန်ပေါ့။ ကြာရင် လူပျိုသိုးဖြစ်တော့မှာ။

သူ့အမေ ဒေါ်မြနှစ်က တွေးရင်း ပီတိတွေဖြစ်လို့...။

ဖိုးတေနှင့် အငယ်မ ခင်မုန်က (၇)နှစ်လောက် ခြားတယ်။ ဖိုးတေက (၂၅)နှစ်ထဲမှာ ခင်မုန်တောင် အမျိုးဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ ရွာထဲက ကာလသားတွေက မျက်စိကျချင်လည်း ကျလောက်စရာ။ လုံးကြီးပေါက်လှ ခင်မုန်တို့ ကြိုက်ကြပေမယ့် သူ့အစ်ကို ဖိုးတေကို ကြောက်ကြတယ်။ ဖိုးတေက အရပ်အမောင်းကောင်းသလောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ကြက်သားဇုထစ်၊ အရစ်ရစ်နဲ့ မျက်နှာပေါက်ကတည်တည်နဲ့နဲ့ လူငယ်တွေက အလိုလို ရွံပြီးသား။ အရက်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ ဆေးလိပ်ဆို ဝေလာဝေး။ ဖိုးတေကို သားမက်တော်ချင်ကြသူများသား။ ဒါပေမဲ့ - ဖိုးတေလုပ်တဲ့ ပျားဖွပ်ခြင်းကိုတော့ အကုသိုလ်အလုပ်ဟု မြင်ကြ၏။ ဒါကြောင့် - ခပ်တန်းတန်း ခပ်မှန်မှန် နေရုံမျှသာ။ ဖိုးတေကလည်း သည်အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ဆဲ။

ထူးတော့ ထူးသား။ ဖိုးတေကို ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က သူ့အမေ ဒေါ်မြနှစ်မှာ ပျားအုံတွေကို အိမ်မက် ခဏခဏမက်သည်ဆိုပဲ။ ပျားရည်တွေလည်း သောက်ရတယ်တဲ့။ ဖိုးတေ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ကစပြီး ပျားအုံကို လောက်လေးခွနဲ့ပစ်။ ပျားသလက်က ပေါက်ကျလာတဲ့ ပျားရည်ကို အောက်

ကပါးစပ်ဟပြီသောက်သတဲ့၊ ပျားတွေ ဝိုင်းတုပ်တဲ့ကြားက ပေခံနေပြီး ပျား
ရည်ခက်တွေ မကျတော့မှ အိမ်ပြန်လာတယ်။

“ဟဲ့ - နင့်မျက်နှာတွေ၊ နားရွက်တွေ ရောင်လို့ပါလား။ ဘာဖြစ်လာလဲ”

“ပျားတုပ်တာပါ - အမေရယ်၊ ထုံးလိမ်းလို့က်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“ပျားဆိပ်တက်ရင် ဖျားတတ်တယ်။ ဖိုးတေရယ် - နင် ဘယ်နားထ
ပျားအုံနဲ့ တွေ့လာလဲ”

“အိမ်နောက်က သရက်ပင်မှာလေ - နည်းတဲ့ပျားအုံကြီးလား”

“နင် အဆိပ်မတက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း - ခဏလေးပဲ ပူထူသွားပြီး ပျောက်သွားတာ”

“အင်း - နင် ပျားဆိပ်ပြီးတယ်ထင်တယ်။ ပျားဆိပ်က သိပ်ပြင်းတာ။
အင်းလေ - ကင်းသုံးကင်းမှာ တစ်ကင်းတော့ ပြီးတယ်လို့ လူတွေ ပြောကြ
တာပဲ”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို ထုံးဘူးထဲက ထုံးနဲ့ ပျားတုပ်တဲ့နေရာအနံ့
လိုက်သုတ်ပေးတယ်။ ဖိုးတေကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ။ အဲဒီလိုကောင်း။

ပျားဖွပ်နည်းကို သူ့ဘကြီး ဦးလူမောင်ထံက သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့
တယ်။

တောင်စောင်းတွေမှာ တွဲခိုနေတဲ့ ပျားအုံကျတော့ လေကားတွေ၊ ကြီး
တွေကို အသုံးပြုပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရတယ်။ သစ်ပင်တွေမှာရှိတဲ့ ပျားအုံ
တွေကိုတော့ အလွယ်တကူ ဖွပ်ရုံပါပဲ။ တောင်စောင်းမှာရှိတဲ့ ပျားအုံကျတော့
ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းပြီး ပျားသလက်ကို ဓားနဲ့ ဖဲ့ရတယ်။ ပျားတုပ်တဲ့
ဒဏ်ကိုလည်း ခံရတယ်။ ဖိုးတေက ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ပျားဆိပ်ပြီး
တဲ့သူဆိုတော့ သူ့ပျားတွေထက် တစ်ပန်းသာတယ်။

ပျားအုံကို မီးခိုးမိုင်းတိုက်ပြီး ပျားတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ရတယ်။ ပျားတွေ
ကင်းရှင်းသွားတော့မှ ပျားအုံထဲက ပျားသလက်ကို နှိုက်ယူရတယ်။ အဝတ်
ကို ထူထူဝတ်ရတယ်။ ဒါမှ - ပျားတုပ်တာကို ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်။

ပျားရည်ဟာ ရာသီဥတုပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ နွေကာလမှာရတဲ့ပျားရည်
ဟာ အရည်အသွေးကောင်းပြီး ဈေးလည်းကောင်းကောင်းရတယ်။ အဲဒီအခါ
မျိုးပျား ဖိုးတေတို့ အုပ်စုရော။

သူ့ဘကြီး ဦးလူမောင်က ပြောပြတယ်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပျားအမျိုးပေါင်း သောင်းဂဏန်းနဲ့ ချီပြီးရှိတယ်ကွ”

“ဟာ - ကျွန်တော်တို့သိတာတော့ ယင်ပျားနဲ့ ဓွေးလေးပျားလောက်ပဲ”

“မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း၊ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းတို့လို ရေခဲတဲ့ အရပ်ဒေသကနေ
ပြီး ပူပြင်းခြောက်သွေ့တဲ့ သဲကန္တာရအထိ ပျားတွေကို တွေ့ရတယ်ကွ။ အုပ်စု
ခွဲပြီးနေတဲ့ ပျားတွေရှိသလို၊ တစ်ကောင်တည်းနေတဲ့ ပျားမျိုးလည်း ရှိတယ်။
ထိုနိုင်ငံမှာတော့ ပျားကြီး၊ ယင်ပျားနဲ့ သစ်ခေါင်းပျားမျိုးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီပျား
မျိုးတွေက ပျားရည်အများဆုံးရတတ်တာကွ”

“ဟုတ်လား - ဘကြီး”

ဘကြီးက အရေးထဲမှ သူ့ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို မီးညှိနေသေးတယ်။
ဖိုးတေက ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပေမဲ့ ဘကြီးဆီက ဗဟုသုတကို ရသမျှ
ယူတတ်တယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်မီးခိုး သူ့ဘက်လာရင်တော့ လက်နဲ့ ယမ်းလိုက်
ရုံပဲ။

“တို့မြန်မာဆေးကျမ်းဖြစ်တဲ့ “ဥတုဘောဇန” ကျမ်းမှာ ပျားရည်နဲ့ပတ်
သက်ပြီး စုံစုံလင်လင် ဖော်ပြထားတယ်ကွ။ ပျားရည်သည် ချို၏၊ စဉ်းငယ်ဖန်
၏၊ အဆီမရှိ၊ ကြေလွယ်၏၊ အေး၏၊ ဝမ်းဗီးကို တောက်စေ၏၊ အားကို ဖြစ်
စေ၏၊ အဆီကို နှိပ်ဖျက်လို ဆိုထားတယ်”

ဖိုးတေက မိမိသည် ပျားရည်ရအောင် လုပ်ပေးသူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်
တိုင် ဂုဏ်ယူတယ်။ လူတွေအတွက် အသုံးဝင်သော ဆေးတစ်မျိုးကို ဖန်တီး
ပေးသူပါလားဟု မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးမိတယ်။ သူ့အတွေးကို ရပ်တန့်
စေသူက ဘကြီး။

“ဓာတုရသလေးစောင်တွဲ ဓာတ်ကျမ်းမှာ -

ပျားကြီးရည်ကား၊ ပရမေမာနာ၊ ကုတ်ဟီးနာနှင့်၊ ဝမ်းသာတန်စေ၊ တွေ
ဝေမိန်းမော၊ ဖြစ်သောရောဂါ၊ မညှာတိုးပွား၊ နာမြစ်စား၏ - လို့ ဆိုထားပြန်
တယ်ကွ။ ဆေးဝါးဖော်ရာမှ ပျားရည်မပါရင် မပြီးသလောက် အရေးပါတယ်။
ပျားကြီးရည်နဲ့ ပျားလေးရည်ဆိုပြီး ရှိတဲ့အနက် ပျားလေးရည်ဆိုတာ ယင်ပျား
လိုအကောင်ခပ်သေးသေး ပျားကလေးတွေက ရတာကွ။ ဆေးဖက်သိပ်ဝင်
တာက သစ်ခေါင်းပျားရည်ဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ကင်ဆာရောဂါတွေတောင်
ပျောက်တယ်လို့ပြောကြတယ်။ ပျားအကြောင်း၊ ပျားရည်အကြောင်းပြောရင်
မကုန်နိုင်ဘူးကွ”

ဘကြီး ဦးလူမောင်ဆီက ဗဟုသုတတွေရလိုက်ခြင်းက ဖိုးတေအတွက်
အားတက်စရာပင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖိုးတေ ပျားဖွပ်ဘုရင်ဟု တင်စားခေါ်ရ
လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်မှု ရှိလာခြင်း ဖြစ်တယ်။

သည်နေ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မို့ ဖိုးတေတို့ ရွာလုံးကျွတ် ပျော်နေ
ကြ၏။ ဖိုးတေတို့ရွာဦးစေတီတွင် မီးပုံးတွေအစီအစဉ် ထွန်းညှိပူဇော်ထားတယ်။
အိမ်တိုင်းစေလို့လို့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ကြိုဆိုပူဇော်ကြ
၏။ ချောင်းရိုးတွင်လည်း မီးမျှောပွဲ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိတယ်။ ရွာ၏ လှပျိုဖြူ
များကယ်မ်းအလှအကတို့ဖြင့် ချော်ဖြေတင်ဆက်ကြတယ်။ ရွာလေ့အတိုင်း
သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလည်း လုပ်တယ်။ သက်ကြီးဘိုးဘွားများတွင် ဘကြီး
လူမောင်က အသက်အကြီးဆုံး၊ (၉၈) နှစ်ရှိပြီ။ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတွင် သက်
ကြီးဘိုးဘွားများအား ဖိုးတေက ပျားရည်တစ်ပုလင်းစီ ကန်တော့တယ်။

ဘကြီးလူမောင်က သြဝါဒစကား ချီးမြှင့်တယ်။

“ခုလို နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးမှာ သက်ကြီးရွယ်အို ဘိုးဘွားတွေကို ပူဇော်
ကန်တော့ခြင်းဟာ ဂါရဝဝါစ၊ နိဝါတောစ မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ်တယ်။ လူငယ်
တွေအဖို့ လူကြီးတွေကို ပစ်ပယ်မထားဘဲ ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေခြင်း။

ပူဇော်ခြင်းဟာ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့အကျင့်မွန်၊ အကျင့်မြတ်တွေပဲ။ ကိုယ့်
အချိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ သာသနာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမှာ တို့တစ်တွေ
အားလုံးရဲ့တာဝန်ပဲ။ ဒီနေ့ ပူဇော်ကန်တော့တဲ့အထဲမှာ ကျုပ်မြေး ဖိုးတေ
ကန်တော့တဲ့ပျားရည်ဟာ တို့ဘိုးဘွားတွေရဲ့ အသက်ရှည်ဆေးပေါ့ကွာ။
မောင်ဖိုးတေအတွက် အားလုံးသောဘိုးဘွားတွေက ဆုတောင်းပေးကြပါ။
ကန်တော့ကြတဲ့ လူငယ်မောင်မယ်အပေါင်း သက်ရှည်ကျန်းမာ ဘေးကင်း
ကွာလို့ လိုသောဆုနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေလို့ အဘိုး ဒီနေရာကနေပြီး ဆုတောင်း
မေတ္တာပို့ပါတယ်”

ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်ပြီမို့ ဦးမြင့်သောင်းနဲ့ ဒေါ်မြနစ်တို့ မိဘ
ဝတ္ထုရားနဲ့အညီ ဖိုးတေအတွက် မိန်းမတောင်းပေးကြတယ်။ ကြည်ဖြူစွာပဲ
လက်ခံကြပါတယ်။

ဖိုးတေတို့ မင်္ဂလာပွဲကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပါပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး
နောက်တစ်နေ့နံနက် အရက်ဆွမ်း ကျွေးလိုက်တယ်။ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေး
ပေါ့။ မိညီမြက ဖိုးတေတို့အိမ်မှာ လိုက်နေတယ်။ ခင်မုန့်ကလည်း ယောက်မ
ဖြစ်တဲ့ မိညီမြကို အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်တယ်။ မိညီမြကလည်း ဖိုးတေရဲ့
အဖေနဲ့အမေကို မိဘအရင်းတွေလိုပဲ ရိုသေလေးစားတယ်။ ခင်မုန့်တာဝန်
ပေါ့သွားပြီ။ ဖိုးတေကို သတ်ပေးဖို့ မိညီမြ ရှိနေပြီပဲ။ ခင်မုန့်ခေါ်သလိုပဲ
အစ်ကိုလေးလို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့မိသားစုရဲ့ဘဝဟာ ပျော်ရွှင်စရာအတိ၊
မိညီမြက ဖိုးတေရဲ့အဖော်အဖြစ် ပျားဖွပ်ရာသို့ လိုက်တယ်။ အရင်ကလို
ဖိုးတေတစ်ယောက်တည်း မျှော်ရတာထက် ဖိုးတေရော မိညီမြကိုပါ မျှော်
ရပြီ။

မိညီမြက ဖိုးတေနားတဲ့ရက်တွေမှာ သူ့မိဘတွေဆီ ဖိုးတေကိုပါ ခေါ်
သွားတယ်။ တစ်နေ့ကုန်နေပြီး ညဇာထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြတယ်။ မိညီမြ
အဖေဦးပန်းခင်က ဖိုးတေကို ပြောတယ်။

“သားရယ် - မင်းအလုပ်က အန္တရာယ်များပါတယ်။ တောစောင်း
တောင်စောင်းတွေမှာ တက်ပြီး ပျားဖွပ်ရတာမို့ တခြားအလုပ်တစ်ခုလောက်
ရှာပြီးလုပ်ပါလား”

မိညိုမြအမေကလည်း ထိုနည်းနဲ့ နှင်နှင် ဆိုတယ်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ - သားရယ်။ မိညိုမြမှာလည်း မပေါ့မပါး ဖြစ်လာပြီ။ ဒါကြောင့် အမေတို့လယ်ကိုပဲ ဦးစီးလုပ်ပါလား။ တို့မှာ အကုန်ပြည့်ပြည့် စုံစုံရှိတာပဲ”

မိညိုမြကပါ မနေနိုင်၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် ဖွင့်ဟတယ်။

“အစ်ကိုလေးရယ် - ညီမတို့လယ် (၁၀) ဧကတောင် ရှိတာပဲ။ အစ်ကိုလေးအလုပ်က အသက်အန္တရာယ်နီးပါးဘိသနဲ့၊ နောက်ရက်တွေဆို ညီမလည်း အစ်ကိုလေးနောက်ကို လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ - နော် - နော် အစ်ကိုလေး”

သုံးဦး ဇလှယ်ညှပ်ပြီး ပြောနေကြတော့ -

ဟုတ်တဲ့အဲဒါ၊ တွန့်တော် စဉ်းစားပါဦးမယ် ဟု ဖိုးတေ ပြောလိုက်ရတယ်။

ပြောသာ ပြောရတယ်။ ဖိုးတေသည် အလုပ်ကို စွန့်ခွဲဝန်လေးနေတယ်။

မိညိုမြတလည်း ရတနာလေးတစ်ပါး ခိုက်ထဲတွင် ဝှက်ထားမိပြီ။ သည်အတွက် ရုန်းကန်ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့လေ - လူကြီးတွေပြောစကားကလည်း အလေးထားဖို့ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်။ တောတောင်နှင့် ဆက်နွယ်တဲ့အလုပ်ဆိုတော့ အချိန်မရွေး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ဖိုးတေရင်ထဲမှာတော့ ပျားအုံတွေနဲ့ မိညိုမြနဲ့ ခွန်တွဲပြီး လွန်ဆွဲနေကြပြီ။ ရှိန်စွင်ထဲ ထည့်မယ်ဆိုရင် ပျားအုံတွေဘက်က အလေးသာမလိုလို ဖြစ်နေတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေနဲ့အမေကို တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။

“အဖေနဲ့အမေ - ညီမလေး ခင်မုန့်ရောပေါ့။ သား - ဒီပျားဖွပ်တဲ့အလုပ်ကို မိညိုမြကလေးမမွေးမချင်း မလုပ်ဘဲနေရင်ကောင်းမလားလို့”

“မင်း - ဘာပြောလိုက်တယ် - ပြန်ပြောစမ်း။ ငါတို့ နားကြားများ လွဲတာလား”

“အော် - ဒီအလုပ်ကို မိညိုမြ မမွေးခင်အထိ နားရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ - သားရယ်။ မိညိုမြမွေးပြီးရင်လည်း ဒီအလုပ်ကို တစ်သက်လုံး စွန့်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ အဖေတို့ သာဓုခေါ်ချင်တယ်ကွာ - ဘယ်လိုလဲ”

ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး လေးလေးဖင့်ဖင့် စကားဆိုလိုက်တယ်။

“သည်တစ်ခေါက် သွားလိုက်ဦးမယ် - အဖေရယ်။ သစ်ခေါင်းပျားတွေ တွေ့ထားလို့၊ သစ်ခေါင်းပျားက ဆေးအစွမ်းထက်တယ် - အဖေရ။ ကြီးတော်ဒေါ်စန်းလှိုင် မှာထားလို့...”

“အေးလေ - မင်းဆန္ဒပဲ။ သစ်ခေါင်းပျားကတော့ သတိထားပေးဟု။ သူက မြင်မြင်ထင်ထင် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အဖေ၊ သား - တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ သည်တစ်ခေါက်က ကိုယ့်အတွက် ငွေလေးငါးသောင်း ရမှာ - အဖေရဲ့။ မိညိုမြရဲ့မိဘတွေကလည်း သူတို့လယ်ကို ဦးစီးလုပ်ဖို့ ပြောရှာပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ - မင်းလည်း လယ်လုပ်ဝန်းကို အတော်အတန် သိပြီးသားပဲ။ စီးပွားတွက်တွက်ရင် ဘဝအာမခံချက် ရှိတယ်ကွ။ မင်း စိရိယမျိုး၊ လုံ့လမျိုးနဲ့ဆိုရင် အကျိုးပေးနိုင်တာပဲ”

ဖိုးတေစိတ်တွေလုံးချာလည်လိုက်နေတယ်။ ပေးပြီးသားကတိစကားကို မဖျက်ချင်။ စကားသံတို့က ပဲ့တင်ထပ်မျှ။ အိပ်လို့မပျော်။ သူ့စိတ်တွေ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်ဆီ ပြန်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကပေါ့။ ဒီတုန်းက ဖိုးတေ မြို့ကို ပျားရည် တက်ရောင်းဖူးတယ်။ ဆိုင်ရှင်အဖေကြီးက -

“မင်းပျားရည် စစ်ရဲ့လား” - တဲ့၊ ဒီတော့ - ဖိုးတေက -

“ကြိုက်သလိုစမ်းပါ။ မစစ်ရင် ငါးဆပြန်လျော်ပါ့မယ်” လို့ ရဲ့ရဲ့ကြီး အာမခံ လိုက်တယ်။

“အလကားနောက်တာပါကွယ်။ နောက်ထပ်ရရင် ယူချင်သေးတယ်”

ဟုတ်တယ်လေ ...။ လူတွေကလည်း ကိုယ့်ဖို့ကိုယ်ကြည့်ကြတယ်။ သကာရည်ကို ပျားရည်နည်းနည်းနဲ့စပ်ပြီး ရောင်းကြတယ်။ ယားရင်းထားရင်း

ခဲလာရော့အဲဒါ - လူတွေရဲ့ဝိသမလောဘပဲ။ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး။ ဈေးပေါပေါ
ရလို့ ယူလိုက်ရော။ အဲဒီပျားရည် မစစ်တာတွေ သုံးစွဲမိရင် ချောင်းတဟွတ်
ဟွတ် ဆိုးပါလေရော။ တကယ့်ပျားရည်စစ်ရင် သံပုရာရည်ညှစ်ပြီး လျက်ပေး
ရင် ချောင်းဆိုးပျောက်တဲ့အပြင် လည်ချောင်းထဲမှာလည်း ရှင်းသွားရော။
ပျားရည်ရဲ့အာနိသင်က အဲဒီလောက် အစွမ်းထက်တာ။

ဖိုးတေ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးရှင်း သက်ပြင်းချမိတယ်။ မိညိုမြ
က ကရုဏာသက်စွာ မေးလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုလေး - အိပ်မပျော်ဘူးလား။ ဘာတွေတွေးမိပြီး သက်ပြင်းချရ
တာလဲ”

“ရောက်တတ်ရာရာတွေပါကွာ။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက်
မင်းတို့ယဝနံ ဘယ်နှလရှိပြီလဲ။ လေးလကျော်ပြီနော် - ဂရုစိုက်ပါကွာ။ အစား
အသောက်၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ။ အလုပ်ကြမ်းတွေ မလုပ်နဲ့။ မင်းညီမ
ခင်မုန်ကို လုပ်ခိုင်းနော်။ အချဉ်အစပ်တွေလည်း ရှောင်။ မအိမ်သာဖြစ်ရင်
လည်း ပြော”

“အစ်ကိုလေးရယ် - အိုးကမပူ၊ စလောင်းက ပူနေပြန်ပြီ။ ညီမလည်း
ဂရုစိုက်ပါတယ်။ မမြင်ရသေးတဲ့ ရင်သွေးကလေးအတွက် ညီမ မုန်းဆကြည့်
တယ်။ ယောက်ျားကလေးမွေးလို့ ဖအေနဲ့တူရင် ကောင်းစားတတ်တယ်။
သာဠီးမိန်းကလေးဟာ အမေနဲ့တူရင် ကောင်းစားတတ်တယ်လို့ သူများတွေ
ပြောကြတာပဲ”

“ကဲ - မိညိုမြရေ - အိပ်တော့နော်။ အစ်ကိုလည်း အိပ်တော့မယ်။ မနက်
အလုပ်သွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကိုလေး”

သန်းခေါင်ကြက်တွန်ပြီး ဖိုးတေလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား
တယ်။ မိညိုမြကတော့ မနက်ကို ချက်ပြုတ်ပေးရမယ့် အစီအစဉ်ကို တွေးလို့
တော် တော်နဲ့ အိပ်မရ။ သူ့အစ်ကိုလေးပေါ် ဘယ်လက်တင်ရင်း အိပ်ပျော်
အောင် အိပ်လိုက်တယ်။ သူ့အစ်ကိုလေး၏ ဟောက်သံက နှိုးစက်အလား။

နံနက်ငါးနာရီထိုးသည်နှင့် မိညိုမြ ထမင်းထချက်တယ်။ နေလှန်းထားတဲ့
ငါးစုံမခြောက်လေးတွေကို ဆီပူထိုးလိုက်တယ်။ ညက ငါးဟင်းကျွန်ကို
သရက်သီးနဲ့ ငါးပိလိမ်မာ ချက်လိုက်တယ်။ တို့စရာအဖြစ် ဘူးသီးပြုတ်နဲ့
ခရမ်းကျွတ်သီးလေးတွေ ထက်ခြမ်းခွဲပြီး ထမင်းချိုင့်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ရေနွေး
မာတ်ဘူးကိုတော့ ရေနွေးမထည့်ထားသေး။ သွားခါနီးမှ ထည့်ပေးမယ်။

“အစ်ကိုလေး - ထတော့လေ - မိုးလင်းနေပြီ။ နေမထွက်ခင်သွားမှ ...”

ဖိုးတေ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ဘုရားကန်တော့တယ်။
အဖေနဲ့အမေကို ကန်တော့တယ်။

“ခင်မုန်ရေ - နင့်အစ်မကို ဂရုစိုက်ဦး။ အလေးအပင်တွေ မ၊ မခိုင်းနဲ့ နေ့
ကြားလား”

“စိတ်ချပါ - အစ်ကိုလေးရယ်။ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားစမ်းပါ။ အစ်ကိုလေး
သာ အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်။ ခြေခင်းလက်ခင်းလည်း ကြည့်သွား။ အသွား
မတော်တစ်လှမ်းတဲ့”

မိညိုမြက ပြုံးလိုက်တယ်။

“သွားပြီ - ခင်မုန်နဲ့ မိညိုမြရေ၊ အပြန်ကိုသာ မျှော်နေပေရော”

ရွာထိပ်အရောက်တွင် ငှက်တစ်ကောင်က သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် နေ
ပါချတယ်။ နေမပူသေးလို့ ခမောက်မဆောင်းတော့ သိသာတယ်။ ဒီငှက်နယ်
ပါစရာရှားလို့ လူခေါင်းပေါ်မှ ... “ဟင်း” ...။ ဖိုးတေ အဝတ်နဲ့ ပွတ်လိုက်တယ်။
ဟင်း - နံလိုက်တာ။ မင်္ဂလာမရှိ၊ ကျက်သရေမရှိနဲ့ ...။

ရှေ့တွင် သူလိုပျားဖွပ်မယ့် သူလေးငါးယောက်၊ ငထွန်းတို့၊ ငနက်ကြီးတို့
အုပ်စုပါလား။ ခြေလှမ်းခင်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်တယ်။ အနားအရောက်တွင်
ငထွန်းက မေးလိုက်တယ်။

“ကိုဖိုးတေ - မိညိုမြ မပါဘူးလားဗျ”

“မပါဘူးကွ။ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ပို့ ထားခဲ့ရတယ်”

“ကိုဖိုးတေ - သည်နေ ဘယ်ဘက်ကိုလဲ”

“တောထဲကိုသွားမှာ ... သစ်ခေါင်းပျားအုံကို ဖွပ်မှာကွ။ ငါ - သုံးလေးရက်လောက်က တွေ့ထားတာ။ သစ်ခေါင်းပျားအုံက ဖွပ်ရတာ ခက်တော့ခက်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တို့တော့ သစ်ခေါင်းပျားအုံ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ကိုဦးတေဖွပ်တာကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ။ လိုက်လို့ရမလား။ ဖြစ်မှလည်း ပြောနော်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ...။ မင်းတို့လည်း ကိုယ့်ရွာသားတွေပဲ။ ဝဟုသုတ ရတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ - ကိုဦးတေရာ”

“ကဲ - လာကြ။ တူတူသွားကြမယ်”

ဦးတေက ရှေ့က သုတ်သုတ်သွားတယ်။ ငနက်ကြီးတို့အုပ်စုမနည်းလိုက်ရတယ်။ အတန်ကြာသော် သစ်ပင်တစ်ပင်ရှေ့တွင် ဦးတေ ရပ်လိုက်တယ်။ ဦးတေက သူပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ချလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ သစ်ပင်မှာ ကြည့်လိုက်စမ်း - ဘာတွေ့လဲ”

“ဘာမှလည်း မတွေ့ပါလားဗျ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ပျားဖွပ်သမားဟာ မျက်စိလျှင်ရတယ်ကွ။ ဟောဟိုခွကြားမှာ သစ်ခေါင်းကြီး မတွေ့ဘူးလား။ အဲဒီသစ်ခေါင်းထဲမှာ ပျားအုံရှိတယ်ကွ”

“ကိုဦးတေ - ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲဗျ”

“ဒီလိုကွ - သစ်ခေါင်းပျားတွေက များသောအားဖြင့် အဲဒီလိုသစ်ပင်အခေါင်းထဲမှာ အန္တရာယ်ကင်းအောင် နေလေ့ရှိကြတယ်။ ပျားအုံကိုလည်း သစ်ခေါင်းထဲမှာပဲ ဖွပ်တတ်ကြတယ်။ ဘေးကင်း၊ ရန်ကင်းပေါ့ကွာ”

“ကိုဦးတေလိုပျားဖွပ်ဘုရင်နဲ့တွေ့တော့ ဘယ်မှာလာပြီး အန္တရာယ်ကင်းတော့မလဲဗျာ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား”

“ဦးတေ - သဘောကျလွန်းတော့ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သပေါ့”

“ကြည့်စမ်းဟေ့ - ပျားကလေးတွေ သစ်ခေါင်းပေါက်ဝမှာ ပျံနေတာ မမြင်ကြဘူးလား”

မြင်မှာပေါ့။ သူက မှန်ပြောင်းကလေးနဲ့ ကြည့်နေတာကိုး။ သည်ပညာတွေ သာတာကြောင့်လည်း ပျားဖွပ်ဘုရင်ဘွဲ့ရတာပဲ။ သူပျားတွေထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်တာပဲ။

ငနက်ကြီးတို့အတွေး ...။

“မင်းတို့က ပျားအုံမတွေ့တော့ ဒီအပင်ကြီးမှာ ပျားရှိမယ်မထင်ဘူးမှတ် ကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ - ကိုဦးတေရေ - ဟုတ်ပါ”

“ကဲ - လုပ်ငန်းစကြရအောင်”

ဦးတေ လှေကားထောင်လိုက်တယ်။ လွတ်နေတဲ့နေရာကိုတော့ ဓားနဲ့ ထစ်ပြီး တက်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲက ရေနံဆီဆွတ်ထားတဲ့အဝတ်ကို တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ပတ်ချည်ပြီး မီးတိုလိုက်တယ်။ ပြီး - တွင်းဝကို ရွှေ့လိုက်တယ်။ မိုင်းဦးငွေ့တွေနဲ့အတူ ပျားတွေ တန်းစီထွက်လာပြီး အဝေးကို ပျံတဲ့အကောင်က ပျံ့ဦးတေကို တုတ်တဲ့အကောင်က တုတ်နဲ့ ပျားပန်းခတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မယ်။ ဦးတေအဖို့တော့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ ကြိတ်မှိတ်ခံရင်း သူ့အလုပ် သူဆက်လုပ်တယ်။ ပျားအုံထဲက ပျားသလက်ကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး ကလော်လိုက်တုန်း ...။

“အား ...”

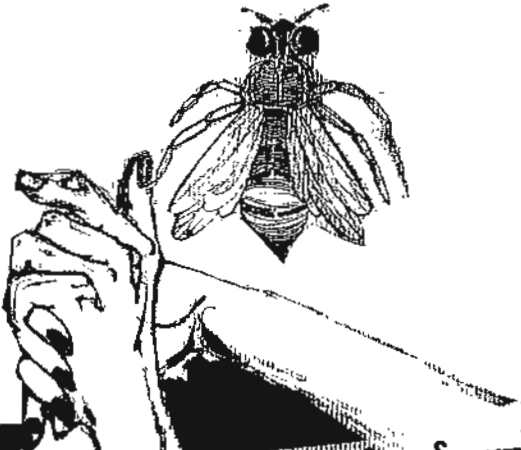
သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတယ်။ လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး -

“ငနက်ကြီးရေ - ဝါကို ဟိုအကောင် ကိုက်လိုက်ပြီဟေ့”

“ဟင် - ကိုဦးတေ - ဆင်းတော့ - ဆင်းတော့။ ရွာကို မြန်မြန်ပြန်မှဖြစ်မယ်။”

“အေးကွာ - လုပ်ကြပါဦး”

အောက်ရောက်တော့ လက်ခုံနဲ့ တစ်ထွာလောက်အကွာမှာ အဝတ်စည်းပြီး ပုဆိုးတွေကို စောင်ပုခက်လုပ်၊ ထမ်းပိုးလျှိုပြီး ထမ်း၊ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာကြတယ်။ တွေ့တဲ့လူက မေးလည်း ဘာမှမပြောဘဲ လာကြတာ အိမ်ကိုရောက်ရော...။ မိသားစုကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အရပ်ဆရာကို သွားပင့်ကြတယ်။ ဆရာရောက်လာလာချင်း ငွေတင်ပြီး မန်းမှုတ် ...။ ပြီးတော့ စုတ်ထိုးတော့တာပဲ။ ဖိုးတေကတော့ မျက်လုံးပြာနေပြီ။ သည်လိုနဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကြာသွားတယ်။ ဆီးလည်း သိပ်သွားလို့မရဘူး။ အခြေအနေက ဆိုးဆိုးလာတယ်။

BURMESE CLASSIC

မဟုတ်ဘူး - ကျွန်တော် - ဘုရား - မြတ်ဗုဒ္ဓကို ရောက်သွားတာ။
ကျွန်တော်ရေမှာ လူတွေတန်းစီနေတာ...။ ယမင်းကြီးက မင်းအလှည့်
မရောက်သေးဘူး။ ဒါစာစောင့်ဦးဆိုလို့ ကျွန်တော်စောင့်နေတာ။
ဆီပူအိုးကြီးတွေ သုံးလုံးတောင် တည်ထားတာ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
တည်ပြီးကြော်နေတာ။ ကျွန်တော်အလှည့်ရောက်ခါနီးမှာ
အတင်းထွက်ပြေးလာတာ...။

ဘကြီးလူမောင်လာတော့မှ မြို့ဆေးရုံကို ပို့ဖြစ်တယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေက ကရုဏာဒေါသောနဲ့ အပြစ်တင်ကြတာပေါ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ကုကြပါတယ်။ မြွေကိုက်ရာကို ကြည့်လိုက်တော့ မြွေပွေးလို့သိရတယ်။ လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာပဲ မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်လာပြီး အရည်လဲနေသလိုပဲ။ မိညိုမြနဲ့ ခင်မုန်လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဖိုးတေလည်း မေ့မြောသွားတယ်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေလည်း မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြစ်လို့...။ ဆီးဆေးတွေထိုး၊ အသက်ကယ်ဆေးတွေထိုးလို့ပေါ့။

“ခင်မုန်ရေ - အစ်ကိုလေးတော့ - ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပါတော့မလား”

“ဟယ် - အစ်မညိုမြကလည်း မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း၊ သူတို့လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကုသပေးနေတာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ - ခုထိ ဘယ်ဖရသေးတော့ စိုးရိမ်တာပေါ့”

“ဟော - အမေ လိုက်လာတယ် - အစ်မညိုမြရေ”

“အမေရယ် - ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ”

“ဟဲ့ - ငါ့သားလေး ဘယ်လိုနေလဲ။ သက်သာရဲ့လား”

“ကြည့်သာကြည့်တော့ - အမေရေ၊ သတိလစ်နေတာတစ်နာရီလောက်ကြာပြီ”

“မြတ်စွာဘုရားရှင်ကြီး - ကျွန်မသားလေး ရေတိမ်နစ်ရတော့မယ်နဲ့ တူတယ်။ ကယ်တော်မူပါ ဘုရား”

ဖိုးတေအဖြစ်ကို မြင်ရ၍ အမေရင်ဆို့မတတ်ခံစားရတယ်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မှိုတက်နေပြီး မျက်လုံး ပြူးသည်ထက် ပြူးလာတယ်။ မျက်လုံးက အရောင်ထွက်နေသလိုပင်။

“ဘုရား - ဘုရား - အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား - သားရယ်”

ဖိုးတေအမေ ဒေါ်မြနှစ်က သားအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ယူကြိုးမရစွာ...။

“အမေ - ဆရာဝန်ကြီး လာနေပြီ။ ဘေးကို ဖယ်လိုက်ဦး”

“လူနာရဲ့အမေလား။ ကျွန်တော်တို့လည်း အစွမ်းကုန်ကုတာပဲ - အဒေါ်
ရေး နှစ်ရက်တောင် ရွာမှာကြာနေတော့ အတော်နောက်ကျနေပြီ။ နောက်ပြီး
မြွေကိုက်တဲ့နေရာကို စုတ်ထိုးထားတော့ အဆိပ်ကို ဖြန့်လိုက်သလိုပဲ။ တစ်
နာရီ၊ နှစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရမှာမဟုတ်
ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာဝန်ကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မသိနားမလည်တဲ့
အပြစ်ပါ”

ဟော - သတိရလာပြီ။ ဖိုးတေထပြုံးထိုင်လိုက်တယ်။ ကျီးကန်းတောင်း
မှောက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် - ဘယ်ကိုပြန်ရောက်လာတာလဲဗျ”

“မင်း - ဆေးရုံမှာပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး - ကျွန်တော် - ခုန - ငရဲပြည်ကိုရောက်သွားတာ။ ကျွန်တော့်
ရှေ့မှာ လူတွေတန်းစီနေတာ ...။ ယမမင်းကြီးက မင်းအလှည့်မရောက်သေး
ဘူး။ ခဏစောင့်ဦးဆိုလို့ ကျွန်တော်စောင့်နေတာ။ ဆီပူအိုးကြီးတွေ သုံးလုံး
တောင်တည်ထားတာ။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထည့်ပြီးကြော်နေတာ။
ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်ခါနီးမှာ အတင်းထွက်ပြေးလာတာ ...”

“ဖိုးတေ - သားလေး - မင်းကယောင်ကတမ်းတွေဘာလို့လျှောက်ပြော
နေတာလဲ”

ခုတင်တိုင်ကို ဖက်ပြီး ပြောပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဟော - လာခေါ်နေပြီ။
ကြောက်တယ် - ကြောက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦး။ အဝမှာ
လာခေါ်နေပြီ”

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အဝကိုထွက်၊ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် ပြေးလေပြီ။
အဝေးကြီးမပြေးနိုင်ပါ။ မျက်စိက မမြင်ရတော့ဟိုတိုက်၊ သည်တိုက်နဲ့လဲရင်း
အသက်ပျောက်ရတယ်။ ပြောရရင်တော့ ငန်းဖမ်းပြီး ပြောချင်ရာ ပြောတာ
ပေါ့။ သူပြောတာ ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မယ်။ ငရဲပြည်က ထွက်ပြေးလာသူ

ဖိုးတေ။ ခုသေသွားတော့ ဘယ်ကိုရောက်မလဲ။ မည်သူမှ အတပ်မပြောနိုင်။
အားလုံးကြေကွဲဝမ်းနည်းရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူ့အတွက် ကောင်းမှု
တုသိုလ် လုပ်ပေးရုံသာ ...။

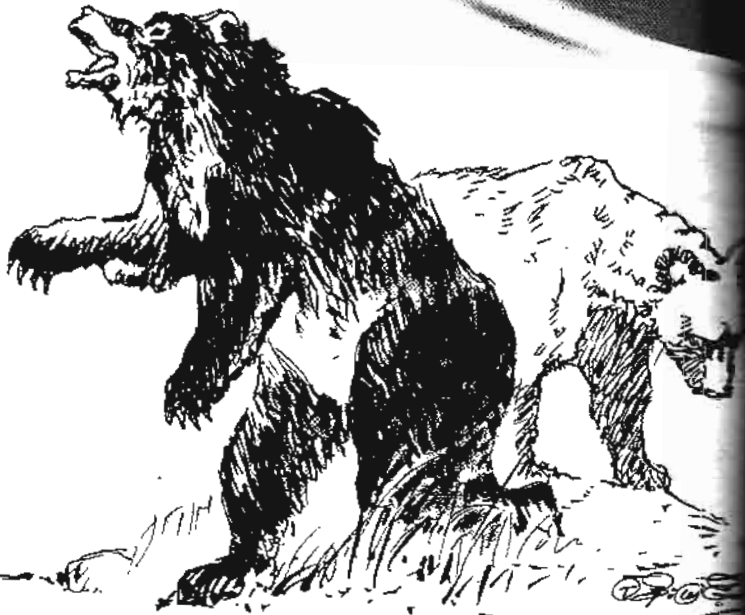
အင်း - ပျားဖွပ်ဘုရင် ဖိုးတေတစ်ယောက် ပျားဆိပ်ပြီးပေမယ့် မြွေစိပ်
တော့ မပြီးပါကလား။

စာမူရှင်များသို့

မရွေးချယ်သောစာမူများကို ပြန်လည်ပေးပို့
မည်မဟုတ်ပါ၍ မိတ္တူ၊ ပွားထားကြပါရန်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည်းထိတ်ရင်ဖိုစတူရင်း

မင်းခင်စိန်
ကျောက်လှေကား
ဝမ်းမာန်

ဆေးဖက်ဝင် ဝက်ဝံသတ္တဝါများကို
လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသည့် မုဆိုးတစ်စု၏
သက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားကြသည့်
တောတွင်းသဘာဝ ..

ဓမ္မအကျဉ်း

ဆောင်းဟေမန္တရာသီအစ ...၊ နင်းရည်များဖြင့် စွတ်စို
ထိုင်းထိုင်းနေသော တဲတန်းအစုလေးတစ်ခု... ဆင်စခန်း
(ထပ်)အဖြစ်တောဆင်ရိုင်းဖမ်းမုဆိုး (ဇန်ဒီး) များလည်း
တစ်ခါတစ်ရံ စခန်းချလေ့ရှိ၏။

နေရာကတန်းမြို့လေးမှ လီဒိုလမ်းမကြီးကိုဖြတ်
ကူးသည့် လမ်းခွဲလေးတစ်နေရာ တောလမ်းနံဘေး
ဟူးကောင်းတောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲတွင် ပါဝင်နေသော
ချောင်းကလေးက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဖြတ်သန်းစီးဆင်း
၍နေလေသည်။

အိန္ဒိယနယ်စပ်နှင့်လည်းနီးသော နာဂတောင်
တန်းကြီးတွေ ဝန်းရံနေသည်မို့ ညို ညိုမှိုင်းမှိုင်း အုံအုံ
ဆိုင်းဆိုင်းရှိလှ၏။

တချို့တောင်များက ဖိုးထိတောင်များဖြစ်၍ တောဆင်ရိုင်းကျေးငှက် သားရဲတိရစ္ဆာန်များတို့၏ စံပျော်ရာ ထိုဒေသရှိ တောင်များသည် နင်းခဲဖုံး လွှမ်းနေ၍ နေရောင်က နင်းထုကို အတော်ထိုးဖောက်ယူမှ အလင်းရောင် ဆိုတာ ရွက်ကြိုရွက်ကြားမှ မှန်ကူကွက်သဏ္ဍာန်သာ တွေ့ရ၏။

အမြင့်သစ်ပင်တွင်တောပန်းသဇင်များအဆုပ်လိုက်ပွင့်ကြသည့်ရာသီ ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးခေါင်ငှက်၊ ယောက်ဖခွေးခေါင်ငှက်၊ အောင်လောင်ငှက်တို့၏အသံက တောင်ကမ်းပါးယံတွေမှာ မင်းမူလိုနေသည်။

တော၏သဘာဝဆီတိဖြစ်ခြင်းတွင်လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်ရှိလှပေ၏။ ဤနေရာသည် ယခင်က ပယင်းထွက်ရာဒေသဖြစ်၍ သဘာဝတရားက ပေးဆက်ထားသည့် ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသဟူ၍လည်း ဟူးကောင်းတောင် ကြားဒေသက ဆိုကြလေ၏။

စတုရန်းမိုင် အကျယ်အဝန်း (၅၈၈၆) မိုင်ခန့်ရှိသလို အနောက်ဘက် ပတ်ကျိုင်တောင်တန်းနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်နှင့် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်တို့ ၏ လက်တက်မြစ်ဖျားခံရာ ရေဝေကုန်းတန်းက တည်ရှိနေသည်။

ရေစီးညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသော ချောင်းလေးတစ်ချောင်း တောရိပ် တောင်ရိပ်ကြားမှ ချောင်းဝေပြင်အောက် ဗြူဖြူဝါဝါ ကျောက်တုံးကလေး များနှင့် ရွှေရောင်ငါးလေးများ ခုန်ပျံမြူးနေသည့် ရွှေဝါရောင်ငါးကြင်း စသော ငါးများက ရေစီးထဲတွင် မြူးပျော်၍နေကြ၏။

ချောင်းတစ်ဖက်တွင် ငှက်ပျောရွက်စိမ်းစိမ်းဖားဖားနှင့် ထွာဆိုင်ခန့် သာသာငှက်ပျောသီးများကြပ်ပင်နက်များသည်တောဆင်ရိုင်းနှင့်ဝဲကောင် တိရစ္ဆာန်တို့အကြိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

မနီးမဝေး (ထပ်) ဆင်စခန်းတစ်ခုမှ ဆင်ရိုင်းကို ယဉ်ပါးအောင်ချောမြူ နေကြသော ဆော်ဘိုင်သီချင်းသံက တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာနေ သည်။

လမ်းပြထွန်းသိုက် နာဂမုဆိုး မနားရှင်၊ စောမူထီး၊ ကိုရောဘတ်တို့ ကျောက်ရေထွက်တွင် အမဲပစ်မုဆိုး စောထူး၊ မောင်ရန်နောင်တို့နှင့် တွေ့ ကြရန်ချိန်းဆိုထားပြီး၍ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် တရားတမောထမင်းလုံးပင် မစီကြတော့ဘဲ ကျောက်ရေထွက်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျောက်ရေထွက်သို့ ဟူးကောင်းလွင်ပြင်မှ တောတွင်းနေ တိရစ္ဆာန် များ၊ ဝဲကောင်များ ရောက်ရှိလာတတ်ပြီး ရေသောက်ဆင်းရင်း ရေကစား ကြ ဝဲကောင်များမှ ကျောက်ရေထွက် ရေအလျဉ်အောက်၌ သူတို့၏ဝမ်းစာ ဖြည့်တင်းသည့်အနေနှင့် ငါးများကို စောင့်စား ဖမ်းဆီးစားသောက်လေ့ ရှိ ကြသည်။ တောပစ်သူအချို့သာ သိထားသည့် ကျောက်ရေထွက်၏လျှိုဂှက် ချက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာလေးမောင်ရန်နောင်က ကျောက်ရေထွက်ထဲကျသွားပြီးမသေ ဘဲ သေရွာက ပြန်ရောက်လာတဲ့ သင်္ချီချောင်းရွာသား ဘသောင်းနှင့် တွေ့ခဲ့ လို့ ကျောက်ရေထွက်ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ် - မုဆိုးကြီးမူထီးရေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် - ရှေ့ပြေးအဖွဲ့ခွဲအရင်သွားနှင့်နေပြီးတာကိုး - ခနားရှင်ရဲ့”

သူတို့အဖွဲ့ တောတက်လာကြသည်မှာ (၁) နာရီကျော်ခန့် ရှိလေပြီး ကျောက်ရေထွက်ကို ရောက်ဖို့ရန် လိုသေး၍ ဆက်လက်တောတိုးနေရဆဲ။ ဆရာလေးမောင်ရန်နောင် တို့ အဖွဲ့နှင့် ယခုတိုင် မတွေ့သေး။ ရှေ့နား တည် ပင်ကြီးတွင် မျောက်တစ်အုပ်သည် လှုပ်ရှားလျက် “ကွီ-ကွီ-ကွ-ကွ” အသံများပေး၍ သစ်ရွက်ကြားမှ ကြည့်နေကြသည်။

“ဟော-ရှေ့မှာ ရေသံတွေ ကြားနေရပြီ။ ကျောက်ရေထွက် ရောက် တော့မယ်။ သတိထားကြဟေ့။ ဒီအချိန်ဆို ဝဲကောင်တွေ ကျောက်ရေထွက် ကို လာတတ်တယ်”

“ဝဲကို တွေ့ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ - မနားရှင်ရေ၊ ဝဲကောင်ဆိုတာ မမြဲ သည်းလက်သည်းအပြင် အခြားလွှင့်ပစ်ရတာ ဘာမှမရှိတူး။ ပြည်ပမှာ သည်းခြေတို့၊ အရေခွံတို့ ဈေးအရမ်းကောင်းတာကွ”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ ဆရာလေးတို့ကျောက်ရေထွက်မှာ စခန်းချမယ် လို့လိုက်ပို့တဲ့ အိမ်ဆင်ကြီးရဲ့မိုင်အွပ် အိုက်ပန်က ပြောတာ”

ထိုဒေသတွင် ကျွဲနွား ရှားပါးလွန်း၍ ဆင်သည် တောလမ်းခရီးမှာ ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီကျောက်ရေထွက်တောင်နှင့် ကျောက်သွေးတောင်ကို မြင်နေ ရပြီး ဆရာလေး မောင်ရန်နောင်တို့ စခန်းကို ရောက်လေတော့သည်။ ကျောက်ရေထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း ကျောက်တောင် ကျောက်စွယ် အဆင့် ဆင့်ကို ဗြတ်ကျော်လာခဲ့ရသောရေများက အောက်တွင် ရေပန်းတဖွားဖွား ချောင်းရေထဲသို့ စီးကျနေ၏။ ကျောက်ရေထွက်၏အောက်ခြေတွင် ရေကျ သံနှင့် ခုန်ပျံ့ထူးနေသည့် ရွှေငါရောင်နှင့် ရောင်စုံ အသွေးစုံ ငါးများက ရေပွတ်အတွင်း ကူးလူးနေကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ပုံကောင် များက ရှောင်မြောင်း၍ ဖမ်းဆီးစားသောက်ကြလေ ရှိ၏။

ကျောက်ရေထွက်ကို မှန်ဘီလူးတစ်ခုနှင့် မောင်ရန်နောင်က စူးစမ်းနေ ၏။

“ဆရာလေး - ဘာထူးခြားမှု ရှိနေလဲ”

“အဲဒါ ကြည့်နေတာ။ ရေသောက်ဆင်းချိန်ရောက်လာရင် တိရစ္ဆာန် တွေ တော်တော်လာကြမှာပဲ။ သူ့အုပ်စုနဲ့သူ လာတတ်လေ့ ရှိတယ်”

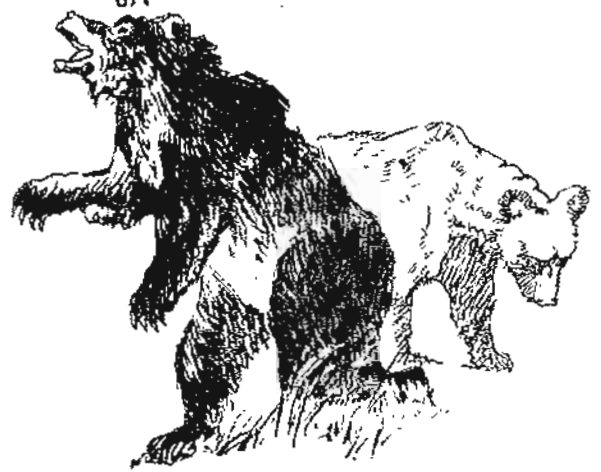
“အဲဒါ အခွင့်ကောင်းပဲ - ဆရာလေး”

တောပစ်ခို ငွေသောင်က ပြောမှန်းသိသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေမိ လိုက်သည်။

“ငွေသောင်ဇေ - မလောနဲ့ဦး။ ကျောက်ရေထွက်ကိုလည်း စူးစမ်းလေ့ လာရဦးမယ်။ အချိန်တော့ ယူရမယ်။ ဘာသောင်း - တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်ရေထွက်မှာ ဆင်သင်္ချိုင်းရှိတယ်ဆိုရင် မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်တွေက လည်း ရှိမှာပဲ။ အရင်ဆုံး ငါးစောင်ဖမ်းတဲ့ ပုံကောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ”

ဝံစုံတွဲဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဝံမက အစားလောဘတက်၍ ရေထဲမှရသော ငါးတစ်ကောင်ကို ရှောင်ရှားနိုင်ဖက်နှင့် ဖမ်း၍စားနေပေမယ့် နို့ညိုရောင်ပိစိုကောင်က တစ်ခါတစ်ခါ လေညှာကို အနံ့ခံ၍ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို စူးစမ်းရှာဖွေနေသည်။

“ဒါဆိုလည်း ပုံပစ်ကြတာပေါ့ - ဆရာလေး”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေချိန်တွင် ကျောက်သွေးတောင်မှ ကျောက်သွေးများ ယက်ပြီး ကျောက်ရေထွက်ဆီ ရေသောက်ဆင်းလာနေ သော တောတိရစ္ဆာန်များကို တွေ့ရလေသည်။

နေဝင်ချိန်တွင် တိရစ္ဆာန်များ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး အစာရှာထွက် လာသော တောကောင်ကြီးများ၏အသံများ ကျားတစ်သံ၊ မျောက်ကောင်မ တို့တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နေရာလှ၍ မာန်ဖီသံများကို ကြားရပြီး တော သည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

လရောင်အောက်၌ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် လူတစ်စုသည် ကျောက်ရေ ထွက်ချောင်းကလေးနံဘေး ကျောက်အငူများ၊ ကျောက်ဆောင်များကို အကာအကွယ်ယူထားကြသည်။

ဝဲကောင်နှစ်ကောင်က ရေပွက်နေရာတွင် ပလုံစီလျက် စုန်ယုံနေသော ငါးများကို စောင့်ဖမ်းနေကြသည်။ အနက်နှင့် နီညိုရောင်အသွေး ဝက်ဝံနှစ် ကောင်က အစားလောဘတက်နေကြသည်။

မုဆိုးတစ်စုက လေအောက်မှ ပစ်ခတ်ရန် အခွင့်အရေး သာနေ၏။ လရောင်ကလည်း ဓချောင်းကလေးကို ခြာကျနေ၏။ မြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ရှိလှသည်။

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဖျန်း - ဖျန်း”

“ဝေါ - ဝေါ”

တိတ်ဆိတ်သောညဉ့်ဦးယံတွင် ရေစီးသံက ညင်သာစွာ ထွက်လာ၏။ မောင်ရန်နောင်က စပရင်းဖီးလ်(.၄၀၇) အမဲပစ်ရိုင်ဖယ်(ပြောင်းရှည်)ကို အဆင်သင့်ပြင်ထားသလို မုဆိုးစောမူထီး၊ မနားရှင်တို့က စီဖုံးနှစ်လုံးပြူး ပြောင်းရှည်များကို ကိုင်ဆောင်လျက် အစာချောင်းနေသောဝံနှစ်ကောင်ကို ပစ်ရန် ပစ်ကွင်းအနေအထားကို လေ့လာနေကြသည်။

ဝံနံတွဲဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဝံမက အစားလောဘတက်၍ ရေထဲမှရသော ငါးတစ်ကောင်ကို ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖမ်း၍စားနေပေမယ့် နီညိုရောင်ဝံဖို ကောင်က တစ်ခါတစ်ခါ လေညှာကို အနံ့ခံ၍ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို စူးစမ်းရှာဖွေနေသည်။

ဝဲကောင်များသည် အနည်းဆုံးနှစ်ကောင်သုံးကောင် အုပ်စုဖွဲ့နေတတ် သည်။ နေအခါ သစ်ခေါင်းသစ်ပင်ဂူများတွင် ပုန်းခိုရင်း အိပ်စက်နားပြီး တောင်ကုန်းသစ်တောများ၊ စမ်းချောင်းများသည် သူတို့အတွက် စားကျက်

နှင့် ရေစိမ်းခြင်းနှစ်သက်လျက် သားငါးများကို ဖမ်းစားကြသည်။ ရေကူးလျှင် မြန်သလို ပျားလပို့လည်း ကြိုက်လေသည်။

အနံ့ခံကောင်းသည်။ လူမုဆိုးများနှင့်တွေ့က ရှောင်နေတတ်ပြီး နီးကပ် စွာတွေ့လျှင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် လက်စားချေတတ်၏။

မုဆိုး လံသာ၊ တံငါ လပိုက်၊

လေအောက်ရောက်နေသော မုဆိုးတစ်သိုက်အတွက် လကလည်း သာနေခြင်းက တစ်ဖက်တစ်လမ်းပစ်ကွင်းကို ရှင်းလင်းစွာ ညွှန်ပြနေသလို ဖြစ်၍ မုဆိုးကြီး စောမူထီးက မုဆိုးသင်္ကေတဖြင့်ပစ်ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

“ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း”

“ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း”

ရေထွက်အနီး စမ်းချောင်းထဲတွင် သေနတ်သံများ ဆူညံသွားပြီး ယမ်း နံယမ်းခိုးများ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

“ဂါး - ဂရီး - အူး - အူး - အူး”

“ဂရီး - အူး - အူး”

ဝံမက သေနတ်ဒဏ်ရာများနှင့် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း သွေးဒိုင်ထဲတွင် အသက်ပျောက်သွား၏။

ဒဏ်ရာ မပြင်းထန်သော ဝံဖိုကတော့ သူ့အဖော်အတွက် နာကျင်စွာ လက်တုံ့ပြန်ရန် နီးစပ်ရာ သစ်ပင်များ ဆွဲနတ်လျက် -

“အူ - အူ - အူး”

စူးစူးရှရှအော်၍ မုဆိုးတစ်သိုက်ရှိရာ ပြေးလာနေသည်။

“အူ - အူ - အူး”

တောတောင်ကို ဟိန်းသွားစေသောဝံဖို၏ နာကြည်းရွေးမြည်သံနှင့် အတူ -

“ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း”

“ဂရုး-ဂရီး-အူး-အူး”

သစ်ပင်များ၊ သစ်တိုင်းများ၊ လဲပြိုသံ၊ ညဉ့်ငှက်များ၊ ထ၊ပျံပြေးသံများ ဆူညံ၍သွားလေသည်။

သေကွင်း၊ သေကွက်ကို ထိမှန်၍ လဲကျသွားသောဝံ့ဖိုကြီး ကြင်ဖက် အတွက် အသက်ပေးလိုက်ရလေပြီ။

စိတ်ချရလောက်မှ မုဆိုးအဖွဲ့ အကာအကွယ်ယူထားရာမှ ထွက်လာ ကြ၏။ လရောင်နှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဝံ့နစ်ကောင်အရွယ်က မတိမ်းမယိမ်း၊ အနက်နှင့် နီညိုရောင်စပ်ထားပြီး ရင်ဘတ်တွင် အဖြူကွက်အစင်းများ ပါရှိ သည့် ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ်အရှည် (၅)ပေခန့် ရှိမည်။

ဝမ်းရေထွက်အနီး မီးဖိုသူကဖို၊ ဝံ့နစ်ကောင်ကို အရေဆုပ်ခွာ၍ ဖျက် သူဖျက်၊ ဒီတစ်ညကို ကျောက်ရေထွက်တွင် အချိန်ကုန်ရပေတော့မည်မို့ မောင်ရန်နောင် သူ့လက်စွဲတော် ဝိစကီပုလင်းပြားကိုယူ၍ ကျောက်ကမူ ပေါ်တွင် အရသာခံသောက်ရင်း တောတောင်သဘာဝတွင် နစ်မျောနေမိ သည်။

“ဆရာလေး-ဒီမှာ ဝံ့သားကြော်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ မြည်းဦး၊ ဆရာလေး-ဝံ့သားက စားရခဲတယ်၊ သည်းခြေကပိုပြီးဆေးဖက်ဝင်တယ်”

“ဘယ်လိုဆေးဖက်ဝင်လဲ - မုဆိုးကြီးမူထီးရယ်”

“ဝံ့သည်းခြေက ဆေးဖက်ဝင်သလို ရဖိုကလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဝက်ဝံ့တွေဟာ သူတို့ကို သေနတ် သို့မဟုတ် မြားမှန်ရင် သည်းခြေကို ထွေး ထုတ်ပစ်တာ အကျင့်တစ်ခုပဲ။ ရလည်း နည်းနည်းပဲ ရတတ်တယ်။ အစိမ်း ရင့်ရောင်ဝံ့သည်းခြေကို ဒဏ်ကြော့ရောဂါတွေမှာ အသုံးပြုလို့ရတယ်။ ဝံ့သားကို နွားနို့နဲ့ကြော်စား၊ ယောက်ျားအား တကယ်ကောင်း”

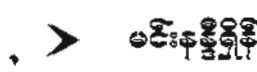
“ဒါဖြင့်ရင်-ပြည်မမှာ ရောင်းတဲ့ ဝံ့သည်းခြေဆိုတာ အစစ်လား”

“စစ်မစစ်ဆိုတာ ပြောဖို့ခက်တယ်။ ဝံ့သည်းခြေအစစ်က လက်ဖဝါး ထဲထည့်ပြီး လက်ခုံပေါ်က လျှာနဲ့လျက်ရင်တောင် ခါးတယ်။ အဲဒါမှ စစ်တာ။

ဒဏ်ကြော့ဆေးကျတော့ လူရဲကျင်ငယ်(ကလေးအရွယ်)နဲ့ ဝံ့သည်းခြေရော လိမ်း၊ နားအူ၊ သွားကိုက်တာလည်း သောက်ရင်ပျောက်တယ်”

“ကဲ-ကျုပ်လည်း အချမ်းပြေအောင် မီးတောက်အရက်နဲ့ ဝံ့သားကြော် မြည်းလိုက်ဦးမယ်ဗျို့”တဲ့။

အနီးမှာရှိတဲ့ ငွေသောင်တို့အဖွဲ့မှာ မုဆိုးကြီး စောမူထီးပြောစကားကို သဘောကျစွာ ဝါးခဲနဲရယ်သံဟာ ကျောက်ရေထွက်အနီးတွင် ဝေစီညံသွား လေတော့သည်။

စာပေရှင်များသို့ ..

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ရွေးချယ်ဖတ်ပြန်သော စာပေများ၍ အချို့ စာပေရှင်များသည် ဆက်သွယ်ရန်နေ့ရပ်လိပ်စာ မပါရှိခြင်း၊ နေရပ်ပြောင်း ရွေ့သွားခြင်း၊ ဆက်သွယ်စုံစမ်း၍မရရှိခြင်း စသည့် အခက်အခဲများ ရှိပါ သဖြင့် စာပေရှင်များအနေနှင့် လူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ တိုယ်စားလှယ်ဖြင့် ဖြစ်စေ စာပေရှင် လက်ဆောင်စာအုပ် ထုတ်လုပ်နိုင်ရန် ဆက်သွယ်မှု ပြုကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

လေးစားရှုမြင် သည့်ဆီတီဂရိတ်စုစု

လေးယောက်

ဝစ်ခါတစ်ရံကျပြန်တော့လည်း

မိုးလား တစ်ခဲခဲရွာနေ
 ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြရင်း အမှတ်မ
 ရွာချလိုက်သော မိုးက အငြိုးတကြီး ရွာ
 မတိတ်သည်မှာ ယနေ့ပါဆိုလျှင် (၃)ရက်တိုင်တိုင်
 ရှိခဲ့ပေပြီ။ ယာယီတဲကလေးကို ကြွသောင်းဝါးများကို
 ကြိမ်နွယ်ကြိုးများနှင့် အခိုင်အမာတုပ်ချည်ထားကြသ
 တော်သေးသော်လည်း အမိုးကို တောငှက်ပျောရွက်များ
 ထပ်၍မိုးထားသဖြင့် အထိုက်အလျောက် မိုးယိုမှုငှာ
 အခက်အခဲမကြုံကြရပေမဲ့လူ(၅)ယောက်စာနှင့် ကိုင်စေ
 ထားသည့်လက်နက်များ၊ ကျောပိုးအိတ်များကို လို
 ပေးနေသဖြင့် ခောက်နေသေးသ

မုန့်အာအွယ်အွယ်ခွယ်ခွယ် ငြိုးမားမု
 လောသဘာဝ၊ လောဟောင် လှေမိုင်းကျက်စားမှုတို့ကို
 ဝိုင်ခံယူရုံတစ်ထောင့်

လေပြင်းတို့နှင့်အတူ ဟိုဘက်ဆီမှလည်းကောင်း၊ သည်ဘက်ဆီမှလည်းကောင်း မိုးရေတို့ လှည့်အပတ်ခံနေမှုကြောင့် အဝတ်အစားနှင့် ကျောပိုးအိတ်တို့ စိုရွဲကုန်ကြပြီမို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်၊ မီးဖိုကြီးဘေးတွင် မိုးလင်းရမလောက်အောင်ပင် အခြေအနေတို့က ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖန်တီးလျက်ရှိနေသည်။

အရက်ပုလင်းကလည်း လုံလုံလောက်လောက် ပါမလာခဲ့ကြ။ အအေးအက်ကြောင့် အားလုံးခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး မီးဖိုကြီးကိုသာ အားကိုးနေကြရသည်။ မိုးလင်းလို့မှ သည်မိုးမတိတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအတွက် စားနေသော အခြေအနေတို့က ပိုဆိုးပေတော့မည်။ အိမ်မှ ယူလာကြသည့် ခိုတွာလည်း ပြတ်သလို ဘာတစ်ကောင်ကိုမှလည်း မပစ်ခတ်ကြရသေး။

ယခုအချိန်သည် သေနတ်များကို တဲကလေးအတွင်း ချိတ်ဆွဲထားလျက် (၅)ဦးသား မီးဖိုကြီးကို ဝိုင်းပတ်ထိုင်လျက် ဝိုင်းနေကြရသည့်အဖြစ်။ အရက်ပါလာခဲ့လျှင်တော့လည်း အကောင်းသား၊ မိုးအေးအေးနှင့် အရက်ကလေးသောက်လိုက်၊ စကားကလေး ပြောလိုက်ဆို တော်သေးသည်။ ယခုတော့ မိုးထဲ ရေထဲ မလုံမလဲ တဲကလေးအတွင်း မီးဖိုအားကိုးလျက် စဉ်းခံနေကြရသည့်အဖြစ်။

မိုးကား၊ ယခုအချိန်ထိတိုင် ရွာဆဲပင်မို့ ယဉ်ကျွင်းက တဲ၏ ဘေးဘယ်ညာဆီသို့ မီးကို ထိုးလျက် လိုက်လံအကဲခတ်နေရင်းမှ -

“မိုးလင်းရင် ကျွန်တော် သံစုံပင်ရွာဘက်ကို သွားလိုက်မယ်။ လိုအပ်တာလေးတွေလည်းဝယ်ရင်းပေါ့။ အရက်လည်း ရလိုရငြား”

ယဉ်ကျွင်း စကားကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က -

“အဲဒီရွာနဲ့ ဒီကို ဘယ်လောက်ဝေးမလဲကွ”

“တစ်မိုင်သာသာပါပဲ”

“ဒီလောက် မိုးရွာနေတာ ဘယ်လိုသွားမှာလဲ၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲလား”

“မိုးရွာလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဘာမှစားစရာမရှိ သောက်စရာလည်းမရှိ။ ဘာမှလည်းမပစ်ကြရတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဖော်တစ်ယောက်ပါရင် ပိုကောင်းတယ်”

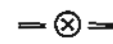
အမှန်တော့ - ယခု - ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဇောင်းထူရေအားလျှပ်စစ်ဘက်မှ ရွှေကလေးချောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြရင်း “လျှော်ထုံးကြီးရွာ” မှ မုဆိုးယဉ်ကျွင်းနှင့် တင်စိုးတို့ကိုခေါ်ပြီး စိုင်အုပ်နောက်လိုက်ကြရင်း တောထဲတွင် ခုလို မိုးကြီးလေကြီးမိကာ ယာယီတဲကလေးထိုးပြီး အငြိုးကြီးစွာ ရွာချလိုက်သည့် မိုးဒက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေကြသူများပင်။

“တင်စိုးကလည်း ဈေးချင်သလိုဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်ကွာ၊ ငါတို့တွေကလည်း အသက်အရွယ်ကြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ။ စဉ်းစားပါဦး”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် အသက်ငယ်သူဖြစ်သည့် ကျွန်တော်က -

“ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်။ တင်စိုးက ဒီမှာနေခဲ့၊ ရွာခံတစ်ယောက်မှလည်း ဖြစ်မယ်မို့လား။ ကျွန်တော် လိုက်သွားပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သူက ကျွန်တော်ဖြစ်နေသည့်အတွက် မဖြစ်မနေလိုက်သွားရမည့်ကိစ္စမို့ ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ မိုးကရွေ့ပြီး လေတဖြူးဖြူး တိုက်နေသည့်အကြား တောတိုးကာ သွားရမည့်ကိစ္စပင်။

အရှက်ပျိုးခဲ့ပေပြီ...။

မိုးကား အဆက်မပြတ်ရွာချထားသည်မို့ သစ်ရွက်ဖားဖားကြီးတို့ ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းလုံး နုပျိုသစ်လွင်သည့် ဝတ်ရုံကြီးကို လွှမ်းမိုးထား သည်နယ်။

“မင်းတို့ သွားကြရင် ကျည်ရွှန်သေနတ်တွေ ယူသွားကြနော်”

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့တွင် ပါလာသည့် သေနတ်များမှာ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တို့အပြင် ရိုင်ဇယ်သေနတ်နှင့် ပွိုင့်တူးတူး (ဘရူနိုလ်)ကလေး ပါ လာသည်မို့ ယခုကဲ့သို့ အငြိုးတကြီး အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းနေမှုကြောင့် ကျည်ဆန်များ ရေစိုကုန်မည်အတွက် အဘကောင်းက ရည်ရွယ်ပြောလိုက် ခြင်းပင်။ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် တစ်လုံးထိုးသေနတ်တို့ကို ပစ်ခတ်ရမည့် ကျည်ဆန်က (ဂဲလီးအိမ်မီးတောင့်စက္ကူပတ်)များနှင့်ဖြစ်ပြီး မိုးစိုလျှင် ပစ် ခတ်ရမှာ မဟုတ်သည့်အတွက် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် တွန့်တော်က အမေရိကန်စစ်သုံး ရိုင်ဇယ်မဂ္ဂဇင်းအတွင်း ကျည်ရွှန်များ သွင်းလိုက်သလို ယဉ်ကျွင်ကလည်း သေနတ်ကလေးအတွင်း ကျည်တောင့် များသွင်းကာ ပြောင်းအတွင်း ထိုးသွင်းလျက် လုံခြုံရေးမောင်းခလုတ်ကို တစ်ဝက်တင်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လျက် ထွက်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

မိုးကားအမှတ်မထင်ရွာချလိုက်ပုံကြောင့် သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးလောက် သာထင်ပြီး မကြာခင် တိတ်သွားမည်ဟု ထင်ထားကြသော်လည်း ယခုအခါ ရွာချနေပုံက အဆက်မပြတ် အငြိုးအတေးထားကာ ရွာချနေပုံက ပြောရ လျှင် ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။ အနောက်တောင်မှတ်သုံလေများ ပါလာပြီမို့ တပေါ ဝေါ တဈောဈော လေပြင်းတို့ဒဏ်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများ အကိုင်းအခက် အရွက်တို့မှာ ဟိုသည် ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုးလျက် ရှိနေကြပြီး အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

မိုးကရွာ၊ လေကထန်နေသည့်အကြား ရိုးမတောကြီး ဟိုဘက်မှာ တောင်မြင့်ကြီးထက်ဆီမှ ပြိုးပြိုးမြက်မြက် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့က လင်း

လက်လာသလို မိုးခြိမ်းသံတို့ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မိုးကား တိတ်ဖို့ မပြောနှင့် ဆက်၍ပင် ရွာပေဦးတော့မည်။

ထိုအချိန်မိုးထစ်လိုက်သံနှင့်အတူ ဝင်းခနဲလက်ကာ ဖြစ်သွားသည်နှင့် အတူ အဆီးအတားမဲ့ပြိုဆင်းလာပြန်သည်။

လမ်းပြ ယဉ်ကျွင်နောက်က လိုက်သာလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်နေမှန်းလည်းမသိ။ သေနတ်ပြောင်းကိုစိုက်လျက် လိုက်ပါရင်း ချမ်း ရွှံ့ခိုက်ခိုက်ပင် တုန်နေခဲ့ပေပြီ။ သူပြောသည့် “သံစိုပင်ရွာ” ကလေးဆီသို့ ရောက်ဖူးခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန် ဘယ်နေရာတွင်ရှိသည်ကို ခန့်မှန်းဖို့ပင် အခက်။

“မောင်ယဉ်ကျွင် - ဟိုတောင်ထန်းပင်က အရွက်နှစ်ခု ခုတ်ကွာ၊ လေ ကာမိုးကာ လုပ်လို့ရတာပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ တောင်ထန်းရွက်နှစ်ခုကို ခုတ်လိုက်ပြီး တစ်ရွက်စီ ခေါင်းတွင် ဆောင်းကာ လျှောက်လှမ်းလိုက်တော့မှ မိုးပက်ခြင်းဒဏ်မှ အနည်းငယ် သက်သာသော်လည်း တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် အတော် ကလေး အခက်တွေ့နေကြရပြန်သည်။ ထိုအချိန် ကောင်းကင်ထက်မှ မိုးခြိမ်းသံ ကြားလိုက်ရပြီး ဝင်းခနဲ လင်းလက်လာသည့် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် များနှင့်အတူ -

“ဂျိမ်း - ဝုန်း - ဝုန်း”

မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်အသံကြီးကို နှစ်ဦးသား ကြားလိုက်ကြရ သည်။ နှစ်ဦးသား ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရာ ဝါးသုံးရိုက်စာခန့် အကွာကို ရောက်သည့်အချိန် အငြိုးကြီးစွာ ရွာချလိုက်သောမိုးတို့နှင့်အတူ လင်းလက်သည့် လျှပ်စီးတန်းကြီးကြောင့် နှစ်ဦးသား ကျင်စက်နှင့် အတိုခ လိုက်ရသည့်နယ် ဖြစ်သွားကြသဖြင့် ကြောက်အားလန့်အား ပြောပြင်ထက် ဝမ်းလျား မှောက်လိုက်ကြသည့်အချိန် -

“ဂျိမ်း - ဟိမ်း - ဟိမ်း - ဟိမ်း”

ပြင်းထန်စွာပစ်လိုက်သော မိုးကြိုးသံကြီးက ဦးခေါင်းထက် လေဟာပို၍ တိုနှင့်အတူ နားစည်ကွဲလှပတတ် ကြားလိုက်ရပြီး မနီးမဝေးဆီသို့ ဖြတ်သန်းသွားပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ထိခိုက်သံ၊ ထက်ပိုင်းပြတ်ပြိုလဲသံများကို မြေပြင်တွင် ဝမ်းလျားထိုးပြားနေအောင် ကပ်ပြီး တောင်ထန်းရွက်ကို အုပ်၍ အကာအကွယ်ယူထားရင်းမှ အနီးကပ်မိုးကြိုးဖြတ်သွားသည့် အသံကြီးကြောင့် နားတွေ “အူ” ပြီးကျန်ခဲ့သလို လေကလည်း တိုက်၊ မိုးကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည့်ကြားမှ အခြေအနေကို သိရှိလိုသည့်အတွက် တောင် ထန်းရွက်အောက်မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟိုက်”

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ တအံ့တဩဖြစ်သွားမိသည်က ကျွန်တော် ရယ်သာ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်သာဝေးသည့် ကညင်ပင်ကြီး အလယ်ပေ(၂၀)ခန့် အမြင့်ပင်စည်လုံးကြီးမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်၍ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်။

ဖြစ်ရပ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအတွက် အလွန်အမင်း ကံကြီးသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် အနီးရှိ ရွာခံမှ ဆိုးအား -

“ယဉ်ကျိုင် - ထတော့၊ ပြေးလိုက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ယဉ်ကျိုင်က နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကာ နေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ထိုနေရာတွင် စက်ကွင်းမလွတ်သဖြင့် ကြာကြာမနေသင့်ဟူသော အသိကြောင့် သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် ပြေးထွက်မိကြပေမယ့် မည်သည့်နေရာကို ဦးတည်မှန်းတော့မသိ။ အသေအချာသိ

လိုက်တာကတော့ မိုးကား အငြိုးကြီးစွာ ရွာချနေသလို လေပြင်းကလည်း မျက်နှာမူရာက တိုက်ပြီး လျှပ်ပန်းတို့ကလည်း အဆက်မပြတ် လင်းလက်လျက် ရှိနေဆဲပင်။

အငြိုးကြီးစွာ ရွာချနေသည့် မိုးပေါက်ကြီးတို့က ဦးတည်ရာ အရှေ့ဘက်ဆီမှ စောင်းစောင်းစေ့စေ့ အခဲမကြေ ရွာသွန်းနေသည့်အတွက် ကြောင့် အခက်တွေ့ကြရပြန်သည်။

နှစ်ဦးသား သေနတ်တို့ကို ရင်ခွင်တွင်းကပ်လျက် ဆုပ်ကိုင်ထားကြရသည့်မို့ စောစောက ခုတ်ဖြတ်ပြီး လေဒင်ကုံးဒင်က ကာကွယ်ခဲ့သည့် တောင် ထန်းရွက်တို့ကိုပင် မယူခဲ့မိ။ ချုံနွယ်များ ရှင်းသည့်ကွက်သာကို ဖြတ်၊ ခတ်ချီတောနှင့် ဒေါင့်ဒလောင်တောကို ကျော်ပြီး “ရေခန်းတော” ထဲ

မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လှမ်းလာနေသူမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တို့သို့ မိုးပေါက်ကြီးတို့ဒဏ်၊ လေဒင်ကို ကာကွယ်ရင်း ပြန်လာနေသည့် ကြီးမားသည့် ခံကြီး (မြေထိုင်ဝက်ဝံကြီးမျိုး) ဖြစ်နေသည့်အတွက် ...

သို့အဝင်၊ ရှေ့ပါး နှစ်ရိုက်ခန့်အကွာ လူသွားလမ်းထောင့်ဆီမှ လတ်တလော ရွာချနေသည့် မိုးဒဏ်ကို တောင်ထန်းရွက်ဖြင့် မျက်နှာကို ကာကွယ်ရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ဆီသို့ လူတစ်ယောက် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

နှစ်ဦးသား လေဒဏ်မိုးဒဏ်အကြားမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြရင်း အမှတ်မထင် ရှေ့မှလာနေသည့် ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ပါမှ ဒီတောကြီးအတွင်း ငါတို့နှစ်ဦးသာမက ငါတို့ကဲ့သို့ လူတွေလည်း ရှိနေပါသေးလားအတွေးကြောင့် အားတက်သွားမိခဲ့သည်ကအမှန်း။

မိုးကြီးကာ ဘယ်အပြုံးနှင့်မှန်းတော့မသိ။ ယခုအချိန်ထိတိုင် မိုးကား ခြိမ်းဆဲ။ လှုပ်တို့ကလည်း လက်ဆဲ။ လေကလည်း တိုက်ဆဲ။ ရွာသွန်းဆဲ။ မျက်နှာမူထားရာမှ ဖြစ်သည့်အတွက် ဦးခေါင်းထက်မှ မျက်နှာဆီသို့ စီးကျနေသော မိုးရေများကို သုတ်လိုက်ရင်း အမြင်အာရုံ ကြည်လင်သွားသည်မို့ တောင်ထန်းရွက်ကို ကာလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဒယ်ဒယ်လျှောက်လှမ်းနေသူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း-

“ငုဒွါ - လူမှမဟုတ်ဘဲ။ ဝံကြီးတစ်ကောင်ပါလား...”

စိတ်ထဲကအသိကြောင့် လက်ဆွဲထားသည့် ယဉ်ကြိုင်အား လှမ်းဆွဲပြီး မြေပြင်ထက်မှဆိုးထိုင်ထိုင်လိုက်ရင်း သေနတ်နှင့်လှမ်းချိန်ရွယ်လိုက်သည်ကို သဘောပေါက်သွားသော မောင်ယဉ်ကြိုင်ကလည်း သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ကာ နေရာယူထားလိုက်ပေသည်။

မောင်ယဉ်ကြိုင်ကလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အမြင်ကြည်လင်စေရန် မျက်နှာပေါ်မှ မိုးရေတို့ကို လက်စုနှင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးခါမှ အမြင်ကြည်

လင်သွားသည်မို့ ရှေ့က မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လှမ်းလာနေသူမှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကဲ့သို့ မိုးပေါက်ကြီးတို့ဒဏ်၊ လေဒဏ်ကို ကာကွယ်ရင်း ပြန်လာနေသည့် ကြီးမားသည့်ဝံကြီး (မြေထိုင်ဝက်ဝံကြီးမျိုး) ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်ကလေးနှင့် ပစ်ခတ်ရန် သင့်။ မသင့် စဉ်းစားလျက် ကျွန်တော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဝက်ဝံကြီးက တောင်ထန်းရွက်ကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး ရှေ့တွင် လေကာမိုးကာလုပ်ပြီး လျှောက်လှမ်းလာနေသည်မို့ အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာပေမဲ့ လူနဲ့ကိုလည်း သတိထားမိပုံမပေါ်သလို ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှုအသံကိုလည်း သတိထားမိပုံမပေါ်။ သူ့အသိုက်ရှိရာဆီသို့ သူ့လမ်းကြောင်းနှင့် သူ့အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်းလာနေသည့်အသွင်မျိုး။

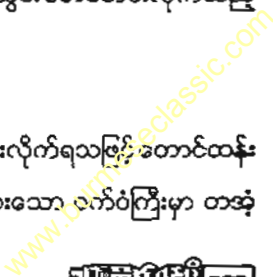
ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်က အမေရိကန်စစ်သုံးရိုင် ဖယ်သေနတ်နှင့် ဝံကြီးကို စတင်ပစ်မှတ်မှ ရမည်ဆိုသည့်အသိကြောင့် တောင်ထန်းရွက်ကြီးနှင့် သူ၏မျက်နှာကို ကာထားရာ နောက်ကွယ်မှ ဦးခေါင်းရှိမည်နေရာဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ခတ်လိုက် ဆွဲဖြတ်ချလိုက်မိပေသည်။

“ချောက်”

သေနတ်သံက ထွက်မလာ၊ ချောက်ခနဲအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျည်တောင့်ကို ရေစိုသွားသဖြင့် (ကျည်အ) ဖြစ်သွားဟန်ထင်၊ သို့အတွက် တိုးလဲတန်ကို နောက်သို့ လှန်ကာ ပြန်ဆွဲလိုက်ရင်း မဂ္ဂဇင်းဘောက်အတွင်းမှ ကျည်သစ်တစ်တောင့်ကို ပြောင်းရင်းကို ထိုးသွင်း မောင်တင်းလိုက်သည့်အတွက် -

“ဂျလောက် - ဂျလက်”

မောင်းတင်ကျည်ထိုးသံကို အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသဖြင့် တောင်ထန်းလက်ကြီးဖြင့်ကိုင်ကာ မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားသော ဝက်ဝံကြီးမှာ တအံ့

တပြန်နှင့် တောင်ထန်းလက်ကို လွှတ်ချလိုက်ရင်း သူ့အခြေအနေကို ရိပ်မိ သွားဟန်နှင့် လက်သည်းရှည်များပါသော လက်အစုံကို မျက်နှာနှင့် ကပ် လိုက်ရင်း အစွမ်းကုန်ခြကားထားသော ပါးစပ်ကြီးအတွင်းမှ အစွယ်ကြီးများ အဖွေးသား၊ နီရဲသော လျှာကြီးကိုထုတ်လျက် သူ့သွားလမ်းကို အနှောင့် အယှက်ပေးသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ကိုက်ဖဲ့ဆွဲခြံပစ်ရန် ဒေါသနှင့် ရှေ့ကို ပြေးဝင်တော့မည်အလုပ်-

“ဖန်း-ဖန်း”

“ခွန်း”

ယဉ်ကျွင်းကိုင်ဆောင်ထားသည့်ပြောင်းဝအကျယ်ဒသမ(၂၂)(ဟော လိုကျည်တောင့်)ကလေးဖြင့် မျက်နှာတို (၂)ချက်ဆင့် အပစ်ခံလိုက်ရသည့် ထိမှန်ချက်ကြောင့် နောက်ကိုတွန့်သွားချိန် ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ထား သည့် ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကလယ်ထိုင်ရင်း ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသော ဝက်ဝံကြီးမှာ နောက်ပိုင်းကို လန်ကျပြီး မြေပြင်တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လူးလှိမ့် နေစဉ်-

“ဒိုင်း”

နလုံးသားရှိရာဆီသို့ နောက်ထပ် စခန်းသိမ်း ပစ်သွင်းလိုက်သံက မိုး နှင့် လေတို့အကြား ခပ်အုပ်အုပ်ဆိုသော်လည်း ကြီးမားသည့် ဝက်ဝံကြီး ငြိမ်သက်၍သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ဝက်ဝံကြီးနှင့် ထိတိုက်မမျှော်လင့်ဘဲ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လိုက်ရသည် ကို စိတ်တော့မကောင်း။ သို့သော် ကိုယ်က မလုပ်လျှင် သူက ကိုယ့်ကို ရန်ရှာတော့မည့်အရေးမို့ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ထိုနေရာတွင် သည်အတိုင်း ထားခဲ့ပြီး “သံစုံပင်ကျေးရွာ”ကလေးဆီသို့ မိုးတွေ လေတွေထဲ နှစ်ဦးသား ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပေသည်။

“ငဝိန်ရေ-ဟေ့ငဝိန်၊ တံခါးဖွင့်ပါဦးဟ”

သံစုံပင်ကျေးရွာဈေးဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ရှေးဆိုင်ရှေ့မှ မောင်ယဉ် ကြိုင်က ငဝိန်ဆိုသူကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် တံခါးဖွင့်လာပြီး-

“ဟာ-ယဉ်ကြိုင်ပါလား။ မိုးထဲလေထဲကွာ-သေနတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ အမဲပစ်ထွက်လာကြတာလား။ လာတက်ကြကွာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့စိုပြီး ဗိုက်ခိုက်တုန်နေကြပါလား။ ပုဆိုးအင်္ကျီ လဲကြဦး။ ဧည့်သည်လည်း ပါလာ တာပဲ။ တက်ကြရာ...”

ငဝိန်ဆိုသူက အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ပုဆိုးဟောင်းများ ထုတ်ပေးသလို အင်္ကျီများ ထုတ်ပေးလာသည်မို့ အဝတ်အစားတို့ကို လဲလိုက်ကြပြီး-

“သူငယ်ချင်း-စကားနောက်မှပြော၊ အရက်နဲ့ စားစရာ အရင်ချကွာ၊ ချမ်းလွန်းလို့”

“အေးပါကွာ-ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ စိတ်ချပါ။ မိစမ်းရေ-ကတွတ် ဥကြော်ပေးစမ်းကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေအတွက် မြန်မြန်လုပ်ပေး”

ငဝိန်ဆိုသူကို ကြည့်လိုက်တော့ လူပုံက ခပ်ရှည်ရှည်၊ အသားက ခပ်မည်းမည်း၊ မျက်နှာပုံပန်းက ခပ်ချွန်းချွန်း၊ ရှေးသွားတွေက ခပ်ခေါခေါမို့ အမည်နှင့်လိုက်ကော်သူ၊ စိတ်သဘောထားကောင်းပုံရပြီး ရွာကလေးတွင် မွေးကာ ကြီးပြင်းလာပြီး ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားသောက်နေသူဖြစ်ပေမည်။ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ချပေးလျက် ပဲလှော်တစ်ထုပ်ကိုဖောက်ကာ အငမ်းမရပင်။ ဝမ်းတွင်းပါစက ဓာတ်ကို ဖြည့်တင်းနေစဉ် သူ့ဇနီး “မိစမ်း” ဆိုသူက မီးဖိုထဲတွင် တရုတ်ကြော်နေသံကို ကြားနေရသည်မို့-

“မင်းပြောတဲ့ ကတွတ်ဥဆိုတာ ဘာလဲကွ။ ပြောပါဦး-ငါမကြားဘူးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့-ဧည့်သည်ကြီး။ ကတွတ်ကောင်က ဥချတဲ့အခါ ကတွတ်၊ ကတွတ်လို့ အော်တဲ့အတွက် အဲဒီဥကို ကတွတ်ဥလို့ ခေါ်တာပဲ။ အမှန် တော့ကြက်ဥကို ခေါ်တာပါပဲလေ”

သူ့အပြောကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကြက်ဥကို သူတို့ အရပ်က ကတွတ်ဥ ခေါ်ကြသည်လည်း မှတ်သားထားလိုက်မိသည်။ အပြင် တွင် မိုးကား ရွာကောင်းဆဲ။ ထိုအချိန် သူ့ဇနီးက ကြက်ဥကြော်ပန်းကန်ကို လာချပေးသည်။ ထမင်းကြမ်းနှင့်ချောင်းငါးကြော်ကိုပါ ချပေးသည့်အတွက် ပိုမိုအဆင်ပြေသွားသည်မို့ အရက်တစ်လုံးကား တစ်ဇကလေးအတွင်း ကုန်သွားတော့မှ နေသာထိုင်သာရှိသွားကြသည်မို့ အဖွဲ့အတွက် လိုအပ် သည့်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူကာ ခြင်းတောင်းကိုထမ်း၍ မိုးရွာနေသည့်ကြား မှစခန်းချရာတံဆိသို့ ပြန်ခဲ့ကြပေသည်။ ရွာကလေးကိုကျော်ပြီး စင်တန်းဆီ ရောက်တော့ ယဉ်ကြိုင်က -

“ဘိုလေး - ကတွတ်ကောင် ပစ်မလား”
“တွေ့ရင် ပစ်မှာပေါ့။ ဘယ်မှာလဲ မင်းကတွတ်ကောင်”
“ဟိုမှာလေ - ချိုစပ်မှာ”

သူ လက်ညှိုးထိုးပြရာကို ကြည့်လိုက်သော အခါရောင်အဆင်းနှင့် ဘီလပ်ကြက်ကြီးတစ်ကောင်ကို အစာယက်ဖယ်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် -

“ဟကောင်ရ - မင်းဟာက အိမ်မွေးထားတဲ့ ဘီလပ်ကြက်ကြီးပါလား။ သွားပစ်လိုက်ရင် ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ခိုးပစ်သလိုဖြစ်မှာပေါ့”
“အဲဒါ ငါ့ငါ့ကြက်ပဲ။ ပစ်ပြီးယူသွားပါလို့ အပစ်ခိုင်းတာပါ”
“ဒါဆို မင်းသေနတ်ကလေးနဲ့ ပစ်လေကွာ”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ထမ်းထားသောခြင်းကို ပန်း ထက်မှချလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်ပေသည်။ နှစ်ဦးသား ကြက်သေကိုပါ ယူ လျက် စခန်းချရာဆီ ပြန်ရောက်တော့ (၁၁)နာရီပင် ထိုးနေပေပြီ။ မိုးကား မစဲသေး။ တင်စိုးကား ငှက်ဖျားပါ တက်နေပြီမို့။ စောင်များ ထပ်မြဲလျက် မီးဖို ဘေး ကွေးကွေးလေးနှင့် တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲ ညည်းညူနေဆဲ။

အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က ကြက်ကို အမွေးနုတ်၊ ရင်ကိုခွဲ၊ အတွင်း ကလီစာများထုတ်လျက် ကင်ဖို့လုပ်နေစဉ် ယဉ်ကြိုင်က -

“ငပိန် - ဒီကိုလိုက်လာမယ်၊ ဝဲကြီးတစ်ကောင်ပစ်ခဲ့တာကို သူတို့ သွား ယူပြီးမှ လိုက်လာမယ်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ယူလာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့တယ်”
သူပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က -
“မင်း ဘာတွေစီစဉ်ထားခဲ့လည်း ငါတောင် မသိပါလား - ယဉ်ကြိုင်။ တောကြက်မဟုတ်ဘဲ အိမ်မွေးကြက်ကို ပစ်ခဲ့တာလဲ။ မင်းပြောမှ ငါသိရ တယ်။ ဝဲကိုစွဲ ဘယ်လိုစီစဉ်ခဲ့လဲ - ပြောပါဦး”

“ဒီဝဲကို ကျွန်တော်တို့ သွားသယ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ငပိန်ကို တာဝန်လွှဲခဲ့တယ်။ ခိုင်ကိုအပ်ပြီး ငွေနှံပစ္စည်းတွေယူပြီး သူလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ပစ်ဖို့...”

ကြက်သားကင်နဲ့ သင်းသင်းလေးရနံ့ကြောင့် သူတို့တွေ အရက်ကို သောက်လိုက်၊ ကြက်သားကင်ကို စားလိုက်လုပ်နေရင်း မိုးအေးအေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေလိုက်ကြပေသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက် ကျွန်တော်တို့ တောပစ်အဖွဲ့ ခုလိုမျိုး တောထဲ ကို ဝင်လာပြီး မိုးအဆက်မပြတ် ရွာချလို့ တဲထိုးပြီးနေရင်း ဖားရိုက်ဖားပြီး ပြန်ခဲ့ကြရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရမိတယ်ဗျာ”

တင်စိုးကို ဆေးတိုက်ရင်း ယဉ်ကြိုင် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အဘကောင်းက -

“အေး - ဟုတ်တယ်ကွ။ ညကတည်းက ငါလည်း စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ - မိုးနဲ့ လေက ထန်နေတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မထွက်စေချင်တာ။ နဲ့ စကားမစ၊ မိတာကွ”

သူပြောသည်ကလည်း ဟုတ်သည်။ တောထဲကို စဝင်းကတည်းက သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးမို့ ဓနတစ်ဖြုတ်ရွာမည်အထင်နှင့် နောက်ကို ပြန်

အေး - ဆိတ်တောင်ကျောပေါ် တက်ကြည့်လိုက်ရအောင်၊
ဒီကိုမလာခင် သစ်ခုတ်သမားတွေဆီက ပြောင်အုပ်နဲ့
စိုင်အုပ်ရောက်နေတဲ့သတင်း ရထားတယ်ကွ။

မဆုတ်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးဝင်ခဲ့ကြရာ မိုးကား ထင်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ
အဆက်မပြတ် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ရွာသွန်းလိုက်သည့်အတွက် ယာယီထဲ
ကလေးကို ဖြစ်သလိုထိုးပိတ်ဆိုကာရံ၍ မိုးခိုနေခဲ့ကြရသည့်ကြားမှ "တင်စိုး"
က ငှက်ဖျားကပါ ထလာပြန်ပြီး သူ့ကိုငဲ့၍နေကြရင်း ပါလာသည့် စားစရာ
တို့ပါ ကုန်သည့်အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေကြရသည့်အဖြစ်မျိုး။

"ကျွန်တော် ငပိန်ကို မှာထားတာ အဲဒီအတွက်ပဲ။ ကြည့်ရတဲ့ပုံက မိုးက
တော်တော်နဲ့ စဲမှာမဟုတ်တော့ ကျွန်တော် စားရှာကျွေးပေးပါမယ်။ ပြန်ချင်တာ
တောင် တင်စိုးကိုငဲ့ပြီး ပြန်လို့မရသေးလို့ ရိက္ခာသယ်ခဲ့ဖို့လည်း မှာခဲ့ပါ
တယ်"

ထိုစဉ် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က -

"ယဉ်ကြိုင် - ဒီတောထဲမှာ ဖားတွေ အတော်များပါးလားကွယ်။ ငါအသံ
ကြားရတာတော့ ဖားကြီးတွေ အသံချည်းပဲကွ။ အံ့စရာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ - မနက်က ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့ကြတဲ့ ငါးစွပ်ကွင်းရွာကလေး
ဆိုတာက ပဲခူးရိုးမကြီးတောင်တန်းတွေရဲ့ မြောက်ဘက်မှာရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီ
တောင်တန်းကြီးတွေကြားမှာ သရက်ချောင်း၊ ငါးမြေ့ချောင်း၊ မှိုချောင်း၊
ကျောက်တစ်လုံးအိုင်၊ ထိုးကျကြီးချောင်း၊ ထိုးကျလေးချောင်းတွေအပြင်
မြောင်းတွေနဲ့ အိုင်တွေလည်း အလွန်ပေါသလို၊ ငါးတွေ ဖားတွေလည်း
အလွန်ပေါတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် မိုးကလည်း အဆက်မပြတ်ရွာတော့ ငါးတွေ
မြူးကြတာပေါ့လေ"

"ဟုတ်လား - ငါးတွေကရော ဘာငါးတွေ ပေါသလဲ"

"ကျောက်ငါးလူး၊ ငါးအိုက်၊ ငါးဘတ်၊ ငါးရဲ့၊ ငါးပြေမ၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးသလဲထိုး၊
ငါးမြေ့ထိုး၊ ကျောက်ပုစွန်အပြင် တော်တော်အစုံရှိပါတယ်။ ဖားတွေကော
ပေါ့"

ဝါးကျည်တောက်တွင် ဆန်အနည်းငယ်ထည့်၊ အနီးအနားရှိ စား
ကောင်းမည့် အရွက်နှင့် အညွန့်တို့ကို လှီးဖြတ်ပြီး ပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်
ကို တင်စိုးအား ကြက်သားကင်နှင့် တိုက်ကျွေးသော်လည်း အဖျားတက်နေ
သည်မို့ မစားနိုင်ရှာ၊ စောင်များ ထပ်မြဲပြေးလျက် မီးဖိုကြီးကို ထင်းများဆိုင်
ကာထည့်ပြီး အနွေးဓာတ်ပေးနေသည်။ မိုးကား ရွာတုန်းပင်ဖြစ်သည့်
အတွက် စိုစွတ်အေးမြလျက်ရှိသည်။ ညနေစောင်းတော့မည်မို့ ဝန်းကျင်
ကားဖိုသံ မသံ ပေး၍ အပြိုင်အဆိုင် ချစ်ရေးဆိုနေကြသည့် ဖားအော်သံတို့
ကို နေရာအနှံ့ဆီမှ ကြားနေရသည်။ ထိုစဉ် ရွာမှ လိုက်လာသော "ငပိန်နှင့်
အဖော်" ပစ္စည်းများ သယ်ပိုး၍ ရောက်ရှိလာကြပေသည်။ သူတို့ရောက်လာ
ခြင်းက ကျွန်တော်တို့အတွက် အားရှိသွားကြသည်က အမှန်ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ဦးသား လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို ခြင်းတောင်းအတွင်း သည့်လျက်
ပလတ်စတစ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ဝါးတစ်လုံးနှင့် သပ်လျှို၍ သမ်းလာခဲ့ကြပြီ။

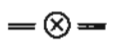
သူတို့ကလည်း မိုးကာတို့ကို ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ ထိုပလတ်စတစ်များ ဖြင့် လေတိုက်မိုးပတ်သည့်ဘက်များကို ကာရံလိုက်ပြီး "ငပိန်"က သူနှင့် လိုက်ပါလာသူအား -

"အောင်သူ - မင်းထမင်းချက်ထား၊ ငါ ဒီအနား ဟင်းစားရှာလိုက်ဦး မယ်၊ ဖားသားနဲ့ စားလိုက်ကြရအောင်"

ပြောပြောဆိုဆို ပလင်းကို လွယ်လိုက်ပြီး တုတ်တစ်ချောင်းကို ခြစ်ထွက်ခွာခင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယဉ်ကျွင်းအား လှမ်းပေးပြီး ထွက်ခွာသွား သည်က တစ်ယောက်ထဲရယ်သာ။ ထိုအထုပ်မှာ ဝက်ဝံကြီးကို ရောင်းလို့ရ သည့် ငွေထုပ်ပင်ဖြစ်ပေမည်။ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်လက်ကို အပ်လိုက် သည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

အောင်သူကား လူငယ်ပီပီ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည်။ ထမင်းအိုး တည်နေစဉ် ငရုတ်သီးတောင့်များကို ရေစိမ့်ထားသည်။ အတန်ကြာတော့ ဖားရိုက်သွားသည့် ငပိန်ပြန်လာသည်။ ပလင်းထဲတွင် ဖားကြီး(၁၀)ကောင် လောက်ပါလာသည်။ သူ့အပြောအရ -

"ထပ်ဖားတွေပဲ ကောက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ဟင်းစားပဲလေ"

သူပြောသည့် ထပ်ဖားဆိုသည်က မိတ်ဆော့နေသည့်အကောင်များ ပင်။ တစ်ကောင်လျှင် (၄၀) သားကျော်မည်ဖြစ်သည့် အကောင်ကြီးများပင်။ အောင်သူကား ဖားတွေကို အရည်ခွံ မီးမြှိုက်ကာ ခုတ်ထစ် ပိုင်းဖြတ် ချက် ပြုတ်နေသည်။ မကြာမီ ဖားသားဟင်းလည်း ကျက်ပြီမို့ ဖားသားဟင်းနှင့် ညနေစာကို စားသောက်နေလိုက်သည့်အချိန်သည် အမှောင်ဘက်သို့ပင် လှည့်နေခဲ့ပေပြီ။ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က -

"စရောက်ပြီး ဒီတဲမှာ တောကြက်တွန်သံတောင် မကြားရဘူးကွာ၊ အံ့ရော"

"ဟာ - ကိုသိန်းလွင်ကလည်း ဒီလောက် မိုးရောလေရောပါဆိုတော့ ဘယ်ကြက်က တွန်ဦးမှာလဲဗျ"

အဘကောင်းက ပြောလိုက်သည်။ အမှန်တော့လည်း ဆက်တိုက်ဆို သလို မိုးရောလေပါ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေမှုကြောင့် တောကြက်တွန် သံ မပြောနှင့် တောပိုးကလေးတွေအော်သံပင် မကြားရ၊ ထူးထူးခြားခြား ဖားအော်သံတို့ကိုသာ ကြားနေရသည်ကအမှန်။

"ဒီမိုးဒီလေနဲ့ဆိုရင် ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ - အဘကောင်း"

"ငါတို့နောက်ကြောင်း ပြန်ဆုတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း တင်စိုးက ငှက်ဖျား တက်နေတော့ မလွယ်ဘူးကွ။ မိုးတိတ်တဲ့အထိ စောင့်ပြီးမှ စဉ်းစားကြတာ ပေါ့။ ရိက္ခာတွေ ရှိနေတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်လေ"

နောက်မှလိုက်လာကြသည့် "ငပိန်နှင့် အောင်သူ" တို့မှာ လူငယ်များ ဖြစ်သလို ကျန်းမာတောင့်တင်းသူများဖြစ်သည်နှင့်အညီ နားမိနေသည့်ဘဲ အား လေကာမိုးကာအဖြစ် တောင်ထန်းရွက်များခုတ် ကာရံခဲ့ကြသည့် အတွက် အတော်အတန် လုံခြုံသည့်အနေအထားကို ရောက်ရှိနေသည်မို့ တော်နေသေးသည်ကအမှန်။ ထိုစဉ် ငပိန်က -

"မနက်ဖြန်ကျွန်တော်တို့လူငယ်သုံးယောက်ခြေရာခြေကြောင်းကြည့် ရင်းဟင်းစား၊ အရှာထွက်လိုက်ကြမလား - ယဉ်ကျွင်း"

"အေး - ဆိတ်တောင်ကျောပေါ်တက်ကြည့်လိုက်ရအောင်၊ ဒီကိုမလာ ခင် သစ်ခုတ်သမားတွေဆီက ပြောင်အုပ်နဲ့ စိုင်အုပ်ရောက်နေတဲ့သတင်း ရထားတယ်ကွ"

မိုးကား ရွာနေဆဲမို့ သူတို့တောင်ကြော ခရီးစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့။ သူတို့ရောက်လာပြီး တဲကလေးမှာ လေမိုးဒဏ်ကို

အထိုက်အလျောက် ကာကွယ်နေသည်မို့ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ကြရသောညများ အတွက် အလှည့်ကျကင်းစောင့်ရင်း နှစ်ဖျိုက်စွာ အိပ်စက်ပစ်လိုက်ကြပေ သည်။

“အောက် - အီး - အီး - အွတ်”

ထူးထူးခြားခြား တောကြက်တွန်သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးထလာ သည်။ ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်လိုက်တော့ အဆက်မပြတ် ရွာခဲ့သည့် မိုးကအပြီးပြေသွားဟန်ထင်။ ဘယ်အချိန်က တိတ်သွားလိုက်မှန်းပင် မသိ လိုက်။

လေးငါးရက် ဆက်တိုက်မနားတမ်း ရွာခဲ့သည့်မိုးကြောင့် မြေပြင်တွင် ဈေးပြီး နွဲ့များတို့နှင့်အတိဖြစ်နေသည်။ ယာယီတစ်ခန်းကို ထိုးလျက် အမိုး နှင့် အကာတို့ကိုတော့ငှက်ပျောရွက်တို့ထပ်၍ ကာရံထားသဖြင့် အစဦးက တော်သေးသည်ထင်ရသော်လည်း တဲအတွင်းမီးဖို၏အပူရှိန်ဟပ်မှုကြောင့် ခြောက်သွေ့ကာ မိုးပေါက်ကြီးများ ပက်ဖြန်းမှုကြောင့် ရေစိုကာ ငုတ်တုတ် မိုးလင်းခဲ့ကြရသဖြင့် အားအင်များလည်း ကုန်ခမ်းနေခဲ့ပေပြီ။ မိုးကား တိတ် သွားပြီဖြစ်၍ သူတို့ခြေရာရှာမည့် “ဆိတ်တောင်” ဆီသို့လိုက်ကြရန်ကိစ္စကို အဘကောင်းရော အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်ပါ စကားမဟာခဲ့ကြ။ ရာသီကြမ်း ဒက်ကြောင့် နွမ်းလျနေကြသည်က အမှန်။

“အဘကောင်းနဲ့ အစ်ကိုကြီး - လိုက်သွားကြမလား”

“တင်စိုးကလည်း ဖျားနေတယ်။ ငါတို့လည်း သိပ်နေမကောင်းချင် တော့ လူနာစောင့်ရင်း နေခဲ့မယ်ကွာ။ မင်းလိုက်ချင်ရင် လိုက်သွားလေ”

ထမင်းနှင့်ဟင်းများကျက်ပြီမို့ဝိုက်ဖြည့်စားသောက်လိုက်ကြပြီးကျော ပိုးအိတ်အတွင်း ထမင်းထုပ်များထည့်ကာ “ဆိတ်တောင်” ရှိရာဘက်ဆီသို့

ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။ စခန်းတွင် နှစ်လုံးပြူးတစ်လက် ထားခဲ့၍ (၄)ဦးသား သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲကာ ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

ကြီး(၄)ကြီး စာရင်းဝင်ပြောင်နှင့် စိုင်တို့လိုအကောင်မျိုးက ယခုလို မိုး ကာလမဟုတ်စေကာမူ ဆက်တိုက်ရွာချလိုက်သောမိုးကြောင့် မြေရာခံ လိုက်ကြရာတွင် အခက်အခဲသိပ်မရှိ။ မိုးရွာထားသဖြင့် စိုစွတ်သော မြေပြင် သူတို့၏ကြီးမားသောကိုယ်လုံးကြီးတို့၏ အလေးချိန်ဖြင့် ဖိထားသည့်မြေ ရာတို့ကို အထင်အရှားတွေ့မြင်နိုင်သည်ဆိုသော်လည်း တောဆင်ရိုင်းများ တို့လို နုံးဆန်သော မြေ၊ ရွံ့နွံ့ပျော့လိုမြေမျိုးကို ရှောင်ရှားကာ သွားလာကြ၏။ အထူးသဖြင့် မြေမာလမ်းကိုသာ ရွေးချယ်သွားလာတတ်ကြသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်လမ်းကား ရွံ့ နွံ့များ ထူထပ်ကာ မြေ ပျော့ကို မလိုက်ကြဘဲ ကျောက်သားဆန်ဆန် မြေမာဖြစ်သည့်တောင်ကြော လမ်းအတိုင်း လိုက်နေကြခြင်းပင်။ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလို့အပြီး ကျွန် တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည့်အချိန်သည် မြူငွေတို့နှင့်အတူ မိုးနှင့်ကလေးများ တွေ့ရသည်။ ရောင်နီဖျိုးလာပြီမို့ဝန်းကျင်ကို ထင်းလင်းစွာတွေ့လာရသည်။ ဆိတ်တောင်အပါအဝင် ရိုးမကြီးကား စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက်အတိ။

လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရင်း တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တောင် ကြောသည် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော လွင်ဖြစ်သည်။ ရွာချထားသောမိုးကြီး ကား လမ်းခရီးတို့အပေါ် မြေသားတို့က ချောနေအောင် ဖန်တီးထားဟန် ထင်။ အပေါ်ကြော မြေမျက်နှာပြင်က အိနေသဖြင့် နင်းလိုက်တိုင်း မြေမျက်စိ တိုင် နှစ်ဝင်နေသည်ကြောင့် အခက်တွေ့နေကြရပြန်သည်။

ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းရင်း လေးဖာလုံခန့် တက်မိတော့ ကျောက် သားဆန်သောအပိုင်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် ကျောက်တုံးများက ကျဲပြန့်လျက်ရှိပြီး သစ်ပင်ကြီးများ ကျဲပါးသွားသည်။

ကျောက်တုံးကြီးတို့ကို ကျော်ဖြတ်လျက် တစ်ဖက်ကမ်းပါးယံဘက်ဆီ သို့လျှောက်လှမ်းလိုက်ကြသည်။ (၄)ဦးသားတစ်ဖက်ကမ်းပါးယံဆီအရောက် ယဉ်ကြိုင်က-

“ဒီတောင်ကြောအတိုင်းလိုက်ရင် လမ်းခုလတ်မှာ ကျောက်ကျင်းရှိ တယ်။ တောင်ကြောကိုပတ်ပြီးလိုက်ရင် ဝူတောင်အစကိုတွေ့မယ်။ ရေထွက် စမ်းရှိနေသလို ဝါးပင် မပါတယ်။ အလှေကု ဝါးဘိုးတောကြီးတွေလည်း တွေ့ရမယ်။ ရေထွက်စမ်းရှိတော့ အကောင်ကြီးတွေ ခိုကပ်နေနိုင်တယ်။ လူဝှံခွဲကြမလား - ဝပိန်”

“လူနည်းတယ်ကွ။ ထွေရင်အုပ်နဲ့တွေ့ရမှာဆိုတော့ မခွဲနဲ့ကွာ”

ထိုသို့ ပြန်ဖြေလိုက်စဉ် အောင်ထူးက-

“ထွေရင်အုပ်နဲ့ဆိုတော့ အန္တရာယ်များမယ်။ လူစုမခွဲပါနဲ့လေ”

လွန်ခဲ့သည့် လေးရက်က မိုးသည်းထန်စွာ ရွာခဲ့သည့်တိုင် ယခုအချိန် သည် နေသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ထွန်းတောက်နေသည်။ မိုးက သည်း ထန်စွာ ရွာချလိုက်ပြီး နောက်ယခုလို ရာသီဥတုသာယာလိုက်သည့်အချိန် သားကောင်ကြီးများ မြူးထူးပျော်ပါးလှည့်လည်တတ်ကြသည်မှာ သူတို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

ထိုရက်က သည်းထန်စွာ အဆက်မပြတ်ရွာခဲ့သည့်မိုးကြောင့် မိုးလုံ မည့်နေရာတွင် ခိုအောင်းလျက် အစာရှာပင် မထွက်ဘဲနေကြသည့် သား ကောင်များအနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ရာသီဥတုကြည်လင်သည့်အချိန် အပြင် သို့ထွက်၍ အစာစားတတ်ကြသည်က သူတို့၏သဘာဝ။

ကျွန်တော်တို့ (၄)ဦးသား စောစောက ပြောခဲ့ကြသည့်အတိုင်း တစ်စု တစ်ဝေးထဲ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ တောင်ကြော၏လက်ဝဲကြောမှ ဆင်းခဲ့ကြပေ သည်။ ဆိတ်တောင်အနေအထားမှာ အနည်းဆုံးဆယ်မိုင်ခန့်တော့ ရှည်

မည်ထင်ရ၏။ အင်တိုင်းဆန်သော တောမျိုးဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပြန့်ကျဲ၍ ကမ်းပါးယံနှင့် ချပ်ကြားအထိုက် အလျောက် ကျယ်သည်။

ဝူတောင်ကြောရေစမ်းကားရေမပြတ်သလိုသီးပင်စားပင်တို့ကလည်း ရှိသည်။ သားကောင်ကြီးများ ခိုအောင်းကျက်စားသည့် ခွင်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သံစုံပင်၊ ဆီးတော၊ ဘောနက်ကြီးစသည့်တောင်ကြောများလည်း ရှိကြရာ အမဲကြီးများ လှည့်လည်ကျက်စားသည့် တောကြီးအဖြစ် နာမည် ကြီးသည်။ ပိဿာချိန် ငါးရာအထက် အမဲကြီး ပစ်ခတ်ရာတွင် အလွန်အား ကောင်းသော ဒသမ(၃၇၅) မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ကျွန် တော်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။

တောင်ကြောမြေဆိုသော်လည်း အဆက်မပြတ်ရွာထားသောမိုးကြောင့် စွတ်စိုသောမြေပျော့အားနင်းကာ ခြေရာရှာလာခဲ့ကြသည်မှာ ခြေ သံက လုံလှသည်။ ဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြရင်း ဝူတောင် ဘက်ကို ပန်း၍ဆင်းလာကြသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ (၁၂)စာလုံးခန့် ရောက်သည့်တိုင် ခြေရာခြေကြောင်းကို မတွေ့ကြရသေး။

မြေအနေအထားကလည်း ခပ်စောစောပိုင်းကလို ပြေပြေပြစ်ပြစ်မရှိ တော့ဘဲ လွင်လိုလို၊ ကျောက်သားဆန်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ အင်ဝင် ပေါက်များကိုလည်း တွေ့လာရသလို ဝါးရုံတောများ ရောထွေးလျက် ရှုပ်ထွေး လာသည်။ စိမ့်အေး၍လည်း လာသည်။ မြိုင်ဆန်လာသည့် နယ်နိမိတ်ဆို သည်ကို သတိပြုမိပေသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ (၃)ဦးအား ဂရုစိုက်ကြရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး (၄) ဦးသား တစ်လံသာသာရွာလျက် ရင်ဘောင်တန်း၍ လျှောက်ပုတ်ကြရင်း ကြည့်လိုက်ရာနေရာအနံ့သားကောင်ငယ်ခြေရာများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးရွာထားပြီးသား မြေပျော့ပေါ့မို့ ခြေရာတို့က အထင်အရှား သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရာသည် ခြေရာက အသေးကောင်မဟုတ်၊ ဝိုင်းဝိုင်းခွက်ခွက်နဲ့ အကြီးကောင်း၊ လျှောက်လှမ်းနေကြရသည်ကလည်း မြိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာမှန်းပင် သတိမထားမိ၊ လွင်သည် ပြန်ပြူးလာသည်အနေအထား။ အတွင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

လေးဦးသား ရင်ဘောင်တန်းလျက် တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်ခဲ့ရာ ငြိမ်လျက်ရှိသော လေသည် ဝါးရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကိုပင် လှုပ်ခွင့်မပြု။ ဝါးရုံတောများအကြားသို့ အသာတိုးဝင်ရောက်လာသည်။

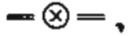
အတန်လှမ်းရာဆိုထိ တိုးဝင်လိုက်တော့ ဝါးဘိုးရုံအခြေတွင် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်မြေပြင်ထက်ချထားသည့်အလားကြီးမားဝိုင်းစက်ခပ်ခွက်ခွက်နှင့် ပြောင်ခြေရာကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

ခြေရာတွေကို ကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ကောင်တည်းသောပြောင်ဖြစ်သည်ကို သူ၏အရွယ်ညီခြေရာတို့က သက်သေခံနေသည်။ ခြေရာသည် ဝှတောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိသည်။ ပြောင်အုပ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ကောင်တည်းဆိုလျှင်ဟု တွေးတောနေလိုက်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ "ဖြောင်း" ခနဲ ရွာခုတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ဆိုလျှင် ထိုအသံကြီးက ပြောင်တစ်ကောင် ရွာခုတ်သံဖြစ်ရပေမည်။

ခြေရာအရနှင့် ပြင်းထန်သောရွာခုတ်သံကိုပါ တွက်ဆလိုက်လျှင် ပြောင်ကြီးသည် ဝါးရုံပင်အောက်တစ်နေရာတွင် စားမြုံ့ပြန်ကာ နားနေစဉ် ကျွန်တော်တို့အနံ့အသက်ကို ရရှိသွားဟန်ထင်၊ သို့အတွက် ရွာခုတ်သံပေးလျက် စိမ်းခေါ်လိုက်သည့်အသံမျိုးပင်။ လေးဦးသား အသံကြားလိုက်ရာဆို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်တိုင် အကောင်ကို မမြင်ကြရသေးသဖြင့် ကျွန်တော်က သူတို့အား အသင့်ပြင်ထားရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ရိုင်ဇယ်သော့ကို ရှေ့

သို့တွန်းပို့လျက် အသင့်အနေအထားကို ကာတစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်ကြည့်လိုက်၏။

တောက အောက်ခြေထူထပ်လှသည်မို့ မြင်ကွင်းက ကျဉ်းလှသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဝါးရွက်အကြီးအကြားမှ ကျိုးတိုးကျဲတ်ဖောက်ထွင်းကာ ကြည့်နေရသည်။ သို့တိုင်အောင် ဘာကိုမှ မမြင်တွေ့ရသဖြင့် ရှေ့ကိုတိုးကပ်သွားရာ ဝါးရုံတော်ကြီးအတွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း မမြင်ရသော်လည်း ဖူးခနဲ ဖူးခနဲ နာမူတ်သံကြီးကို ကြားနေရသည်။

ခြေကို ဖွန်းလျက် အသာတိုးကပ်သွားလိုက်ရာ ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာတွင် ဝါးဘိုးရုံကြီးတစ်ရုံကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဝါးပင်ကြီးတို့အကြား နတ်မှောင်သောကိုယ်ထည်ကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာမူပြီး ရွာအစုံကို ခပ်တျံ့ကျဲထားလျက် ရပ်နေသော ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တည့်တည့်ကြီး တွေ့မြင်လိမ့်ရသည်။

တစ်ဖက်တစ်မျက်ကားလျက် ပစောက်သဖွယ် ကြီးမားသော ကွေ့ဝိုက်ပြီး အဖျားဝိုင်းတွင် ဖြူဖွေးသေးသွယ်ချွန်ပြနေသည့် သူ၏ဦးချိုကြီးကို ဝှေ့ခပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို အကွယ်အကာပြုထားသည့် ဝါးပိုးလုံးကြီးများ နောက်မှ အထဲဝင်နေပုံရသည်။ နာခေါင်းက တဖူးဖူးနာမူတ်သလို ဦးချိုကြီးတို့လည်း လေထဲတွင် "ဝိုး" ခနဲ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး တစ်ဆက်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေမည်။

ထိုအချိန် နောက်ကျောဆီမှ ဆက်တိုက်ပစ်လိုက်သည့် ရိုင်ဇယ်သေနတ် (၃) ချက် ပစ်လိုက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် -

"ဖြောင်း - ဖျော - ရွတ်"

ပြောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ခံနေသည့် ဝါးပိုးပင်ကြီးကို ပြေး
ဆောင်လျက် ဝင်အောင်းလိုက်ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ် လက်တွင် ကိုင်ထား
သည့် သေနတ်ဖြင့် -

“ဒိုင်း-ဒိုင်း”

ဦးခေါင်းအထက် ကြာရွက်ကြီးအတွင်းဆီသို့ အနီးကပ်(၂)ချက် ပစ်
သွင်းလိုက်ချိန် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်လျက် မတ်တတ်ရပ်သည့်
အသွင်မျိုးဖြင့် မြေပြင်ထက်ဆီသို့ ဘေးတိုင်လဲကျကာ လူးလှိမ့်ရင်း အတန်
ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရချိန်၊ ယဉ်ကြိုင်၊ ငပိန်နှင့်
အောင်သူတို့ (၃)ဦးသား ဝါးတောကြီးအတွင်း ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့ကာ အနီး
တို ရောက်ရှိလာကြပြီး ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုလည်း
တောင်း၊ သွေးသံရဲရဲနှင့် ဦးနှောက်ပွင့်ကာ သေပွဲဝင်နေသည့် ပြောင်ကြီးကို
လည်းကောင်း ကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ
သည်။

“ကဲ-ယဉ်ကြိုင် ဒီကောင်ကြီးကို စခန်းချရာဆီ သယ်ဖို့က ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲကွ”

ကျွန်တော်က ပိသောချိန် (၄၀၀)နီးပါး ကြီးမားတုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသည့်
ပြောင်ကြီးကို ပစ်ခတ်လို ရလိုက်ပြန်သော်လည်း သယ်ဆောင်ရန် ခက်ခဲ
လှသည့်နေရာဖြစ်သည်မို့ သူတို့အား တိုင်ပင်လိုက်ရာ သူတို့(၃)ဦး ခေါင်း
ချင်းဆိုင် တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး ငပိန်က -

“ဒီမှာ ဝိုက်ဖြည့်ကြလို့ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရွာဘက်ကို
ဆင်းမယ်။ ကိစ္စပြီးတော့မှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ စခန်းကသာ စောင့်နေကြပါလေ”

သူတို့ ဒီလောက်ပြောလိုက်ရုံဖြင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီးမို့
ဘာမှပြန်မေးမနေတော့။ မုဆိုးလုပ်သူဆိုသည်ကလည်း သားကောင်ကြီး
တွေကို ယခုကဲ့သို့ ပစ်ခတ်ရရှိပြန်တော့လည်း စခန်းချရာဆီကို ထိုအသား

များ ပြန်သယ်ဆောင်ဖို့ကိစ္စက လွယ်သည်မဟုတ်။ ဒါတောင် သူတို့နေထိုင်
သည့် ရွာနှင့်နီးနေသဖြင့် တော်သေးသည်။ စားသောက်လို့အပြီး သေနတ်
များကိုလွယ်လျက် ကိုယ်ဦးတည်ရာဆီသို့ နှစ်ဦးစီ လမ်းခွဲကာ လျှောက်
လှမ်းခဲ့ကြပေတော့သည်။

အပြန်ခရီးကား ငှက်ဖျားထနေသည့် “တင်စိုး” တစ်ယောက် သက်သာ
ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း လျှောက်လှမ်းနေလိုက်မိသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပေ
သည်။ ထူးထူးခြားခြားရွာခဲ့သည်မိုးကားအပြီး ပြေသွားခဲ့ဟန်ထင်၊ ကောင်း
ကင်တွင် ကြည့်လင်လျက်နဲ့အတိ။

➤ လေးမောင်

စာမူများ

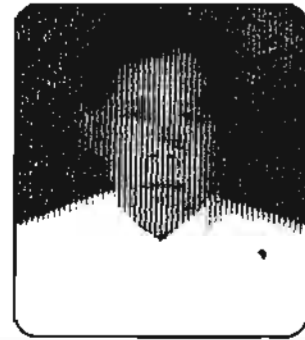
ပေးပို့လို့ပါက

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 သည်းထိတ်ရင်ဖွဲ့အင်း
 အမှတ် (၅၀၀/၅၀၂) (၂/၁) ပထမထပ်
 ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းတော်
 တွေ့ကပ်ထဲကားနို့ဖြူယု ရန်ကင်း

ဒီဂရီဂျော့များ
နာနာအာဝ
ဧည့်တော်များ

ဝမ်းနည်းခြင်းမှတ်တမ်း

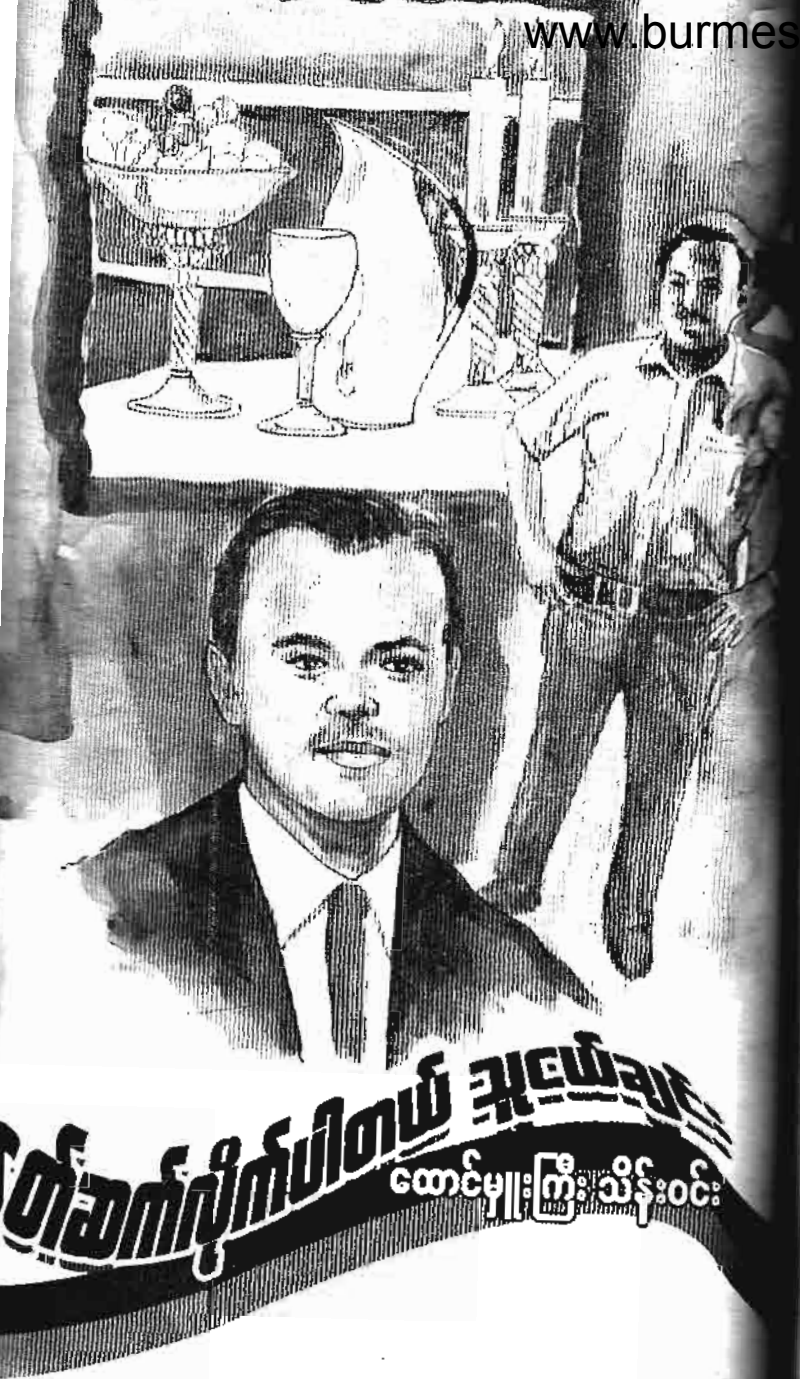

ဦးမြင့်

ဖာထိပြုံး (သောင်းမြ)
အသက် (၆၄) နှစ်

စာရေးဆရာ မောင်မြဦး (မောင်းမြ) သည် ရန်ကုန်မြို့နေအိမ်တွင် (၁၇.၁၁.၂၀၁၄) တနင်္လာနေ့၌ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားပါသဖြင့် မိသားစုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းရပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုလှောင်း
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

တစ်ချက်ပျက်ပါတယ် **ဆောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း**

တွယ်လွန်သူ ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက်
အသက်ရှင်စဉ် အရက်သေစာ သောက်
စားရင်း ရောဂါပြင်းထန်စွာရလာပြီး
နောက်ဆုံးတွင် ..

သူတ

အလွန်အေးဆေးသောလူကြီးပါ။ ဆံပင်က ကောက်
ကောက် တောင့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့်
လိုက်ဖက်ပါသည်။ သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင်တော့
စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းနှင့် ကိုယ်ကြမ်းသောလူကြမ်းကြီး
ဟု ထင်မှတ်ဟန်ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်းပေါင်း
ကြည့်မှ စာသမား။ ပေသမား အလွန်စိတ်နုပြီး သဘော
ထားဖြူစင်၍ အပေါင်းအသင်းများကို အလွန်ခင်မင်
တတ်ပြီး အနွံအတာခံသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ
အမည်က ကိုမြင့်၊ မြောင်းမြမြို့သား ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် ၁၉၇၅ - ခုနှစ်၊ ထောင်မှူးသင်
တန်းအပတ်စဉ်(၆)သင်တန်းတက်စဉ်တွင် အတူတကွ
တက်ရောက်ခဲ့ကြသော သင်တန်းသား(၆၆) အဖွဲ့ဝင်
ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်မှာ (၂၂)က ခေတ္တရသော

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား စာရေးဆရာ ဗဟိုစော(ခေါ်)ပီတာမြဦးက တူးတူးအဖွဲ့ဟု ရွှ် အမှတ်တရ ရေးသားထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ အကျဉ်းထောင်လောကသို့ဘွဲ့ရလူငယ်ထောင်မှူးများအဖြစ်ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း ရွေးချယ်ခန့်ထားရေးအဖွဲ့က ပထမဆုံးသတင်းစာက ခေါ်ယူပြီး လျှောက်ထား သူ (၂၀၀၀) ကျော်အနက်မှ (၆၆)ဦးကိုသာ ရွေးချယ်ခန့်ထားခဲ့သော ထောင် မှူးအဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ ဗဟိုအကျဉ်းထောင် အင်းစိန်ထောင်ဝင်း ရွာမဘူတာရုံ အနီးတွင်ရှိသော သင်တန်းကျောင်းကြီးတွင် စာတွေ့လက်တွေ့နှင့် စစ်သင် တန်းများ လက်နက်ငယ်သင်တန်းများကို သင်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သင် တန်းမှာ (၃)လခန့် အချိန်ကြာမြင့်သောကြောင့် သင်တန်းသားအချင်းချင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး လွန်စွာခင်မင်ကြပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်က သင်တန်းသားအိမ်ထောင်တွင် ခုတင်ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်း၊ သူက အားလပ်ချိန်များတွင် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ် အထူးကြီးများ ကိုဖတ်ပြီး စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းစတိုင်လ် ဆေးတံသောက်သူဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့အရွယ်မှာ အသက်(၂၀)ကျော်အစိတ်ပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၃)လကြာသင်တန်းပြီးတော့ တာဝန်ကျရာ မြန်မာပြည်အတွင်းရှိ အကျဉ်းထောင်အသီးသီးသို့ခွဲဝေတာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရပါသည်။ ထိုအချိန် ကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြဦးတို့ အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်တွင် အတူ တွဲ၍တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်က အချုပ်ရုံးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရပြီး ဦးမြဦးက တော့ရိက္ခာနှင့် မော်တော်ယာဉ်ဌာနတွင် တာဝန် ကျပါသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ၁၉၈၀ - ခုနှစ်ခန့်၌ ကျွန်တော်တို့တာဝန်အရ ခွဲခွာရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန် - မန္တလေး အမြန်လမ်းစီမံကိန်း၊ ဦးမြဦးက မန္တလေးဘက်တွင် တာဝန်ကျသည်။ ကျွန်တော်တို့အသီးသီး အိမ် ထောင်ကျကြတော့ ကျွန်တော်ကတော့ အင်းစိန်ထောင်မှ အမျိုးသမီးထောင် မှူးဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဦးမြဦးကတော့ မန္တလေးထောင်မှ

အမျိုးသမီးထောင်မှူး ဒေါ်တင့်တင့်သန်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူတို့ နွေလေးဗဟိုအကျဉ်းထောင်၌ပင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြစဉ် ကျွန်တော် တို့ထောင်မှူးကြီးရာထူးဖြင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။

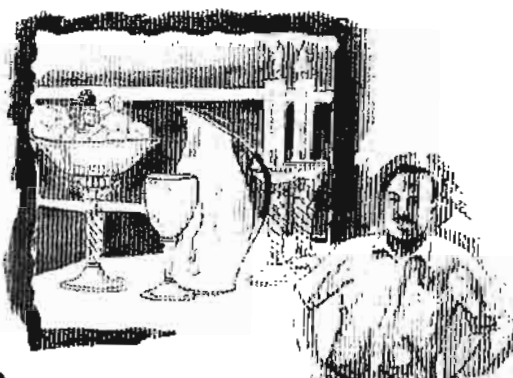
ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်လည်း ကော့သောင်း ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေး စခန်းနှင့် အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရ ခြင်း၊ ဦးမြဦးက မန္တလေးထောင်အုပ်စုညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးတွင် ထောင်မှူးကြီး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနား ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်းသို့ရဲဘက်(၅၀၀) နှင့်အတူ စီးလုံးငှားရထားဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရစဉ် မန္တလေးမြို့ဟောင်းဘူတာ၌ ရဲဘက်အကျဉ်းသားများအတွက် လိုအပ်သော ထောက်ပံ့ရေးရိက္ခာများအား လာရောက်ပို့ဆောင်သူတာဝန်ခံမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ထောင်မှူးကြီး ဦးမြဦး ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော်ကို အမြဲတမ်း အားပေးတတ်ပါ သည်။ ဤတစ်ခါ ပြောင်းရွှေ့ရသည့်စခန်းမှာ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းအစွန် အဖျားလက်နက်ကိုင် (KIA)များစိုးမိုးရာ အညိုရောင်နယ်မြေ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က တာဝန်ကျခဲ့သော ပဲခူးရိုးမ ရန်ကုန် - မန္တလေး အမြန်လမ်းစီမံကိန်း နယ်မြေနှင့် တနင်္သာရီရိုးမ ဆီအုန်းစိုက်ပျိုးရေးစခန်းဒေသများလို အဖြူရောင် နယ်မြေမဟုတ်ပါ။ ထိုစဉ်ကလည်း ကျွန်တော်က စိတ်ဓာတ်ကျ၍ အလုပ်က ထွက်မည်ဟု ဆိုသော အခါ၌လည်း ဦးမြဦးကပင် ဖျောင်းဖျာအားပေးခဲ့ပါ သည်။

သို့သော် ၁၉၉၀ - ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဆွမ်ပရာဘွန်စခန်းထောင်မှူးကြီး ရာထူးမှ နုတ်ထွက်စာတင်၍ အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အလုပ်မှထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီများ၌ မန်နေဂျာအဖြစ် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း ကျွန် တော်၏ဇနီးသည်မှာ အင်းစိန်ထောင်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်သော ကြောင့် အင်းစိန်ထောင်ဝင်းအတွင်းရှိ မူလနေထိုင်ရာ လုံးချင်းဒီမီကလေး ၌ပင် အတူတကွ နေထိုင်ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမြဦးမှာ ထောင်ပိုင်

အဆင့်(၁)ရာထူးဖြင့် အင်းစိန်သို့ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ထိုစဉ်က အင်းစိန်ထောင်
ဝင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့ထောင်မှူးသင်တန်းဖွင့်ရာ သင်တန်းကျောင်းကြီး
အား ဖျက်၍ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရုံး ဖွင့်လှစ်ထားရာတွင်
(ဦး)ဌာနတာဝန်ခံအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူနေထိုင်ရာ အိမ်မှာ
လည်း ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးနှင့် လမ်းသာခြား၍ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများ ပြန်လည်တွဲဖက်
ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးတစ်ယောက်ရှိသလို
သူတွင်လည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်
တော့်သမီးနှင့် အသက်အရွယ်အတန်းတူ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးမြဦးတွင် အကျင့်ဆိုးတစ်ခုကတော့ အရက်သောက်ပြီး အလုပ်လုပ်
နေစဉ်အတွင်း သူမနှစ်သက်ရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ပေါ်လာပါက
စိတ်မပြေနိုင်ဘဲ ဆဲဆို၊ ရမ်းကားတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ရိုက်ပုတ်တတ်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ ပါးစပ်မှ အငြိုးမပြေနိုင်ဘဲ
အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမတို့နှစ်ဦး အရွယ်တူ အတန်းတူဖြစ်သောကြောင့်
ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကျွန်တော်က ကားကလေးဖြင့် အကြိုအပို့ လုပ်
ပေးရတတ်ပါသည်။ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း အိမ်နီးချင်းများဖြစ်သောကြောင့်
ရုံးပိတ်ရက်များ၏ညချမ်းအချိန်၊ အထူးသဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့လိုမျိုး ညများ၌
ဦးမြဦးတို့အိမ်တွင် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့လေ့ရှိပါသည်။ သူက အရက်အလွန်ကြိုက်
သည်။ လာသမျှအပေါင်းအသင်းများကိုလည်း တွန့်တိုခြင်းမရှိ။ အမြဲတမ်း
ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် ဝန်မလေးသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ညနေပိုင်း အလုပ်က ပြန်ရောက်၍ အချိန်ရသည်
နှင့် အင်းစိန်ထောင်ဝင်းအတွင်း ရွာမဘက်အခြမ်းတွင်ရှိသော အကျဉ်းဦးစီး
ဌာနရုံးချုပ် (ဦး)ဌာနတွင်ရှိသည့် ဦးမြဦး၏ရုံးထိုင်ရာသို့ သွားတတ်ပါသည်။
သူကလည်း အလုပ်များသူဖြစ်သောကြောင့် (ဦး)ဌာနရုံးခန်းအား အိမ်လုပ်၍
နေသူဖြစ်သည်။ ရုံးပိတ်ရက်များကျမှသာ အိမ်သို့ ပြန်သူဖြစ်သည်။ သူ၏
ရုံးခန်းပီရိုများအတွင်း၌ အရက်ပုလင်းမျိုးစုံက အဆင်သင့်ရှိသည်။

ရုံးသူရုံးသားများ ရုံးဆင်းသော်လည်း ဦးမြဦးက ရုံးမဆင်းပါ။ နေ့စဉ်
အချိန်ပိုဆင်း၍ အလုပ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းများ ရုံးဆင်းသည်နှင့်
ဦးမြဦးက ရေမိုးချိုး၍ အရပ်ဝတ်လဲပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း အရက်သောက်တော့
သည်။ သူနှင့်အတူ အချိန်ပိုအလုပ်လုပ်ရင်း ဒဏ်ခံရသူများကတော့ (ဦး)
ဌာနစာရေးကြီးနှင့် (ဦး)ဌာနရုံးခန်းဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း
သူမြည်းလိုသောအစားအစား လိုသောအရာများကို ဝန်ထမ်းများက ရွက်
ချင်းဝယ်ပေးကြသည်။ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း နေ့စဉ်အချိန်ပိုအလုပ်ဆင်းရ
သောကြောင့် ဦးမြဦးက စားလိုရာကို ကျွေးမွေးတတ်ပါသည်။ အရက်ကိုတော့
ဝန်ထမ်းများအား ပေးမသောက်ပါ။ သူကလည်း စည်းကမ်းတော့ တားသည်။
သူ၏အပေါင်းအသင်းများမှလွဲ၍ အခြားအရာရှိဝန်ထမ်းများအား အရက်
တိုက်ပြီး ဧည့်ခံလေ့ မရှိပါ။

ဦးမြဦးတွင် အကျင့်ဆိုးတစ်ခုကတော့ အရက်သောက်ပြီး အလုပ်လုပ် နေစဉ်အတွင်း သူမနစ်သက်ရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုပေါ်လာပါက စိတ် မဖြေနိုင်ဘဲ ဆဲဆို၊ ရမ်းကားတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက်၊ ရိုက် ပုတ်တတ်ခြင်းတော့ မရှိပါ။ ပါးစပ်မှ အပြုံးမပြနိုင်ဘဲ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေ တတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူက အတူအရက်သောက်သူ အပေါင်းအသင်း များကိုတော့ အရက်မည်မျှပင်မူးပါစေ ဖော်ကားဆဲဆိုတတ်ခြင်းမရှိပါ။ သူက အရက်တစ်လုံး ကုန်အောင်သောက်သော်လည်း မူးတတ်သူမဟုတ်ပါ။ ခန္ဓာ ကိုယ် တောင့်တင်းသလို အရက်၏အမူးဒဏ်ကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်ပါ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်က မနက်ပိုင်းတွင် အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင် ၌ ဝန်ထမ်းများအား စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရင်း နေ့စဉ်ဆဲဆိုတတ်သော ထောင် ပိုင်ကြီး ဦးသာဦးနှင့် ညပိုင်းတွင် ဝန်ထမ်းများအား အလုပ်လုပ်ရင်း အော်ဟစ် ဆဲဆိုတတ်သော ဦးမြဦးတို့အား အမှတ်ရစေခြင်းငှာ "မနက်သာဦး၊ ညမြဦး" ဟူ၍ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်အား သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၌ ၂၀၁၃ - ခုနှစ်တွင် ဦးမြဦးအား ခွင့်တောင်း၍ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

၂၀၁၃ - ခုနှစ်၌ပင် ဦးမြဦး လက်ထောက်ညွှန်မှူးရာထူးအဆင့်မှပင်စင် ယူပါသည်။ သူ ပြောင်းရွှေ့နေသည်ကတော့ အင်းစိန်မြို့သစ်ဈေး အရှေ့ဘက် ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးဘေး ပထမထပ်တိုက်ခန်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အင်းစိန် ထောင်ဝင်းအတွင်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်၌ပင် သူ၏ဇနီးသည်မှာ ဆုံးပါး သွားသောကြောင့် ယခုပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည့်တိုက်ခန်းတွင် သူ၏သမီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့ဖြင့် အတူနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သမီးဖြစ်သူက အင်ဂျင် နီယာဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဦးမြဦးကတော့ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းများ၏ ဇွဲစည်းတည်ထောင်ထားသော သမဝါယမအသင်းတွင် အလုပ်ဝင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ဦးမြဦးတစ်ယောက် နေမကောင်း သောကြောင့် ဆေးရုံသို့ တက်ရသေးသည်။ သူ၏ဇရာဂါမှာ အသည်းလိုလို၊ နှလုံးလိုလို၊ ကျောက်ကပ်လိုလိုနှင့် ရက်တာရှည်သောကြောင့် သက်သာ

သည်နှင့် ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်တွင် တစ်နှစ်ခန့်အနားယူပြီး ဆေးကုရသေး သည်။ ထိုအချိန်က တောင့်တင်းခိုင်မာသော ဦးမြဦး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ တစ်ဝက်ခန့် ပိန်ကျသွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ အရက်ဖြတ်လိုက်သော ကြောင့် ပြန်လည်နာလန်ထူပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကျန်းမာလာပါသည်။

သူက ဘာသာရေးလည်း လုပ်သည်။ လူမှုရေးနှင့် တတ်စွမ်းသမျှသော အကူအညီများကိုလည်း ပေးတတ်ပါသည်။ သူ့နေမကောင်းစဉ်တွင် ကျွန် တော်တို့ လူနာသတင်းမေးရင်း မကြာခင် အင်းစိန်မြို့သစ်ဈေးရှေ့ရှိ သူ၏ အိမ်သို့ ရောက်ပါသည်။ သူပြောလေ့ရှိသည်မှာ -

"သူငယ်ချင်းတို့ - ကိုယ် အခုနေမကောင်းဖြစ်မှအားအားယားယားနှင့် ဘာသာရေးစာပေတွေကို လေ့လာခဲ့တာ ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်အလွတ်ရပြီ။ အရင်တုန်းကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိသားစုက ဆင်းသက်လာခဲ့လို့ ကိုယ် လည်း မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် သာမန်ပဲ နေခဲ့တာ။ အခု နေမကောင်းဖြစ်မှ နှစ်နဲ့ချီပြီး အိပ်ရာထဲ လှုံ့နေရာက ဘာသာရေးစာပေတွေ ကိုနက်နက်နဲနဲလေ့လာဖို့ အချိန်ရတော့တယ်။ တကယ်တမ်း လေ့လာကြည့် တော့မှ ဗုဒ္ဓစာပေတွေဟာ နက်နက်နဲနဲ အလွန်သိမ်မွေ့ပြီး အစွမ်းထက် ထိရောက်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံရတော့တယ်။ ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ် ထဲမှာ မေတ္တာသုတ်ကစပြီး ကျန်တဲ့သုတ်အားလုံးဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ အလွန် အစွမ်းထက်တာပဲ။ သူငယ်ချင်းတို့လည်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဆည်းပူးလေ့လာကြဦး။ ကိုယ်နာလန်ထု လာတာ အဲဒီဘာသာရေးစာပေတွေကြောင့်ပဲလို့ ယုံကြည်တယ်" ထိုအချိန် ကစ၍ ဦးမြဦးက ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့တိုင်း ဘာသာရေးနှင့်ယှဉ်ပြီး ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးတတ်ပါသည်။

၂၀၁၃ - ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးသင်တန်း အပတ်စဉ် (၆) သိ နှစ်စဉ်ဒီဇင်ဘာလ (၁၅) ရက်မိတ်ဆုံစားပွဲကြိုသောနေ့တစ်နေ့တွင် သွေဆိုဖွဲ ပြီးသည်နှင့် မန္တလေးမြို့မှ ရောက်ရှိနေသော အငြိမ်းစားထောင်ပိုင်သူငယ်ချင်း ဦးစိုးမြင့်က အပေါင်းအသင်းများအား စုဝေး၍ စားသောက်ရင်း စကားပြော

လိုသည်ဟုဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော် ဦးမြဦးနှင့် စာကလေးစိုးသိန်း၊
(စာရေးဆရာ) စိုးဝေ၊ ဦးမြသိန်း၊ ဦးစိုးကြီးအောင်တို့ပါဝင်သောအဖွဲ့ဦးမြဦး
ဦးဆောင်ရာ အင်းစိန်မြို့သစ်ဈေးအနီး သူ၏အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးဘုရင့်
နောင်လမ်းမကြီးဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ချီတက်ကြပါသည်။

ထိုဆိုင်တွင် အမြည်းအမည်စုံမှာကြားပြီး ကျွန်တော်တို့က အရက်ပြင်း
သောက်ကြသော်လည်း ဦးမြဦးနှင့် ဦးမြသိန်းတို့က ဝိုင်အရက်ချိုကိုသာ မှာ၍
သောက်ကြပါသည်။ ဦးမြဦးမှာ အရက်ပြင်းမသောက်တော့ဘူးဟုဆိုသော
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာနေမိခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ဦးမြဦးက သူ
ဆေးရုံတက်ပြီး ရောဂါဝေဒနာခံစားရသည်မှာ အရက်သောက်သောကြောင့်
အသည်းရောဂါဖြစ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အဆုတ်ရောဂါသာဖြစ်သည်ဟု ဆို
ပါသည်။

သူက ဆေးတံသောက်သောကြောင့် အဆုတ်ရောဂါဖြစ်သည်ဟု ဆို
လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါသည်။ သူ့ကိုကုသည့် ဆရာဝန်ကတော့ ဆေးလိပ်
နှင့်အရက်ကို ရှောင်ရန် တားမြစ်ထားကြောင်းလည်း ပြောပါသည်။ နောက်
ပိုင်း သူနှင့်တွေ့တော့လည်း စားသောက်ပွဲများ၌ အရက်ပြင်းကို မသောက်ဘဲ
ဝိုင်အရက်ချိုကိုသာ သောက်သုံးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့နဲ့အတူ
ဝိုင်အရက်ချိုကို တွဲဖက်သောက်သုံးသူက အငြိမ်းစားထောင်ပိုင် ဦးမြသိန်း
သာဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးက အလွန်တွဲကြသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး
သောက်သုံးသောဝိုင်ပုလင်းများမှာ တစ်စတစ်စနှင့် ပိုမိုများပြားလာကြောင်း
ကိုတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ဦးမြဦး အရက်ပြင်းများ ပြန်သောက်ကြောင်း
သတင်းကြားရပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် လမ်းကြိုသည်နှင့် အင်းစိန်
မြို့သစ်ဈေးရှေ့ရှိ သူ၏အိမ်သို့ ဝင်လည်သောအခါ နေ့လယ် (၁၂) နာရီအချိန်
ခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်က ခရီးကြိုသည်နှင့် ကျွန်တော်ရေးသော

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်စာအုပ်အား ဝင်၍လက်ဆောင်ပေးရင်း စာပေဝါသနာရှင်
ဦးမြဦးအား စကားဝင်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သူငယ်ချင်း - စာတွေဖတ်ပြီး ဦးနောက်ထဲမှာ သိုမှီးထားရင် အလကား
ပဲ။ အခုလို အသက်(၆၀) ကျော် ပင်စင်ယူပြီးတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးစမ်းပါ။ အား
လပ်နေတာပဲ။ သူငယ်ချင်းဖတ်ခဲ့တဲ့ တစ်သက်တာလုံးက စာပေတွေကို
မိုငြိမ်းပြီး စာရေးစမ်းပါ။ အခု - ကိုယ်တို့ ထောင်မှူးသင်တန်း အပတ်စဉ်(၆)
က ကိုစောလှိုင်တို့၊ ကိုစိုးသိန်းတို့၊ ကိုယ်တို့က ပေါက်ရောက်အောင်မြင်တဲ့
စာရေးဆရာတွေဖြစ်နေကြပြီ။ စာရေးတဲ့အလုပ်ဟာ အခုလိုအသက်ကြီးပိုင်း
အနားယူတဲ့အချိန်မှာ လုပ်လို့အကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်တယ် - သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းဝင်း၊ ကိုယ်လည်း စာဖတ်အားများ
တော့ စာရေးချင်စိတ် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - စာဖတ်အားသာများတာ တကယ်
တမ်း စာရေးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကစပြီး ရေးရမုန်းတောင် မသိပါဘူး”

“လွယ်ပါတယ် - ကိုမြဦးရယ်၊ ခင်ဗျားနေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးတယ်မဟုတ်
လား။ အဲဒါဟာ နေ့စဉ်ကိုယ်အကြောင်းကိုယ်ရေးတဲ့တစ်မျက်နှာစာဝတ္ထုတို
ကလေးပဲ။ အဲဒါကို ပုံကြီးချဲ့ရေးတော့ မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်
ဖြစ်ပေရောပေါ့။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ခင်ဗျားတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ထောင်
စခန်းတစ်ခုခုက ထူးခြားတဲ့အတွေ့အကြုံ၊ လေးတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီး ရေးချ
ကြည့်စမ်းပါ။ သတ်ပုံ၊ သတ်ညွှန်းတော့ မှန်ပါစေ၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုတော့
ကျွန်တော် တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရေးနေတဲ့မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ စမ်း
ထည့်ပေးပါ့မယ်”

“အေး - လုပ်စမ်းပါ - သူငယ်ချင်းရာ၊ ကိုယ်လည်း စာရေးချင်နေတာနဲ့
အတော်ပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ဖြစ်စဉ်ဆိုတာ
ရှိစမြဲပါပဲ။ ကိုယ်စဉ်းစားပြီး စမ်းရေးကြည့်မယ်။ သူငယ်ချင်းက တည်းဖြတ်
ပြင်ဆင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ စမ်းထည့်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ - သူငယ်ချင်း၊ နောက်အပတ်ထဲမှာ တတ်နိုင်သမျှ ရေးထား
ပါ။ ကျွန်တော် လာယူပါ့မယ်”

“ကောင်းမြဲ - သူငယ်ချင်း”

ထိုအချိန်ကလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်း၊ စောစီးစွာ ကိုမြဦး အရက်သောက်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာသာရေးစာပေများအား လေးလေးနက်နက် လေ့လာနေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် အရက်မသောက်ရန် မထားမြစ်သော်လည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ဖြင့် ကျန်းမာရေးအတွက် လောက်သာ သောက်သုံးသင့်ကြောင်း အကြံပေးခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြဦး ဆုံကြသည်က အငြိမ်းစား ထောင်အရာရှိတစ်ဦး၏ ဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် ဖြစ်သည်။ ဦးမြဦးက လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ပြီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အား သူရေးထားသော ဝတ္ထုတိုစာမူနှစ်ပုဒ်အား ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဆွမ်းကျွေးအိမ်မှစ၍ ခံသော ခံပေါက်ထမင်းကို စားကြတော့ ဦးမြဦး မစားပါ။ သူက ဆွမ်းကျွေးအိမ်၌ ပင်လွယ်လာသော အိတ်ကြီးထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ထုတ်၍ သောက်သည်။ အစားအစာကိုတော့ မြည်းရုံလောက်သာ အနည်းငယ်စားသည်။ ထိုကတည်းက သူ့အခြေအနေကို ကျွန်တော် သဘောမကျခဲ့ပါ။

သူ၏ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်အား ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်၍ စစ်ဆေးဖတ်ရှုတော့ လက်ရေးလက်သာ၊ သတ်ပုံသတ်ညွှန်းနှင့် ဇာတ်လမ်းအလွန်ကောင်းသည်။ ဝတ္ထုတိုအရေးအသား အနည်းငယ်လိုသည်ကိုသာ ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ပေးရသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကလည်း သူ့ဝတ္ထုတိုများအား လက်ခံပြီး ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးပါသည်။

မောင်မြဦး (မြောင်မြ) ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေနယ်အတွင်း သို့ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုဆိုသည်ကတော့ စာရေးဆရာအများစုမှာ အရက်သေစာဖြင့် မကင်းကြပါ။ ထိုအထဲတွင် လူရင်းဖြစ်သော စာရေးဆရာစိုးဝေ (စာကလေးစိုးသိန်း) မှာ လွန်စွာပျော်တတ်ပြီး သောက်စားတတ်သည်။ ကျွန်တော် မြေတောင်မြှောက်ပေးဖူးသော ဝင်းနိုင် (ရွှေပြည်သာ) ဆိုသူမှာလည်း ဦးမြဦးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားချင်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ အလွန်သောက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

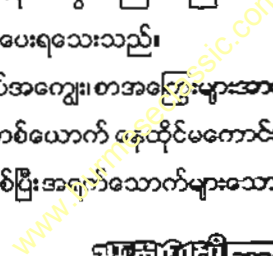
ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး တွဲမိကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကလည်း ကြုံသမျှလူကို ငွေကြေးအကုန်ခံ၍ အရက်တိုက်ရင်း စကားပြောရသည်ကို လွန်စွာပျော်မွေ့ ကြသည်။ သူတို့နှင့် အဖွဲ့ကျ၍ တွဲသူများကတော့ ပန်းချီဆရာ မြတ်မင်းဟန်နှင့် မုဆိုးဝတ္ထုစာရေးဆရာ ဦးလေးမောင်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) တို့ကတော့ ဖုန်းနှင့်ချိန်းမှ တစ်လတစ်ခါလောက်သာ ဆုံတတ်ကြသည်။

၂၀၁၄ - ခုနှစ်၊ ဇေဇော်ဝါရီလထဲတွင် ကျွန်တော် စာရေးဆရာများဖြင့် ကညွတ်ကွင်းမြို့သို့ ခရီးထွက်ကြရင်း ဖျားပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာရသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ သွေးတိုးရုံမှန်းမသိ။ ဆရာဝန်နှင့် ပြုကြည့်မှ သွေးတိုးရုံမှန်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် အထူးကုဆရာဝန်များအား ပြရင်း ကြားဖူးနားဝရှိသဖြင့် လေမဖြတ်စေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်သော်လည်း လေဖြန်းခံခဲ့ရသည်။ အာရှတော်ဝင်ဆေးရုံကြီးတွင် တစ်ပတ်ခန့် တက်ရောက်ကုသခဲ့ရသည်။ သက်သာ၍ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး အိမ်တွင် အနားယူရင်း ခေမားဝါးကုသခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင်လည်း ဦးမြဦးက ကျွန်တော့်အား ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်အား အလွတ်ကျက်မှတ်ရွတ်ဖတ်ရန် အားပေးညွှန်ကြားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဘာသာရေးကို စောက်ချလုပ်သောကြောင့် နုလန်ပြန်ထူပြီး အတော်နေကောင်းလာပါသည်။

ကျွန်တော် ကျန်းမာလာတော့ ဝတ္ထုများအား ဆက်ရေးသည်။ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအား ဆောင်ရွက်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိလည်း ဂရုစိုက်ပြီး နေထိုင်ပါသည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဆက်သွယ်မိတော့ ဦးမြဦးတစ်ယောက် အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်နေကြောင်း ကြားသိရသည်။ မကြာမတင် အတူနေသော ဦးမြဦးမိခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်ကူညီ အားပေးရသေးသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်အကျွေး၊ စာအကြွေးများအား ပြန်ဆပ်ရင်း အလုပ်များနေစဉ်တွင် ဦးမြဦးတစ်ယောက် နေထိုင်မကောင်းကြောင်း၊ ဆီးချိုရောဂါနှင့် လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြစ်ပြီး အရှက်သောက်များသော

ကြောင့် ရေဖျင်းရောဂါပါစွဲ၍ အထူးကုဆေးရုံသို့ တင်ထားရကြောင်း သတင်းဆိုးကို ကြားရပါသည်။

(၁၆-၁၁-၂၀၁၄)ရက်နေ့တွင် အကျဉ်းဦးစီးဌာန ဝန်ထမ်းဟောင်းများ၏ သမဝါယမအသင်း နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးနှင့် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲသို့ ဖိတ်ကြားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက်ရပါသည်။ အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်နေရသော ဦးမြဦးရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်း တစ်စု သွားရောက် မေးမြန်းပြီး သမဝါယမအသင်း၏ ထောက်ပံ့ကြေးငွေကို ပေးအပ်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးမြဦးအား အောက်ဆီဂျင်ပေးထားသည်။ သူ့ခမ်းစိုက်ကြီးက ဖောင်းကားနေသည်။ အစာမစားသောကြောင့် တုတ်ခိုင်သန်မာလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အရေပြားများ တွန့်လိမ်နေပြီး သူ့အား အားပေးစကားပြောတော့ -

“သူငယ်ချင်း - ကိုယ်မောတယ်ကွာ၊ စကားများများမပြောနိုင်ဘူး” ဟုသာ ခွန်းတုံ့ပြန်ရင်း အမောဆိုက်နေရှာပါသည်။ သူ့ကိုမြင်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မသက်သာလှပါ။ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ ဤအထူးကုဆေးရုံမှာပင် သူ၏မိခင်ကြီးမှာလည်း လွန်ခဲ့သောသုံးလနေ့က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ (၁၇-၁၁-၂၀၁၄) မနက်(၉)နာရီခန့်တွင် အပတ်စဉ်(၆)မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထောင်မှူးကြီး(အငြိမ်းစား) ဦးအောင်ကျော်ဌေးထံမှ ဖုန်းသတင်း ဝင်လာပါသည်။ ဦးမြဦးတစ်ယောက် ယနေ့မနက်(၇)နာရီအချိန်တွင် ဆုံးပါးသွားကြောင်း သတင်းဆိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ မနေ့ကပင် သူ့ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုအားပေးခဲ့ပြီး ထင်သလိုပင် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းအတွက် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ မနေ့က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သွားရောက်သတင်းမေးခြင်းမှာ အပေါင်းအသင်းချင်း နောက်ဆုံးသွားရောက်နှုတ်ဆက်သလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

(၁၉-၁၁-၂၀၁၄)ရက်နေ့ ဦးမြဦး၏အသုဘကို ရေဝေးသုသာန်၌ အခမ်းအနားဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စိတ်ကူးသစ်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသူ ဦးတင်ထွန်းတို့က ဦးမြဦး နောက်ဆုံးထုတ်ဝေခဲ့သော ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို အခမ်းအနားတက်ရောက်သူ ပရိသတ်များအား ဝေငှပေးပြီး သူ၏အခေါင်းအတွင်းသို့လည်း အမှတ်တရ သူ့ချစ်သောကဗျာစာအုပ်ကလေးအား ထည့်သွင်း၍ အမိန့်ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ အမြဲရွတ်ဆိုနေတတ်သော “စမ်းရေတွေလည်းခန်းပျံ့ပန်းအကြွေတွေလည်းနွမ်းပြီ” ဟူသော ကဗျာကလေးနဲ့အတူ သူ နောက်ဆုံးရေးခဲ့သောကဗျာကလေးအား ဖော်ပြရင်းစာရေးဆရာမောင်မြဦး(မြောင်းမြ)အား အမှတ်တရနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းရာသုဂတိ လားစေရန်လည်း ဆိုတောင်းပါသည်။

“သူငယ်ချင်းသို့”

မောင်မြဦး (မြောင်းမြ)
တက္ကသိုလ်၊ ကျောင်းတော်သာတွင်
လေးခါလေးမိုး၊ တို့တွေကြိုးလို့
ဘွဲ့မျိုးစုံညီ၊ ရခဲ့ပြီတည့်။

ထိုစဉ်ထိုခါ၊ ပျော်ရွှင်စွာနှင့်
ပူပင်သောက၊ ကင်းစင်ပလျက်
ဝင်းပသော်တာ၊ လစန္ဒာနယ်
တိမ်လွှာဝေကင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့်
ပျော်ခြင်းမက၊ ပျော်ခဲ့ကြ၏။
ဘဝခရီး၊ အသီးသီးတွင်
ရှာပြီးအလုပ်၊ တွင်တွင်လုပ်လျက်
အားထုတ်ကြိုးပမ်း၊ ခရီးကြမ်းကို
လျှောက်လှမ်းခါဖြင့် နေလာသည်။

ခရီးကပန်း၊ လမ်းက ကြမ်းလို့
ကိုယ့်ဝမ်းတွက်တာ၊ ကိုယ့်ခိုသာမို့
ကိုယ်သာကိုယ်ရေး၊ အစဉ်တွေ့ပြီး
နီးလို့လျက်လည်း ဝေးကြလေပြီ။

ယခုတော့လေ၊ တွေဝေနှစ်များ
ပိုင်းစစ်ခြားသော်၊ မင်းကားခြောက်ဆယ်
ငါခြောက်ဆယ်နှင့်၊ သက်ရွယ်တိုင်ရောက်
မပြီးမြောက်လည်း၊ ခရီးရောက်အောင် ဆက်ဦးမည်။

သမုဒယနယ်တွင်း၊ မလွတ်ကင်း၍
မိုတင်းနေကြ၊ လူ့ဘဝတွင်
တသနှောင်းရိပ်၊ ရှေးအတိတ်ကို
ဆွေးစိတ်ကသို၊ အလွမ်းပိုပြီ
ဟိုလိုတုန်းက၊ သူငယ်ချင်း။ ။

> ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

မညီညာလှသော သုံးပွင့်ဆိုင်
ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး
တို့၏ ဇာတ်လမ်းသည်ကား နောက်ဆုံးတွင်
မရှုမလှ အဆုံးသတ်ရပုံကို ..

မိုးမြင့်အောင်

သည်ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။ ထို
နောက် စက်သတ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးလျက်
ကားတံခါး ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အေးစက်သောညည့်ယံ၏လေက တသုန် သုန်
တိုက်ခတ်နေသည်။ သူက လေတိုက်နေသည်ကို ပမာ
မပြု။ အမူမထားဘဲ အိမ်တံခါးမကြီးရှိရာသို့ ဆက်
လျှောက်လာသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အိမ်အတွင်းရှိ မီးဖိုခန်းထဲ
တွင် မီးလင်းနေသည်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူ
က ရုတ်တရက် အံ့သြသွားမိသည်။

ဝင်းမြတ်သူ၏ကားသည် ခြံထဲ၌ဖြစ်စေ၊ ကား
ဂိုဒေါင်တွင်း၌ဖြစ်စေ ရှိမနေပါချေ။ ဝင်းမြတ်သူ၏သည်
လမ်းခုလတ်တွင် ကားစက်ချို့ယွင်းသောကြောင့်အတွား

ကားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဝင်းမြတ်သူ၏သည်
သူမ၏ပရာဒိုကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းတတ်ရုံမှအပ စက်အကြောင်းနှင့်ပတ်
သက်၍ လုံးဝနားမလည်။

ဝင်းစစ်အားဖြင့် နားလည်စရာလည်း မလိုပါချေ။ ကားစက်တစ်ခုခုဖြစ်
လျှင် နီးရာဝပ်ရှေးကို ဇုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ထိုအခါ စက်
အကြောင်း နားလည်ကျွမ်းကျင်စွာ ပြင်ဆင်တတ်သော မတ်ကင်းနစ်တစ်ဦး
က အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်အထိ ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးလိမ့်မည်။ တန်ရာတန်
ကြေးပြုပြင်ခကိုလည်း မည်သည့်အခါမှ ဈေးဆစ်ရိုးထုံးစံမရှိ။ ဝင်းမြတ်သူ၏
က အပြည့်အဝ ပေးရုံမျှမက အပိုကြေးပင် ဆောင်း၍ပေးတတ်သေးသည်။
သွားလေရာတွင် ငွေကိုလမ်းခင်း၌ လျှောက်လှမ်းသွားတတ်သော ဝင်းမြတ်
သူ၏ဖြစ်သည်။ ငွေဆိုသည်မှာ သူမအဖို့ ပဒေသာပင်မှ ဆွတ်ခူးရနိုင်သည့်
အလား ထင်မှတ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဝင်းမြတ်သူ၏သည် သူမအတွက် ဖျော်ဖြေစရာ၊ လင်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော မိုးမြင့်အောင်ကို ခေါင်းခေါက်၍ ရွေးချယ်
ရယူပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်သက် ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ မိုးမြင့်အောင်
သည် ဝင်းမြတ်သူ၏၏ ငွေဝယ်လင်အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းမလှ ရောက်ရှိနေ
သော သူ၏အဖြစ်ကို နာနာကြည့်ကြည့် ခံစားသိရှိနားလည်လာသည်။

၇၇

မိုးမြင့်အောင်သည် အိမ်တံခါးကို သော့ဖွင့်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
ယင်းသို့ဝင်သွားစဉ် အချိန်အတောအတွင်း နင်းဆီချိုနှင့်ပတ်သက်၍ သူ
ဦးနှောက်တွင်း၌ ကြုံတင်တွေးထင်ထားခြင်း မရှိပါချေ။

သို့ရာတွင်...

နှင်းဆီချိုသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ သားနားထည်ဝါသော ဆိုဗာ ကြီးပေါ်တွင် ပုံစံကျကျ လှလှပပထိုင်ကာ မိုးမြင့်အောင်အား အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးမြင့်အောင်က ပြန်လည်ပြုံးပြခြင်းမပြုဘဲ ရှုတင်းတင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းဆီချိုသည် သွယ်ပျောင်းနွဲ့နောင်းသော ယမင်းရှင်ထုလေးပမာ အစွမ်းကုန် အလှပြင်ထားသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံဒီဇိုင်းကလည်း သူမ၏အချို့အဆက်ပြေပြစ်ကုန်သော ကိုယ်ခန္ဓာအဖို့အမြင့်၊ အပြေအလျော့ များကို တင်းတင်းရင်းရင်း ပေါ်လွင်နေစေသည်။

နှင်းဆီချို၏လက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုခန်းတွင် မီးလင်းနေသည်မှာ နှင်းဆီချို လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောက်ရန် ရေခွေးကြိုစဉ်က မီးဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုအောင်...”

သူမ၏အသံက ချိုလွင်သည့်နည်းတူ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်အဝပါသည်။ မိုးမြင့်အောင်က သူနှင့် ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်၍ ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် -

“အခု - အခိုက်အတန့်အတွင်း တို့ဆီကို မလာစေချင်ဘူးလို့ သေချာ သတိပေးထားတယ်မဟုတ်လား - ချို”

“ဒါပေမဲ့ - ကိုအောင်ပဲ အိမ်သော့ကို ပေးထားပြီးတော့”

“အဲဒါက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်တုန်းက သူ့ဇာ ပြည်ပခရီးထွက်နေ တုန်းမို့ ချို အချိန်မရွေးဝင်ထွက်နိုင်အောင် ပေးထားခဲ့တာ။ အခု - သူ့ဇာ ပြန် ရောက်နေပြီ။ တကယ်လို့ ချိနဲ့တို့အကြောင်း သူ့ဇာသိသွားရင် ပြဿနာ တက်သွားနိုင်တယ် - ချို။ အဲဒါ - မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်”

မိုးမြင့်အောင်၏လေသံက အနည်းငယ်ထန်နေသည်။

နှင်းဆီချိုသည် လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်အသား ချလိုက်ပြီးလျှင် မိုးမြင့်အောင်၏လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ကာ သူမ၏ မှီခို ရွှေရင်နှင့် ဖိကပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးမိုးခပ်ခပ်လေး ရယ်လိုက်၍ -

“အဲလိုမျိုး မျက်နှာကြီးတင်းမထားပါနဲ့ - ကိုအောင်ရယ်။ ကဲ - အေးအေး ထိုင်ပြီးပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ သူ့ဇာ - ပါတီပွဲရောက်နေတာ ချို သေချာ သတင်းရတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ညဆယ့်တစ်နာရီမထိုးမချင်း ပြန်ရောက်ဦး မှာမဟုတ်ဘူး။ အခုမှ ရှစ်နာရီပဲ ရှိနေသေးတာ။ သူ့ဇာပြန်ရောက်ဖို့ သုံးနာရီ ကြီးများတောင် လိုသေးတာပဲ - ကိုအောင်ရာ - အေးအေးပေါ့”

“အဲဒီလောက် အတင့်မရဲသင့်ဘူး - ချို။ ကဲ - လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ရင် ပြန်တော့ - ဟုတ်လား။ တို့ - စီစဉ်ရာလေးတွေ စီစဉ်ရဦးမယ်”

မိုးမြင့်အောင်က နှင်းဆီချို၏မေးစေ့လေးကို ဖွဖွသာသာကိုင်၍ နှစ်သိပ် လိုက်သည်။

“ဒါဆို - ကိုအောင်က ချိုကို နှင်ရက်တယ်ပေါ့ - ဟုတ်လား”

သူမ၏မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်မိုးများ ဝေ့တက်လာသည်။ မိုးမြင့်အောင်ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲခံစား လိုက်ရသည်။

“တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ တို့နဲ့ချို အတူတူနေရဖို့အတွက် အခုနေအခါ မှာ ဆင်ခြင်ဖို့ပြောတာပါကွာ။ ချိုက လိမ္မာပါတယ်”

မိုးမြင့်အောင်က နှင်းဆီချို၏ ပြေပင်ညက်ညောသောနဖူးပြင်ကို သူ့ နှာတံနှင့် ထိရုံမျှ အသာအယာနမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ပြည့်တင်း သောကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းဖက်ရန် ကြိုးစားသည်။

သို့ရာတွင် နှင်းဆီချိုက အဖက်မခံဘဲ လွန်လွှားရုန်းထွက်သွားသည်။

“ကိုအောင်ပြောတဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ဆိုတာ ဘယ်နကမ္ဘာအထိ စောင့်ရမှာလဲ။ ချိုတော့ - စောင့်ရလွန်းလို့ စိတ်တောင် မရှည်ရှင်တော့ဘူး”

“အတိအကျတော့ ပြောလို့မရလို့ပေါ့ - ချိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ - သိပ်ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ထပ် သုံးလလောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေမှာပဲ။ ကဲ - ပြန် တော့နော် - ဟုတ်လား”

“သုံးလကြီးများတောင် - ဟုတ်လား - ကိုအောင်”

နှင်းဆီချိုက သက်ပြင်းမောလေးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့လေ - ကိုအောင်ပြောသမျှ ချိုက ငြင်းပယ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ချိုဘဝက တကယ်တော့ မပိုင်ဝက်ပွေးတဲ့အနေအထား မဟုတ်လား”

နှင်းဆီချို၏အသံက တုန်ယင်လှုပ်ခါနေသည်။ မျက်နှက်ဝန်းထဲတွင် ဝေဝေ တက်လာသော မျက်ရည်စိမ်းများသည် မျက်ရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ ပါးပြင်မို့ပေါ်သို့ ထွက်အန်စီးကျလာသည်။

မိုးမြင့်အောင်က မာလာ၏ လုံးဝန်းသော ပန်းသားလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ မို့အစ်သော မျက်စွဲနှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်စီ နှမ်းလိုက်သည်။

“ချို့အပေါ်မှာ တို့က ဘယ်လောက်ထုထည်ကြီးမားတဲ့မေတ္တာနဲ့ ချစ်နေ တယ်ဆိုတာ ချို့သိပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ချို့ဆီကို တို့လာခဲ့ဦးမယ်။ အဲဒီ တော့မှ သေချာပြောပြမယ်နော် - စောင့်နေ - သိလား”

“ဟုတ် ...”

နှင်းဆီချိုက ဦးခေါင်းလေးတစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ ရှည်သွယ်ကော့ လျားသော မျက်တောင်ဖျားတွင် ကပ်ငြိနေသော မျက်ရည်ပေါက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တောက်ခနဲကျသွားသည်။

“အဲလိုမျိုး နားထောင်လို့ တို့က ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ အပြည့်ချစ်ရတာ”

မိုးမြင့်အောင်က နှင်းဆီချို၏ ကျောရင်းသောလည်တိုင်ကို နှမ်းလိုက် ပြီးနောက် ပါးချင်းကပ်ထားသည်။

“ချိုကလေး - ကိုအောင်နဲ့ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်အထိ နေရလိမ့်မယ် ထင်ပြီး ကိုအောင် မရောက်ခင်ကတည်းက သူ့ဇာအလှပြင်ခန်းထဲက အလှ ပြင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျကျနန ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားရတာ။ အခု - ပြန်ရမယ်ဆို တော့ အလှပြင်ထားတာ အလကားဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့ - ကိုအောင်ရယ်”

နှင်းဆီချို၏အသံမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲသံ ပါနေသည်။

“အလကားမဖြစ်ပါဘူး - ချို။ တကယ်တော့ ချို့ရဲ့ပင်ကိုအလှဟာ မပြု မပြင်ပဲနဲ့ကို စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံးပါ။ တို့အမြင်အာရုံထဲမှာ ချို့ဟာ တစ်နေ့

မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး လှနေသူပါ။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်၊ ဘယ် အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် တကယ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ညှို့ဖာတံအပြည့်နဲ့ ...”

မိုးမြင့်အောင် စကားမဆုံးမီ နှင်းဆီချိုက သူမ၏လက်ဖဝါးမို့မို့ဖြင့် မိုးမြင့်အောင်၏နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုအောင်က အရမ်းကြောက်တယ်ကွာ။ ချို - မနေတတ်တော့ဘူး။ ကဲ - မနက်ဖြန်ကျ ဆက်ဆက်လာနော်။ ကိုအောင်ကြိုက်တတ်တဲ့ ကိုက်လဲနဲ့ ပုဖွန်ဖက်ထုပ်ကြော် အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်မယ်”

“စိတ်ချ - အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ချို့ဆီကို အရောက်လာခဲ့မယ်”

မိုးမြင့်အောင်နှင့် နှင်းဆီချိုတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်လိုက်ကြပြီးနောက် မျက်နှာအနံ့အပြား အပြန်အလှန် နှမ်း ရှုပ်လိုက်မိကြသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ ကိုယ်လုံးချင်း စွာလိုက်ကြသည်။

မိုးမြင့်အောင်သည် နှင်းဆီချို၏ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် မီးလင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သော ဧည့်ခန်းဝန်းကျင်ကို အကြည့်တစ်ချက် ဝေလိုက်သည်။

လှပစေတီမိဆန်းသစ်သော အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များဖြင့် မွန်းမံပြင်ဆင်ထားသည်။ “သူ့ဇာတို့ဧည့်ခန်းက ဘယ်ဧည့်ခန်းနဲ့မှ မတူအောင် အရမ်းထည်ဝါခမ်းနားတာပဲကွယ်” ဟူသော ချီးမွမ်းသံများမှာ ဝင်းမြတ်သူ၏အပေါင်းအသင်း ရေပေါ်ဆီ အသိုင်းအဝိုင်းများ၏ နှုတ်ဖျား မှ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။ အီတာလျံနိုင်ငံဖြစ် မွေးပွကော်စောကြီးကို ခန်းလုံးပြည့် ဝင်းထားသောကြောင့် လျှောက်လှမ်းသူ၏ခြေဖိုကိုယ် ပြင် သွားနိုင်သည်။

အပေါ်သို့တက်သော ကျွန်းသားလှေကားကြီးက တစ်ဆစ်ချိုး ကွေ့စိုက် သွားသော လှေကားထစ်များပေါ်တွင်လည်း သားမွေးကော်ဇော ကျားသစ် ကွက်ကို ခင်းထားသည်မှာ နင်းရက်စရာပင်မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးမြင့်အောင်သည် ထိုလှေကားထစ်များကို တစ်ထစ် ချင်း နင်း၍ တက်သွားသည်။ ဝင်းမြတ်သူဇာ၏ အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက်ရှိသော အလှပြင်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ ဝင်းမြတ်သူဇာ၏ အလှပြင် ခန်းသည် အထက်တန်းလွှာတစ်ခုလုံးရှိ အမျိုးသမီးအသိုင်းအဝန်းထဲတွင် အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်သည်။

တန်ခိုးကြီးမြင့်သော ကမ္ဘာကျော် အလှပြင်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်စုံနေ သည်။ CALVIN KLEIN, CHANEL, L'OREAL စသော ပါရီမြို့၏ အလှအပ ခြယ်လှမှုနည်းပုံသော အလှကုန်များနှင့် ရေမွှေးနံ့သာများ၊ နောက်ဆုံးပေါ်အလှ ပြင်ကိရိယာများ စသဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်သုံးဖက် မြင်မှန်ချပ် များ တပ်ဆင်ထားသော မှန်တင်ခုံကြီးနှင့် အလှပြင်နေချိန်တွင် လိုအပ်သည့် အလင်းရောင်များကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ပြေစင်သိပ်မွေ့စွာ ကျရောက်စေရန် မီးဆလိုက်များဖြင့် ဖန်တီးတပ်ဆင်ထားသေးသည်။

မိုးမြင့်အောင်သည် အလှပြင်ခန်းမှ တစ်ဆင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ သည်။ ထိုအိပ်ခန်းသည် ပင်လျှင် ဝင်းမြတ်သူဇာ၏ အိပ်ခန်းဖြစ်သည်။ သူနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းထားသည့်တိုင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီ သီးသန့် ခွဲခြားထားသည်။ ထိုသို့ခွဲခြားထားခြင်းကို အနောက်တိုင်းဆန်သည် (တစ် နည်းအားဖြင့်) တိုဆန်သည်ဟူ၍ ဝင်းမြတ်သူဇာက ထင်မြင်ယူဆထား သည်။

သူမအနေနှင့် ဆန္ဒရှိသော အခါ ကျမှ မိုးမြင့်အောင်၏ အိပ်ခန်းသို့ ကျလာ လေ့ရှိသည်။ အကယ်၍ သူမဆန္ဒမရှိချိန်ဆိုလျှင် မိုးမြင့်အောင်သည် သူမ၏ အသားကို လက်ဖျားနှင့်ပင် ထိခွင့်မရှိပါချေ။

ထိုအခါ ဇနီးမယားဖြစ်သူ၏ နိုင်ထက်စီးနင်း မောက်မာစွာ ဆက်ဆံမှု များသည် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ မိုးမြင့်အောင်အတွက် ခံပြင်းစရာ၊ နာကြည်းဖွယ်ရာများ ဖြစ်လာသည်။

ရင်တွင်း၌ တစ်စတစ်စနှင့် အစိုင်အခဲဖြစ်လာချေပြီ။ ယခုအခါ ပါတီပွဲ တက်နေသော ဝင်းမြတ်သူဇာသည် သူမနှင့် အကျင့်တူအမျိုးသမီးများ လွတ် လပ်စွာ ဖျော်ကြမည့် (တစ်နည်းအားဖြင့်) ကြာမည့်ပွဲဆိုလျှင် မိုးမြင့်အောင် ကို ဘေးဖယ်ထားခဲ့သည်။

မိုးမြင့်အောင်က တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်းမြတ်သူဇာအား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လျှင် မိမိအား အချိန်မရွေး ကွာရှင်းပြတ်စဲနိုင်ကြောင်း အရိပ်အမြွက် မျှ ပြောခဲ့သေးသည်။ စကားဦး သမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် သူမက ဤသို့ ပြောသည်။

“သူ့အာသိုင်းအစိုင်းဂုဏ်သရေရှိ အထက်တန်းလွှာလောကမှာ သူ့ဇာ ကို လင်ပစ်မလို သိက္ခာအကျမခံနိုင်ဘူး - မိုးမြင့်အောင်၊ ဒါကြောင့် ရှင်ဆန္ဒ ဘယ်လောက်ပဲပြင်းပြပါစေ သူ့ဇာကတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ဆိုတာ လုံးဝ စိတ်မကူးဘူး - မှတ်ထား”

ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ စည်းစိမ်ခံ ရွှေလှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ ကင်းလွတ်ရန် တစ်ခုသာ ရှိသည်။ သူ့ဇာကို ကျွန်တော်ဘဝခရီးလမ်းမှ အပြီးတိုင်ဖယ်ရှားရန် ဟူ၍ တွေး မိသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်တမ်း လက်တွေ့အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ ပါချေ။

ထိုအစိုက်အတန်အတောအတွင်း နင်းဆီချိုနှင့် ဆုံစည်းခဲ့လေသော အခါ မိုးမြင့်အောင်အတွက် တွန်းအားတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် ပေါက်ကွဲလှဖြစ်နေသော မိုးမြင့်အောင်၏ ယမ်းအိုးတွင် နင်းဆီချို ဟူသော စနက်တံဖြင့် ရှို့လိုက်သည့် ပမာ ဖြစ်လာလေသည်။

ဝင်းမြတ်သူ၏အိမ်ထောင်အောက်မှ ခရီးဆောင် သားရေသေတ္တာကို ဆွဲ ထုတ်၍ အဖုံးဖွင့်သည်။ မတ်တတ်တီရိုကြီးကို သော့ဖွင့်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဝင်းမြတ်သူ၏ခရီးထွက်လျှင် မည်သို့သော အဝတ်အထည်ပစ္စည်းများ ပါလေ့ရှိသနည်းဟူသော မေးခွန်း၏အဖြေကို မိုးမြင့်အောင်က အလွတ်ရနေ ပြီးသားဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဝင်းမြတ်သူ၏ နှစ်သက်မက်မောစွာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အထည်များကို ရွေးချယ်၍ ခရီးဆောင် သားရေသေတ္တာတွင်းသို့ အစီအရီ သေသေသပ်သပ် ထည့်သည်။

ပြီးလျှင် ဘရာစီယာများမှအစ၊ အတွင်းခံပင်တီအဆုံး၊ ညဝတ်ပုဂ္ဂားမား ဝတ်စုံ၊ ခြေညှပ်ဖိနပ်စသည်တို့ကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ် အလှပြင်ပစ္စည်းများ၊ ကွန်ပက်၊ မျက်စုံ၊ မွှေးဆွတ်၊ မျက်တောင်တော့ဆေး၊ ရေမွှေး၊ မျက်ရစ်ဆွဲဆေး၊ ညအိပ်ရာဝင်လိမ်းလေ့ရှိသော ခရင်မ်၊ လက်သည်း ဆိုးဆေး စသည်တို့ကို သူမ၏ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ရွေးချယ်ထည့်နေစဉ် အမှတ် မထင် ခရင်မ်ပတ်စ်တစ်ဘူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နီညိုရောင် အောက်ခံဘူးတွင် ထိုင်းဘာသာဖြင့် ငွေရောင်စာလုံးများ ထွင်းထားသည်။ ထိုခရင်မ်ပတ်စ်ဘူးမျိုး အပေါ်စားကို ဝင်းမြတ်သူ၏ထံတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါချေ။ သို့ဖြစ်လျှင်၊

မိုးမြင့်အောင်က ထိုခရင်မ်ပတ်စ်ဘူးကို သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်တွယ်လှည့် ပတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ အဖုံးကိုဖွင့်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အနံ့ကို ရှုရှိုက်မိသည်။ ထိုအခါ အတော်နမောနဲ့ နိုင်သော နှင်းဆီချိုကို အပြစ်တင်ရမလိုဖြစ်သွား ရသည်။

သူမသည် မိုးမြင့်အောင်မရောက်မီ ကြိုတင်ရောက်နှင့်ပြီး သူပေးထား သော အိမ်သော့ဖွင့်၍ ဝင်းမြတ်သူ၏ အလှပြင်ခန်းတွင် ကျကျ နန အလှပြင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ဆလင်းဘတ်ထဲတွင် အစဉ်အမြဲပါလေ့ရှိသော ခရင်မ်ပတ်စ်ဘူးလေးကို အမှတ်မထင်ထုတ်၍ မေ့မေ့လျော့လျော့ ချထား ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

မိုးမြင့်အောင်သည် နှင်းဆီချို မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခရင်မ်ပတ်စ်ဘူးလေး ကို ကောက်ယူ၍ သူ၏ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဝင်းမြတ်သူ၏ ခရီးဆောင် သားရေသေတ္တာကို ဆွဲကာ လှေကားခါးမှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

အချိန်အားဖြင့် ညကိုးနာရီ ထိုးလေပြီ။

နောက်ထပ် နှစ်နာရီဆိုလျှင် ဝင်းမြတ်သူ၏ အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ရောက်ရှိ ပေတော့မည်။ ဝင်းမြတ်သူ၏ ပြည်ပသို့ ခရီးထွက်တော့မည်ဟူ၍ သူမ၏ ကွန်ပျူတာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို မိုးမြင့်အောင်က လုပ်ကြံ ဖန်တီးထားပြီးဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်အောင်သည် ခရီးဆောင် သားရေသေတ္တာကို ဆွဲ၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သည်။ ကားနောက်ခန်းတွင်းသို့ သားရေသေတ္တာကို ထည့်ပိတ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် အိမ်နောက်ဘက်ခြံဝင်းထောင့်ရှိ ပစ္စည်းဟောင်းများထားရာ ဝိုဒေါင်တွင်း၌ ဝါကျင်ကျင် မီးလုံးတစ်လုံး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မိုးမြင့်အောင်သည် ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် အလုပ်များနေလေသည်။

ဝိုဒေါင်ဟောင်းတွင်း၌ ခင်းထားသော အုတ်ခဲများကို ရှေးဦးစွာ ဖယ်ရှား ပစ်လိုက်သည်။ စိုထိုင်းသော မြေသား ပေါ်လာသော အခါကျမှ တွင်းတူး သည်။ တွင်းအနက်နှင့် အကျယ်အဝန်းကို ဝင်းမြတ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံးနှင့် အနေတော်မြှုပ်နှံနိုင်သည်အထိ -

တူးပြီးသော မြေသားများကို ထင်းရှူးသေတ္တာအတွင်းသို့ ထည့်ပြီး နောက်ကားနောက်ဖုံးဖွင့်၍ ထင်းရှူးသေတ္တာ ထည့်လိုက်သည်။ ကားနောက် ဖုံး ပြန်ပိတ်ပြီးသော အခါကျမှ မိုးမြင့်အောင်က ခေတ္တအနားယူ အားနိုးခြင်း သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ တွင် ရွှေးများ နှစ်ရွဲနေလေသည်။

အချိန်အားဖြင့် ဆယ်နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လိုသေးသည်။
မိုးမြင့်အောင်၏ ကြိုတင်ဆောင်ရွက်မှုမှာ ပြီးတန်သလောက် ပြီးစီးနေ
လေပြီ။

မိုးမြင့်အောင်က ကားကို ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းခဲ့သည်။ မကြာမီ မြို့ပြင်
သို့ ရောက်လေပြီ။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ မောင်းခဲ့သောအခါ ကားလမ်းမကြီးမှ
ခွဲထွက်သော လမ်းဖွားလေးအတိုင်း သစ်တောအုပ်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်မောင်းချခဲ့
သည်။

ကားကိုရပ်၍ စက်သတ်လိုက်သောအခါ ကျမှ တသွင်သွင်ရေစီးသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲအသံတို့က ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်မှု
ထဲတွင် ထိုးဖောက်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်
တလေ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်မြည်သံက အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသည်။

မိုးမြင့်အောင်အနေနှင့် ကားမီးကို ပိတ်ထားသည်။ ငွေလရောင်ခြည်
သည် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်သစ်ရွက်များ အကြိုအကြားမှ မြေပြင်ပေါ်သို့
ပျောက်တိပျောက်ကြားကျနေလေသည်။

မိုးမြင့်အောင်က ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးအတွင်းမှ မြေကြီးများကို ချောင်း
ငယ်ထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။ ချောင်းရေအလျဉ်သည် ထိုမြေကြီးများကို
အလွယ်တကူ သယ်ဆောင်သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ကားနောက်ခန်း
တွင်းရှိ ခရီးဆောင်သားရေသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်၍ အဖုံးဖွင့်သည်။ ချောင်းစပ်
မှ ကျောက်ခဲများကို သေတ္တာတွင်းသို့ အပြည့်အကြပ် သိပ်ထည့်ပြီးနောက်
သေချာစွာ ဂရုတစိုက် သေတ္တာပြန်ပိတ်သည်။

ထိုခရီးဆောင်သေတ္တာကို ချောင်း၏အနက်ဆုံးသောအပိုင်းသို့ ချပစ်
လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် သာမန်လူတစ်ယောက်၏ လက်တစ်ဖောင်သာ
သာမျှ နက်ရှိုင်းသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ခရီးဆောင်သေတ္တာသည် အလေးချိန်စီး
သော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲအပြည့်သိပ်ထည့်ထားခြင်းကြောင့် ချောင်း၏

သူမသည် လှေကားထိပ်မှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှေ့သို့ခိုက်ကာ
လှေကားထစ်များအတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျလာသည်။ လှေကားကြီး၏
အောက်ဆုံးထစ်ဝယ် ခွေခေါက်လျက်သား မလှုပ်မယှက် ဖြိမ်သက်နေ
လေသည်။ မိုးမြင့်အောင်က လှေကားအတွယ်မှထွက်၍ အသက်မိညာဉ်
ကင်းမဲ့နေသော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို မြင်၍ လိုက်မိသည်။

အောက်ခြေမြေပြင်တွင် ဆွေးမြည့်ပျက်စီးသည့်တိုင်အောင် နှစ်ရှည်လများ
ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ဤချောင်း၏အကြောင်းကို မိုးမြင့်အောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အကွင်း
တဝင် သိရှိထားသည်။ ချောင်းရေသည် တောင်ကျရေများမှတစ်ဆင့် ဖြည့်
တင်းလျက်ရှိသောကြောင့် ဆယ်နှစ်ရာသီပတ်လုံးတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ရေနည်း
ပါးသွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ တောအုပ်ထဲ၌ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူတိုင်းတလည်း
ဤချောင်းရေထဲသို့ မည်သူကမှ စပ်စပ်စုစု ဆင်း၍ ရေငုပ်ကြည့်ခြင်းမျိုး
ပြုလုပ်ခြင်း မပြုကြ။

မိုးမြင့်အောင်သည် သူ့ကားရပ်ထားရာသို့ပြန်လှည့်လာစဉ် သစ်တော အုပ်၏အမှောင်ကျသော တစ်နေရာမှ ချိုးချိုးရွတ်ရွတ် လှုပ်ရှားသံအချို့ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

မိုးမြင့်အောင်၏နှလုံးခုန်သံသည် အတိုင်းမသိ မြန်ဆန်လာသည်။ မကြာမီအသံကြားရာနေရာဘက်ဆီမှ ဝိုင်းဝန်းစစ်စစ်ရယ်သံအချို့ကို ကြားလိုက် ရပြန်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် မှောင်ရိပ်ခိုနေသော ကားတစ်စီးနှင့် ကားပေါ်မှ စုံတွဲ တစ်တွဲဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် မိုးမြင့်အောင်သည် မိမိ ၏ ကားပေါ်သို့ရောက်၍ စတီယာရင်နောက်တွင် နေရာယူပြီးသည့်တိုင် အောင် သူ၏နှလုံးခုန်သံက မြန်ဆန်နေဆဲပင်။

သူ၏ပစ္စတိုသေနတ်သည် ကားရှေ့ခန်း ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲတွင် အသင့်ရှိ နေသည်။ သူက သေနတ်ကို ဆွဲယူ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ သေနတ်နှင့် သူ့လက်ဖဝါး၏အတွေ့သည် ပကတိအေးတိအေးစက် ဖြစ်နေလေသည်။

သူက သေနတ်ကို ဂျာကင်အိတ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်သည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းတင်းရင်းရင်း လေး လေးပင်ပင် ထိကပ်ဖိမိနေသောကြောင့် အနေရခက်သော်လည်း အခိုက် အတန့်မျှ စိတ်ကျဉ်းကြပ်မှုကို "အောင်အည်းသည်းခံမှ" ဖြစ်မည်။

မကြာမီ ကိစ္စပြီးလျှင် ပေါ့သွားပေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကို ဖြေသိမ့်လိုက်ရ သည်။ သူမောင်းလာသောကားသည် သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်နေလေ သည်။

ဝင်းမြတ်သူ၏အိမ်ခန်းပြတင်း မီးလင်းနေသည်ကို မြဲနှင့် မလှမ်း မကမ်းကတည်းက သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။

မိုးမြင့်အောင်က ကားကို ညင်သာစွာ ဆက်လက်မောင်းခဲ့သည်။

ကားကိုခေါင်သို့သွားရာလမ်းကြောင်းသည် အိမ်ဘေးဘက်မှပတ်၍ မည်းနက်သောအရိပ်ထဲသို့လူးလွန်ဝင်သွားသည်။ ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း သူက ကားကို မောင်းဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ကားစက်သတ်၍ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ငွေလရောင်ခြည် မှန်ရိပ်တံခါး ဖြန်းထားသော မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ် လျက် အိမ်ဘေးဘက် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်း၏ တံခါး ရွက်ကို လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာရုံမျှ ဝင်လိုက်သည်။

မီးဖိုခန်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းမတွင်း သို့အမှောင်ရိပ် သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းခြုံနေလေသည်။ သို့ရာတွင် အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတံခါးရွက်သည် အနည်းငယ်ဖွင့်ဟနေသောကြောင့် ထိုနေရာမှ တိုး ထွက်နေသော ခရမ်းရောင်မှိန်ပျူပျူ အလင်းရောင်သည် တစ်ဆစ်ချိုး လှေ ကားတစ်လျှောက်သို့ မသံမဏ့ ကျရောက်နေသည်။

ထိုနေရာဝန်းကျင်သည် ဝင်းမြတ်သူ၏ ဇီဝိန်ကြွေရမည့်နေရာတည်း။

မိုးမြင့်အောင်သည် လှေကားအောက်ခြေ ထောင့်ဘက်တွင် မှောင်ရိပ် ခိုကာ နေရာယူလိုက်သည်။ ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ယူ၍ သေနတ်ဒင်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

လက်ညှိုးကို သေနတ်မောင်းကွင်းထဲ၌ ထိုးသွင်းထားသည်။

အသက်ကို တစ်ဝှေ့လိုက်ပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း မျှင်း၍ပြန်ထုတ် ကာ လက်ဖျံတစ်ဆန့် သေနတ်ပြောင်းကို မြှောက်ချိန်ထားလိုက်သည်။ ထို အခိုက်အတန့်တွင် ဝင်းမြတ်သူ၏အိမ်ခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက် လုံးလုံး လျားလျား ပွင့်သွားသည်။ တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးကို ထိုး ချိန်ကာ သေနတ်မောင်းကို သုံးချက်မျှ ညှစ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

သူမသည် လှေကားထိပ်မှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရှေ့သို့တိုက်ကာ လှေကား ထစ်များအတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေး ကျလာသည်။ လှေကားကြီး၏အောက် ဆုံးထစ်ဝယ် ခွေခေါက်လျက်သား မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

မိုးမြင့်အောင်က လှေကားအကွယ်မှထွက်၍ အသက်ဝိညာဉ်တင်းခဲ့ နေသော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှင်းဆီချို၏အသက်ရှူရပ်နေသော အသွင်သဏ္ဍာန်သည် မိုးမြင့်အောင်
၏ရင်ကို အပြင်းအထန် တုန်ယင်စေလေသည်။

မိုးမြင့်အောင်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် နှင်းဆီချို၏ဘေး
တွင် နူးထောက်လျက်သား ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရတာလဲ - ချိုလေးရယ်”

သူက ဝေဒနာ တစ်နှင့်တစ်ပိုး လှိုက်လှဲစွာခံစားမှုဖြင့် မေးခွန်းထုတ်မိ
သည်။ ထိုနောက် သူ၏အိတ်ထဲမှ အပေါစားခရင်မ်ပတ်စ်ကို အမှတ်မထင်
စမ်းသပ်မိလိုက်သောအခါ အလိုအလျောက် အဖြေပေါ်လာသည်။

နှင်းဆီချိုသည် ဝင်းမြတ်သူ၏အလှပြင်ခန်းတွင် သူမ၏ ခရင်မ်ပတ်စ်
မေ့ကျန်ရစ်ခြင်းကို သတိရလိုက်မိသောကြောင့် ပြန်ယူရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မဆင်မခြင် ကုမုးရှူးထိုးပစ်လိုက်မိသော သူ့လက်ချက်
ကြောင့် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်အောင်က နှင်းဆီချို၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေ့ဖက်လျက်
ယောက်ျားကြီးတန်ခဲ ယူကြိုးမရစိတ်ဖြင့် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေမိသည်။
ထိုအချိန်တွင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ ကားစက်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်သောအခါ
ဆတ်ခနဲ ဦးခေါင်းထောင်၍ ထလိုက်သည်။

ဝင်းမြတ်သူ၏ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို သော့ဖွင့်၍ ဝင်လာချိန်တွင် ဧည့်
ခန်းဆောင်အတွင်းရှိ သံစုံတိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးသံ ကြား
လိုက်ရသည်။

မိုးမြင့်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်။

သူ... ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ။

ဤသို့လျှင်

ချစ်သူတွေ များများထားခဲ့သည့်
မျက်နှာများသူတစ်ယောက်
နောက်ဆုံးတစ်ယောက်နှင့်
ဆုံတွေ့လေသောအခါ ..

ကျွန်တော်တို့သည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ ပြည်နယ် (၂) ခုကို ဆက်စပ်သော အဓိကကျသည့် ဧရာမတံတားကြီးကို နှစ်နှစ်အတွင်း အပြီးတည်ဆောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

လွန်ခဲ့သောဆယ်စုနှစ်၊ နှစ်ကြိမ်ကျော်က စီမံချက်ရေးဆွဲခဲ့ပြီးသော ဤတံတားတည်ဆောက်ရေးသည် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်များကမှ ပြန်လည်စတင်အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဓိကကျသူမှာ အတတ်ပညာ၊ အတွေ့အကြုံနှင့် သတ္တိ၊ ဗျတ္တိအရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ကျွန်တော်တို့စိတ်ချယုံကြည်အားကိုးရသော အင်ဂျင်နီယာကြီး ဦးအောင်ကျော်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူကံကြမ္မာကလည်း မခေပါ။

သူချစ်ရသောမိန်းကလေးနှင့် နှစ်ဖက်လူကြီး မိဘသဘောတူစွာ လက်ထပ်ကြပြီး၍ သုံးလတည်းဟူသော ကာလလေးမှာပင် အထက်ပါ တံတားတည်ဆောက်ရေးအတွက် တာဝန်လက်ခံရယူခဲ့ရသည်။ အဝစ အရာရာခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တောတွင်းခေါင်ခေါင် နေရာကြီးဖြစ်၍ ညားခါစခန်းကိုထားခဲ့ကာ အထက်ပါတာဝန်ကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ စီမံချက်လည်း ပြည့်မီပါပြီ။ စီမံချက်ကောင်းမှုကြောင့် တံတားကြီးပတ်လည် မိုင်နှစ်ဆယ်အတွင်း လူနေအဆောက်အအုံသစ်များဖြင့်သာတောင့်သာယာ ဖြစ်နေပါပြီ။

သို့သော် အင်ဂျင်နီယာကြီး ဦးအောင်ကျော်၏ တာဝန်မှာ မပြီးဆုံးသေးပါ။ သူနှင့်တာဝန်လွှဲယူမည့် အင်ဂျင်နီယာလာမည့် အချိန်ကို စောင့်ရပါဦးမည်။ အလွန်ဆုံး သုံးလေးလတော့ ကြာနိုင်သည်။

ဤအတောအတွင်း သူ့ဇနီးလေးကို သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်ကို ပြချင်သည်။ သူနှင့်တာဝန်လွှဲယူမည့် အင်ဂျင်နီယာသစ် ရောက်လာလျှင် ဦးအောင်ကျော်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် ပျော်ရွှင်စွာ ပြည်တော်ပြန်ခရီးကို လှပစွာ အဆုံးသတ်လိုသည်။

ဤတွင် အောက်ပါကိစ္စသည် ဖြစ်လာရချေတော့သည်။

လမိုက်ည (၈) နာရီခန့်တွင် ကိုမင်းဝထွေးနှင့်ကျွန်တော် လှတစ်စီးနှင့် ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သွားရမည့်ခရီးမှာ တစ်နာရီခန့်သာရှိပေသည်။ သွားရမည့်ကိစ္စကား ကျွန်တော်တို့၏ အင်ဂျင်နီယာကြီး အောင်ကျော်၏ ဇနီးကိုကြိုရန်ဖြစ်သည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ လက်ထပ်ပြီး သုံးလခန့်အကြာမှ အစပြုပြီး ခွဲစွာနေခဲ့ကြရသည်။ ဦးအောင်ကျော်မှ (၂)နှစ်အတွင်း တောကြားအုံကြား၌ တာဝန်ယူနေရသဖြင့် သူ့ဇနီးကို တောတွင်းသို့ မခေါ်ခဲ့ဘဲ ရန်ကုန်ရှိ သူ့ဒီသများထံတွင်သာ ထားခဲ့သည်ဟုလည်း သိရသည်။ ယခုအခါ တံတားတည်ဆောက်မှု ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ အေးဆေးစွာ နားနေနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးအောင်ကျော်က သူ့ဇနီးကို လာခွဲရန်မှာလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာမူ တာဝန်အရထက် ပါရမီဖြည့် သည့်သဘောဖြင့် ဤတာဝန်ကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အဖော်အဖြစ်ခေါ်၍သာ လိုက်လာခဲ့သော ကိုမင်းထွေး ကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ သူ့မှာ ဤလိုကိစ္စမျိုးကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ ကျွန် တော်က အဖော်ခေါ်လွန်း၍သာ သူ့စုမှာ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ အရက်သောက်ထားသည်ကိုမူ လေ့ပေါ်ရောက်မှ ကျွန် တော်သိရသည်။

“အင်ဂျင်နီယာကြီးတို့များကွာ အဖြစ်ကလည်း သည်းလိုက်တာ။ ကိုယ့် မိန်းမပဲဟာ ရန်ကုန်ကိုသွားတွေ့ရင်လည်း ပြီးသားနဲ့၊ ဒီကိစ္စ ခေါ်တွေ့ရတာပဲ လို့”

ကိုမင်းထွေးက စတင်ဝေဖန်ပါတော့သည်။

“လင်နဲ့ မယားပဲဗျာ၊ နှစ်ရည်လများ ခွဲနေရတော့ တွေ့ချင်ကြမှာပေါ့။ ဘယ်သူကပဲသွားသွား၊ ဘယ်သူကပဲလာလာ တွေ့ဖို့သာလိုရင်းမဟုတ် လား”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသည်။

“တွေ့ကြတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကို ငါက အပြစ်တင်နေတာမဟုတ် ပါဘူး။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို ဆင်ခြင်ရမယ်မဟုတ်လား။ အခုဟာက ဗြူကြီးပြကြီးလည်းမဟုတ်၊ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ စတည်းချနေရတာ မဟုတ် လား”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ သူတို့မှာလည်း ကိုယ်ရေးကိစ္စ ဘာတွေရှိနေကြလည်း မှမသိတာ။ နောက်ပြီး အင်ဂျင်နီယာကြီးအနေနဲ့ စွင့်မရလို့သာ သူ့ဖုန်းကို ခေါ်တွေ့တာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုလုပ်တာဟာ မိန်းမတွေကို အခွင့်အရေးပေးလွန်းတဲ့ သဘောကွ။ အထင်ကြီးလွန်းတဲ့သဘော”

“ဟော - လုပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားကတော့ ပြောရော့မယ်။ ဝိုင်းထဲမှာလည်း ခင်ဗျား ဒီလိုပြောလွန်းလို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေတိုင်း ဟားကြတာခံရတယ်။ နေရာတကာမှာ အယူမသီးစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ အခွင့်အရေးဆိုတာ ပေးသင့်ရင် ပေး ရမှာပဲ။ ယူသင့်ရင် ယူရမှာပါ”

“အဲဒါကိုက မဟုတ်သေးပါဘူး။ အခွင့်အရေးဆိုတာ အခြေအနေကို မသုံးသပ်ဘဲ အပေးအယူလုပ်လို့ ဖြစ်မတဲ့လား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောတတ်တော့ပါ။ သူ ဘာ ကိုဆိုလိုသည်ကိုလည်း အေးဆေးစွာ အနားယူနိုင်မည့်အချိန်တွင် ကျွန် တော်က အတင်းဆွဲခေါ်လာခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်တိုတောင်းစွာဖြင့် ဤသို့ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည့်အလျောက် ငြိမ်နေလိုက်ရ သည်။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောဖြစ်ကြပြန်ပေ။ သူ သည် လှေဦးတွင် မူးမူးဖြင့် ကြုံးလှော်နေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ပဲ့ကို သတိ နှင့် ထိန်းမနေရသည်။

ညသည် လခိုက်သော်လည်း ကြယ်များ လက်နေသေးသည်။ ထို့ပြင် ရေပြင်ပေါ်သို့ အလင်းရောင် မှန်တိမှန်ဝါး ကျနေသေးသဖြင့်လည်း လှိုင်း ကြက်စွပ်လေးများ၏ လှုပ်ရှားအရောင်လက်နေမှုကြောင့် ကျွန်တော်အနေ ဖြင့် ကိုမင်းထွေး၏ကျောပြင်ကို မြင်နေရပါသည်။ သို့ဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တွေးမိသွားသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အငြင်းသန်သူ၊ အယူအဆပြင်းထန်သူအဖြစ် ကျော်ကြားသည်။ အကြောင်း အရာတစ်ခုကို စပ်မိ၍ ပြောဖြစ်ကြလျှင် သူ၏တင်ပြချက်တို့မှာ မဆုံးနိုင် တော့ပေ။ အများအားဖြင့်လည်း သူသည် စကားဝိုင်းထဲတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ အတိုက်အခံဘက်မှ နေတတ်လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ် သက်လျှင် သူက နှာခေါင်းရှုံ့မြဲ ဖြစ်သည်။

“မိန်းမအကြောင်း မသိသေးတော့ မိန်းမတွေကို အထင်ကြီးတာပေါ့ကွ။ ဘာဆန်းသလဲ” ဟု လည်းကောင်း၊ “ကျုပ်က အချစ်ခံတွေကိုလည်း အမြဲ တမ်းနိုင်ခဲ့တာဗျ” ဟူ၍လည်းကောင်း ဂုဏ်ယူပြောတတ်သေးသည်။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကသာ ဆိုစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားကိုယ်တွေ့လေးတွေဟု သံယောင်လိုက်ပြီး တိုက်တွန်းလိုက်မိပါက သူနှင့် မိန်းမကလေးများအကြောင်းမှာ ဆုံးနိုင်အံ့မထင်။ သို့သော် ဘာများအား ဖြင့် ယုတ္တိတန်လှသဖြင့် သူ့အယူအဆကို ငြင်းချက်ထုတ်ရန် ခက်လှသည်။

“နေပါဦးဗျ၊ ကိုမင်းထွေး - ခင်ဗျား အခုချိန်ထိ မိန်းမ မယူသေးတာက ကော မိန်းမတွေကို အထင်မကြီးလို့ပဲလား”

ကျွန်တော်က လှေဦးတွင် လှော်နေသော သူ့ကျောပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်ရသည်။

“ဒါပေါ့ - ဒီပြင်အကြောင်း မရှိလှပါဘူး”

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးမှာသာ မေးပါကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ စကားပလ္လင်ခံစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

“မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားအမေမပေါ်မှာရော ဘယ်လိုသဘော ထားသလဲလို့ပါ”

ဤတွင် သူထံမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်မလာတော့ပါ။ စကားအကြာ တွင်မှ သူ့အသံကို ကြားရပါ၏။

“ငါ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ငါ့အမေ ဆုံးသွားတယ်ကွ။ တကယ်လို့ သာ ရှိနေသေးရင်တော့ ငါအထင်မကြီးတဲ့မိန်းမတွေထဲမှာ ငါ့အမေလည်း ပါနေမှာပဲ ထင်တယ်”

ဤမျှနှင့်ပင် သူသည် မည်သို့သော မိန်းမကိုမှ အထင်ကြီးမည်သူ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။

“အင်း - ခင်ဗျား အယူအဆ အတိုင်းအတာဆိုရင် မိန်းမတွေ ယောက်ျား ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျို့”

“ဒါကတော့ အထင်ကြီးတဲ့လူက ယူစတမ်းလေကွာ၊ ငါတို့လို အထင် မကြီးတတ်တဲ့ လူကတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောဖြစ်ကြပြန်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်မှ လူနှစ်ဦးရှိပါလျက်နှင့် စကားမပြောဘဲနေရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ဘဝင်မကျဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စကားစပေးရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“လုပ်ပါဦးဗျာ - ခင်ဗျားရဲ့အတွေ့အကြုံလေးတွေ၊ ခင်ဗျား ပြောပုံအရ ဆိုရင် မိန်းမကလေးအတော်များများနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးမှာပဲ ကြားပါရစေလား”

သူထံမှ ရယ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူ့ စကားများကို ကြားရပါတော့သည်။

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ မင်းလည်း ကြားပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ” သူက ဤသို့လျှင် နိဒါန်းချီသည်။

“ပြောပါဗျာ - ခင်ဗျားပြောတာလေးတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါ တယ်။ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ဟောင်းသွားတယ်လို့မှ မရှိတာ”

“အင်း - တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းမတွေက များလွန်းတော့ ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြော ရမှန်းတောင်မသိဘူး။ အရည်အချင်းစရာ၊ အသွင်သဏ္ဍာန်စရာ အမျိုးမျိုးတွေ ပဲကွ။ ပျိုပျိုအိုအို စုံရာဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ - အမှောင်ထဲမှ - ဘတော့ မိန်းမတွေ ဟာ အားလုံးတူတူပဲကွ - သိလား၊ ခြားနားတာဆိုလို့ တစ်ကွက်လေးမှ မရှိဘူး”

သူ့စကားဆုံးသွားသော်လည်း ကျွန်တော် ဘာမျှဝင်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

“အဲ - အဲ - အထူးခြားဆုံးလို့ ဆိုနိုင်တာလေးတော့ ရှိသေးသကွ။ အဲဒါ ကတော့ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံး ငတိမပဲဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟုတ်လား - ဆိုစမ်းပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

“သူကတော့ အပျိုကွ၊ ငါတို့မြို့ကပဲ။ ငယ်လည်း ငယ်၊ လှလည်း လှ၊ ငါက စလိုက်လို့ ဘာမှမကြာဘူး၊ သူလည်း ပါလာတာပဲကွ။ သူ့အပြောအရတော့ ငါက သူ့ရဲ့အချစ်ဦးဆုံးပဲ။ ငါတို့ အချစ်လွန်လိုက်ကြသေးတယ်။ အဲဒီနောက် တော့ သူဟာ ငါ့အပေါ်တန်းတန်းစွဲပဲဟေ့၊ ကြာတော့ - ငါ့မှာ စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအရင်က မိန်းမတွေဟာလည်း သူ့လိုပဲ အရူးအမူးတွေပါပဲ။ နောက်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ငြီးတော့လည်း ငြီးသွားတာပဲ ဆိုတာ မျိုးကို သူကလည်း ငါ့အတွက် ဒီအတိုင်းပဲ။ ငါနဲ့ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ လက်ထပ် ဝိုက် ပြောတော့တာပဲ။ ကြာတော့ ငါလည်း ပြေးရောဆိုပါတော့ကွာ”

“သူက လိုက်လွန်းလို့ ခင်ဗျားက ပြေးချင်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်မိသည်။

“မပြောတတ်ပါဘူးကွာ” သူက ဆက်၍ပြောပြန်သည်။ “ဒါပေမဲ့ - ငါ့မှာ တာ ချိန်ထိုးစရာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး - ငါ သူ့ကိုမယူချင်တာလဲ အမှန်ပဲ

ဗျ၊ ဒီအကြောင်းကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် သူ့ကို ပြောမိပါသေးတယ်။ သူကတော့ ဘာပြန်ပြောရှာမလဲ။ ဝိုတာပေါ့ကွာ၊ အတွေ့အကြုံကလည်း နည်းသေးတာ ကိုး”

ထို့နောက် သူ့စကားမှာ မဆက်တော့ပေ။ ကြာသော် ကျွန်တော့်မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာရသည်။

“ဟေ့လူ - ဆက်ပြောစမ်းပါဦးဗျ၊ ဘယ်လိုလဲ - ခင်ဗျားဟာက အတွေ့ ရေလျှင်မှာ နှစ်နေပြီလား”

“အေးကွ - သူကလေးကတော့ ငယ်လည်းငယ်၊ လှလည်း လှတော့ ပြန်တွေ့ပြီး ခံစားချင်စရာလေးပေါ့ကွာ” သူက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် အသံ ဖြင့်ပြောနေသည်။

“တော်စမ်းပါဗျာ - နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ကိုလည်း ခင်ဗျား ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အထင်မှ မကြီးတာကိုးကွ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ကဲပါလေ - ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းလေး သိချင်လို့”

“ငါ လစ်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ငါ ဘယ်သွားသွား သူလိုက်မှာပဲဆိုတာ သိလာရ တော့ သူ မလိုက်နိုင်အောင် မျက်ခြည်ဖြတ်ပြီး ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်တာ”

ဤတွင် သူ့ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတော့သည်။

“ဪ - ဒါကြောင့် - ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်လာတာကိုး”

“ဒါကတော့ကွာ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ထဲဝင်တာ အကြောင်းအမျိုး မျိုးတော့ ရှိကြမှာပေါ့၊ အလုပ်ထဲ ဝင်ပြီးတော့မှသာ အလုပ်ကို ချစ်တဲ့စိတ် ဟာ အားလုံးတူညီသွားကြတာပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဝေဖန်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ငတ်မလေးအတွက် သနားလို့ပါ”

“အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ သူတွေအဖို့တော့ သနားစရာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ - အတွေ့အကြုံများတဲ့ ငါတို့လိုလူမျိုးကျတော့လည်း ဒါဟာ အထင်ကြီးစရာ မဟုတ်ပြန်ဘူးကွ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သက်ပြင်းမောတစ်ခု ချဖြစ်သွား သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စကားပြတ်သွားကြပါတော့သည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ သွားရမည့် လှေဆိပ်သို့ ရောက် ကြသည်။ ဦးအောင်ကျော်၏ဇနီး ဆရာကတော် ခေတ္တတည်းခိုသော အိမ်မှာ လှေဆိပ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာမျှသာဝေးသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်းနှီး သော ကျေးရွာလူကြီး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး လှမ်းအော်ပြောပြီးမှ ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ပထမဆုံးထွက်လာသူမှာ ကျေးရွာလူကြီးအဖွဲ့ဝင် ဦးလူကောင်း ဖြစ်သည်။ လက်တစ်ဖက်မှ အိပ်ရာ လိပ်ကိုဆွဲပြီး တစ်ဖက်မှာမူ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကြီးကို ဆွဲထားသည်။ သူ့နောက် မှာမူ အထုပ်အပိုးတစ်ခုရွက်ထားသော ဦးလူကောင်း ဇနီးဖြစ်သည်။ နောက် ဆုံး ထွက်လာသူမှာကား သွယ်လျလျ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆရာကတော်ပဲ ဖြစ်မည်။ အမှောင်ရိပ်ကျနေသဖြင့် သဲကွဲစွာ မမြင်ရပါ။ သူမ ၏လက်ထဲတွင်မူ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ဆွဲထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က အမှောင်ထဲတွင် စူးစမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ဦးလူကောင်း က သူ့လက်ထဲမှ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကို ရုတ်တရက် မြှောက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိလို၍ဖြစ်ပါမည်။ သို့သော် ကျွန် တော်တို့ကမူ ထိုအလင်းရောင်၏အကူအညီဖြင့် ဆရာကတော်ကို ကြည့် မြင်လိုက်ကြသည်။

သူမသည် အသားညှိရောဖြစ်သည်။ အသက်အားဖြင့် အစိတ်ခန့်ငါးခု သည် ထင်သည်။ သူ့အသွင်မှာ သိမ်မွေ့သလို၊ အေးဆေးသလိုဖြင့် ကြည့်ကောင်း လှသည်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ တောကြုံအုံကြားတွင် အနေများခဲ့သော

ယောက်ျားသားများအဖို့ ဤကဲ့သို့ ရန်ကုန်သူအသွင်အပြင်တွင် ဝေးစိုက်ကြည့်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ကိုမင်းထွေးဆီ ရောက်သွားသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဆရာကတော်ကို ဝေးကြောင်ကြည့်နေရှာပါသည်။ သူ့အသွင်ကို ကြည့်မိတော့မှ ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးရန် သတိရလာသည်။

“ဆရာအောင်ကျော်က ဒီက မမကိုကြိုဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ”

ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများက ကျွန်တော်ကို တောင့်ပြီး ကိုမင်းထွေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူက အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာ တိုမင်းထွေးပါဟု ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ - ကိုမင်းထွေးတဲ့လား”

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုမင်းထွေးသည် မိုးခိုးပက်စက်အိပ်မောကျနေဟန်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို လှုပ်နှိုးတော့မှပင် မာတောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရပါတော့သည်။ မီးခလုတ်စွင့်၍ အသေအချာ နူးမမ်းကြည့်သောအခါတွင်ကား သူ့လည်ပင်းအောက်မှ သွေးတိုမှာ ခဲ၍ပင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါတော့သည်။

သူမသည် ကိုမင်းထွေးကို ဝေးကြောင်ကြည့်နေသောပြား ~~သို့မဟုတ်~~ ပြားနေပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်က ကိုတင်အောင်ပါ ဝင်ဗျာ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ရုံမျှ ညိတ်ပြပါသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် မလှုပ်မယုတ် တုံ့ကိုဘာဝေ ဖြစ်နေသော ကိုမင်းထွေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မှာ ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်လာရသည်။ သူသည် အမျိုးသမီး အတော်များများကို ဤသို့သောမျက်လုံးမျိုးဖြင့် စတင်ပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့မျက်လုံးများနှင့် ဆရာကတော်ကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေပုံမျိုးကိုမူ ကျွန်တော် မနှစ်မြို့သည်မှာ အမှန်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ သယ်ရဦးမလဲ - မမ”

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်သဖြင့် ကိုမင်းထွေးလည်း လှုပ်ရှားလာရသည်။

“ဪ - အထဲမှာတော့ သေတ္တာတစ်လုံး ရှိသေးတယ်”

သူမက ပြောသောအခါ ကျွန်တော်ကပင် အိမ်ထဲဝင်ပြီး သေတ္တာတို ဆွဲယူခဲ့သည်။

အပြန်ခရီးသည်တိတ်ဆိတ်လှပါသည်။ ပြောစရာစကားမရှိသလိုလည်း ဖြစ်နေကြပါသည်။ လှေ၏အလယ်တွင် ဆရာကတော်က အထုပ်အပိုးများနှင့် ထိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ လှေ၏ပိုက်ဖြစ်ပြီး ကိုမင်းထွေးသည် လှေဦးမှ ထိုင်လှော်ခဲ့သည်။ စောစောက ကိုမင်းထွေး၏ ဆရာကတော်အား ကြည့်ခဲ့သောအကြည့်ကြောင့် သူ့ကို ဘဝင်မကျသလိုဖြစ်နေသူတ တွန်တော်ပင်။

မကြာမီ - ကျွန်တော်တို့ နေရာရင်းသို့ ရောက်ကြသည်။ ပစ္စည်းများကို ခွဲသယ်ယူကြပြီး ဆရာကတော်တို့ ဝေတ္တာတည်းနိမည့် အိမ်သို့သွားကြသည်။ အိမ်တွင် ဦးအောင်ကျော်ကို မတွေ့ရပါ။ ထိုကြောင့် အိမ်ရှင်နှင့် ဆရာကတော်ကိုသာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင်လည်း ကိုမင်းထွေးမှာ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သွားရမည့်နေရာမှာ စုပေါင်းရိပ်သာသို့ ဖြစ်ပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ဦးအောင်ကျော်သည် ကျွန်တော်တို့အား ရိပ်သာမှ စောင့်ကြည့်နေမည်ဖြစ်ပြီး အားလုံးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့်အတူ စားပွဲသောက်ပွဲအတွက် စီမံနေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရိပ်သာနားရောက်ခါနီးမှ ကိုမင်းထွေးက သူ မလိုက်လိုတော့ကြောင်း ခေါင်းမူးလာသဖြင့် ဘားတိုက်သို့ ပြန်နားချင်ကြောင်း ပြောလာသည်။

ကျွန်တော်က အတင်းအကြပ်ခေါ်သော်လည်း အရက်မူးနေပြီဖြစ်သော သူက ငြင်းမြဲ ငြင်းနေပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကျွန်တော့်ကိုယ် နှုတ်မဆက်ဘဲ ဘားတိုက်ရှိရာသို့သာ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့သည် အတော်ကလေး ပျော်ခဲ့ကြပါသည်။ ပထမတွင် အစားအတွက်သာ အင်ဂျင်နီယာကြီးက စီမံထားသော်လည်း ဘယ်သူက ဘယ်လိုဖန်တီးလိုက်သည်မသိ အသောက်ကလေးပါ ပါလာကြသည်။ ထို့နောက် ညနက်သွားရပါသည်။

စားသောက်နေရာမှ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုမင်းထွေးကို သတိရမိလိုက်သည်။ စောစောက သူ့အပြုအမူများကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။ ထို့နောက် ဘာရယ်မဟုတ် မသင်္ကာသလိုမှ စိုးရိမ်သလိုလည်း ဖြစ်လာမိပြန်သည်။

စားသောက်ပွဲ အဆုံးမသတ်မီ ကျွန်တော်စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သူ့ကို သွားတွေ့ရန် ဘားတိုက်သို့ ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဘားတိုက်သည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။ အားလုံးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှာလည်း ရိပ်သာစားသောက်ပွဲဆီသို့ ရောက်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်ကောင်တစ်ပြားမျှ ရှိသည်ဟုပင် မထင်ရပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုမင်းထွေးကို တွေ့လိုသူဖြစ်သဖြင့် သေချာသထက် သေချာအောင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ ကြည့်ရပြန်သည်။

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုမင်းထွေးသည် ပိုးစိုးပက်စက် အိပ်မောကျနေ

ဟန်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို လှုပ်နှိုးတော့မှပင် မာတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရပါတော့သည်။ မီးလှောင်ဖွင့်၍ အသေအချာ စူးစမ်းကြည့်သောအခါတွင်ကား သူ့လည်ပင်းအောက်မှ သွေးတို့မှာ ခဲ၍ပင် နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါတော့သည်။

သူ့လည်ပင်း၏ ဆိုအုပ်ထားသောလက်ကို အတင်းမ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား စလုတ်၏အောက်ပိုင်းနားမှနေ၍ သုံးလက်မခန့်ဖြတ်နေပြီး သွေးတို့ပင် ခြောက်သွေ့နေချေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အိပ်ရာတွင်ကား သွေးများ အိုင်ထွန်းနေပါ၏။

ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားမရသော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးအောက်သို့ လျှို၍သွင်းထားသော ညာဘက်လက်ကို ဂက်ခဲစွာ ဆွဲထုတ်ကြည့်သောအခါတွင်မှ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းအပြင် ကျွန်တော် ဆွဲယူစဉ် အရှိန်နှင့်ထွက်လာသော သွေးစွန်းနေသည့် စာရွက်ဖြူလေးကိုပါ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား စာရွက်တစ်စု မဟုတ်ဘဲ ဟောင်းနွမ်းနေသော အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ နောက်ကျောတွင်မူ "နောက်ဆုံးအချစ်ကလေး" ဟု ရေးထားသည်။

သို့ဖြင့် ကိုမင်းထွေး ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်လာရပါပြီ။

သူ့သေဆုံးသည့်သတင်းကိုပိုရန် ရိပ်သာသို့ ကျွန်တော် အပြေးအလွှား ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ရင်ထဲတွင်မူ ယခုအခြေအနေမျိုးအထိ ကိုမင်းထွေး ဖြစ်သွားရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်တွေးတောမရ ဖြစ်နေပါသည်။

အကယ်၍များ ယနေ့ညတွင် ကိုမင်းထွေး အရက်မသောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့ကိုအဖော်အဖြစ် ကျွန်တော် မခေါ်ခဲ့လျှင်၊ သူ၏နောက်ဆုံးချစ်သူအကြောင်း မပြောခဲ့လျှင်၊ ထိုပြင် အပြန်ခရီးတွင် လှေဦးတွင်မထိုင်ဘဲ လှေပုံပိုင်းတွင်သာ သူထိုင်ခဲ့လျှင်၊ ကိုမင်းထွေး ဤအဖြစ်မျိုး ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဟု ထင်ပါသည်။

စင်စစ် - ကိုမင်းထွေးကို လှေပွဲမကိုင်ခိုင်းခြင်းမှာလည်း သူကိုယ်တိုင်က အရက်မူးနေသဖြင့် စိတ်ပချရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လှေဦးတွင် ထိုင်ခိုင်းစေခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာကတော်တစ်ယောက် ကိုမင်းထွေး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း သရော်နေမည်လား၊ လှောင်ကြည့်ကြည့်နေမည်လားဟူ၍ သူ့စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ခံစားနေရရှာပေမည်။ တစ်နာရီနီးပါး တိတ်ဆိတ်စွာ ဤသို့ အကြည့်ခံရခြင်းမှာလည်း သူ့အတွေးကို အလေးတင်းပေးသလို ဖြစ်နေမည်ထင်သည်။ ဤအဖြစ်သည် သူ့သတ္တိကို နည်းပါးသွားစေသည်သာမက သူ့၏ခံနိုင်ရည်ရှိသော အရည်အချင်းကိုလည်း လျော့ပါးလာစေမည် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည်ပင် သူ့ကို သေစေသည်အထိ တွန်းပို့ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

ဤသို့ တွေးမိပြန်သောအခါ ယနေ့ည ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကိစ္စတွင် သူ့တို့မှ အင်ဆွဲခေါ်မိသော ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သလို ဖြစ်လာရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုမင်းထွေးသေဆုံးရသည့် အကြောင်းမှန်ကို သိသူ နှစ်ဦးသာ ရှိပါတော့သည်။ တစ်ဦးမှာ ဓာတ်ပုံကောက်ရထားသော ကျွန်တော်ဖြစ်၍ ကျွန်တစ်ဦးမှာ ဓာတ်ပုံရှင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ကျွန်တော်ရင်ထဲမှလည်း ဓာတ်ပုံရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေနိုင်ပါစေဟူ၍သာ ဆုတောင်းရပါတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုမင်းထွေး၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှ ကျွန်တော် ရရှိလိုက်သော သွေးစွန်းနေသည့် အရာမှာ စင်စစ် စာရွက်ဖြူလေး မဟုတ်ဘဲ ဟောင်းနွမ်းနေသော ဆရာကတော်၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်နေပြီး နောက်ကျောတွင်လည်း "နောက်ဆုံးအချစ်" ဟု ကိုမင်းထွေး၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

➤ ဘာသာစကား

BRITISH
ROCKERS
အမေရိကန်

မင်းဂေသိန်း (ဝင်းတင်)

ကတိသစ္စာနှင့် တုတ်ပြီးစားပြီး
သေးထိုးထားသူတစ်ယောက်
သစ္စာကတိတွေ ပျက်ယွင်း
ဖောက်ပြန်လာသောအခါ ..

ကျွန်တော်

သည် ၁၉၅၇ - ခုနှစ်ကပင် ပြည်ထောင်စုနေ့စဉ်သတင်းစာ၊ ရန်ကုန်နေ့စဉ်သတင်းစာတို့အပြင် မော်လမြိုင်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော တနင်္သာရီတိုင်းသတင်းစာတို့တွင် ဝါသနာအရ ကော်လံစားနယ်သတင်းထောက်အဖြစ် သတင်းရေးသားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလတစ်လျှောက် သတင်းထောက်လုပ်ငန်းနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်နောက်တွင် ပြင်ပစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရင်း၌ပင် ဝါသနာပါရာ သတင်းထောက်အလုပ်ကိုပါ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးချိန်ထိတိုင်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယခင်တပ်မတော်အစိုးရလက်ထက်တွင် အကန့်အသတ်များစွာဖြင့် ထုတ်ဝေကြရသော ဂျာနယ်များ

အနက် မူခင်းသတင်းဂျာနယ်များ ခေတ်စားလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်အနေနှင့် စာပေကင်ပေတိုင်၏အန္တရာယ်မှ အများဆုံးကင်းလွတ်စေနိုင်သော မူခင်းသတင်းများကိုသာ အဓိကထားရေးသားခဲ့ရသည်ဟုဆိုပါက မှားမည်မဟုတ်ပေ။ သတင်းထူးရှိရာ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းများသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ၎င်းတို့၏ ပထမသတင်းပေးတိုင်မျက် အက်စ်အိုင်စာအုပ်ထဲမှ ကူးယူခွင့်ရရှိသော သတင်းများ၊ အမှုတွဲဟောင်းများထဲမှ ရှာဖွေရရှိသော သတင်းထူးများကို ဦးစားပေး၍ ရေးသားခဲ့သလို၊ ကိုယ်တိုင်အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့လိုက်၍ ပုဂ္ဂိုလ်စွန်းသတင်းရယူပြီး ဓာတ်ပုံဝေဝေဆာဆာနှင့် ရေးသားခဲ့သည်မှာလည်း အပုဒ်ရေမနည်းခဲ့ပေ။ အချို့မူခင်းသတင်းဆိုလျှင် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာ ဖြစ်စေသည်အထိ ယုံကြည်စရာမရှိအောင် ထူးခြားလွန်းသည်များကို တွေ့ရှိခဲ့ရဖူးရာ အဆိုပါသတင်းမျိုးများစွာအနက်မှ ကျွန်တော်၏မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ ယနေ့ထိတိုင် မပျောက်ပျက်သေးပဲ အမာရွတ်ပမာ ခွဲထွင်လျက် ရှိနေသေးသည်။ အမှုတွဲတစ်တွဲထဲမှ အကြောင်းအရာကို စာဖတ်ပရိသတ်များထံ မျှဝေခံစားစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် မွန်ပြည်နယ်၊ ရေးမြို့နယ်၊ လမိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ မူခင်းအမှတ် (ပ) ၅၈/၉၉၊ ပုဒ်မ (၃၀၂) ဖြင့် မော်လမြိုင်ခရိုင် တရားသူကြီးရုံးသို့ စွဲတင်ပို့ခဲ့သော "အာဠာဝက ထွန်းရွှေ" ၏ အမှုတွဲပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

၁၉၉၆ - ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၇) ရက်၊ ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်လွန် (၁) နာရီတိတိ၊ ခေတ်ကာလ မတည်မငြိမ်နှင့် သောင်းကျန်းသူတို့၏ရန်သေးမှ ရိုးခိုင်နေရသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် လမိုင်းကျေးရွာသည် ညဉ့်ပိုင်းချိန်သာ ရှိသေးသော်လည်း ဈေးဆိုင်အနည်းငယ်တို့ ဖွင့်ထားသည်မှ အပ ယခုလို ကွက်များဆိုလျှင် တံခါးပိတ်၊ မီးမှိတ်လျက် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပြောစရာဆို၍ ရပ်ကွက် (ခ) အစုကလေးတစ်နေရာ၌ မူကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ပုလု

၏အလှူအတွက် ချက်ပြုတ်သူများ၊ ပိုင်းကြွသူများ၊ လူကြီးသူမတို့၏ ရေ
နွေးကြမ်းစကားပိုင်းများတို့ဖြင့် လျှပ်စစ်မီးထိန်းထိန်းအောက်တွင် ဆူညံစည်
ကားလျက် ရှိကြလေသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ - ကယ် - ကယ်ကြပါဦးဗျ၊ ကျွန် - ကျွန်တော့်ကို
ထွန်း - ထွန်းရွှေ - ဓားနဲ့ လိုက်ခတ်နေတယ်ဗျ”

မိုးတဖွဲရွာနေစဉ်ကြားမှပင် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရင်း အလှူအိမ်
ခြံဝင်းအတွင်းသို့ သွေးရွေးသွေးတန်း ပြေးဝင်လာသူမှာ မိမိတို့၏ရွာသား
အကွတ်ဆိုသူကောင်လေးဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်း သတိထားမိလိုက်ကြသည်။
ငွယ်ကျယ်အင်္ကျီသာဝတ်ထားသော အကွတ်၏လည်ကုပ်နေရာတွင်လည်း
သွေးသံတရဲရဲနှင့် ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူနှင့် သက်တူရွယ်
တူရှိသည့်လူငယ်တစ်ယောက် နောက်မှ ဒလကြမ်းပြေးလိုက်လာသောပုံရိပ်
တို့ပါ လျှပ်စစ်မီးရောင်ထဲရောက်မှ ပီသစွာ တွေ့ကြရသည်မှာ အင်္ကျီဝလာ၊
တြုတ်သားအမြောင်းမြောင်းနှင့် ဗလတောင့်တောင့်၊ ကြေးနီရောင်အသား
ပိုင်ရှင် ထွန်းရွှေဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း
တုတ်တစ်ဖက်၊ ဓားတစ်ဖက်၊ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝင်းဝင်းတောက်လျက်မှ
ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း နီးရာလူများကို ဓားနှင့်လှမ်းခုတ်၊ တုတ်
နှင့်လှမ်းရိုက်ပြန်ရာ ရှောင်တိမ်းနိုင်သူများ လွတ်မြောက်သွားကြသော်လည်း
ကျွဲပြဲသောဒဏ်ရာဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလွှားနေကြသူများလည်း အများ
အပြားပင်၊ ကံဆိုးသူဟု ပြောရမည်မှာ ဦးထွန်းစိန် ဖြစ်သည်။ ခြံဝဘက်သို့
ပြေးထွက်ရာတွင် ထွန်းရွှေနှင့် တည့်တည့်မိပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ တုတ်တစ်ချက်
ပြင်းစွာအရိုက်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရဲခနဲ သွေးဖြာထွက်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့
မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်မှာ အသက်ပင် ရှိမည့်ပုံ မပေါ်တော့ပေ။

တစ်ခဏလေးအတွင်း နှစ်က ဆူညံစည်ကားလျက်ရှိသော အလှူ
အိမ်ကလေးသည် မီးစက်ပါ ပိတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရုတ်ခြည်းအမှောင်ကျ
သွားကာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့ပဲ တစ်စပြင်ပမာတိတ်

ဆိတ်နေပါတော့သည်။ ထွန်းရွှေသည် ခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်မသွားသေးပဲ
ဓားတစ်ဖက်၊ တုတ်တစ်ဖက်ကို လျက် အမှောင်ထဲ၌ပင် တွေ့ရှာ၊ မြင်ရာ
ကန်ကျောက်ပစ်နေသည်မှာ ဝန်းရိုင်းကြည့်စီလျက်။

“ဟေ့ကောင် - ထွန်းရွှေ - မင်းလက်ထဲကဟာတွေ အောက်ချပြီး အေး
အေးဆေးဆေး၊ အဖမ်းခံနေနီ။ ခုခံရင်တော့ ငါ အသေပစ်မှာဟေ့ - သီလား။”

ဤအသံကြားသည်နှင့် ကျေးရွာပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် ဦးသူငယ်
ရောက်လာကြောင်း သိကြသော အလှူအိမ်အနီးအနားမှ အိမ်တချို့သည်
ပြတင်းတံခါးများ မသိမသာဟာလျက် လှမ်းအကဲခတ်ကြရာ ပြည်သူ့စစ်ခေါင်း
ဆောင် ဦးသူငယ်၏ နောက်တွင်လည်း သူ့နောက်လိုက်နှစ်ယောက် ပါလာ
သည်ကို တွေ့ရမှ အားတက်သလို ခြစ်သွားကြရသည်။

“ဟေ့ကောင် - တုတ်တွေ၊ ဓားတွေမချဘဲ ဘာဝေးကြည့်နေတာလဲ၊
ပစ်ထည့်လိုက်မှာနော်”

ဦးသူငယ်မှ သေနတ်မောင်းတင်သံပေးကာ နောက်ထပ်အမိန့်ပေးလိုက်
သည်ဆိုလျှင်ပင် ထွန်းရွှေသည် လက်နက်များ မချရုံသာမက စူးစူးပါးပါး
အော်ရာမှ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်ပမာ ဦးသူငယ်ထံသို့ ဝက်ခေါင်းတိုးပြေးဝင်
လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ဦးသူငယ်လက်ထဲမှ အေကေ - ၄၇ သေနတ်၏
ပစ်ခတ်ချက်က သုံးချက်တိတိ။ အနည်းငယ်မျှ ဟန်ချက်ပျက်သွားခြင်းမရှိ
သော ထွန်းရွှေကလည်း အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ဟစ်ရင်းမှပင် ဦးသူငယ်နှင့်
သူ့လူနှစ်ယောက်တို့အား ဓားနှင့်ခုတ်၊ တုတ်နှင့် ရိုက်နှက်လျက် ပို၍သောင်း
ကျန်းလာခြင်းဖြစ်ရာ ဦးသူငယ်နှင့် သူ့လူနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ရှောင်
ရင်းတိမ်းရင်း လမ်းကြိုလမ်းကြား အမှောင်ထဲ တိုးဝင်ထွက်ပြေးသွားကြရမိ
တော့သည်။

တုတ်နှင့်ဓားတို့ကို မလွှတ်စေမီ ကိုင်ထားသော ထွန်းရွှေသည် လူခိုင်
သူရိပ်လုံးဝမတွေ့ရှိရတော့ပြီးဆိုမှ အနိမ့်ကလေးဖြစ်သော အိမ်ရှေ့ကပြင်ပထိ
သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားပြီး အမှောင်ထဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိစဉ် အနီးအနား

အိမ်များသည်လည်း ဟထားသော ပြတင်းများအား တိုးတိတ်စွာပိတ်ကာ နောက်ထပ်မည်သို့သော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်လာဦးမည်ကို နားစွင့်လျက် ရှိကြမည်မှာ မလွဲပေ။

(၇-၆-၉၉)ရက်နေ့၊ သန်းခေါင်လွန် (၂)နာရီ (၁၀)မိနစ်အချိန် ...။

အဝေးမှနေ၍ မီးစွင့်ကာ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာသော ဆိုင်ကယ် သံများသည် လခိုင်းရွာရပ်ကွက် (၁)အရောက်တွင် မီးရောင်ရော အသံပါ ပျောက်သွားကြသည်။ ဆိုင်ကယ်များကို အမှောင်ထဲ ရပ်ထားပြီးသည်နှင့် လခိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ခင်ဝင်းသည် သူနှင့် အတူပါလာသော ခဲနတ်ကြပ် ကျော်စိုးနိုင်နှင့် ရဲတပ်သား မျိုးလတ်တို့ကို အနားသို့ခေါ်၍ တိုးတိတ်စွာ သတိပေးလျက် ရှိပါသည်။

“မှောင်ရိပ်ခိုပြီးရပ်ကွက်(၈)ရောက်အောင် ခြေသံလုံလုံနဲ့ သွားကြမယ်။ အဲဒီလူအလှူအိမ်နားရောက်မှ အခြေအနေ အကံခတ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါပြောမယ် - ကြားလား။ ဝေါပေါဆဆတော့ မလုပ်ကြနဲ့နော်။ ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် ဦးသူငယ် သတင်းပို့တာ။ မင်းတို့လည်း ကြားပြီး သားမဟုတ်လား။ သူတို့ကို ဓားနဲ့လိုက်ရတ်လို့ သေနတ်နဲ့ သုံးချက်ဆက်တိုက်ပစ်ထည့်တာတောင် ဒီကောင် ထွန်းရွှေလည်း မသွားဘူးတဲ့။ ဒီကောင် လက်က သွေးစွန်းနေပြီဆိုတော့ နေမထူး။ သေမထူးသဘောနဲ့ အစွမ်းကုန် ရမ်းချင်ရမ်းမှာ - သတိထားကြပေါ့ကွာ”

အရှက်ချိန်နီးပြီးဖြစ်သော်လည်း မိုးက သံလိုက်၊ ဖွဲလိုက်ရွာနေသဖြင့် အမှောင်တောထဲ၌ တစ်ရွာလုံး အိမ်မောကျ တိတ်ဆိတ်လျက်။ မှောင်ရိပ်ခို၍ ချွင်းကပ်လာကြသော ရဲအုပ်ခင်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့သည် အဲဒီလူအိမ်ခြံအပြင်ဘက် နားသို့ ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ပထမဦးစွာ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ မိုးခရအိုင် ဗွက်တောထဲ တုံးလုံးလဲလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ပုံရိပ် ဖြစ်သည်။ ရဲအုပ်ခင်ဝင်းသည် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး လဲနေသူကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ သွေးနှင့်

ဤသို့သော ပြင်းထန်လှသည့် ရိုက်ချက်မျိုးသည် သာမန်လူဆိုပါက ဘိုင်းခနဲ လဲကျနိုင်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ထွန်းရွှေကမူ မည်သို့မျှဝံ့စားရဟန်မရှိပဲ မြေကြီးပေါ် ရပ်နေသည့် ရဲအုပ်ခင်ဝင်းဆီ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်မှာ လေကဲ့သို့ မြန်ဆန်နေပါသေးသည်။ ရဲအုပ်ခင်ဝင်းကလည်း သေသုတော့ မဟုတ်ပေ။

သဲဗွက်အလူးလူး ပေရေကာ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ကြောနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သွေးကြောများပင် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့သဖြင့် သေဆုံးနေပြီဟုသာ ကောက်ချက်ချရမည် ဤလဲနေသူသည် ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်ဦးသူငယ် သတင်းပို့သည့်အထဲ၌ ပါဝင်သော ထွန်းရွှေ၏ ပထမဆုံးရိုက်ချက်တွင်ဝင် လဲကျသွားသည်ဆိုသည့် ဦးထွန်းစိန်ဆိုသူမှလွဲ၍ အခြားမည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

(၃၈)တို့ ဝက်ဘလီ ခြောက်လုံးပြူးကို အသင့်ကိုင်လျက် အခြားလက် တစ်ဖက်တွင် ဓာတ်ခဲငါးတောင်ထိုးဓာတ်မီး ကိုင်ထားသော ရဲအုပ်ခင်ဝင်း

သည် သူတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးရဲထားလျက်မှ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ခဲ့ရာ အိမ်ကပြင်ကာထားသော ဝါးတန်းအနားသို့ ရောက်ချိန်၌ အမှောင်ထဲ ယဉ်ပါးပြီးဖြစ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစမ်းကြည့်ရာ ဒူးနှစ်ဖက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ထောက်၍ ထိုင်လျက်ရှိသော ထွန်းရွှေ၏ပုံရိပ်အား အနီးကပ် တွေ့ရပါတော့သည်။ ဓားနှင့်တုတ်တို့ကို တစ်ဖက်စီချထားပြီး အဝတ်အစားဗလာကိုယ်လုံးတီးနှင့် သူလုပ်နေကိုင်နေပုံကြည့်ရင်းမှာပင် ရဲအုပ်ခင်ဝင်း အံ့ဩထိတ်လန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်။ ထွန်းရွှေ၏သွင်ပြင်သည် သူ့ရှေ့တည်တည့် မြေကြီးပေါ် ခပ်နေကြသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တွေ့သော်လည်း ဆံပင်ဖရိုဖရဲ အသားအရေကြေးနီရောင်ပမာနှင့် ဘီလူးသဘက်တစ်ကောင်ထိုင်နေသည့်အလား ဖိုးလင်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားသည်ကို မတွေ့ရပေ။ သို့သော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အကျအနက်ိုင်ထားသော အိမ်များ၌ မီးဖွေးရာတွင် အသုံးပြုသည့် ရာဘာချေးအမှတ်ထွေးကို ဂက်စ်မီးခြစ် ထောက်ခနဲခြစ်၍ မီးရှို့လိုက်စဉ် မီးစွဲသွားသော ရာဘာချေးအား မြှောက်ကာ အိမ်တံစက်မြိတ် ခနဲဖက်ဆီ လှမ်းရှို့နေဟန်မှာ တကယ်အသည်းယားစရာ။ မီးစွဲစွဲရွာနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် တံစက်မြိတ်မှ ခေရများ ကျနေသည့်အပြင် ခနဲဖက်ကပါ စိုနစ်နေရာ ထွန်းရွှေ လက်ထဲမှ မီးငြိမ်းသွားသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ အကယ်၍ နွေရာသီခြောက်သွေ့ချိန်သာဆိုလျှင် အိမ်ခြေစိပ်လှသော လမိုင်းရွာကြီးသည် မီးဘေးအန္တရာယ်စိုးရိမ်ရလွယ်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီပင် ရဲအုပ်ခင်ဝင်း စတင်လှုပ်ရှားလိုက်ပုံမှာ ပထမဦးစွာ ဓာတ်မီးတစ်ချက်ဖွင့်၍ ထွန်းရွှေမျက်နှာဆီ ထိုးထားပြီးမှ ရုတ်တရက် ဓာတ်မီးပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ထွန်းရွှေ၏မျက်လုံးများ ပြာသွားချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ခြောက်လုံးပြုံးအချားနှင့် ထွန်းရွှေသေးနှစ်ဖက် ချထားသော ဓားရော၊ တုတ်ကိုပါဘေးရောက်အောင် ကလော်ပစ်လိုက်သည်။ အသိစိတ် ပျောက်နေဟန်တူသော ထွန်းရွှေကမူ မည်သည့်အရာကိုမျှ အမူထားဟန်မပြပဲ မီးရှို့သော အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေသည်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ - ထွန်းရွှေ၊ ငါက လမိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းက ခဲအုပ်ခင်ဝင်းဆိုတာ မင်းသိမှာပါ။ မင်း ဘာတွေမကျေနပ်ပြီး ဘာအခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါကွာ။ မင်းကို အကူအညီပေးဖို့ ငါတို့ လာတာပါ - ထွန်းရွှေရာ”

စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးအသွင်ဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်ထားသော ရဲအုပ်ခင်ဝင်း၏စကားက လုံးဝအရာရောက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ လက်ထဲမှ ရော်ဘာချေးနှင့် ဂက်စ်မီးခြစ်တို့ကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီးမှ မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်နေသော ဓားရှည်ဆီ ထွန်းရွှေ၏လက် ရွေ့သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မြန်ဆန်လှသော ရဲအုပ်ခင်ဝင်းကလည်း လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားသော ငါးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးကို မြှောက်လျက် ထွန်းရွှေ၏နားထင်ဆီ ရိုက်ထည့်လိုက်ရာ ဖြောင်းခနဲ မြည်သွားသော အသံနှင့်အတူ ဓာတ်မီးပါ သုံးပိုင်းကျိုးကာ တစ်စစ ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ဤသို့သော ပြင်းထန်လှသည့် ရိုက်ချက်မျိုးသည် သာမန်လူဆိုပါက ဘိုင်းခနဲ လဲကျနိုင်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ထွန်းရွှေကမူ မည်သို့မျှခံစားရဟန်မရှိပဲ မြေကြီးပေါ်ရပ်နေသည့် ရဲအုပ်ခင်ဝင်းဆီ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်မှာ လေကဲ့သို့ မြန်ဆန်နေပါသေးသည်။ ရဲအုပ်ခင်ဝင်းကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ပေ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့တိုက်ကွပ်ခိုပြိုင်ပွဲများ၌ ရွှေတံဆိပ်ဆုရရှိထားသူဖြစ်သဖြင့် လေထဲ လွင့်လာသော ထွန်းရွှေ၏ကိုယ်လုံးကို အသာဖမ်းလျက် သူ့အရှိန်နှင့်သူ ပေါက်ချပစ်လိုက်ရာ မြေကြီးနှင့် မျက်နှာအပ်ကာ နှစ်ပတ်ခန့် လိမ့်သွားသည်မှာ မြန်မာ့မြန်။

“လက်ထိတ်မြန်မြန်ခတ်လိုက်စမ်းကွာ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးကလည်း ထွန်းရွှေ၏လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လိမ်ချိုး၍ လက်ထိတ်ခတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေသည့်ကြားမှာပင် ရုတ်ခြည်းကုန်းထလာမည့်ပုံ ရုန်းကန်လျက်ရှိသေးသော ထွန်းရွှေ၏နံစောင်းနေရာသို့ ရဲအုပ်ခင်ဝင်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ကန်ထည့်လိုက်မှသာ ပက်လက်အနေအထားရောက်သွားသော ထွန်းရွှေအား လက်ထိတ်ခတ်နိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လက်ထိတ်ခတ်ပြီးသည်တိုင် မည်သို့သောပါဝါအစွမ်းများထွန်းရွှေထဲရောက်လာသည်ကိုမသိရသော်လည်းလဲနေရာမှပုန်းခနဲခနဲထလာသောထွန်းရွှေသည် ဝမ်းခေါင်းသံပါသည်အထိ စူးရှစွာအော်ရင်းမှ ရှန်းကန်လိုက်ပြန်ရာ လက်ထိတ်နှစ်ဖက်ဆက်ထားသော သံမဏိကြိုး ပြတ်သွားသည်မှာ ထောင်းခနဲ၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် အနား၌ရှိသော ရဲဒုတပ်ကြပ်ကျော်စိုးနိုင်ကိုမိမိရကန်ပစ်လိုက်ရာမြေကြီးပေါ်နှစ်ပတ်ခန့်လိမ့်သွားစေသည်အထိ ပြင်းထန်လှသည်။ ရဲအုပ်ခင်ဝင်းသည် ထွန်းရွှေ၏မျက်နှာနှင့် ရင်ညွှန်နေရာတို့ကိုဒလစပ်လက်သီးများပစ်သွင်းနေစဉ်ရဲတပ်သားမျိုးလတ်ကပါနံပါတ်တုတ်ဖြင့် မရပ်မနား ဝင်ရိုက်လျက်ရှိသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ယိုင်သွားခြင်းမရှိ သော ထွန်းရွှေသည် ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရဲတပ်သားမျိုးလတ်အား ဖြတ်ရိုက်လိုက်ရာလေထဲသို့မြောက်တက်သွားသော မျိုးလတ်၏ကိုယ်လုံးသည်ဝါးခြံစည်းရိုးကွဲထွက်ကာ အပြင်ဘက် လိမ့်ထွက်သွားသည်မှာ ကိုးရိုးကားရား၊ ပုံပျက်ပန်းပျက်၊

ထိုအချိန်တွင် မြေကြီးပေါ်လဲနေရာမှလူးလဲထလာသော ရဲဒုတပ်ကြပ်ကျော်စိုးနိုင်သည် ထွန်းရွှေ၏နောက်စေ့အား သေနတ်ဒင်ဖြင့် အားရပါးရ ဆောင်လိုက်စဉ် ဟန်ချက်ပျက်သကဲ့သို့ ယိုင်သွားသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ရဲအုပ်ခင်ဝင်းကလည်း ကန်ချက်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်၍နှုတ်ဆက်လိုက်မှသာ ထွန်းရွှေ၏ကိုယ်လုံးကြီးသည် ငှက်ပျောပင်ပိုင်းလိုက်သလို မြေကြီးပေါ်သို့ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားပါတော့သည်။ ထိုသို့အခွင့်အရေးရရှိလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ထွန်းရွှေ၏ကုပ်ပေါ်ဒူးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်၍ ဒုတပ်ကြပ်ကျော်စိုးနိုင် ဖိထားစဉ်ရဲတပ်သားမျိုးလတ်ကလည်း ထွန်းရွှေ၏လက်နှစ်ဖက်အား နောက်ပြန်လိပ်ချိုးပြီး လက်ထိတ်တစ်ခု ထပ်၍ခတ်လိုက်မှသာ ပွဲသိမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါသည်ထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ဖြစ်ရပ်အကြောင်းအရာတို့သည် လွန်ခဲ့လေပြီးသောနှစ်ပေါင်း(၅၀)နီးပါးခန့်က မူခင်းသတင်းတစ်ပုဒ်အနေနှင့်သာ ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သတင်းအင်္ဂါရပ်များဖြင့်ပြီးပြည့်စုံလျက်ရှိသဖြင့် သတင်းကို သတင်းအဖြစ်နှင့်သာ ဖတ်ရှုကြသော ပရိသတ်ထံမှမည်သို့သော တုံ့ပြန်မှုမျှမရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် ယခုတစ်ဖန် သတင်းတစ်ပုဒ်အား ဝတ္ထုသဏ္ဍန် ပြန်လည်ရေးသားရာတွင် သတင်းထံမှ အဓိက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သော ထွန်းရွှေ၏ အံ့ဩလောက်ဖွယ်ရာ ပါဝါအစွမ်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ပရိသတ်အပေါင်းတို့၏ရင်ထဲ သံသယအတွေးများ မကျန်ရစ်ခဲ့စေရန်မှာ စာရေးသူ ကျွန်တော်အပေါ်၌သာ တာဝန်ရှိလိမ့်မည်ကို နားလည်သဘောပေါက်လျက်ရှိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။ *

မှန်ပါသည်။ ထွန်းရွှေဆိုသော အသက်(၅၀)အရွယ်ကောင်လေးသည် နိုင်ငံခြားရပ်ရှင်အက်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသားစတော့လုံး သရုပ်ဆောင်ထားသည့် တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်း “ရမ်ဘို” ကဲ့သို့သောနတ်ကျည်ဆန်ကိုလည်း အမူမထား၊ ဝါးတောင့်ထိုးမီးသုံးပိုင်းကျိုးသည်အထိ ရိုက်သည်ကိုပင် ခံနိုင်ရည်ရှိရုံမက သံမဏိလက်ထိတ်ကြိုး ပြတ်တောက်စေအောင် ရုန်းကန်နိုင်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီးမဟုတ်ပါလား။ ၎င်းပြင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်သုံးဦးပင်လျှင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ခက်စွာ ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းနှင့် ထွန်းရွှေအား ဖမ်းဆီးပြီး၍ ဝေးမြဲခြံတပ်ဖွဲ့စခန်း အချုပ်ခန်းထဲသို့ သွင်းစဉ်ကလည်း အချုပ်ခန်းထဲကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြသော ပင်လယ်ဓားပြတရားခံ(၁၀)ဦးကို အလဲအကွဲ သတ်ပုတ်သဖြင့် လူစွဲ၍ ချုပ်နှောင်ခဲ့ကြောင်းကိုပါ သိရှိခဲ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ပါဝါအစွမ်းများ ထွန်းရွှေထံသို့ မည်သို့ရောက်ရှိနေကြောင်းကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ရှင်းလင်းသွားစေရန်အတွက် ဆက်လက်ရေးပြရန် လိုအပ်လိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

မြှုပ်ကွက်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်တွင် မူခင်းသတင်းတစ်ပုဒ်၌ ပုဂ္ဂလိက လူမှုရေး အရှုပ်အရှင်များကို ဖော်ပြခွင့်မရှိသောကြောင့် သတင်းရေးစဉ်က ချန်ရစ်ခဲ့ရသော အချက်အလက်တချို့ ကျွန်တော်ထံတွင် ရှိနေပါ

သေးသည်။ ဤဝတ္ထု၏အစပိုင်း၌ ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တွင် ကယ်ကြပါဦးဗျ - ကျွန်တော့်ကို ထွန်းရွှေ ဓားနဲ့ လိုက်ရတ်နေတယ်ဗျ” ဆိုကာ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဝတ်ထားလျက်မှ လည်ကပ်နေရာ၌ သွေးသံတစ်ခွက်ကန်ရာတစ်ခုနှင့် ဒေါ်လှအလှူအိမ်လှူအပ်ထံ အော်ဟစ်ပြောပြလာသူ “အကွတ်” ဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးကို စာဖတ်ပရိသတ်များ မှတ်မိကြဦးမည်ထင်ပါသည်။ အမှုတွဲထဲတွင် အကွတ်သည်လည်း အဓိကလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်လျက်ရှိရာ အကွတ်၏ တရားရုံးထွက်ဆိုချက်ထဲမှ ဤဝတ္ထုနှင့် အကျိုးဝင်သမျှ အချက်အလက်အချို့တို့ကို ကောက်နုတ်တင်ပြလိုက်လျှင်ပင် စာဖတ်ပရိသတ်၏ ရင်ထဲ ရှင်းလင်းသွားလိမ့်မည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

ကောက်နုတ်ချက်(၁)

ကျွန်တော့်နာမည်အကွတ်ဖြစ်ပါတယ်။ လခိုင်းကျေးရွာမှာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်တတည်းက ပိဘနစ်ပါး ကွယ်လွန်လို့ အဘိုးဖြစ်တဲ့ ဦးကဲရဲ့လက်ပေါ်ကျွန်တော်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ အခု - အသက်(၅၀) အရွယ်ရောက်တော့ အဖိုးရဲ့လယ် (၁၀)ဧကကို ကျွန်တော်ကပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်လာတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး သူရင်းငှားလုပ်ဖို့ ထွန်းရွှေကို ဇင်းကျိုက်ရွာကနေ အဖိုး ခေါ်လာတာဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်စေတစ်လတစ်သောင်းကျပ်နဲ့ စားစရိတ်ငြိမ်းလို့ သိရပါတယ်။ ထွန်းရွှေဟာ ကျွန်တော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် ဝလတောင့်ပြီး လက်ဖျံကလည်း အရမ်းသန်မာတာ အမှန်ပါ။ ရေစိုပုဆိုးကို အားစိုက်ညှစ်လိုက်ရင် ထက်ပိုင်းပြတ်တဲ့အထိ သန်မာတာပါ။ ရိုးသားပြီး စိတ်ကလည်း အရမ်းကောင်းပါတယ်။

အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ ကျွန်တော့်ကိုမခိုင်းပဲ သူတစ်ယောက်တည်း အားစိုက်လုပ်လေ့ရှိတာကြောင့် အဘိုးကိုယ်တိုင် မျိုးကျူးတဲ့အထိပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မွေးချင်းညီတစ်ယောက်လို အရာရာ ငဲ့ညှာအလေးပေးတာကြောင့် အကွတ်နဲ့ကျွန်တော် ညီအစ်ကိုအရင်းလို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြတာ အမှန်ပါပဲ။

ကောက်နုတ်ချက်(၂)

“ထွန်းရွှေဟာ ဇင်းကျိုက်ရွာမှာနေတုန်းက လက်ဝှေ့ထိုးအရမ်းဝါသနာကြီးတဲ့အကြောင်း သူပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ ဘုရားပွဲတွေမှာလည်း လက်ဝှေ့ဝင်ထိုးတိုင်း နိုင်ပွဲက ပျားတဲ့အတွက် သူတစ်သက်မှာ လက်ဝှေ့သမားကောင်းဖြစ်ဖို့ပဲ ရည်ရွယ်ထားတာလို့ ပြောပါတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း မန္တန်လက်ဖွဲ့၊ အင်းကွက်တွေနဲ့ ကိုယ်ခံပြီးဆေးတွေလည်း ဝါသနာပါတာဆိုတော့ ဆရာကောင်း ရှာဖွေရာက တစ်နေ့တော့ ကုလားမတောင်ပေါ်ဝါးတက်ရတ်နေတုန်းမှာ ဝန္တာရီခရီးထွက်လာတဲ့ ဘိုးတော်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့တာပဲတဲ့။ ဘိုးတော်ဆီ သုံးလေးခေါက် ရိက္ခာပိုရင်း ချဉ်းကပ်တဲ့အခါ ကိုယ်ခံတုတ်ပြီး ဓားပြီး သေနတ်ပြီး ဆေးထိုးမယ်ဆိုရင် ကတိသစ္စာနှစ်ချက် စောင့်ထိန်းဖို့လိုတဲ့အကြောင်း ဘိုးတော်က ပြောပါတယ်။ တစ်အချက်က ယုတ်ညံ့တဲ့အသား မစားပဲ ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ နှစ်အချက်ကတော့ လင်မို့မယားနဲ့ ကာမေသုမိစ္ဆာ ကျူးလွန်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမယ်တဲ့။ သည်အချက်နှစ်ချက်ကို စောင့်ထိန်းပါမယ်ဆိုပြီး ထွန်းရွှေ ကတိပြု သစ္စာရည်သောက်လိုက်မှ ဘိုးတော်က ထွန်းရွှေလည်တုပ်ပေါ်စုတ်ဆေးနဲ့ “အာဠာဝက” ဆေးထိုးပေးလိုက်တဲ့ အင်းကွက်လို အမှတ်အသားကို ကျွန်တော် မကြာခင်က တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ပဲ တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ကြတာဖြစ်လို့ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါး လိုက်စားတာလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ လစဉ်ရတဲ့ငွေကိုတောင် ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့တာ တစ်ခါမှ ပျက်တွတ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ”

ကောက်နုတ်ချက်(၃)

“ဟုတ်ကဲ့ - ထွန်းရွှေဟာ အပျော်အပါး မလိုက်စားဘူးဆိုပေမယ့် နွေတုန်းက ကျွန်တော်တို့လယ်ထဲ စပါးလာရိတ်တဲ့အုပ်စုထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေလည်း ပါတော့ စပါးရိတ်တဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မြူစွယ်တာခံရလို့ ထွန်းရွှေက

လည်း မနားမနပ်လူပျိုရိုင်းဆိုတော့ လွန်လွန်ကျူးကျူး မှားမိကြတာ နှစ်ကြိမ်
လောက်ရှိပြီး ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကျမှ သိရလို့ အဲသည်
အမျိုးသမီးဟာ လင်ရှိတဲ့အကြောင်း၊ သူ့လင်က တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ အလုပ်
သွားလုပ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တာနဲ့ အဲသည်အမျိုးသမီးကို
ထွန်းရွှေချက်ချင်းအဆက်ဖြစ်လိုက်တာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အာဠာဝက
ဆေးထိုးတုန်းက သူ့ဆရာကို ပေးခဲ့တဲ့ကတိသစ္စာနှစ်ချက်ထဲက တစ်ချက်
ပျက်ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို မကြာခင်က
ပြောခဲ့တာ မှတ်မိပါတယ်”

ကောက်နုတ်ချက်(၄)

၆-၆ - ၉၉ရက်နေ့မနက်ပိုင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ခိဘတွေဆီပြန်ကန်တော့
ချင်တယ်ဆိုပြီး အစိုးဆီမှာ ခွင့်တောင်းတော့ အစိုးကလည်း ခွင့်ပေးတဲ့အပြင်
လုပ်ခတစ်လစာပါ ကြိုပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ထွန်းရွှေက ကျွန်
တော့်ကိုအဖော်ခေါ်ပြီး ဝိဒီယိုရုံမှာ ကားတစ်ကား ဝင်ကြည့်ကြတာ ရုံက ထွက်
တော့ လမိုင်းဈေးထဲ ဂျာကင်အင်္ကျီတစ်ထည် သူ့အတွက် ဝယ်တဲ့အခါ ကျွန်
တော်ပဲ ရွေးပေးခဲ့ရပါတယ်။ အချိန်ရှိသေးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
အရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းတဲ့အနေနဲ့ အရက်တစ်လုံး မှာသောက်ကြ
တော့ အရင်ကဆိုပွဲလမ်းသဘင်တွေ သွားလာရာမှာ အရက်ဆိုတစ်ခွက်နှစ်
ခွက်ထက် ပိုမသောက်ဘူးတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အရက်တစ်ပုလင်း
မှာတာ အရမ်းပျားပျားကို သိပေမယ့် သည်နေ့တစ်နေ့မှ လွတ်လပ်တဲ့အပြင်
ထွန်းရွှေကိုပါ နှုတ်ဆက်တဲ့သဘောဖြစ်တာကြောင့် အပျော်သောက်တယ်
ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးနဲ့ တွေ့ရဦးမှာဖြစ်လို့ တစ်
ခွက်၊ နှစ်ခွက်လောက်ပဲ အချိန်ဆွဲပြီး သောက်ခဲ့တာပါ။

အရက်ကုန်တဲ့အချိန်မှာ ညနေပိုင်း ရောက်နေပါပြီ။ မိုးကလည်း တစ်မုံ
စိမ့်ရွာနေတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်တံပြန်ဖို့ပြန်လမ်းအတိုင်း
လျှောက်လာကြတာ ထွန်းရွှေဟာ အရက်မူးတဲ့အရှိန်ကြောင့် ယိုင်တိယိုင်တိုင်

လျှောက်နေလို့ ကျွန်တော်ပဲ ထိန်းခဲ့ရပါသေးတယ်။ လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ ဧရပ်
ကလေးတစ်ခုရောက်မှ ခေတ္တမိုးခိုဖို့ ဝင်နားကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ
ရေဖိုနေတဲ့ပုဆိုးချွတ်ပြီး ရေညှစ်မလို့လုပ်တုန်းဆိုပါတော့။ ဒုန်းခနဲ၊ အုခနဲ
အသံကြားလို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ - ထွန်းရွှေပေါ့။ ဧရပ်
ပေါ်မိုန်းနေတဲ့ခွေးတစ်ကောင်ကို ဂဝံကျောက်ခနဲနဲ့ ထုသတ်လိုက်တာ တစ်
ချက်ထဲနဲ့ ခေါင်းကြေမွပြီး သေပါရောလားလို့။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း “လယ်တံ
ရောက်ရင် ခွေးသားချက်စားကြမယ်ကွာ” တဲ့။

ကောက်နုတ်ချက်(၅)

“မှန်ပါတယ်။ လယ်တံရောက်တော့ စိုးချုပ်မှောင်နေပါပြီ။ ခွေးသေ
ကောင်ကို အရေဆုတ် ရုတ်ထစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ချက်စားကြတာ အတော်
လေးညှစ်နက်သွားတာ အမှန်ပါ။ မနက်မိုးလင်းတဲ့အခါ ထွန်းရွှေက သူ့ရွာခြံ
မှာဖြစ်လို့ လယ်တံမှာ မအိပ်တော့ပဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရွာထဲက အဘိုး
ပေးထားတဲ့အိမ်တစ်လုံးမှာ အတူအိပ်ကြပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ - ညှစ်နက်သန်း
ခေါင်ချိန်လောက်ထင်တာပဲ။ အရက်ရှိန်က မကုန်တဲ့အပြင် ခွေးသားဟင်းနဲ့
ပါဝမ်းနှင့်အောင် ထမင်းစားထားကြတာဖြစ်လို့ အိပ်မောကျလို့ကောင်းတုန်း
မှာ ကျွန်တော့်ကုပ်နေရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကြောင့်
ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားတဲ့အချိန်မှာမှ ကျွန်တော့်လည်ကုပ်ကို ကိုက်နေတာ
ထွန်းရွှေမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အတင်းရုန်းထပြီး ကြည့်လိုက်
တော့ သူ့သွားနဲ့ ပါးစပ်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်း ယိုစီးလို့၊ မျက်လုံးပြူးလျှောက်
ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံမမ်းချုပ်ဖို့ သူ့လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းလာတာကို မြင်ရင်
ပဲ သွေးပျက်လုမတတ် ကြောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ထွက်ပြေးဖို့ တံခါးဆွဲ
ဖွင့်ရတော့တာပေါ့။

သူကလည်း ထရံမှာထိုးထားတဲ့ ဓားရှည်ဆွဲဖြုတ်၊ ပြတင်းတံခါးသောက်
တဲ့ သစ်သားတုတ်ကိုပါ ကိုင်တာမြင်တုန်းမှာ အိပ်ပေါက်နေ ရုန်းဝင်ပြီး ကျွန်
တော် အသားကုန်ပြေးတော့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အတော်ပြန်တယ်ပြောရာ

မယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ထွန်းရွှေကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာတာ မှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ၊ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပါ။ ရပ်ကွက် (၈) ထဲရောက် တော့ မီးရောင်ထိန်ထိန်နဲ့ လူတွေ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အလှူအိမ် တွေတာနဲ့ အော် ဟစ်အကူအညီတောင်းရင်း လူတွေထဲ ရောဝင်လိုက်နိုင်တာကြောင့် သေ ဘေးက ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ခဲ့တာလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပါ။ ယုတ်ညံ့တဲ့ ဓွေးသားစားတာဟာ ကတိသစ္စာဒုတိယအချက်ကို ထွန်းရွှေ ဧကန်ချက် တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ လိုပြသက်သေ "အကွတ်" ၏ထွက်ဆိုချက်ထဲမှ ကျွန်တော် တောက်နတ်တင်ပြထားခြင်းများကို ဖတ်ရှုရုံမျှနှင့် ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သတ်၍ ထုတ်လုပ်လည်သွားကြပြီးထင်ပါသည်။ ဇာတ်ကောင်ထွန်းရွှေသည် အာဠာ ဝတဆေးထိုးထားလျက်နှင့် သူ့ဆရာဘိုးတော်ကို ပေးထားသော ကတိသစ္စာ နှစ်ချက် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အာဠာဝကကိုယ်တိုင်ဝင်ပူးပြီး ဒုက္ခရောက် စေရန် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းလား။ သို့မဟုတ် အူရိုင်းဖြစ်လျက်နှင့် အရက်အလွန် အကျွံပူးသည်အထိ သောက်မိသည့်အပြင် နဂိုကလည်း လက်ဝှေ့ထိုးသတ် ရန်ဝိသနာကြီးသူဖြစ်ရာ အာဠာဝကဆေးအတွက် ဤသို့သော ကောက်ချက် တာတိသစ္စာနှစ်ချက်အပေါ် ဥပါဒါန်စွဲကာ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်သွားခြင်းဟု ဆိုရ ညည်လား။ ဤသို့သော ကောက်ချက်ကိစ္စသည် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်တော့သဖြင့် နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချပြီးနောက် တရားခံအာဠာဝက ထွန်းရွှေနှင့် အချုပ်ခန်း၌ ကျွန်တော် သွားရောက်တွေ့ဆုံစဉ်က သူပြောခဲ့ သောဝကား၊ နင့်သာ အဆုံးသတ်လိုက်ရပေတော့သည်။

ကျွန်တော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ သိရက်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ မသိပဲနဲ့ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ အရာအားလုံးအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ပြစ်ဒဏ်မှန်သမျှ ခံယူဖို့အသင့် ရှိပါတယ်။ အဲဒီနေ့က အရက် တအားပူးနေပေမယ့် ဓွေးတစ်ကောင် ထုသတ်ပြီး ချက်စားတာတွေ၊ အကွတ်

နဲ့အတူတူအိပ်တာတွေအထိ ကျွန်တော် မှတ်မိသလိုလိုရှိတာတော့ အမှန်ပါ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး လို့ပဲ ပြောပါရစေ။ ကိုယ်တိုင်ထိတွေ့ခံစားခဲ့ကြရတဲ့ တရားလိုပြသက်သေ တွေရဲ့ထွက်ဆိုချက်အားလုံး အမှန်အကန်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတာတွေ၊ သေဆုံးတာ တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးကို ဒီနေရာကနေပဲ တောင်းပန်ကန်တော့လိုက်ပါရစေဗျာ"

(မှတ်ချက်။ ။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းအား ဒေသအမည်၊ လူနာ အမည် အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

> **ဇင်းရွှေသိန်း (ဇင်းတျိုက်)**

စာမူရှင်များသို့

မရွေးချယ်သောစာမူများကို ပြန်လည်ပေးပို့
မည်မဟုတ်ပါ၍ မိတ္တူ၊ ပွားထားကြပါရန်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

အဘိဇ္ဇာတို့ ဣန္ဒြေတော်မူ၍ ဣန္ဒြေတော်မူ၍ လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းအလမ်းအလေးတို့ရှိ
အလမ်းတို့ကို အပ်နှံအခြေ (၅၀) လမ်း၊ အထက်အလောက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
အဖွဲ့အစည်းနှင့် ရင်းနှီးမှုများကို ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်းတော်မူ၍ အဖွဲ့အစည်း

အသက်တစ်ရာပြည့် လူအိုကြီးများ
အတ္တမာနကြီးမားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်
ဝန်တိုမှု၊ မခံချင်စိတ်များ ပေါင်းစည်းမိသွားသောအခါ

အသက်တစ်ရာ
အတ္တမာနကြီး
မခံချင်စိတ်

ထူးခြားသည်မှာကား ထိုလူသတ်မှုသည် မည်သူကမျှ ထင်မှတ်မထား
သည့်နေရာဖြစ်သည့် ဘိုးဘွားရိပ်သာတွင် ဖြစ်ခဲ့ပါသော်လည်း အုတ်အော်
သောင်းနင်းလည်း မဖြစ်ခဲ့သလို သက်ဆိုင်ရာဥပဒေဘက်တော်သားများက
ထိုလူသတ်မှု ကျူးလွန်သူတရားခံကိုလည်း ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

အကြောင်းရင်းသည်ကား ...

ထိုလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သည့်တရားခံ မည်သူဖြစ်သည်ကို တပ်အပ်
သိရှိသူမှာ ထိုဘိုးဘွားရိပ်သာမှ ကျန်းမာရေးဌာနခွဲတာဝန်ခံ ဆရာဝန်ကြီးပင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဆရာဝန်ကြီးက လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ပေး
ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ဤသို့ဖြင့် လူသတ်တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်းမပြုခဲ့ဘဲ လျှို့ဝှက်
ထိမ်ချွန်ထားခဲ့ခြင်းကပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဆန်ဆန်ဖြစ်
ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်မြို့တည်းသားချင်းဖြစ်သည့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်
သည့် ဒေါက်တာကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့နှစ်ယောက် သက်
ပြည့်ပင်စင်အငြိမ်းစားယူပြီးခါမှ ချင်းတွင်းမြစ်ဝှမ်းတွင်ရှိ မြို့တစ်မြို့တွင်
မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်၍တွေ့ဆုံကြရလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ ဆုံမိပြီး ဆယ်
တန်းကိုလည်း အတူအောင်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ရန်ကုန်ဆေး
တက္ကသိုလ်မှ တစ်နှစ်တည်း အတူဘွဲ့ကြပြီးနောက် အလုပ်တာဝန်ကိုယ်စီ
ဖြင့် တစ်မြို့တစ်နယ်စီခြား၍ ကွဲကွာသွားကြသည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်း(၃၅)
နှစ် ထက်မနည်း ရှိခဲ့ပါလေပြီ။ ထို ... နှစ်များကာလအတွင်း ဒေါက်တာ
ကျော်ညွန့်သည် မြန်မာနိုင်ငံတစ်နံတစ်လျား ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရင်း သူ ဝါသနာပါသည့် အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကူးရင်း ဓာတ်ပုံပြိုင်
ပွဲများတွင် ယှဉ်ပြိုင်ရင်း ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လာရာမှအစ အလုပ်တာဝန်

တစ်ဖက်နှင့် ပင်နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာပြည် ဓာတ်ပုံအသင်းတွင် အမှုဆောင်
လူကြီးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာသည်။

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်း၏ ဝါသနာကမူ သူ ... ကျောင်းသားဘဝကပင်
လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် စုံထောက်ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ
ကြီးအုန်းရွှေများ၏ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုများ၊ ငိုဝေ၏ စုံထောက်ဝတ္ထုများနှင့်
လျှို့ဝှက်သည်းဖိုမဂ္ဂဇင်းနှင့် ဝတ္ထုများကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်သူဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာကျော်ညွန့်သည် နယ်မြို့တစ်မြို့တွင် ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်ကြီး
တာဝန်မှ သက်ပြည့်ပင်စင် အငြိမ်းစားယူပြီးသည်နှင့် နားကြပ်နှင့် ဆေးထိုး
အပ်ကိုသာမက ဒေါက်တာဆိုသည့် ဆရာဝန်ဘွဲ့ကိုပါ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး
“ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ဦးကျော်ညွန့်” အဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ ဒေသအသီးသီး၏
အငွေအသက်ပါရှုတွင်းရှုတွက်မြင်ကွင်းများ၊ တိုင်းရင်းသားများ၏ ယဉ်ကျေး
မှုဆိုင်ရာ ရိုးရာဓလေ့စရိုက်များကို ကင်မရာတစ်လုံးဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နေသူ
ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် တူညီသည့်အချက်နှစ်ချက် ရှိသည်။
ပထမတစ်ချက်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မရှိသူ တစ်ကိုယ်
ရေတစ်ကာယသမားတွေဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ချက်က သူတို့သည် မွေးရပ်
ဇာတိမြေတွင် အခြေမချကြဘဲ ဦးကျော်ညွန့်သည် မြန်မာပြည်ဓာတ်ပုံအသင်း
တည်ရှိရာ ရန်ကုန်တွင် အခြေချနေထိုင်ပြီး ဦးဉာဏ်ထွန်းသည် ယခုနောက်
ဆုံး ရောက်ရှိရာမြို့တွင် အခြေချနေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သည်နှစ်ဆောင်းရာသီတွင် ချင်းတွင်းမြစ်အလယ်ပိုင်းတွင်ရှိ ဒေသခံများ
၏ ဓလေ့စရိုက်များနှင့် ချင်းတွင်း၏ ဆောင်းအလှရှုခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်
ခရီးထွက်လာရင်း ထိုမြို့သို့ ရောက်လာရာမှ ဆယ်စုနှစ် သုံးနှစ်ကျော်ကျော်
ဘွဲ့ကွာနေရသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်၍ ဘွဲ့ကြရ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ယမကာကို ငယ်ကြိုက်များ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း ဦးညွှန်ထွန်းသည် ဦးကျော်ညွှန်ကို ထိုမြို့ရှိ နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဧည့်ခံရင်း -

“သည်မြို့မှာ ဘိုးဘွားရိပ်သာရှိတယ်ကွ။ အဲသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့အသက်တစ်ရာပြည့်ခါနီး ဘိုးသက်ရှည်နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သိပ် မကြာခင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့ကို ရောက်ကြ တော့မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့တွေက ဆယ့်နှစ်ရက်လောက် ကွာ တယ် - သူငယ်ချင်း၊ မြို့သူမြို့သားတွေက အထူးသက်ကြီးဂုဏ်ပြုပူဇော်ပွဲ လုပ်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မွေးနေ့ချင်း မတူကြဘူးဆို

ကျွန်က သည်အတိုင်းသာနေသွားရရင် ဇာတာထဲကအတိုင်း အသက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ထက်တောင် ပိုပြီးတောင် နေရလိမ့်ဦးမယ်။ ဟို...လူထွန်း ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ - ဟား ဟား ဟား။ ကျွန်လို အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ကျော်မပြောနဲ့ သူမွေးနေ့မရောက်ခင်မှာ သေမယ့်ကောင်မျှ။ သည်ကောင် နေရလှ ရက်ပိုင်းပေါ့မျှ။ အခု သည်ကောင် သေမှာပေါ့နေပြီလေ
ဟား ဟား ဟား ...

တော့ ပူဇော်ပွဲကို နှစ်ကြိမ်လုပ်ရမှာပဲ။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ... နှစ်ယောက်အတူတူ ကန်တော့ခံရမှာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပီတိဖြစ်နေကြတယ်ကွ”

“ဒါနဲ့ကွာ - အဲသည်ဘိုးဘွားရိပ်သာကို နိုင်ငံတော်က ဆောက်ပေးထား တာလား။ ဘိုးဘွားတွေ ဘယ်နှယောက်လောက်ရှိသလဲ”

“အဲသည် ... ဘိုးဘွားရိပ်သာကို သည်မြို့ကနေ တောင်အမေရိကကို ပြောင်းသွားပြီး ကြီးပွားချမ်းသာသွားတဲ့ ကြေးနီပိုင်းသူဌေးကြီးမိသားစုက လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးနှစ်လောက်က ဂေပြန်လာရင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသွား တာ။ ကုန်ကျစရိတ်တစ်နှစ်ဒေါ်လာ ခြောက်သိန်းခွဲနဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် အတွက် ဘဏ်ငွေလွှဲစနစ်နဲ့ လှူသွားတယ်။ ငါဟာ အစတုန်းက ... အဲ ... အလုပ်က အငြိမ်းစားယူပြီးတာနဲ့ ဘိုးဘွားတွေကိုသာမက ရိပ်သာကဝန်ထမ်း နဲ့သူတို့မိသားစုတွေကို စေတနာအလျောက် အခမဲ့ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက် ပေးဖို့ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ - ရိပ်သာအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက ငါ့ကို တစ်လအမေရိကန် ဒေါ်လာ ခြောက်ရာနဲ့ညီတဲ့ မြန်မာကျပ်ငွေနဲ့ လစာထောက်ပံ့တယ်။ ဘိုးဘွား တွေကို တစ်ဦးကို တစ်ဆောင်ကျစီနဲ့ ဦးရေနှစ်ဆယ်အတွက် ဆောက်ပေး ထားပေမယ့် အခုလောလောဆယ်မှာ ငါပြောတဲ့အဘိုးကြီးနှစ်ဦးနဲ့မှ အားလုံး ရှစ်ဦးပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ခြောက်ဦးကတော့ အသက်ရှစ်ဆယ်က ကိုးဆယ် အတွင်း အဘွားကြီးတွေပေါ့ကွာ”

“အေးကွာ - ငါလည်း မင်းပြောတာနဲ့ အဲသည်အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်ချင်တယ်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ပီစကီပုလင်းပြားထဲတွင် ဇင် ကပ်သာလျှင် ကျန်တော့သည်။

“အေး - နက်ခြန်မနက်ပိုင်း - မင်းနဲ့ငါ အတူသွားကြတာပေါ့။ အဲသည် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်အကြောင်း မင်းသာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရော မိန်းသားတ ဝန်ထမ်းတွေကပါ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းက လည်း သိပ်ကိုရယ်စရာကောင်းတယ်ကွ - သီလား - ကျော်ညွှန်”

“ဟေ့ - ဘယ်လိုကြောင့်လဲကွာ၊ သူငယ်ပြန်ပြီး ပေါကြောင်ကြောင် ဖြစ် ကုန်ကြလို့များလားကွာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ - သူငယ်ချင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး သတိတွေအသိတွေက အကောင်းပကတိပဲ။ အဲသည်အဘိုးကြီးထဲက တစ်ယောက်က ကျန်းမာရေး အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ခပ်ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်။ တစ်ယောက်က ကျန်းမာရေးက အာမခံချက် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အတော်ကလေး ချူချာနေ တယ်။ ငါ့အထင် သိပ်ကြာကြာတောင် နေရလိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် - အဲသည်တစ်ယောက်ကို သူ့မွေးနေ့အထိ နေနိုင်အောင် အထူး ကရုဏ်ပြု ပိုးမွှေးသလို မွှေးနေရတယ်။ ငါပြောတဲ့ ရယ်စရာကောင်းတယ်ဆို တာ အဲသည်အဘိုးနှစ်ယောက်ဟာ လုံးလုံးမတည့်ကြဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မနာလိုကြဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကောင်းမပြော ကြဘူး။ တကယ့်ကလေးဆိုးကြီးတွေအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါနဲ့ - အဲသည်အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ အားကိုးစရာ သားထောက် သမီးခံ မရှိကြဘူးလားကွာ”

“အဲ - တစ်ယောက်ကတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ - အဲသည်အဘိုးကြီးက သူ့သဘောနဲ့သူ ရောက်လာတာ။ တစ်ယောက်ကတော့ မရှိဘူး။ သည်ဘိုး ဘွားရိပ်သာကိုမရောက်ခင် ရပ်ရွာက စောင့်ရှောက်ထားရတာပေါ့”

ထိုဘိုးဘွားရိပ်သာသည် မြို့၏အနောက်ဘက် ခပ်ကျကျ မြို့ပြင်တွင် ရှိသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရာသီမပြတ် ရေစီးသန်သည့်ချောင်း ရှိသည်။ ချောင်းစပ်တွင် သစ်သားအလက်(ရဟတ်) တပ်ဆင်ထားသည့် ရေအားလျှပ် စစ်ထုတ်စက်ရှိကလေးရှိသည်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာအတွက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ဓာတ်အားရရှိသည်ဟု သိရသည်။

ဘိုးဘွားများကို ထားရှိသော အဆောင်များမှာ မီးလင်းဖိုခေါင်းတိုင်များ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အနောက်တိုင်းအိမ်ပုံစံများ ဖြစ်သည်။

“အဲသည်အဆောင်တွေက ကြေးနီပိုင်းသူဌေးကြီးပေးခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဆောက်ထားတာ။ အထဲက အခင်းအကျင်းက လုံးချင်းဟိုတယ်အသေး စားပါပဲ။ ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ တပ်ဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက ဆရာတော်တစ်ပါး ပါးက ဝါတွင်းလေးလ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ပြီးတော့ - အခါကြီးရက်ကြီးတွေမှာ လည်း သီလပေးတယ်။ တရားဟောတယ် - ဟိုက - မြင်ရတဲ့ ဓမ္မရုံပေါ်မှာပေါ့။ မီးစာကုန်ခန်း၊ ဆီခန်း၊ လူအိုလူမင်းဘိုးဘွားတွေ အသေဖြောင့်ပြီး ဘဝကူး ကောင်းစေဖို့အတွက်ပေါ့ကွာ”

ဒေါက်တာညွှန်ထွန်းသည် ပက်လက်ဇာလားထိုင်ဖြင့် နေစာလှုံနေ သည့်အဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ - ဘိုးကျော်သန်း။ နေကောင်းရဲ့မဟုတ်လား”

ဆေးတံဖွာရှိုက်နေသည့် အဘိုးကြီးသည် နှုတ်ဆက်သံ ကြားလိုက်ရ သဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အိုး - နေကောင်းလိုက်သမှအိုင်အိုင်ကို မြှည့်နေတာပဲ - ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်က သည်အတိုင်းသာနေသွားရရင် ဇာတာထဲကအတိုင်း အသက်တစ် ရာနှစ်ဆယ်ထက်တောင် ပိုပြီးတောင် နေရလိမ့်ဦးမယ်။ ဟို... လှထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ - ဟား ဟား ဟား။ ကျုပ်လို အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်တော် မပြောနဲ့ သူမွေးနေ့မရောက်ခင်မှာ သေမယ့်ကောင်ဗျ။ သည်ကောင် နေရာမှ ရက်ပိုင်းပေါ့ဗျာ။ အခု သည်ကောင် သေနာပေါ်နေပြီလေ - ဟား ဟား ဟား”

ဦးကျော်ညွှန်က ဓာတ်ပုံရိုက်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းလိုက်သည်တွင် ဘိုးကျော်သန်းသည် အလွယ်တကူပင် -

“ရိုက်ပါဗျာ - ကျုပ် ဘယ်လိုနေပေးရမလဲ - ပြောပါ။ ပြီးရင် - မြန်မာ့လမ်း ပြည့်လုံးသို့အောင်စာနယ်ဇင်းတွေထဲထည့်ရေးဗျာ။ သည်အတိုင်းဟာဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ဓာတ်ပုံကို မြင်တဲ့သူတွေက ယုံကြည်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အထက် ခြောက်ဆယ်ကျော်လို့ပဲ ထင်ကြမှာဗျ - ဟား ဟား”

ဦးကျော်ညွန့်က ရှုထောင့်အသီးသီးမှ ဓာတ်ပုံလေးငါးကွက်စာမျှ ရိုက်ယူလိုက်ပြီး ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်း၏နားကြပ်ကိုယူ၍ ဘိုးကျော်သန်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရာတွင် နှလုံးခုန်နှုန်း၊ သွေးခုန်နှုန်းကအစ ကျန်းမာရေးကောင်းသည့် သာမန်သက်ကြီးတစ်ယောက်၏ အခြေအနေအတိုင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းသည် ဘိုးကျော်သန်း၏အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာရင်း -

“ဘိုးကျော်သန်း - ပေးထားတဲ့ဆေးတွေ ကုန်အောင်လည်း မသောက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးညွှန်းအတိုင်း မသောက်ရတာလဲဗျာ”

“ကျုပ်က ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပြီး သားပဲ - ဒေါက်တာ၊ တကယ်ဆိုရင် ဆေးသောက်စရာတောင် မလိုပါဘူးလေ။ ဒေါက်တာတို့ကို အားနာလို့သာ ကျွန်ုပ်ပေးထားတဲ့ဆေးညွှန်းအတိုင်း ထက်တစ်ဝက်လောက်ပဲ လျော့သောက်နေရတာဗျ”

“ဒါနဲ့ - ဘိုးကျော်သန်း - ဘိုးလှထွန်းနဲ့ကော တွေ့ရဲ့လား”

“ရောက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ မနေ့က ကျွန်ုပ်ရိပ်သာဝင်းထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့အဆောင်ကို ဝင်ခဲ့တယ်။ သည်ကောင်ကို မြင်ရတာ သိပ်မဟန်တော့ဘူး။ တကယ်ကို မျက်စိမှိုင်း၊ နားထိုင်း၊ ခါးကိုင်းနေတဲ့ လှထွန်းကို ကျုပ်က ”ဟေ့ကောင် - မင်းဟာ သည်ပုံမျိုးနဲ့သာဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မင်းရဲ့အသက်တစ်ရာပြည့်တဲ့မွှေးနေ့ရောက်အောင် နေရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနက်ဖြန်၊ သန်တက်ဆို မင်းကတော့ သေမှာပဲ” လို့ပြောလိုက်တော့ ကျွန်ုပ်ကိုတောင် ဆဲလွှတ်လိုက်သေးတယ်ဗျ - ဟား ဟား”

“ဟာ - ဘိုးကျော်သန်းက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲသည်လို သွားပြောလိုက်ရတာလဲဗျာ။ သူ့ခမျာမှာ ဘိုးဘိုးလို ကျန်းမာရေးမကောင်းရှာပါဘူး။ ကဲ ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဘိုးလှထွန်းသည် အဆောင်ထဲရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် စောင်ထူထူမြဲရင်း ပုတီးစိပ်နေသည်။ နံဘေးတွင် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ဖတ်ရင်း စောင့်နေသည့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးငယ်သည် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့ ဝင်လာသည်နှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ရင်း ဘိုးလှထွန်း၏ အခြေအနေကို ပြောပြနေသည်။ ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်း အသေအချာ နားထောင်နေပြီးမှ အနားသို့ ကပ်၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် -

“ဘိုးလှထွန်း - နေကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။ ပေးထားတဲ့ ဆေးမှန်မှန်သောက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း - နေကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ - ကျုပ် သိပ်ကို ချမ်းနေတယ် - ဒေါက်တာ။ ဖျားတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒေါက်တာတို့ပေးတဲ့ဆေးကို အညွှန်းအတိုင်း သောက်ပါတယ်”

ဘိုးလှထွန်း၏အသံမှာ ဖျော့တော့လွန်းလှသည်။ ခပ်ယဲ့ယဲ့ထက် အနည်းငယ်သာ ရှိသေးသည်။

“ဒါနဲ့ - ဘိုးဘိုးရဲ့သူငယ်ချင်း ဘိုးကျော်သန်းနဲ့ တွေ့မိသေးရဲ့လား”

“အင်း - မနေ့က ညနေပိုင်းမှာ သည်ကောင် ရောက်လာသေးတယ်။ သည်ကောင်ဟာ ဆန်ကုန်မြေလေး၊ အလကားကောင်ပဲ - ဒေါက်တာ။ သူက ကျုပ်ကို အမြန်ဆုံးသေစေချင်နေတာဗျ။ မနေ့က ညနေပိုင်း ကျုပ်ဆီလာပြီး ပြောလာလို့ ကျုပ် သူ့ကို ဆဲလွှတ်လိုက်ရတယ်။ အလကားကောင် ကျော်သန်း သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးပြီး ဘဝမြင့်နေတဲ့ကောင် ကျုပ်ကို အထင်သေးပြီး အင်မတန်နိမ်တဲ့ကောင်ပဲဗျာ။ သည်ကောင်သာ အရင်သေမှာဗျ။ ကျုပ်တို့တွေစဉ် မျိုးဆက်က အသက်တစ်ရာကျော်မှ သေကြတာ။ အဲသည် ကျော်သန်းရဲ့ဆွေမျိုးဆက်က အသက်တို့အမျိုးတွေ။ သည်ကောင်က သာ ဘယ်နယ်အသက်ရှည်နေရတယ်မသိဘူး။ အဲသည် - ဓွေးကောင်း ကျော်သန်းဟာ ဘယ်လောက်ကျန်းမာတယ်ပဲပြောပြော မြတ်စွာဘုရားက ကွေးသောလက်မဆန်ခင်၊ ဆန်သောလက် မကွေးခင်လို့ ဟောကြားထားခဲ့တာပဲ”

ဘိုးလှထွန်း... အတော်ကလေးစကားတွေ ပြောလိုက်ရသဖြင့် မောနေ
စဉ် ဦးကျော်ညွန့်က ဓာတ်ပုံလေးငါးကွက်စာမျှ ရိုက်ယူလိုက်ပြီး အနားသို့
ကပ်၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် -

“ဘိုးဘိုးကို အီးယားဖုန်း လှူပါရစေ၊ ကုသိုလ်ယူချင်လို့ပါ”

“ကျုပ်အတွက် နားကြပ်ကိရိယာ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဆီမှာ
ကုသိုလ်ရင်တွေ လှူထားကြတဲ့ နားကြားကိရိယာ သုံးလေးခုလောက် ရှိနေ
တယ်။ ကျုပ်အမြဲတမ်းလည်း မသုံးချင်ဘူး။ မွှော့ရုံမှာ ဆရာတော်တွေ သီလ
ပေးတရားပေးတာတဲ့ အခါကျမှသာ သုံးတာဗျာ။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်က စပြီး အင်
မတန်နားအေးပါးအေးနဲ့ နေချင်တာ။ အခု - ကျုပ်နားလေးနေတာ ခပ်ကောင်း
ကောင်းပဲဗျာ။ ဆူဆူညူညူ အသံတွေ ကြားသင့်သလောက် မကြားရတော့
နားအေးပါးအေးနဲ့ အတော်ကို စိတ်အေးချမ်းမှုရှိလှသဗျာ”

ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည်
ဘိုးလှထွန်းကို နှုတ်ဆက်၍ အခြားအဆောင်များဆီသို့ လျှောက်လာကြ
ရင်း -

“ဘယ့်နယ်လဲကွ - ဉာဏ်ထွန်း။ ဘိုးလှထွန်းဟာ သူ့မွေးနေ့အထိ
အသက်တစ်ရာပြည့်အောင် နေရပါ့မလား။ ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူးကွာ။
မင်းက သူ့ကျန်းမာရေးကို နေ့တိုင်း စစ်ဆေးနေရတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး သိမှာ
ပေါ့လေ”

“အေးကွာ - ချီသဘောကို ပြောရရင်တော့ အဲသည်ဘိုးလှထွန်းဟာ
အလွန်ဆုံးနေရရင် လေးငါးရက်ပေါ့ကွာ။ သူ့နှလုံးခုန်နှုန်းက သိပ်မမှန်ချင်
တော့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ရှစ်စက္ကန့်ကနေ ဆယ့်နှစ်စက္ကန့်လောက်အထိ ရပ်
သွားတာမျိုး ရှိတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက မင်းမြင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း
ဘိုးကျော်သန်းကို လိုက်မိဖို့ဝေးလို့။ သိပ်ကိုဆိုးနေတယ်။ လေတိုက်ရင် ဖုတ်
ခနဲ ကြွေကျတော့မယ့် အမှည့်လွန်သစ်သီးတစ်လုံးလို တကယ့်ကို မီးစာကုန်
ဆီခန်းဖြစ်နေပြီကွာ”

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းက သူ့တာဝန်ဝတ္တရားအတိုင်း ဘိုးဘွားရိပ်သာ
သို့ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း သွားခဲ့သော်လည်း ဦးကျော်ညွန့်ကတော့ လိုက်မသွား
နိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုမြို့ရှိ အချက်အချာကျသည့် နေရာများ မြို့ဆင်ခြေပုံနှင့် မြို့နီးချုပ်စပ်
များ၊ ချင်းတွင်းဒေသကျေးလက်များမှ ရိုးရာလေ့အငွေ့အသက်များ၊ ဒေသ
ခံများ၏ လေ့စရိုက်များကို လှည့်လည်ဓာတ်ပုံရိုက်နေရသဖြင့် လေးငါးရက်
ခန့်မျှ ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ မရောက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် မတည့်ကြသော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြန်သေစေချင်
နေကြသော မကြာခင် အသက်တစ်ရာ ပြည့်ကြတော့မည့် အဘိုးအိုနှစ်
ယောက်၏ အကြောင်း စိတ်ဝင်စားမှုက ဦးကျော်ညွန့်၏ စိတ်ကို အစဉ်စိုးမိုး
ထားသည်။

ဦးကျော်ညွန့်အနေဖြင့် သူလိုချင်သမျှအတိုင်း အတာထိ ဓာတ်ပုံရိုက်
သည့်အလုပ်က မပြီးသေးသော်လည်း သည်နေ့တစ်ရက်နား၍ ဘိုးဘွားရိပ်
သာသို့ သွားရန် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းအိမ်သို့ လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်း၏ အိမ်ထဲခါးပိတ် သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ခြေရင်းမှ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ရာ ဒေါက်တာ
ဉာဏ်ထွန်းသည် အိမ်ပြန်မလာသည်မှာ နှစ်ရက်မျှ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဘိုးဘွား
ရိပ်သာတွင် အရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေဟန်တူကြောင်း ပြောသဖြင့် ဧကန္တ -
ဘိုးလှထွန်း၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်
သည်နှင့် ဦးကျော်ညွန့်သည် စက်ဘီးကို ခပ်သွက်သွက်နင်း၍ ဘိုးဘွားရိပ်
သာဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ဘိုးလှထွန်း၏ အဆောင်ရှေ့တွင် သာသနာ့အလုပ် တပ်ထားသည့်
တားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ လူတွေ စုစုရုံးရုံးဖြစ်နေရုံသာမက တစ်ခေတ်
နှင့်တစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘိုးလှထွန်း၏
အခြေအနေ မကောင်းတော့ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ထိုလူစုမှာ မိပ်သာ

ဝန်ထမ်းအချို့နှင့် အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသေးသည့် အသက် ကိုးဆယ်ခန့် အဘွားအိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဦးကျော်ညွန့်အနေဖြင့် အခြေအနေကို သိလိုက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း အဆောင်၏ကော်ရစ်ဒါတွင် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းနှင့် စကားပြောနေသည့် သံယာတော်အချို့ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အနီးရှိ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကို မေးလိုက်ရာ -

“ဟို အသက်ကြီးကြီး ... ဆရာတော်ကြီးက ဘိုးလှထွန်းရဲ့သား ကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးပေါ့ - ဦးရယ်”

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းသည် ဆရာတော်ကြီးအား -

“ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ခမည်းတော်ကြီးအခြေအနေကတော့ နက်ဖြန် အထိ နေတောင် မကူးနိုင်တော့ဘူးလို့ တပည့်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ သည်တော့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ ဘုရား”

“အင်း - အကြောင်းကြားစရာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ပါဘူး - တကာကြီး၊ သားစဉ်မြေးဆက်ဆိုလို့ ကျုပ်ပဲ ရှိတော့တာပါ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ခမည်းတော်ကြီးဟာ ဟိုဘဝက သီလပါရမီ အတိုင်းအတာထဲသာ နေရတာကိုး။ ခမည်းတော်ရဲ့ဈာပနစည်စည်ကားကား ဖြစ်အောင် သင်္ဂြိုဟ်ဖို့အတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်။ ကဲ - ကျုပ်လည်း ကျောင်းကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဈာပနအတွက် ဂေါပကအဖွဲ့နဲ့ အစည်းအဝေးထိုင်ပြီး စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးကျော်ညွန့်က အကျိုးအကြောင်း သိလို၍ မေးကြည့်လိုက်ရာ -

“ဘိုးလှထွန်းဟာ အလွန်ဆုံးနေရ သည်တစ်ညပါပဲကွာ။ သိပ်ကို အားနည်းနေပြီ။ ကိုယ်ခံအားကလည်း မရှိသလောက်ပါပဲ။ သည်တော့ - ဘိုးလှထွန်း ဘဝကူးကောင်းအောင် ရိပ်သာက နောက်ဆုံးပူဇော်ဂုဏ်ဖြူတဲ့ အနေနဲ့ ညဦးပိုင်းမှာ ဓမ္မစကြာရွတ်မယ်။ သူ့သား ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း တရားဟောပေးဖို့ ရိပ်သာအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက စီစဉ်ထားတယ်။ သည်တော့ ဘိုးဘွားတွေ၊ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေ မွှော့ရုံမှ တရားပွဲရှိတယ်။ ငါ့အထက်က

တော့ အဘိုးကြီးဟာ ည ... တရားနာနေရင်းနဲ့ အသက်ကုန်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်ကွ”

အဆောင်အတွင်း ဘိုးလှထွန်း၏ ခုတင်ဘေးတွင် အနီဝတ်သူနာပြု ဆရာမလေးက ဆေးပုလင်းချိတ်နေရင်း -

“စကားတော့ ပြောနိုင်ပါသေးတယ် - ဆရာကြီး၊ အခု ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေတယ်။ ကျွန်မကိုတောင် ပုလင်းချိတ်ပြီးရင် အပြင်မှာနေပေးဖို့ ပြော - ခနေပါ သေးတယ် - ဆရာကြီး”

“ရပါတယ် - ဆရာမ၊ ရုံးခန်းမှာပဲ နေလိုက်ပါ။ လိုမှပဲ ခေါ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

ဦးကျော်ညွန့်၏အမြင်တွင် ဘိုးလှထွန်း၏အခြေအနေမှာ မဟန်တော့ ချေ။ အဘိုးကြီး နောက်ထပ်အသက်ရှင်နေရတော့မည်အချိန်မှာ ဒေါက်တာ ဉာဏ်ထွန်း ခန့်မှန်းသည်ထက်ပင် အချိန်စော၍ သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။ ည ... တရားပွဲမစမီမှာပင် သွားလိမ့်မည်ဟု တွတ်လိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီးက ခဏထိုင်ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းနှင့် ဆရာမလေးတို့သာမက ဦးကျော်ညွန့်ကပါ ဖေးမ၍ ထူပေးလိုက်သည်။

“ဘိုးလှထွန်း - နေသာထိုင်သာရှိတယ်မဟုတ်လား၊ စိတ်ကို တင်းထား နော် - ဘိုးလှထွန်း၊ မသေပါဘူးဗျာ - အားမလျော့နဲ့”

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းက နားနားကပ်၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အားပေး စကား ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နေကောင်းပါတယ် - ဒေါက်တာ၊ ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်။ ဆရာမလေး ပုလင်းချိတ်လိုက်တော့ ဆေးရည်တွေ ကျုပ်ရဲ့လက်ဖျံအကြောထဲဝင်သွားပြီး ခဏကြာတော့ နားထဲမှာ စီခနဲ နားအူသလိုဖြစ်သွားပြီး မကြာခင် နားထဲမည့် သွားတယ်။ အခု - ကျုပ်နား ပြန်ကောင်းသွားပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နားလေးခဲ့ ဆာ ... သည်မနက်မှာပဲ ပျောက်ကင်းသွားပြီ - ဒေါက်တာ၊ သားခနဲလေသံနဲ့ ခြောက်တာတွေကို ကြားရပြီ”

အဘိုးကြီး ဘိုးလှထွန်း၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေမှာ များစွာပင် ယုတ်လျော့နေသော်လည်း စကားပြောသံကတော့ တိုးညှင်းခြင်းမရှိသလို စကားပြောလိုက်ရသဖြင့် မောပန်းသွားခြင်းမရှိချေ။

“ဟာ - ဘိုးလှထွန်း - နားပြန်ကောင်းသွားတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မျက်စိအခြေအနေကကောဗျာ”

“မျက်စိကတော့ မှန်တာ၊ မှန်တာပါပဲ။ မထူးခြားပါဘူး။ ဟိုကောင် ကျော်သန်းကလည်း ကျုပ်သတင်းကို ကြားတာနဲ့ ဝမ်းသာနေမှာပဲ ဒေါက်တာ”

“ဘိုးလှထွန်း - နားပြန်ကောင်းသွားတာကြောင့်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ် - စကန်မှချသေတော့မယ်ဆိုတာ အဲသည် ကျော်သန်းဆိုတဲ့အကောင်သတင်းကြားပြီးတော့မယ်။ အဲသည်ကျော်သန်း က ကျုပ်ကို မြန်မြန်သေစေချင်နေတယ်။ ကျုပ် မသေတာကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် အသက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့အထိ အသက်ရှင်နေမှာကို သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်။ ဒေါက်တာတို့ကသာ ကျုပ်ကို စိုးရိမ်နေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ထက် စောပြီး အရင်သေမယ့် ကောင်က အဲသည်ကျော်သန်းပဲ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဆန်သောလက်မကွေးခင်၊ ကွေးသောလက်မဆန်ခင် လို့ဟောကြားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဘိုးလှထွန်း၏အသံက မည်သို့ရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့အခြေအနေတ တော့ ဆိုးရွားစွာ စိုးရိမ်နေရပြီဖြစ်နေလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဦးကျော်ညွန့် (ယခုဓာတ်ပုံဆရာ၊ အငြိမ်းစားဆရာဝန်ကြီး) သည်သူ့သူငယ်ချင်းဒေါက်တာ ဉာဏ်ထွန်း၏နားကြပ်ဖြင့် ထောက်၍ နားထောင်လိုက်ရာ စောစောတ သူ ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အဘိုးကြီးကို အားပေးစကားပြောပြီး ဘိုးကျော်သန်း အဆောင်ဘက်ဆီ လျှောက်လာကြရင်း -

“အဘိုးကြီးကတော့ စကားကို ပုံမှန်အတိုင်း ပြောနိုင်ပေမယ့် အခြေ အနေက လုံးဝမကောင်းတော့ဘူး - ဉာဏ်ထွန်း၊ မင်းရဲနားကြပ်နဲ့ ငါဝမ်းသာ ကြည့်မှ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ဘယ်လိုမှမရှိတော့ဘူးကွ။ ငါ့အထင် သည်နေ့ညနေစောင်းအထိလောက်ပဲ နေရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် - သူငယ်ချင်း၊ အဆုတ်ကလည်း တအားအားနည်းနေပြီ။ အသက်ရှုနှုန်းကလည်း မမှန်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပြီး - အောက်ဆီဂျင်ပေးရမယ်။ သွေးပိုလင်းတစ်လုံး ဆက်သွင်းရမယ်။ မြို့ခံတွေက သန်ဘက်ခါ ဘိုးကျော် သန်းရဲ့မွေးနေ့အတွက် စီစဉ်နေကြပြီ။ ငါက ဘိုးကျော်သန်းအတွက် ဂုဏ်သူ ဝမ်းသာမိသလို၊ ဘိုးလှထွန်းအတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပဲ ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ မကြာခင် ဘိုးကျော်သန်း၏ အဆောင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ဘိုးကျော်သန်းသည် အဆောင်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း တရား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေသည်။

“မင်္ဂလာ - ဘိုးကျော်သန်း၊ နေကောင်းပါရဲ့လား ခင်ဗျာ”

“မင်္ဂလာပါ - ဒေါက်တာ၊ နေကောင်းလိုက်တာမှ ဒေါက်တာပြည်နေတာ ပါပဲဗျာ။ ဟိုကောင် လှထွန်းကတော့ သိပ်ကို စိုးရိမ်နေရပြီလို့ ကြားတယ် ဟား ဟား။ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ သည်ကောင် - ညဦး မွှော့ရုံမှာ ဟောတဲ့တရား သူ့အဆောင်ထဲက အိပ်ရာပေါ်မှာ အီးယားဆုန်းနဲ့ တရားနာရင်း သည်ကောင် မုချသေမှာပါပဲ။ လှထွန်းဟာ သေသင့်တာ ကြာ ပြီဗျာ။ ဘာကြောင့်များ စုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေရသလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ သည် နေ့ည လှထွန်းသေပြီလို့... နက်ဖြန် မနက်ခင်းဟာ ကျုပ်အတွက် တားတတ်တို့ မင်္ဂလာအပြည့်အဝရှိမယ်” မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ နံနက်ပင်း ဖြစ်မှာပဲ ဗျာ”

“အေးဗျာ - ဘိုးကျော်သန်းကတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဘိုးသက်ရှည်ပါပဲဗျာ။ ဘိုးကျော်သန်းရဲ့သူငယ်ချင်းဆီသွားပြီး အားပေးစကား လေး၊ ဘာလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် ပြောလိုက်ပါဦးဗျာ။ သူ မသေခင် တလေးနောက်ဆုံးတွေခြင်းပေါ့”

ဘိုးကျော်သန်းသည် ဆေးတံကို မီးညှိစွာရှိုက်ရင်း -

“သွားရမှာပေါ့ - ဒေါက်တာ၊ စိတ်ချပါ - သူ့ကို အားပေးစကား ပြော လိုက်ပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘိုးကျော်သန်းကို နှုတ်ဆက်၍ အခြားဘိုးဘွား အဆောင်များဆီသို့ လျှောက်လာကြရင်း -

“ငါ - သည်ဘိုးဘွားရိပ်သာမှာ အလုပ်ဝင်ဝင်ချင်းပဲ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ကိုယ် ခရုရာဖေဝင်တွေကို ဖတ်ကြည့်တယ်။ တခြားဘိုးဘွားတွေထက် အသက် အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အဲသည် ဘိုးကျော်သန်းနဲ့ ဘိုးလှထွန်းတို့ဟာ သည်မြို့က ငယ်မွှေးခံမြဲပေါက်တွေပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ဟာ အခြေခံအောက်ခြေလူတန်းစားတွေပဲတဲ့ကွ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဘိုးလှထွန်း ခရာ၊ ဘိုးကျော်သန်းခရာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘယ်လောက်စိတ် သဘောထားတွေ သေးသိမ်ကြာသလဲဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ - ကျော်ညွန့်၊ အချင်းချင်း ငယ်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလို သဘော ဆထားကြဘဲ ကုသသာမစ္ဆရိယစိတ်တွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေ ခစေချင်နေကြတယ်။ အခုတောင် သေခါနီးဆဲဆဲ ဘိုးလှထွန်းရဲ့စကားကို မင်း ပြားခဲ့ရသားပဲကွ။ ကွေးသောလက်မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သောလက်မကွေးခင် ဘိုးကျော်သန်း သေသွားနိုင်တယ်လို့ ပြောသွားသေးတာပဲကွ။ ဒါလည်း ခနာလိုဝန်တိုစိတ်ပဲမဟုတ်လားကွ”

“ဒါက သည်လိုကွ - ဉာဏ်ထွန်း။ သူတို့လို လူတန်းစားတွေဟာ ပင်ကို ဖိတ်ထားကမှ မမြင့်ရတဲ့အထိ အသက်တွေ အင်မတန်ကြီးလာတဲ့အခါ မင်း

ပြောသလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ ကလေး ဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့”

ဒေါက်တာကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့ ထွက်သွားကြပြီး နောက် ဘိုးကျော်သန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်မှိုပြီး ထောင်ထား သည့်တုတ်ကောက်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဘိုးလှထွန်း၏ အဆောင်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထိုအဆောင်တာဝန်ကျ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဘိုးကျော်သန်းသည် ထိုဝန်ထမ်းနှင့် ဘိုးလှထွန်း၏ အခြေအနေနှင့် အကျိုးအကြောင်းများကို အတန်ကြာမျှ ပြောဆိုကြပြီး ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးရုံးဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားပြီး နောက် အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ခုတင်ဘေးရှိ ခွေးခြေခုံပုကလေးငယ် ထိုင်လိုက်ရင်း -

“ဟေ့ကောင် လှထွန်း - မင်း သည်ညမှာ သေတော့မယ့် သေနာပေါ်တဲ့ ရောဂါ ကျွမ်းနေပြီကြားလို့ ငါ မင်းဆီကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ လာခဲ့တာကွ။ ငါ ပြောခဲ့သားပဲ၊ မင်းဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်တစ်ရာပြည့်တဲ့မွေးနေ့အထိ ရောက်အောင် မနေရဘူးဆိုတဲ့စကား အခုတော့ မှန်နေပြီမဟုတ်လားကွ ဟားဟားဟား။ အေး - ငါကတော့ သန်ဘက်ခါငါ အသက်တစ်ရာပြည့်မွေး နေပဲကွ - ဟဲ့ဟဲ့၊ ညပိုင်းမှာ မင်း သီလရှင်ကျောင်းက ဆရာလေးတွေ ဝန်တီ ရွတ်သံ၊ မင်းရဲ့သား ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားဟောသံကို တရားနာရင်း ငါ သေလိုက်ပေါ့ကွ။ ဒါမှလည်း မင်း ဘဝကူးကောင်းမှာကွ။ ငါတော့ ငွေခွံ ပေါ်မှာ အဲသည်အချိန်မှာ တရားနာနေရင်းနဲ့ပဲ မင်း အသက်ထွက်သွားတာတို့ စိတ်ထဲက မှန်းကြည့်လိုက်မယ်ကွ - ဟားဟားဟား”

ဘိုးလှထွန်းသည် အိပ်ရာထဲ လဲနေရာမှ ဘိုးကျော်သန်း၏ မနာလို ဝန်တိုမခွဲရိယစိတ် အပြည့်အဝဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောလာနေသည့်စကား ကြောင့် ထောင်းစနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး ထ၍ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဓွေးမသား - ဓွေးမျိုး ကျော်သန်း”

ဘိုးလှထွန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်ပြီး -

“ဟေ့ကောင် ဓွေးမသား ကျော်သန်း - မင်းဟာ ငါ့ကိုဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းပြောတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ ဘာကြောင့် သေရမှာလဲကွ။ ကြည့်နေ - ငါ မသေဘူးကွ။ မသေဘူးဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား - ဟေ့ကောင်။ မင်း ငါ့ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းကွာ။ မင်းရဲ့ သောက်မျက်ခွက်ကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး - ဓွေးမသား - ထို့”

“ဟားဟားဟား - မင်းမသေခင်ကလေးမှာ ငါ့ကိုဆဲတာ ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး - လှထွန်းရာ - ဟဲ ဟဲ။ အေး - ညပိုင်း တရားပွဲသိမ်းမှ ဟောသည်စုတင်ပေါ်မှာ အသက်ပျောက်နေတဲ့ မင်းရဲ့မသာ ရုပ်အလောင်းကို ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ငါလာကြည့်ပါဦးမယ်။ ကဲ - မင်းမသေသေးခင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ကဲ - ငါပြန်ဦးမယ် - သူငယ်ချင်း - ဟားဟားဟား”

ညက ...

သီလရှင်စာသင်တိုက်မှ ဆရာလေးများ၏ ပရိတ်ရွတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်မှစ၍ စံစားနေရသည့် ဝေဒနာများ လျော့ပါးသွားသည်ဟု ဘိုးလှထွန်း၏စိတ်ထဲမှ သိလိုက်သည်။ ပရိတ်တရားတော်သံများ နာကြားနေရင်းမှာပင် ပို၍ပို၍ နေကောင်းလာသည်ဟု သိလိုက်ချိန်တွင် -

ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိလာသသည် တရားကို သိမ်းချင်လှပြီ။ ဆရာတော်၏စိတ်ထဲတွင် ဖခင်ကြီး ဦးလှထွန်း၏အခြေအနေကို သိချင်လှပြီ။ တရားပွဲ

အေး - ဟုတ်တယ်။ နှစ်ပေါင်း ၃နှစ်ဆယ်ကျော်မကလို့ အသင်ချီကပ်ကမ္ဘာ ၃နှစ်ကျော်ပဲရှိပြီ။ မင်းပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုအတွက် မင်းသေရင် ငရဲဒါးမှာ ချိုးကပ်ပယ်ကောင်း။ ခင်ဗားဟာ မင်းကြောင့် အရွက်ရလို သူကိုယ်သူ ကြိုးဆွဲချပြီး သတ်သေသွားတာကွ။ မင်းဟာ ခင်ဗားသေတဲ့သတင်းကို ကြားတော့ ပန်းသာရွက်ကို သွားသလိုလို၊ ယူးစွက်ကို သွားသလိုလိုနဲ့ ရောင်ထွက်သွားခဲ့တာလေကွာ။ ကဲ - ဦး - ဘာပြောချင်သေးသလဲ - ကျော်သန်း။

မစခင် ညနေခြောက်နာရီခန့်က ဝင်ကြည့်ခဲ့ရာတွင် အခြေအနေမတောင်း တော့ကြောင်း သိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်က ဤသို့ဖြစ်နေပါလျက် သည်ညကျမ်းမှ တရားဟောရသည်မှာ အာတွေ့နေသည်။

သို့နှင့်ပင် ညကိုးနာရီမတ်တင်း (ရှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်) တွင် ထရား သိမ်းပြီး ကတိုက်ကရိုက်ပင် ဆရာတော်ကြီးသည် မပြေးရုံတစ်မည် ခြေလှမ်း ခပ်ကဲ့ကျဲဖြင့် ဘိုးလှထွန်းအဆောင်ဆီသို့ လှမ်းကြွလာခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး၏နောက်မှ ဂေါပကလူကြီးအချို့ သီလရှင်အချို့နှင့် တရားနာပရိသတ် အချို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။

ဘိုးလှထွန်း၏အဆောင်သို့ ရောက်လာကြသည့်အခါ...

ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် လက်အုပ်ချီ၍ စောင့်ကြည့်နေကြသည့် ဦးကျော်ညွန့်၊ ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိလာသက ဖခင်ကြီး ဘိုးလှထွန်း၏အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်ပါလေပြီ။

ဘိုးလှထွန်းသည် ခုတင်ပေါ်မှ သားဖြစ်သူ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ပါလာသူ သံဃာတော်များ အား ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုရင်း ပါလာသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကို ကြည့်လိုက်ရာ ...

ဘိုးကျော်သန်းကို မမြင်မတွေ့မိပါ။

၆၉၆

နောက်တစ်နေ့ ...

နံနက်ခင်းပိုင်းတွင် ဘိုးလှထွန်းအထူးကျန်းမာရွှင်လန်းနေသည်။ အရင်က လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပေါ့ပါးနေသည်။ ဘိုးလှထွန်းသည် ပြင်းပြလွန်းလှစွာသော လူအိုနာရောဂါဝေဒနာခံစားနေရင်းမှ သေတွင်းမှ ထွက်လာရသည့်တိုင် အားအင်များ ပြန်၍ပြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အမြဲတမ်းစကားဖြင့် အနိုင်ယူပြီး အသက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့ ရောက်သွားမည်ကို မနာလိုဝံ့စိတ်ဖြင့် အမြန်သေစေချင်နေသူ ဘိုးကျော်သန်းကို စကားဖြင့် ပြန်လည်အနိုင်ယူကလဲ့စားလိုသည့်စိတ် ပြင်းပြစွာဖြင့် တုတ်ကောက်ကို ယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဆောင်ထဲတွင် ဘိုးကျော်သန်းသည် မီးလင်းစိုရွေ့တွင် မီးလှုံရင်း ဆေးတံအိုးထဲမှ ဆေးချေးများကို ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်သို့ ခေါက်ချနေရင်း ဘိုးလှထွန်း ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် -

“ဟာ - ဟေ့ကောင်လှထွန်း - မင်းက ဘာအရူးထပြီး လာခဲ့တာလဲကွ ဟေ့။ လူကဖြင့် သေတော့မယ်။ ယဲ့ယဲ့ကလေးပဲ ကျန်တော့တဲ့အကောင်က

များ။ မင်း ညက ဘာကြောင့်မသေရတာလဲကွ။ ညတုန်းက မသေလို့ သည်နေ့မနက်မှာ သေမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းအဆောင်ကို မင်းပြန်သွားပြီး သေလိုက်ကွာ။ ငါ့အဆောင်မှာတော့ လာမသေလိုက်ပါနဲ့ကွာ။ နတ်ဖြန် ငါအသက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့ရောက်ခါနီးမှ ငါဟာ မမိမဆိုင်မင်းလိုတုံးငနာတစ်ကောင်သေတာ ငါအမူပတ်နေပါဦးမယ် - ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

“အေး - မင်းက ငါ့ကို သိပ်သေစေချင်နေတယ်ပေါ့လေ။ မင်းဆိုတဲ့ အကောင်က ငါ့ကိုသာမကဘူး။ လူတွေအပေါ်မှာ အကြင်နာစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ဘယ်တော့မှမရှိတဲ့ လူယုတ်မာသက်သက်ပဲ။ အလကား၊ ဆန်ကုန်မြေလေးအကောင်၊ မင်း ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့တာ ငါ မှတ်မိသေးတယ်။ မင်းဟာ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ခင်ထားဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ယူတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတရားစော်ကားပြီး အရှက်ခွဲခဲ့တာ။ ဟေ့ကောင်ကျော်သန်း မင်း သတိရသေးရဲ့လား။”

ဘိုးလှထွန်း၏စကားကြောင့် ဘိုးကျော်သန်းမှာ မျက်စိမျက်နှာ အပြုံးအကျယ်ပျက်သွားသည်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် - မင်းက ဘာဆိုလို့သည်စကားပြောရတာလဲကွ - ဟေ့။ ခင်ထားဆိုတဲ့ကောင်မလေးသေသွားတာ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်ကျော်တောင် ရှိသွားပြီကွ”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်မကလို့ အသေချေတစ်ကမ္ဘာ ခုနစ်ရာကျော်ပဲရှိရဲ့။ မင်းပြုခဲ့တဲ့မကောင်းမှုအတွက် မင်းသေရင် ငါ့ဆီမှာ ချိုးကပ်မယ့်ကောင်။ ခင်ထားဟာ မင်းကြောင့် အရှက်ရလို့ သူတို့ဝင်လူကြီးဆွဲချပြီး သတ်သေသွားတာကွ။ မင်းဟာ ခင်ထားသေတဲ့ သာသင်တို့ကြားတော့ ပန်းသာရွာကို သွားသလိုလို၊ ယူးဝရွာကို သွားသလိုလိုနဲ့ ရောင်ထွက်သွားခဲ့တာလေကွာ။ ကဲ - မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ - တော်သန်း”

“ဟေ့ - ငါ ငရဲခံရလို့မက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအပူနစ်ပြားသား ပါလို့လား တွ။ ဟေ့ကောင် - ဓမ္မေသားလှထွန်း - မင်းအဆောင်ကို မင်းပြန်သွားပြီး သေချည်စမ်း - ဓမ္မေမျိုး”

ဘိုးကျော်သန်းသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆဲဆဲဆိုဆိုဖြင့် ကုလားထိုင်မှ ထ၍မီးလင်းဖိုပေါင်းကူးစင်ကလေးပေါ်ရှိစေးတံသောက်ဆေးဘူးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခေါသတကြီးဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဆောင့်၍ထိုင်ချလိုက်ရာ..

ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ မထိုင်မီဘဲ သမံတလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လဲကျသွားလေသည်။

ဘိုးကျော်သန်းမယှာ ကိုင်၍အဆောင့်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီး တစ်ချက်မျှသာ အော်လိုက်နိုင်၍ ငြိမ်သက်သွားရှာလေတော့သည်။

ဘိုးလှထွန်းသည် ကြည့်နေရင်း မှင်တက်မိသလိုဖြစ်သွားရာမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး အဆောင်အပြင်သို့ထွက်၍ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် -

“လာကြပါဦးဗျိုး - ကျော်သန်း - ကုလားထိုင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားလို့ဗျ။ လုပ်ကြပါဦးဗျာ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း သေပြီလားတောင် မသိပါဘူးဗျာ။ ကယ်ကြပါဦးဗျ”

ထိုအခိုက် ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့ ရုံးခန်းမှထွက် အလာနှင့် ကြုံကြိုက်သွားသဖြင့် ဘိုးကျော်သန်း၏အဆောင်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်၍ လဲကျနေသော ဘိုးကျော်သန်းကို ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းက စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

ဘိုးကျော်သန်းသည် ရုတ်တရက်လဲကျသည့်ဒဏ်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

အသက်တစ်ရာပြည့်တော့မည့် မွေးနေ့ရောက်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် ဘိုးကျော်သန်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားရသည့်အတွက် ရာပြည့်မွေးနေ့အခမ်းအနားကျင်းပရန် စီစဉ်ထားကြသည့် မြို့သူမြို့သားများ အနေဖြင့် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် စုတ်တသပ်သပ် ယူကျုံး မရဖြစ်ကြရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဘိုးကျော်သန်း၏ အသုဘချသည့်ဈာပနအခမ်းအနားသည် ကားတစ်မြို့လုံးနီးပါး လိုက်ပါဖို့ဆောင်ကြသဖြင့် အထူးပင် စည်ကားလှ ရေးသည်။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ဘိုးကျော်သန်း၏ သေမှုသေခင်းအတွက် မျက်မြင်သက်သေ ဘိုးလှထွန်းနှင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့ကို မြို့နယ်တရားရုံးမှ အစစ်ခံထွက်ဆိုချက်များ ယူပြီးနောက် မတော်တဆ သေဆုံးမှုဖြင့် အမှုပိတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ဘိုးကျော်သန်း သေဆုံးပြီး ဆယ်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘိုးလှထွန်း၏ အသက် (၁၀၀) ပြည့်မွေးနေ့အခမ်းအနားကို သားဖြစ်သူ ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိလာသ၏ (... ..) ကျောင်းတွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ဝိုင်းကျင်းပ ပြုလုပ်သည်။

ဘိုးလှထွန်းသည် ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် ပျော်တပြုံးပြုံး ရှိနေသည်။ ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းတို့သည် ထိုမွေးနေ့ပွဲအခမ်းအနားမှအပြန်တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဘီသဝင်သောက်ကြရင်း -

“ဟေ့ဉာဏ်ထွန်း - ဘိုးလှထွန်းဟာ တကယ့်ကို ထူးခြားတဲ့ သက်ထော်ရှည်ဘိုးဘိုးကြီးပဲကွာ။ အားလုံးက နေ့မကူးခင်မှာ သေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဆင်း

တို့၊ ငါတို့လို ဆရာဝန်ပါရင် တွေမပြောနဲ့ သာမန်လူပြိုန်းတွေကတောင် သိနေကြတာ။ ခုတော့ ဘိုးသက်ရှည် ဦးလှထွန်းက သေမင်းကို အံတုပြီး မျက်လှည့်ပြလိုက်တာပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် - သူငယ်ချင်း။ ဘိုးလှထွန်းက သေမင်းကိုသာမကဘူး။ တရားဥပဒေကိုပါ မျက်လှည့်ပြလိုက်တဲ့ ခေသူမဟုတ်တဲ့ ဘိုးလှထွန်းပေါ့ ကျော်ညွန့်”

“ဟေ - ဘယ်လိုကွ။ တရားဥပဒေကို မျက်လှည့်ပြလိုက်တာ - ဟုတ်လား။ ငါ့နားမရှင်းဘူးကွာ - ပြောစမ်းပါဦးလေ”

ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းသည် ဖန်စွက်ထဲမှ ဘီယာကို တစ်ခဲယူ သောက်လိုက်ရင်း -

“တကယ်တော့ - ဘိုးလှထွန်းက ဘိုးကျော်သန်းကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ - သူငယ်ချင်း”

ဦးကျော်ညွန့်သည် ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်း၏စကားကြောင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“ဟေ - ဘယ်လိုကွ။ ဘိုးကျော်သန်းဟာ အသတ်ခံလိုက်ရတာ - ဟုတ်လား။ ဘိုးလှထွန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်က တွန်းချလိုက်တာလား။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလိုက်တာလဲ။ ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါကွ”

“ငါက စုံထောက်မျက်စိနဲ့ ကြည့်လိုက်တာပဲ - သူငယ်ချင်း”

သူက ပြောလိုက်မှ ဦးကျော်ညွန့် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်း ငယ်စဉ်အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကပင် စုံထောက်ဝတ္ထုများ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုများကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်သည်ကို ပြန်၍ သတိရလိုက်မိသည်။

“အဲသည်တော့ - မင်းက ဘယ်လိုမြင်ပြီး ဘယ်လိုကြည့်လိုက်တာလဲကွ ပြောပါဦး”

“ဘိုးကျော်သန်းဟာ မီးလင်းဖိုပေါင်းကူးစင်ပေါ်က ဆေးတံသောက်ဆေးဘူးကို ယူဖို့ထသွားလိုက်ချိန်မှာ ဘိုးလှထွန်းက ကုလားထိုင်ကို သူတုတ်ကောက်နဲ့ အနောက်ဘက်ကို တံတောင်လောက် တွန်းရွေ့လိုက်တယ်”

“ဟေ - ကုလားထိုင်ကို တွန်းရွေ့လိုက်တယ် - ဟုတ်လား။ အဲဒါကို မင်းဘယ်လိုကြည့်လိုက်မိတာလဲကွ”

“ငါက ဘိုးကျော်သန်းရဲ့အဆောင်ထဲကို နေ့တိုင်းရောက်နေကျဆိုတော့ မီးလုံတဲ့မီးလင်းဖိုနဲ့ ကုလားထိုင်အကွာအဝေးက ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါအသိဆုံးပေါ့။ ဘိုးလှထွန်းက အော်ပြီးခေါ်လို့မင်းနဲ့ငါအဆောင်ထဲဝင်လိုက်တော့ ဘိုးကျော်သန်း ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ဟာ နောက်ကို တံတောင်ကျော်ကျော်လောက် ရွေ့နေတယ်။ အဲသည်နောက်ပိုင်း ငါက ဘိုးလှထွန်းတို့ ဘိုးကျော်သန်းနဲ့ ဘာတွေပြောကြ၊ ဆိုကြသလဲလို့ မေးခဲ့တယ်”

ဦးကျော်ညွန့်က စားပွဲထိုးချာတိတ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ဘီယာတစ်လုံး ထပ်မှာလိုက်သည်။

“ဘိုးကျော်သန်းက သူ့ကို စကားနဲ့ အမြဲအနိုင်ယူကျဖြစ်လို့ အဲသည်မနက်ပိုင်းမှာ ဘိုးလှထွန်းက ဘိုးကျော်သန်းကို ငယ်ကျိုးငယ်နာတစ်ခုပြောပြီး စကားနဲ့ကလဲစားချေလိုက်တယ်ဆိုပဲကွ။ ဘိုးကျော်သန်းဟာ ငယ်ငယ်တမိန်းမကိစ္စ အတော်ပေပွဲခွဲ ရှုပ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ချေးခြောက်ရေနူးပြောလိုက်တော့ အနာပေါ် တုတ်ကျဖြစ်သွားပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ဆေးတံသောက်ဆေးဘူး လှမ်းယူအပြီး ထိုင်နေကျကုလားထိုင်ပေါ် ဒေါသတကြီး ဆောင့်ပြီး ထိုင်အချမှာ ဘိုးကျော်သန်းဟာ ကုလားထိုင်မှာ မထိုင်မိဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုင်ဆောင့်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်ပြီး သေသွားတာပေါ့ကွာ”

“မင်း - စုံထောက်အမြင်နဲ့ သုံးသပ်မိတာ ပြောပါဦး”

“သည်လိုလေကွာ - ဘိုးကျော်သန်းဟာ စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးနဲ့ ဆေးတံ
သောက်ဆေးဘူးယူဖို့မီးလင်းဖိုဆီ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းစာ လှမ်းလိုက်ချိန်မှာ
ဘိုးလှထွန်းက သူ့လက်ထဲက တုတ်ကောက်နဲ့ ကုလားထိုင်ကို အနောက်
ဘက်ရောက်အောင်ရွှေ့လိုက်တာကိုး။ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေတဲ့ဘိုးကျော်သန်း
က မသိလိုက်ဘူး။ သူ့ဟာ မီးလင်းဖိုရှေ့က အဲသည်ကုလားထိုင်မှာ အမြဲထိုင်
နေကျဆိုတော့ ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ပြီး ထိုင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်က
ကုလားထိုင်ပေါ်ကိုရောက်ပြီးပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ - ခုလိုကုလားထိုင်ကိုနေရာရွှေ့
ထားလိုက်တော့ သူ့ဟာ မထိုင်မိတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားတာပေါ့”

“ဟာ - ဒါဆို - ဘိုးလှထွန်းက လှသတ်သမားပေါ့။ ဒါကိုမင်းက တရားရှုံး
တော်မှာ ဘာကြောင့် ထွက်ဆိုချက် မတင်ခဲ့ရတာလဲကွ”

“ဟာကွာ - အဲသည်ရှုံးချိန်းနေဟာ ဘိုးလှထွန်း အသက်တစ်ရာပြည့်
မွေးနေ့ကိုရောက်ဖို့ ရက်ပိုင်းသာလိုတော့တဲ့ လူအိုကြီးကို ဘယ်လိုမှ အပြစ်
ပေးဖို့မသင့်တော့ဘူးလေကွာ။ ဘာပြဿနာအမှုအခင်း အရှုပ်အရှင်းတွေနဲ့
မှရင်ဆိုင်ဖို့လည်း မသင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘိုးလှထွန်းဟာ အသက်က
လည်း ကြီးလှပြီဆိုတော့ သူ့ဘာသာသူ သေပါစေတော့လေ။ နေရလှအလွန်
ဆုံး တစ်နှစ်ပေါ့”

“အေးကွ - အသက်တစ်ရာမနေရ၊ အမှုတစ်ရာပွေရလို့ဆိုကြပေမယ့်
ဘိုးလှထွန်းကတော့ အသက်တစ်ရာမှာ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရတဲ့ တစ်ခုတည်း
သော အမှုကတော့ ... အင်း ... တကယ့်ကို ကြီးလေးလွန်းလှတဲ့ အမှုကြီးပါပဲ
လားကွာ”

“ဒါနဲ့ - အဲသည် ဘိုးလှထွန်း - အခုရှိသေးသလား - ဆရာကြီး”

ဆရာကြီး ဦးကျော်ညွန့်သည် ဖွာရှိုက်လက်စ ဝမ်းကရက်ကို ဆေးလိပ်
ခွက်ထဲသို့ပြာရွှေ့ချလိုက်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဖန်ခွက်ထဲမှ ဝီစတီ
ကို အပြီးသတ်မော့ချလိုက်ပါသည်။

“ဝါ - ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလလောက်ကြာတော့ တစ်မနက်မှာ
ငါ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဉာဏ်ထွန်းဆီက ဖုန်းဆက်လာတယ်။ ညကဝဲ
ဘိုးလှထွန်းဟာ အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ လူကြီးရောဂါနဲ့ပဲ ဆုံးသွားသတဲ့”

“ဤမျှသာ ...”

➤ အိမ်ရှေ့ လှူဒါန်း

စာမူရွှင်များသို့ ..

သတို့တရားစာမူရွှင်များကို ရှိမရှိ စာမူရွှင်ပေးပို့ပါ။ အချို့
စာမူရွှင်များသည် စက်တယ်လ်စ်၊ ဝက်ဘ်ဆိုက်၊ ဖိတ်ခေါ်စာမူရွှင်
စာမူရွှင်များဖြင့်သာ သက်သေခံနိုင်ပါသည်။ အချို့စာမူရွှင်
သတို့တရားစာမူရွှင်များသည် စာမူရွှင်ပေးပို့ရန် အချိန်
ပိုမိုစေ စာမူရွှင်ပေးပို့ရန် လိုအပ်ပါသည်။ စာမူရွှင်ပေးပို့ရန်
အချိန်ပိုမိုစေ စာမူရွှင်ပေးပို့ရန် လိုအပ်ပါသည်။

စာမူရွှင်
သတို့တရားစာမူရွှင်